

Trọng Phấn Mạt Nhật Chi Ngọc Đồng Không Gian

Contents

Trọng Phấn Mạt Nhật Chi Ngọc Đồng Không Gian	2
1. Chương 1: Sống Lại	2
2. Chương 2: Về Nhà	4
3. Chương 3: Không Gian	6
4. Chương 4: Phòng Ổ	8
5. Chương 5: Rèn Luyện	10
6. Chương 6: Bán Nhà	12
7. Chương 7: Thu Thập Vật Tư	14
8. Chương 8: Mua Sắm Trên Mạng	17
9. Chương 9: Rời Đi	18
10. Chương 10: G Thị	21
11. Chương 11: Bụi	23
12. Chương 12: Hôn Mê	25
13. Chương 13: Tang Thi	27
14. Chương 14: Bị Tập Kích	29
15. Chương 15: A Cường	31
16. Chương 16: Biến Hoá	33
17. Chương 17: Mạt Thế	35
18. Chương 18: Phát Triển	37
19. Chương 19: Giọng Nói	39
20. Chương 20: Tuyết Hồ	41
21. Chương 21: Đường Ngao	43
22. Chương 22: Thức Tỉnh	47
23. Chương 23: Bích Thủy	49
24. Chương 24: Chặn Xe	52
25. Chương 25: Người Phụ Nữ	55
26. Chương 26: Bạn Học	58
27. Chương 27: Đồng Hành	61
28. Chương 28: N Thị	64
29. Chương 29: Nhiệm Vụ	66
30. Chương 30: Tiến Hoá	69
31. Chương 31	72
32. Chương 32	75
33. Chương 33	78
34. Chương 34	82
35. Chương 35	84
36. Chương 36	87
37. Chương 37	92
38. Chương 38	96
39. Chương 39: Thăng Cấp	99
40. Chương 40: Nguyên Châu	102
41. Chương 41: Thứ Phẩm	105

42. Chương 42: Tiết Trời Ấm Lại	108
43. Chương 43: Bị Bao Vây	111
44. Chương 44: Vượng Tử	114
45. Chương 45: Rời Đi	117
46. Chương 46: Mất Tích	120
47. Chương 47: Ánh Mặt Trời	123
48. Chương 48: Tầng Thứ Hai	126
49. Chương 49: Thiêu Cháy	129
50. Chương 50: Lý Lâm	132
51. Chương 51: Biến Dị	135
52. Chương 52: Thanh Âm	138
53. Chương 53: Báo Thù	140
54. Chương 54: Mở Khoang Thuyền	143
55. Chương 55: Trở Về	146
56. Chương 56: Trận Đấu	149
57. Chương 57: Ngắm Bắn	152
58. Chương 58: Diệt Đoàn	155
59. Chương 59: Vắc-xin Phòng Bệnh	158
60. Chương 60: Lẻn Vào	161
61. Chương 61: Khởi Đầu	164
62. Chương 62: Tập Hợp	166
63. Chương 63: Tách Ra	169
64. Chương 64: Khí Độc	172
65. Chương 65: Gặp Nạn	175
66. Chương 66: Khế Ước Linh Hồn	178
67. Chương 67: Tang Thi Thoái Lui	181
68. Chương 68	184
69. Chương 69: Phiên Ngoại 1	188

Trọng Phản Mặt Nhật Chi Ngọc Đồng Không Gian

Giới thiệu

Edit: Mạc Nhi, Dật PhongBeta: Yến Phi LyThể loại : Đam mỹ, chủ thụ, mặt thể, trọng sinh, tùy thân không gian, trung

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-phan-mat-nhat-chi-ngoc-dong-khong-gian>

1. Chương 1: Sống Lại

Edit: Mạc Nhi

Beta: Yến Phi Ly

.

Ngày 15 tháng 7 năm 2013, 06:00 sáng.

Đường Á lặng lẽ mang theo hành lý rời khỏi ký túc xá, không làm ồn đánh thức bất cứ ai, bắt đầu hành trình lên đường đi nghỉ hè.

Vườn trường yên tĩnh, nội thành náo nhiệt, nhưng Đường Á biết sẽ không lâu nữa, bình yên trước mắt rất nhanh sẽ bị phá vỡ, bởi một lý do không ai có thể ngờ đến.

Đường Á là một sinh viên bình thường, hiện tại đang học năm hai, sau kì nghỉ hè sẽ trở thành sinh viên năm ba.

Cậu có một khuôn mặt khá bình thường, thành tích bình thường, gia cảnh cũng bình thường, nhưng cậu có một khác biệt duy nhất, đó là có được ký ức về những chuyện đã trải qua, nói cách khác, Đường Á sống lại.

Cậu vẫn nhớ rõ những chuyện xảy ra ở đời trước, chính xác là cậu đã chết, chết trong răng nanh móng vuốt của tang thi.

Trong sáu tháng cuối của năm 2013, đầu tiên sẽ là thiên tai — vô số thiên thạch lớn nhỏ rơi xuống trái đất, trong thiên thạch có một chất tựa như virus, khi tiếp xúc sẽ khiến người ta trở nên giống như trong “Vùng đất quỷ dữ”(*), trở thành một người chết nhưng vẫn hoạt động, hay còn gọi là tang thi.

(*) Phim Resident Evil: bộ phim kể về nhân vật nữ chính bị mất trí nhớ tên là Alice và một đội quân của Tổng công ty Umbrella cố gắng để tìm hiểu sự bùng nổ của T-virus tại một cơ sở bí mật dưới lòng đất.

Đường Á là một trạch nam điển hình. Năm trước, trong hai tháng nghỉ hè cậu đều không ra khỏi cửa phòng một bước, âm u đến độ trên người có thể trồng nấm.

Luôn luôn lười hoạt động, cơ thể tất nhiên là không tốt. Cơ thể không tốt trong thời kì yên bình thì không có vấn đề gì, nhưng ở thời kì có tai hoạ, mỗi ngày đều đối diện với bất an thì đó chẳng khác gì một tấm bùa đòi mạng.

Virus tang thi bùng nổ được một tháng lễ bảy ngày, những người đang bị tang thi truy đuổi đã đẩy cậu ra ngoài. Đường Á chết, tỉnh lại thì đã trở về nửa năm trước khi virus tang thi bùng nổ.

Cậu cảm thấy may mắn, may mắn là mình đã thi xong.... Nếu tỉnh lại mà phát hiện mình đang ở trường thi.... chỉ nghĩ đến một chút mà đã cảm thấy lạnh run. Cái chế độ giáo dục biến thái như thế này, chỉ là mới cách có mấy tháng, cậu đã có chút hoài niệm. Dù sao khi mặt thể tới, cậu muốn học cũng không được.

Khi tỉnh lại đã là nửa đêm, Đường Á quyết định ngày hôm sau sẽ đi mua vé xe. May mắn là cậu tạm thời không cần phải gặp Lý Lâm. Cậu chỉ sợ mình không khống chế được mà bóp chết gã mất.

Lý Lâm là bạn cùng phòng của cậu, nhà gần G thị, tính tình cực kỳ ích kỉ lại hay tranh cãi âm ỉ, vì thế người thích yên tĩnh như Đường Á luôn không thân cận với gã, cũng không thích gã. Đường Á không ngờ rằng đối phương sẽ đẩy mình vào đám tang thi!!!

Nếu không phải hiện tại pháp luật nghiêm minh, nói không chừng Đường Á sẽ khiến cho Lý Lâm ngay cả trong mơ cũng không vui vẻ. Cậu nắm bàn tay lại tự nói với chính mình, ngày mai sẽ trở về nhà, không vì việc này việc nọ mà quấy rầy kế hoạch của mình. Không đáng!! Vì một người như thế mà hi sinh là không đáng, vả lại còn nhiều thời gian không phải sao?

Đường Á ngồi xe khách về nhà, 5 giờ sau thì đến. Cậu là một cô nhi. Khi cậu còn học tiểu học, ba mẹ ra ngoài làm công, do thiết bị công trình có vấn đề mà mất mạng.

Lúc đó báo chí đưa tin âm ỉ, công trường không thể không bỏ ra một khoản tiền lớn để giải quyết riêng. Đường Á khi ấy chỉ mới 11 tuổi, cái gì cũng không biết, chỉ biết đứng trước bàn thờ ba mẹ khóc rống. Cho nên bác của cậu ra mặt hòa giải, nhận của bọn họ tổng cộng năm mươi vạn tiền bồi thường, nói là quản lý thay, sợ trẻ con không biết sẽ tiêu tiền lung tung, đồng thời sẽ nuôi nấng Đường Á.

Đường Á sau khi biết thì khóc nháo, nhưng ai lại đi quan tâm một đứa trẻ nhỏ sẽ như thế nào? Ba mẹ cậu chung quy sẽ không quay trở lại. Bác trai bác gái đã từng thương cậu, lúc này liền trở thành người xa lạ. Trẻ con có thể không hiểu lý lẽ, nhưng bọn chúng đều có trực giác của thú con — có thể nhận ra ai là thật lòng, ai là giả dối.

Theo thời gian trôi qua, cậu dần trưởng thành, càng nhìn càng hiểu rõ: hai bác có ba đứa con, trong đó có một người là con gái. Học trung học, đại học, cái nào lại không tốn tiền. Có lẽ bọn họ từng thương cậu, nhưng dù sao cậu cũng là người ngoài, thân sơ có khác, tất nhiên hai bác sẽ không muốn con mình chịu khổ.

Nhưng đây là tiền đánh đổi bằng sinh mạng của ba mẹ cậu, tại sao bọn họ có thể sử dụng một cách thoải mái như vậy? Đường Á không phải thánh nhân, trong lòng dần có ngăn cách, cảm thấy ở nhà của người bác này càng thêm khó chịu, đành chuyển về nhà của mình. Không nghĩ tới hai năm sau, bác gái dẫn theo

em họ Đường Huy đến muốn ở cùng, nói cậu ở một mình bọn họ không an tâm, nên đến giúp cậu nấu cơm. Còn Huy Huy ấy hả? Là cho cậu có người bầu bạn.

Không an tâm? Sao hai năm trước không thấy các người tới quan tâm. Về phần Huy Huy..... Ha, cậu không cần một thằng nhóc tiểu học còn chảy nước mũi tới làm bạn! Nếu lúc đầu cậu còn mong chờ thì sau vài năm cậu đã hoàn toàn hiểu rõ, sẽ không bị lời nói dối lừa gạt nữa.

Con lớn của bác là Đường Lượng, đã tốt nghiệp đại học, nói năm nay muốn dẫn bạn gái về ra mắt ba mẹ. Nghe nói ba mẹ đối phương là bác sĩ lâu năm ở bệnh viện X thị. Nếu kết hôn, Đường Lượng khi tìm việc sẽ không còn khổ cực nữa, dù sao Đường Lượng tốt nghiệp là đại học y loại hai, cơ hội tìm việc làm khó khăn hơn rất nhiều.

Gia đình bác của Đường Á ở một căn phòng bình thường, rộng 100m², ba phòng ngủ một phòng khách. Trước đây hai bác một phòng, Đường Lượng, Đường Huy một phòng, con gái Đường Na một phòng. Năm người vốn cũng xem như an an ổn ổn, nhưng khi Đường Lượng đưa bạn gái về thì lại không có phòng, cho nên họ mới nghĩ tới việc đến nhà cậu ở.

Nhà của Đường Á ở ngoại ô thành phố, cũng đã tồn tại mười mấy năm nên nhiều chỗ đã trở nên cũ kỹ, nhưng diện tích lại rất rộng, nhà hai tầng và một mảnh sân 80m² ở phía sau.

Chìa khóa là do Đường Á giữ. Ban đầu bác trai muốn cậu giao lại cho ông ta, nhưng lúc ấy cậu đang giận nên không chịu đưa, lúc này... Đường Á cảm thấy may mắn, nếu giao đi rồi, về sau hết thấy đều không do cậu quyết định. Giống như hiện tại, nếu không phải cậu còn giữ chìa khóa phòng, gia đình bác còn dùng giọng điệu thương lượng, hòa nhã để nói chuyện với cậu sao?

Mặc dù có chút phiền phức, nhưng bà ta dù sao cũng là bác gái của cậu, là người thân, Đường Á vẫn cho họ vào. Đường Á cũng không ngốc. Cậu đã sớm sửa sang lại một lần, tất cả đồ vật quý giá đều được cất trong phòng của ba mẹ. Hơn nữa ngoại trừ nhà bếp, các phòng khác đều khóa kín. Phòng cậu ở lầu hai, lầu một trừ nhà bếp và phòng khách thì không còn gì khác.

Khi bác gái vào ở, tất nhiên cậu sẽ không giao phòng của ba mẹ cho bà ấy, mà là ở lầu một ngăn thành hai phòng. Còn giường thì cậu không cần phải quan tâm. Quả nhiên, bác gái cái gì cũng không nói gì, một lần liền ở tới khi Đường Á lên đại học, còn bảo là giữ phòng giúp cậu.

Về phần Đường Á, vào kì nghỉ hè đầu tiên khi cậu phát hiện bác trai và Đường Na tới ở, cậu đã không giận mà còn nở nụ cười. Bởi vì Đường Lượng muốn kết hôn cho nên họ mới mặt dày kéo tới. May là không ai đụng đến phòng của cậu ở lầu hai, nếu không cậu sẽ không chịu được.

Đường Á biết Đường Na đã có bạn trai và hai bên đang bàn về chuyện hôn nhân. Cậu vốn định đợi đến khi Đường Na kết hôn sẽ nói rõ với hai bác, bọn họ không thể ở căn nhà mà ba mẹ đã để lại cho cậu cả đời được, cậu cũng sẽ không ngu ngốc để bị tổng ra khỏi nhà — để rồi cuối cùng cậu liền chết trong tay tang thi .

2. Chương 2: Về Nhà

Edit : Mạc Nhi

Beta : Yến Phi Ly

.

Đời trước, đối với người bình thường mà nói, mặt thể đột nhiên bùng nổ, không hề có một chút chuẩn bị. Cuối tháng 11 có rất nhiều người đột nhiên ngất xỉu, đến khi tỉnh lại thì biến thành quái vật — tang thi. Ngoài việc dự trữ đồ ăn thức uống, ở trong nhà lo lắng chờ đợi, thì mọi người hoàn toàn không biết làm gì.

Trong lòng Đường Á hoảng sợ, đứng ngồi không yên, lại tự lừa mình dối người rằng: “Quốc gia vẫn còn người lãnh đạo. Quân đội lại có nhiều người như vậy, sẽ không có chuyện gì.... không có chuyện gì...” Nhưng

cho đến khi chết đi, ngoài trừ có vài tin trên radio, ngay cả bóng dáng quân đội cậu cũng không thấy, tất nhiên là sẽ chẳng có ai tới cứu viện.

Ngay từ đầu, Đường Á với bạn cùng phòng tránh ở ký túc xá, nhưng ở khu vực cũ kỹ này, với cánh cửa gỗ mỏng manh tất nhiên sẽ không ngăn được tang thi. May mắn bọn họ ở lầu hai. Đầu mặt thể, tang thi có vẻ sợ ánh sáng. Bọn chúng không xuất hiện dưới ánh sáng mặt trời, vì thế họ liền dùng tấm ra giường và chắn làm thành dây, từ ban công xuống dưới. Cho đến khi họ ra khỏi trường học, gặp những người sống sót khác, nhiều người thì tăng thêm can đảm, tất cả đều cùng nhau hành động. Nhưng lại không nghĩ tới nhiều người, mục tiêu lớn, lực hấp dẫn với tang thi càng lớn, nên càng nguy hiểm hơn.

Lúc đầu bọn họ trốn ở tiệm cơm nhỏ gần trường học, nhưng trong đó không có nhiều lương thực, đành phải ra ngoài tìm. Đi ra ngoài, có người trở về, có người bị tang thi ăn mất, cũng có người bị tang thi cào trúng nhưng sợ không nói, cuối cùng biến thành tang thi trong đám người tị nạn.

Người trong nhóm ngày càng giảm, càng ngày càng trở nên bất an, đối không chịu nổi mới đi ra ngoài, rồi chết. Mãi cho đến khi có bạn học dùng di động nghe radio đang phát về căn cứ người sống sót, đoàn người có người biết lái xe, quyết định đi đến F thị, gần với căn cứ người sống sót ở N thị. Bởi vì xung quanh tiệm cơm ngày càng có nhiều tang thi, mà tang thi dần dần không còn sợ ánh sáng, thời tiết cũng càng lạnh, không có thức ăn, không có đồ chống lạnh, bọn họ căn bản không sống được.

Hơn nữa từ F thị đến N thị ngồi xe lửa chỉ cần 3 giờ, hẳn là có thể nhanh đến.....

Nhưng hiện thực không đơn giản như vậy. Đầu tiên là tìm xe, trên đường xe không thiếu, nhưng tất cả đều đã khoá, còn chiếc không khoá, khi họ đi đến thì thấy bên trong đã có tang thi! Đến khi tìm được xe, vừa chạy đến quốc lộ thì xe đã hết xăng.

Đoàn người đành phải đi bộ, nhưng càng ngày càng có nhiều tang thi vây quanh, mọi người bắt đầu chạy trốn. Chính vào lúc này Đường Á bị đẩy vào miệng tang thi.

Lúc này dây đồ ăn nóng đang ở trước mặt, nghĩ đến nửa năm sau cảnh còn người mất... Đường Á cắn răng, ít nhất cậu được sống lại một lần nữa, không thể ngồi đây chờ chết, sống uống phí lần nữa. Người khác thì cậu mặc kệ, hận cũng có thể không báo, cậu chỉ muốn sống, hơn nữa phải sống thật tốt !

Đường Á về đến nhà, vừa lấy chìa khoá ra liền nghe thấy một trận ồn ào khiến cậu lập tức nhăn mày lại. Khi cậu mở cửa ra, hình ảnh đầu tiên hiện trong mắt cậu chính là một vòng tròn người ngồi ở phòng khách cùng với đĩa trái cây đặt ở giữa. Cậu đi tới khiến tạp âm trong nháy mắt ngưng lại.

“Na Na đây là...” Người nói chính là một người con trai ngồi cạnh Đường Na. Đường Á liếc mắt một cái nhưng không lên tiếng.

“Là con của cậu.” Đường Na nhỏ giọng nói, “Cậu mất rồi, nên nhà em cùng nhau ở đây để chăm sóc em ấy!”

“Á Á về rồi hả!” Bác gái lấy chà chà tay trên chiếc tạp dề, có chút khô khan nói, “Cơm trưa vừa làm xong, đến đây ăn đi”. Nói xong liền cùng bác trai và Đường Huy dọn bàn ăn cơm. Khi bị ánh mắt thăm thăm của cậu nhìn, bà không biết tại sao lại cảm thấy có chút sợ hãi, không dám nhìn thẳng.

Từ khi em trai cùng em dâu của bà qua đời, đứa cháu này của bà ngày càng kì quái, tính tình dần trở nên âm trầm, còn thường xuyên không nghe lời hai người bác, thực sự là... Ai..... mình cũng là vì muốn tốt cho nó.

Bà ta... rõ ràng là vì lợi ích của chính mình, lại cố tình ra vẻ đạo mạo tốt bụng, lừa người khác mà nói: Tôi đây đều là vì muốn tốt cho nó... nói đến chính bà cũng nghĩ là thật, còn vô tư công hiến, còn nghĩ là thẳng cháu nhận “ân huệ” của mình mà không biết cảm kích, thực sự là không biết tốt xấu.

Sống lại lần nữa, Đường Á vô cùng hiểu rõ có vài người trời sinh chính là như vậy, bao nhiêu cũng cảm thấy không đủ, anh lui một bước, hẳn liền tiến tới một bước. Đời này cậu sẽ không để mình chịu nhục, không tự làm khổ chính mình. Cậu nên sớm chuẩn bị. Mang lòng hại người tất nhiên cậu không có, nhưng phòng người vẫn nên có. Lại nói phòng người là chỉ phòng tiểu nhân, không phòng quân tử.

Hôm nay là 15 tháng 7 năm 2013, thiên thạch rơi xuống là ngày 30 tháng 11, còn cách 4 tháng. Cậu sống lại, đây là ưu thế, nhưng ở mặt thể cậu chỉ sống có 1 tháng lễ bảy ngày, xem như là không biết gì cả. Nhưng

so với người khác cậu đã có khởi đầu tốt hơn không phải sao? Nếu như vậy mà cậu cũng không sống nổi, điều đó chứng minh cậu rất vô dụng.

Lúc này, cậu muốn nghỉ lại thật kĩ, lợi dụng những việc cậu đã biết, khi mặt thể đến cũng có thể sống sót, cậu nên chuẩn bị một chút.

Vừa cơm nước xong, bác gái nói “Á Á xem TV đi”. Nói xong bà lưu loát thu thập chén đĩa, mang xuống bếp. Kỳ thật bà không nói, Đường Á cũng không có ý muốn phụ giúp.

“Nên xem cái gì đây.....” Đường Huy vừa cắn trái táo vừa mắt hững lung tung bấm điều khiển từ xa.

“Không cần, anh lên lầu.” Đường Á trực tiếp cầm túi xách lên lầu.

“Túi xách nặng không? Tôi giúp cậu!” Bạn trai Đường Na cúi người muốn cầm túi xách trong tay Đường Á.

Vào lần đầu tiên nhìn thấy người này, Đường Á đã cảm giác ánh mắt của gã loạn chuyển, không giống như người thành thật, trong lòng tự nhiên cũng cảm thấy chán ghét, tất nhiên sẽ không cho gã hỗ trợ, “Không cần! để tôi tự làm.” Né tránh gã ta rồi bước lên lầu, Đường Á trực tiếp khóa cửa cầu thang.

Từ cửa cầu thang đi đến phòng đầu tiên của lầu hai, khi cậu chuẩn bị đi ngủ thì bị tạp âm làm phiền, đành phải đóng cửa phòng để ngăn chặn tạp âm cũng như ánh mắt nhìn trộm từ lầu dưới.

Vào phòng ngủ, Đường Á trực tiếp nhào lên giường. Từ khi chết đi ở đời trước cho đến bây giờ, rõ ràng chỉ còn cách năm tháng, lại giống như một đời. Một số thứ đã lặng yên thay đổi, một số thứ khác lại chẳng mấy may đổi thay.

Cứ xem như cuối cùng vẫn sẽ chết nhưng tuyệt sẽ không giống đời trước, không phải sao? Có người nói, “tần nhân sự, nghe thiên mệnh” (Người đã làm hết sức mình, chỉ còn trông số phận). Đường Á sẽ cố gắng hết sức để mình có cơ hội sinh tồn trong mặt thể, cố gắng chuẩn bị tốt mọi thứ để nghênh đón mặt thể, sau đó thì xem ý trời đi!

Tối qua cậu mất ngủ, tinh thần căng thẳng, lúc này trong không gian quen thuộc, phía dưới là chiếc giường mềm mại, Đường Á rất nhanh đã ngủ say.

Cậu nằm mơ, mơ thấy một viên hình cầu màu trắng đỏ đan xen, nhìn kỹ, phát hiện là một viên ngọc hình cầu đường kính khoảng một li, bên trong đỏ sẫm hỗn loạn. Đây không phải viên ngọc mình từng đeo sao? Đường Á nhớ rõ mình đã đeo vài năm, lúc đầu ngọc vẫn là màu trắng, sau này dần biến thành dạng này. Nhưng sau đó cậu ngại khi ngủ bị đau cổ, không đeo nữa, lúc này sao lại mơ thấy nó?

3. Chương 3: Không Gian

Edit : Mạc Nhi

Beta : Yến Phi Ly

Một đêm ngon giấc, Đường Á thức dậy rất sớm, hiện tại thời gian là quý giá nhất, cho nên tất nhiên cậu sẽ không lãng phí.

Về phần giấc mơ tối qua, tuy rằng nhớ tới nhưng cậu cũng không chú ý. Cậu mơ thấy viên ngọc kì quái cho nên cứ ngỡ không phải là thật. Cho đến khi kéo ngăn kéo, nhìn thấy viên ngọc, Đường Á thầm nghĩ “Thì ra là ở đây a”. Cậu cầm lên, ngọc có thể trừ tà, lại không nặng, có thể xem như bùa bình an đi.

“Á !” Tay bị đâm một vết, máu lập tức chảy ra, rơi xuống viên ngọc.

“Là vụn gỗ sao?” Đường Á cũng không để ý. Dù sao lúc này trong không khí không có virus tang thi, miệng vết thương cũng không lớn, qua mùa hè, rất nhanh sẽ lành. Cậu không để ý, tất nhiên cũng không chú ý

tới viên ngọc đang nhanh chóng hấp thu máu, dần dần trở nên đỏ sẫm, không còn một chút sắc trắng như trước. Sau đó, viên ngọc chậm rãi bay lên, trôi nổi giữa không trung.

Đường Á kinh ngạc mở to mắt, nhìn viên ngọc vẫn đang trôi nổi ngang với tầm mắt của mình, lại còn trong không trung di chuyển một cách chậm chạp, giống như cùng mình “đối mặt”. Đường Á vừa muốn cảm thán thể giới quan của mình từ sau khi gặp tang thi vẫn luôn thay đổi, viên ngọc liền hóa thành một luồng sáng đỏ thẫm tập bắn vào mắt trái cậu! Nói là luồng sáng, kỳ thật là tàn ảnh viên ngọc bay với tốc độ cực nhanh lưu lại, Đường Á thậm chí còn không kịp phản xạ nhắm chặt mắt lại.

“!!”

Cảm giác lạnh thấu xương khiến cậu run lên, mắt trái ngược lại nóng như thiêu đốt. Đường Á hận không thể đem tròng mắt đào ra. Mắt trái nhận kích thích thật lớn làm mắt phải cũng chảy ra nước mắt, nước mắt bên mắt phải theo gò má chảy tới bên môi, nước mắt bên mắt trái lại dường như bị chưng khô, chậm chạp không chảy xuống.

Đau quá!! Đau đớn cực hạn khiến cậu nhất thời mất đi năng lực suy nghĩ. Đường Á gắt gao che mắt trái, cắn răng chống đỡ cơn đau đớn không ngừng, cũng chưa phát hiện mình đã ngồi phịch xuống đất. Không biết qua bao lâu, đau đớn biến mất, tựa như chưa từng xuất hiện, chỉ là dây thần kinh mắt vẫn còn đang run rẩy, nhưng cũng đang dần dần chậm lại.

Đường Á há miệng thở dốc, cậu thậm chí nghĩ rằng mình sắp chết! Không nghĩ tới chính mình không phải chết bởi tang thi, ngược lại trước mặt thể lại chết vì một vết thương do viên ngọc gây ra. Viên ngọc đâu? Sẽ không phải chịu tọt vào trong đầu rồi chứ?

Vừa nghĩ đến viên ngọc, Đường Á phát hiện hoàn cảnh xung quanh đột nhiên thay đổi: Hiện tại cậu đang ở trên một đồng cỏ hoang dã trống trải, liếc mắt nhìn rồi lại nhìn cũng không thấy giới hạn. Bên cạnh cậu là dòng sông trong suốt đang chậm rãi chảy, dưới chân là đất bằng, đỉnh đầu là mây mù đỏ sẫm. Mây rất thấp, Đường Á cao 1,75m, mây mù cách đỉnh đầu Đường Á chỉ khoảng một cái đầu. Khoảng cách chỉ có 20cm a! Cảm giác thật áp lực.

Đây là sao?

Cậu sao lại ở đây?

Cậu muốn trở về..... Trở về..... Vừa nghĩ đến trở về, Đường Á lại phát hiện mình đã về đến phòng ngủ.

“!!”

Chưa ăn qua thịt heo cũng gặp qua heo chạy. Đường Á xem lại thời gian, bảy giờ rưỡi, thì ra mình đã ngủ thẳng một giấc mười mấy tiếng, bác gái có thể lúc 11 giờ đến kêu mình, còn có ba, bốn giờ để làm thí nghiệm chắc cũng đủ!

[Ngọc châu!] Đường Á trầm nghĩ.

Đi vào!

[Đi ra ngoài!]

Đi ra!

.....

Đem tất cả khả năng mà mình có thể nghĩ đến đều thử một lần, Đường Á phát hiện kỳ thật mặc kệ mình nghĩ cái gì, chỉ cần nghĩ đi ra thì có thể đi ra, nhưng đi vào nhất định phải nghĩ [Ngọc châu] mới có thể đi vào.

Vậy khi mình vào bên trong, bên ngoài vẫn còn lưu lại cơ thể sao? Nói cách khác, chính mình đi vào trong không gian là vào bằng linh hồn hoặc là tinh thần thể, vậy thân thể đâu? Tốc độ thời gian trong không gian và bên ngoài giống nhau sao? Không gian lớn bao nhiêu?

Mở ra điện thoại di động có sáu chức năng chính, Đường Á cầm điện thoại tựa lên quyền sách để nó đứng lên, làm cho nó có thể chụp chính mình, đồng thời cầm đồng hồ vào không gian.

Trên mặt sông có một tầng sương trắng, không rõ sâu bao nhiêu, cũng nhìn không thấy bờ bên kia. Đứng bên cạnh liền cảm thấy cái lạnh lan tràn tới tận xương, giống như đứng ở trên sông băng. Một tháng sau mặt thể liền ngưng cung cấp nước, nước ở ngoài không khí sẽ bị ô nhiễm không thể uống được, Đường Á từng tận mắt nhìn thấy một nữ sinh uống nước bị ô nhiễm liền biến thành tang thi! Không biết nước ở đây có thể uống được hay không..... Đường Á dùng hai tay vớt lên một ngụm nước, bị cái lạnh kích thích run lên, nhờ thể này mới phát hiện, vốn tưởng rằng là nước sông trong suốt, thể nhưng lại phát ra ánh sáng trắng ngà nhàn nhạt.

Có thể uống không? Sớm hay muộn cũng phải đối mặt, một ngày không thể không uống nước, đành phải thử xem...Uống một ngụm, không có hương vị, ngược lại có loại vị ngọt, nuốt xuống, sau một thời gian lại có vị thanh thanh, giống như gỗ đường, hơn nữa... lạnh thấu tâm a, may mắn hiện giờ là mùa hè.

Mấy hồng trên đỉnh đầu thoát nhìn có thể lơ tay là đụng đến. Đường Á chạm vào, lập tức phải rút trở về. Đầu ngón tay truyền đến cảm xúc như là đụng đến vách tường, rất cứng, hơn nữa rất nóng.

Đồng bằng này rộng bao nhiêu, Đường Á thử đo bằng chân, quả nhiên, cậu từ bờ sông bước đi ước chừng khoảng 10 phút thì gặp phải bức tường chặn lại giống như trên đỉnh đầu, đi dọc theo bờ sông từ trái sang phải, cũng có che chắn, khoảng cách cũng là khoảng 10 phút. Lại thử nhiều phương hướng khác nhau, Đường Á phát hiện, đem bước lớn đổi thành mét, nói cách khác lấy bờ sông làm trung tâm, còn lại ba phương hướng khác đều có một tầng che chắn, làm thành một không gian xấp xỉ 600m².

Thật lớn! Hơn nữa trước mắt thoát nhìn rất an toàn. Việc này đối với Đường Á mà nói quả thực là may mắn ngoài ý muốn. Xem ra, khi mặt thể đến, cơ hội sinh tồn của cậu lớn hơn một chút, kế hoạch cũng sẽ sửa lại. Cậu vốn định sẽ dùng hết khả năng để thu gom và mang theo vật tư, sau đó đến núi băng Tây Tạng tìm một chỗ ở. Nhưng có nhiều vật tư hơn nữa cũng có một ngày sẽ dùng hết, cậu không có khả năng mang đủ đồ ăn để dùng một đời. Nhưng hiện tại thì tốt rồi, không gian không phải là nơi tiện lợi và an toàn để chứa đồ sao?

Nhìn xem giờ, đã gần tám giờ rồi, Đường Á ra ngoài không gian, cầm lấy di động ngưng chế độ đang quay. Đường Á vừa nhìn thời gian, phát hiện thời gian trong di động lại chỉ có 6 phút! Nói cách khác thời gian trong không gian so với hiện thực là 1:10, cậu lờ hơn gấp chín lần thời gian! Vốn dĩ bốn tháng rồi sẽ biến thành ba năm lẻ chín tháng!

Đường Á mừng rỡ như điên! Đây là tin tức tốt nhất từ lúc cậu sống lại cho tới nay! Thể cho nên đột nhiên đau bụng cũng không ảnh hưởng đến tâm trạng đang tốt của cậu. Có điều sau khi lao vào WC... Một giờ sau, Đường Á hữu khí vô lực trong bồn tắm lớn, cậu cảm thấy rất mệt.

Bụng không còn đau nữa. Cơ thể bao trùm một mùi hôi khó ngửi, cùng với chất bẩn màu đen, nhưng lại không ngừng có chất dơ bẩn theo lỗ chân lông thoát ra. Chất bẩn đều bám bên ngoài cơ thể, chỉ có thể dùng lực chà xát rửa qua rửa lại. Qua một giờ mới dần dần không có chất dơ bẩn thoát ra nữa. Về phần Đường Á, liên tiếp đối bốn năm bồn tắm lớn, thân thể tẩy rửa bốn năm lần, cậu đã muốn mệt đến ngất xỉu.

Nghỉ ngơi một hồi, Đường Á không nói gì, phát hiện, thân thể cậu vốn vừa gầy vừa trắng, hiện tại tắm xong lại càng trắng nõn, mà khoa trương hơn là cậu phát hiện trên làn da ngay cả lỗ chân lông đều tìm không thấy. Đường Á vốn diện mạo chỉ ở mức thanh tú, hiện tại làn da hoàn mỹ không khuyết điểm, ngũ quan trông lại có vẻ tinh xảo, hơn nữa dưới làn da mơ hồ có ánh sáng lưu chuyển. Khí chất cả người đều trở nên thanh tịnh trang nhã.

Việc này cũng không làm cho Đường Á kinh ngạc, trắng thì trắng đi, không nhìn kỹ thì mình vẫn như vậy. Cậu kinh ngạc nhất là khi soi gương phát hiện con người bên mắt trái của mình bị biến thành giống như mắt hổ — màu đỏ rực.

Xem ra còn phải mua một cặp kính áp tròng....

4. Chương 4: Phòng Ổ

Edit : Mạc Nhi

Beta : Yến Phi Ly

Khi cậu lau tóc xong ra khỏi phòng tắm, loáng thoáng có tiếng nói chuyện truyền đến bên tai. Đường Á phát hiện thính lực của mình dường như nhạy bén hơn, cách hai cánh cửa, cậu vẫn nghe thấy. Đầu tiên là thanh âm của bác gái, giọng bà ta vốn rất lớn, có hạ giọng hay không cũng không khác mấy, cho nên Đường Á nghe được rành mạch. Bà ta hẳn là đang cùng bác trai nói chuyện.

“... Sao không nói rõ ràng với nó. Na Na sắp kết hôn, Đường Á cho chúng ta hai phòng ở lầu dưới. Na Na cùng Quang Hoa một phòng, chúng ta cùng Huy Huy một phòng ở cũng quá chật. Tất nhiên không thể để người thân biết chúng ta ở phòng người khác đi. Hơn nữa tiểu Huy cũng không còn nhỏ, nên có phòng riêng... Đường Á thẳng nhóc này thật sự là không hiểu chuyện. Khóa cửa làm gì. Để phòng chúng ta giống như để phòng cướp ấy...”

“Bà nhỏ giọng cái !” Đây là giọng bác trai, “Á Á cũng sắp dậy rồi.”

“Sợ cái gì ? Mấy năm nay chúng ta cũng không bạc đãi nó, cho nó ăn cho nó mặc. Lại nói, chúng ta còn là người thân của nó. Nó thì tốt rồi, chính mình một người ở lầu hai, còn chúng ta chật chội cùng ở lầu một.....”

Đường Á cơ hồ muốn cười khinh, cho cậu ăn cho cậu mặc? Cậu có thể ăn bao nhiêu, có thể mặc bao nhiêu? Mấy năm nay tiền học phí gom lại cũng không hơn mười vạn, còn lại ước chừng còn có bốn mươi vạn, ở đây cũng không phải là F thị phồn hoa, hơn mười vạn là có thể mua một căn hộ tốt. Bọn họ cư nhiên còn tính chiếm phòng này, thật sự là quá tham lam.

“Xoẹttttt !” Đường Á hoàn hồn, mới phát hiện là chăn phủ giường bị mình xé rách, ngón tay lập tức buông ra, hình như lực rất lớn... Giơ tay lên trước mắt, tuy rằng tê đến không thể động, nhưng không thể nghi ngờ rằng dùng lực quá mạnh nên mới như vậy, hết tê là vừa đau, vừa mệt.

VẬU cẩn thận kiểm tra cơ thể, phát hiện cảm giác thân thể rất nhẹ nhàng, tràn ngập sức sống. Một phen tắm rửa vừa rồi giống như đã bài hết chất dơ bẩn độc tố bên trong cơ thể ra ngoài, khiến thân thể ở trạng thái tốt nhất. Đây là một khởi đầu rất tốt, không phải sao? Về phần người thân của cậu... Ha, người thân, thấy lợi ích trước mặt liền không còn gì nữa. Vài năm trước, bọn họ vì năm mươi vạn mà mặc kệ ba mẹ, hiện tại lại vì phòng ở mà không quan tâm đến mình... Loại người thân này, không cần cũng được!

Đường Á vốn không ôm suy nghĩ dùng tiền mà ba mẹ đã đánh đổi cả sinh mạng, tiền dù nhiều đến mấy thì cũng “miệng ăn núi lở”, nên cậu dự định sau tốt nghiệp sẽ tìm một công việc nào đó nuôi sống bản thân. Cậu biết gia đình bác cùng hai con trai, một con gái so với cậu càng cần tiền, cho nên năm mươi vạn cậu không quan tâm, kết quả thì sao? Hừ, cậu nhường nhịn lại đối lấy như thế này. Đúng là lấy ơn báo oán, dùng cái gì trả ơn? Cậu nếu không lấy ơn báo oán, đời trước cũng sẽ không bị Lý Lâm hại chết, hiện tại cũng sẽ không phải gặp loại tình huống này. Lấy ơn báo oán — cũng phải nhìn đối tượng!!!!

Nếu các người đã muốn không quan tâm tôi, liền đừng trách tôi cũng vô tình !!!

Đổi bộ quần áo sạch sẽ, Đường Á mở cửa đi xuống lầu dưới. Tiếng mở cửa khiến hai người kia lập tức ngừng nói chuyện, bác gái cứng ngắc khó khăn nở nụ cười, cố gắng hòa hòa nói: “Á Á dậy rồi, có đói bụng không? Ở phòng ăn có cơm nóng, bác lấy cho cháu nha!” Khi xoay người còn dùng sức nhéo eo bác trai một cái, đồng thời nghiêng mắt nhìn ông ta như nhắc nhở. Bà tưởng rằng mình làm thật kín đáo, nhưng Đường Á trải qua màn “tắm rửa” vừa rồi thị lực đã trở nên tốt hơn, thấy rõ không sót cái gì, cảm thấy thông suốt, hiểu được bác gái đây là nhắc bác trai nói với mình về chuyện phòng ở.

“Á Á.....” Đường Á ngồi ở trước bàn cơm đang muốn ăn cơm, liền nghe bác trai mở miệng nói chuyện, cậu liền cắt ngang lời ông ta: “Bác, nếu không vội cháu ăn cơm trước được không? Đói chết rồi ~”

“Ờ..... được..... được, cháu ăn trước đi!” Bị ánh mắt sâu thẳm nhìn qua, ông ta có loại cảm giác bị nhìn thấu tâm tư xấu xa không chỗ nào che giấu, nhất thời chột vật ngừng nói. Bác gái hai tay lau tạp dề, vụng trộm trừng trừng ông ta. Đường Á đói bụng là thật, vừa rồi một phen tắm rửa khiến cậu cảm thấy mất quá nhiều sức lực, hiện tại chính mình đói đến không thể tưởng được. Tay nghề bác gái rất giỏi. Cậu thấy trước hết nên ăn no rồi mới tính tiếp. Khẩu vị tốt cho nên Đường Á ước chừng ăn sáu bảy cái bánh bao, lại uống hai bát cháo lớn mới cảm thấy no bụng.

Lúc này, sắc mặt bác gái đã trở nên không tốt, bác trai nhìn trừng trừng vào hai bàn tay đang đan vào nhau, rốt cục rầu rĩ mở miệng: “Á Á, cháu xem chị Đường của cháu cũng sắp kết hôn, Huy Huy lên trung học, chúng ta ở đây thật sự có chút chật chội, phòng ở.....”

“Bác.” Thanh âm Đường Á trong trẻo sạch sẽ, ngữ khí quyết đoán, “Nếu hai bác đã đề xuất chuyện trước, vậy cháu cũng sẽ không khó xử nữa, cháu chuẩn bị bán nhà, hai bác nên chuyển ra ngoài thôi !”

Gì cơ?

“Nếu không phải bác trai nói trước, cháu còn không biết nên mở miệng thế nào!” Cậu thanh niên cười khẽ, thanh âm cũng rất êm tai, nhưng vang ở bên tai lại như sét đánh.

Cái gì!

Bọn họ đã sống vài chục năm, hòa hợp với người khác không có vấn đề, lời của cậu thanh niên từng chữ từng chữ bọn họ đều nghe hiểu được, như thế nào hợp cùng một chỗ lại không thể hiểu được? Ra ngoài? Đang yên đang lành, vì sao đột nhiên phải chuyển ra ngoài? Bán cái gì? Bán nhà, vì sao lại đột nhiên muốn bán nhà?

Bọn họ đã ở đây nhiều năm như vậy, sớm đã xem nó như nhà của mình, tưởng rằng chỉ cần một cái nắm tay là có thể lấy làm của riêng, lại quên nhà ở này không phải không có chủ nhân, quyền hạn của nó thủy chung vẫn nằm trong tay chủ nhân, bọn họ không thể nhúng chàm.

“Bán nhà? Vì sao đột nhiên muốn bán nhà?” Người phụ nữ này trước nay tính toán chi ly, tính kế từng bước cũng không hiểu được, có chút hơi giật mình hỏi. Bác trai rốt cuộc vẫn là chủ gia đình, rất nhanh khôi phục lại, liền nghiêm khắc quở trách Đường Á: “Nói bậy bạ gì đó? Đang yên đang lành, bán nhà làm gì?”

“Bởi vì cháu cần tiền.” Âm thanh trong trẻo bình tĩnh vang lên, “Đúng rồi, cháu nhớ rõ bác trai còn hứa thay cháu giữ tiền. Hình như là năm mươi vạn? Mấy năm nay cháu hẳn là sử dụng không ít, vậy tính mười vạn đi! Mười lăm vạn xem như cháu thay ba mẹ đưa quà mừng cho Đường Lượng, còn lại hai mươi lăm vạn không biết bác trai khi nào thì đưa cho cháu? Cháu nhớ rõ lúc trước nói là chờ cháu mười tám tuổi sẽ đưa lại?”

Sắc mặt bác trai lập tức trở nên rất khó coi. Đường Á nói lời này chỉ còn thiếu trực tiếp chỉ vào mũi ông nói ông tham tiền — có chuyện, bọn họ có thể làm, cũng không cho phép người khác nói — ông sống đến hơn năm mươi năm, còn chưa từng mất mặt như hôm nay. Quả thực chó cắn là cho không kêu mà! Nhất thời lửa giận tận trời, nói: “Bác không đồng ý cháu làm như vậy!”

Ông tưởng rằng mình vẫn còn là người lớn cao cao tại thượng, trước mặt là thằng nhãi không hiểu chuyện, chỉ cần ông nghiêm khắc nói “Không đồng ý” thì sẽ ngoan ngoãn nghe lời. Nhưng Đường Á đã sớm không phải là trẻ con nữa, cậu đã lớn rồi.

“Bác, cháu đứng tên bất động sản này.” Ngụ ý, tôi muốn làm thế nào, các người quản không được, bởi vì các người không có tư cách.

“Ai nha, có chuyện gì chúng ta từ từ thương lượng lại! Á Á, đây chính là nhà ba mẹ cháu để lại cho cháu, sao có thể nói bán thì bán!” Thấy cậu không nghe lời bác trai nói, bác gái nhanh chóng giở chiêu bài mềm mỏng.

“Thì ra các người còn nhớ rõ đây là nhà ba mẹ lưu lại cho tôi.” Giọng nói của cậu vẫn là trong trẻo ôn nhuận, nhưng một đôi mắt nhìn qua lại âm u lạnh lẽo còn hơn cả mùa đông, băng lãnh đang dần bao phủ đôi mắt, khiến bác gái vẫn luôn sống trong an bình rùng mình một cái.

5. Chương 5: Rèn Luyện

Edit : Mạc Nhi

Beta : Yến Phi Ly

Trong ánh mắt kia bao hàm rất nhiều điều, với trình độ văn hóa không cao, bà ta không thể tìm ra từ diễn tả thích hợp, nhưng bà cảm thấy rất sợ hãi — không chỉ vì sợ hãi sắp mất đi cái gì mà là sợ hãi điều sắp đến. Bà cùng chồng rất cục hiểu được, không biết từ bao giờ đứa trẻ mất đi ba mẹ này đã trưởng thành, hơn nữa càng lúc càng bay xa, thậm chí bây giờ họ không thể nào hiểu rõ nữa.

Người này chưa từng thân cận gần gũi với bọn họ, có điều, ai lại thêm quan tâm? Bọn họ không cần một thanh niên lạnh lùng ít lời nên tất nhiên bọn họ không quan tâm, thẳng đến khi cậu thanh niên này đột nhiên tỏ thái độ xa lạ, khiến cho họ “tổn thất” thật lớn. Bọn họ rất cục phải nhìn thẳng người mà đã lâu họ lãng quên, phát hiện khuôn mặt đối phương thoát nhìn vô cùng xa lạ ! Bởi vì, bọn họ chưa từng chân chính quan tâm đến.

Nói chuyện đến đây là chấm dứt, kết quả Đường Á cho hai người kia thời gian một tuần để tìm nhà ở, đồng thời dọn đi ra ngoài, chính cậu cũng sẽ bán nhà đi. Còn về phần tiền bạc, cậu không muốn tính toán thế nhưng cũng sẽ không để bọn họ lấy không. Dù sao trong lòng bọn họ cậu cũng đã không biết tốt xấu không tôn trọng người lớn, vậy thì tiếp tục không biết tốt xấu cho họ xem.

Nhìn hai người kia bác hai mặt nhìn nhau sắc mặt xanh mét, Đường Á cảm thấy thích thú — có vài người thật sự được một tác lại muốn tiến đến một thước. Bọn họ sẽ vì cậu đã làm cho bọn họ “mất đi” mà sinh ra oán hận, lại vĩnh viễn sẽ không cảm kích cậu đã từng vì bọn họ mà trả giá.

Hiện tại quý giá nhất chính là thời gian, Đường Á cũng không tính toán vì chuyện bán nhà này mà lãng phí quá nhiều thì giờ. Cậu hiện tại cần nhất là phải có tiền mua đồ. Hơn nữa trong mặt thế, thứ không đáng giá nhất chính là tiền và nhà. Nhà trống dễ dàng có thể tìm thấy, chỉ là có dám ở hay không thôi. Khi đó, giấy tờ nhà gì đó, còn không trở thành giấy phế liệu sao? Vì để bảo vệ mạng sống mà bọn ba thì quan tâm chỉ đến nhà cửa.

Đường Á đã lên mạng tra hết tư liệu liên quan đến thị trường nhà đất, cũng như vị trí, chỗ bán và những điểm cần suy xét. Ngôi nhà này có thể bán đến trên dưới bảy mươi vạn, nhưng nhà cần bán gấp, khẳng định sẽ bị hung hăng ép giá, bảo đảm chỉ có thể bán tối đa đến năm mươi vạn mà thôi. Chuẩn bị mặt thế, dù chỉ năm mươi vạn nhưng với một mình cậu dựa theo kế hoạch thì coi như cũng đủ dùng.

Đến thị trường bất động sản nổi tiếng, treo lên bảng bán nhà đồng thời điền một đồng tư liệu. Đường Á liền buông tay mặc kệ. Khi về đến nhà cậu khóa trái cửa phòng rồi trực tiếp vào không gian, cho dù thời gian chờ đợi cũng không thể uống phí.

Trong phòng ba mẹ, tủ sách, bàn cùng tất cả đồ vật có ích cậu đều thu vào không gian, phòng của mình cái gì còn dùng được cậu cũng thu vào, thậm chí Đường Á còn tới nhà kho lâu hai vợ vét một lần, thu hoạch lớn nhất là tìm thấy mấy cây gậy sắt còn dùng được cùng với một cây đao.

Gậy sắt dài hơn một thước, tầng ngoài bao phủ một lớp rỉ sắt khiến Đường Á phải dùng giấy ráp mài mấy lần để loại bỏ, sau đó dùng mảnh vải cùng dây thừng đem một đầu gậy sắt buộc chặt với nhau, làm thành một thứ vũ khí cầm tay thích hợp cho dù là tay trái hay tay phải — cho dù là một tay hay hai tay cũng đều thuận tiện.

Đao chỉ thì lại chỉ tầm một thước được đặt trên một cái bệ bằng một loại đá mà Đường Á không rõ lắm, trên đó còn có vài cái đinh ốc lớn chặn đao lại. Đường Á phải lấy cờ lê tháo hết đinh ốc mới dám lấy xuống. Thân đao đen tuyền không bị rỉ sắt cho dù đã để bên ngoài thật lâu, mặt đao vẫn sáng như tuyết, từ ánh đèn phản chiếu ra ánh sáng lạnh lẽo. Có lẽ đao đã vài chục năm tuổi, cũng như trải qua vô số lần rèn mài một cách cẩn thận, thậm chí đến nay vẫn còn sắc bén tỏa ra một loại khí thể mà đao sản xuất bằng máy móc không thể so sánh, đao máy móc dùng đánh tang thì nhiều sẽ không còn sắc bén, không như loại đao đang nằm trên tay Đường Á lúc này.

Trong kho còn có chút gia cụ, còn lại là gậy gỗ, Đường Á lựa chọn mấy cây rắn chắc thuận tay cầm, sau đó thu vào không gian. Lúc này không gian đã không còn trống trải. Giường Đường Á nằm ở một góc cách bờ sông hơi xa — từ khi phát hiện thời gian trong không gian trôi qua với tốc độ nhanh hơn so với bên ngoài, việc ngủ quá tốn thời gian nên Đường Á tính làm trong không gian, đồng thời tại một nơi cách xa bờ sông, Đường Á dùng các loại gia cụ bố trí thành loại chạy vượt chướng ngại vật để rèn luyện.

Đường Á không học qua Taekwondo hay quyền anh linh tinh gì đó, cho dù là học ngắn hạn cũng không, cho nên cậu cũng chỉ luyện những gì hữu dụng. Hiện tại trừ bỏ ăn cơm, phần lớn thời gian còn lại cậu đều ở trong không gian luyện tập — Lấy bốn góc không gian làm dấu hiệu, mỗi ngày trong không gian chạy bộ, chạy một vòng chiều dài gần 2400m, ngay từ đầu mới chạy hai vòng liền một, hiện tại chạy mười vòng xong còn có thể hoàn thành năm lần hít đất cùng với mười lần gập bụng.

Trừ việc đó ra còn rèn luyện độ linh hoạt, mỗi ngày cậu đều phải dùng tốc độ nhanh nhất “vượt chướng ngại vật”, luyện hai ba, giờ thậm chí vì gia tăng lực cánh tay cậu còn mỗi ngày vung gậy sắt 600 lần, ban đầu cậu chỉ luyện ba động tác đơn giản nhất đó là: đá cao, ép chân, gập bụng mỗi một động tác 200 lần, đó là con số cố định Đường Á theo thể trạng mà bắt đầu, dần dần gia tăng tập luyện nhiều lần, về sau đều căn cứ vào tình huống thân thể của chính mình mà định ra, vừa vận khiến mình kiệt sức nhưng cũng sẽ không vận động quá sức tạo thành gánh nặng cho thân thể chỉ vì cái lợi trước mắt.

Lượng vận động lớn khiến sức lực tiêu hao thật nhanh, Đường Á trực tiếp ăn và ngủ trong không gian nên không có gì xảy ra, thế nhưng cậu còn chưa có chuẩn bị vật tư, trong không gian cũng không có thực vật. Hơn nữa bây giờ còn chưa tới mặt thể, Đường Á sẽ không muốn ủy khuất chính mình đi ăn thực phẩm đóng gói — những thứ tràn đầy chất bảo quản lại không có dinh dưỡng, nên cậu quyết định sẽ đi phòng bếp làm đồ ăn — Hai ngày nay hai người bác đều bận rộn đến mức xoay quanh, hơi nào còn quản cậu có cơm ăn hay không, may mắn là Đường Á đã sớm học được cách nấu cơm.

Thời gian trong không gian so với bên ngoài là một phần mười, Đường Á ở trong không gian qua năm giờ liền phải ra bên ngoài ăn một bữa cơm; nhưng người ở bên ngoài lại thấy Đường Á khoảng hơn nửa tiếng sẽ ăn một bữa cơm; một ngày cậu ăn mấy chục bữa cơm... lại không no chết — thật sự có chút khủng bố. Tuy rằng không bị người nhìn thấy nhưng Đường Á cũng rất nhanh phát hiện chạy qua chạy lại như vậy thật sự lãng phí thời gian, nên cậu liền một lần làm lượng thức ăn đủ cung cấp cho một ngày rồi đưa vào không gian.

Vốn tưởng là mùa hè ăn lạnh cũng không sao, không nghĩ tới khi vào không gian độ ẩm sẽ giữ nguyên, vì vậy cậu phát hiện không gian còn có tác dụng giữ tươi; điều này đối với Đường Á mà nói hoàn toàn là may mắn ngoài ý muốn. Cậu liền trực tiếp ra ngoài mua than cùng bếp lò; lại mua thêm một ít rau dưa mang vào không gian. Trong không gian làm đủ chín bữa cơm; cứ mỗi mười ngày sẽ đi ra ngoài một lần, sau đó sẽ đưa khách muốn mua tới xem nhà rồi trở về không gian nấu cơm, rèn luyện..... cứ như thế lặp đi lặp lại.

Hôm nay là ngày 21 tháng 7, Đường Á tính tính, mình ở trong không gian đã qua hơn một tháng, kiên trì không ngừng rèn luyện, cậu phát hiện thành quả một cách rõ ràng, giống như bụng cậu mặc dù không có sáu múi nhưng cũng không giống như lúc đầu chỉ nhấn một cái liền thành một cái hố, cơ thịt rõ ràng rắn chắc hơn rất nhiều, bộ phận khác cũng như thế.

Cậu vừa mới đưa một người muốn mua nhà đi tham quan, mấy ngày nay có không ít người đến xem nhà; tuy nhà cậu không phải nằm ở khu trung tâm nhưng cạnh bên có chợ, qua một con phố lại có một cửa hàng tổng hợp lớn, không lâu sau nhất định sẽ trở nên náo nhiệt, mà ở đây lại không có tệ nạn. Có người thấy kì lạ, Đường Á vì sao lại muốn bán nhà, qua vài năm nữa thôi nơi này sẽ ngày càng đắt đỏ, đến lúc đó không phải càng được lợi sao? Đường Á nói với những người đó rằng mình muốn ra nước ngoài du học, có khả năng sẽ không trở về, cho nên muốn bán nhà đi, tất nhiên không thể nói rằng mặt thể sắp đến nên cậu muốn để dành tiền mua đồ — đây là lời nói thật, nhưng ai tin? Người khác sẽ tưởng rằng cậu điên rồi.

Đây là chuyện thường trong nhân gian, cũng là bản tính của con người. Người là một loại sinh vật đề cao bản thân mà khinh thường những sinh vật khác, nhìn không thấy có thể xem như không tồn tại, mà không muốn nhìn đến cũng có thể xem như không tồn tại, lại còn lừa mình dối người. Cũng chỉ có thể lừa mình dối người mà thôi, dù sao khi mặt thể đến cũng sẽ không bởi vì anh không tin mà chậm lại.

Nếu không phải đời trước đã chứng kiến qua, chính mình cũng sẽ giống như những người đó.

“Đường Á, ba tôi tìm anh.”

6. Chương 6: Bán Nhà

Là Đường Na.

Rất cục không chịu được?

Đường Á mở cửa, mấy ngày nay cửa cầu thang lên lầu hai cậu chưa từng khóa, bởi vậy Đường Na đang gõ cửa phòng ngủ của cậu. Vừa mở ra liền nhìn thấy khuôn mặt tức tối của cô ta, khuôn mặt vốn từng ôn hòa tươi cười, nay đã không còn sót lại chút gì. Đi theo Đường Na xuống lầu dưới thì thấy mọi người đang tụ tập trong phòng khách, Đường Á nhướn mày, đến đông đủ thật, dù là Đường Lượng đã kết hôn hay là Đường Huy hôm nay có buổi học đều ở đây.

Không có người tiếp đón Đường Á, cậu cũng chẳng buồn để ý liền tự tìm chỗ ngồi xuống. Lúc này, Đường Na ngồi xuống theo, thấy người đã đến đông đủ, bác trai liền bắt đầu lên tiếng: “Đường Á, căn nhà này là cha mẹ cháu để lại cho cháu, cháu kiên quyết muốn bán đi, bác cũng không thể ngăn cản.”

Vẻ mặt của ông ta thật nghiêm túc, giọng nói cũng nghiêm túc, nhưng Đường Á lại có cảm giác nực cười, ông ta dường như có thói quen làm cái gì cũng phải thêm lý do thật hiển ngang lăm liệt, giống như năm đó, khi nhận tiền giải quyết riêng, cũng nói là vì tốt cho cậu. Hiện tại vẫn thế, giống như cậu tùy hứng thế nào, không hiểu chuyện thế nào thì ông ta cũng sẽ là người lớn rộng lượng không so đo.

“Nhưng căn nhà này là cha mẹ lưu lại cho cháu, bán cho người ngoài không bằng tốt cho người thân, nhà cứ giao cho chúng ta, cha mẹ cháu dưới tuổi vàng có linh nếu biết cũng sẽ yên tâm.”

Thấy Đường Á không nói chuyện, bác gái tưởng rằng cậu vẫn do dự liền khẩn trương xen vào: “Á Á nên nghe lời bác của cháu đi, dù sao ông ấy là người thân tất nhiên cũng sẽ không để cho cháu chịu thiệt thòi đâu, với lại nếu bán nhà cho chúng ta, về sau cháu nhớ nhà còn có thể trở về ở! Nếu nhà này bán cho người ngoài, thì sau này cháu sẽ không còn bất cứ quan hệ nào.....”

“Ồ...” Đường Á đột nhiên khẽ cười ra tiếng, mọi người lúc này mới phát hiện cậu cười lên trông thật đẹp, khiến người ta cảm thấy thật tươi sáng, chỉ nhìn thôi mà trong lòng cảm giác vô cùng thoải mái, mọi người không khỏi giật mình khi nghe lời nói kế tiếp của cậu, “Cháu cũng nghĩ như vậy, lợi cho người ngoài không bằng lợi cho người thân, nhà này cháu định giá là bảy mươi lăm vạn, vừa có vị tiên sinh họ Châu muốn mua, nói cần cân nhắc suy xét kỹ càng, không biết ý hai bác thấy thế nào?”

“Này.....” Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, vẫn là bác gái mở miệng: “Người ngoài cũng không thể so với chúng ta là người thân được, cháu xem, Na Na sắp kết hôn, Huy Huy lại lên trung học, đều phải cần tiền, bác trai của cháu lại mở phòng khám nhỏ nhiều năm như vậy rồi, chẳng tích cóp được bao nhiêu tiền.....”

“Bác gái, những cái đó cháu đều biết, cháu cũng không tính lấy của hai người nhiều tiền như vậy, vậy đi, cháu chỉ cần sáu mươi vạn, trả luôn một lần.”

“Sáu mươi vạn... Á Á, chúng ta một lần không thể lấy ra nhiều tiền như vậy a...”

“Đúng vậy, Đường Á, nhà chúng tôi nào có nhiều tiền như vậy, hiện tại mua nhà nơi nào không phải trả trước một phần sau đó chậm rãi trả phần còn lại...” Đường Na nói.

“Anh ta là công phu sư tử ngoạm, có khách sáo gì với chúng ta đâu.....”

“Huy Huy đừng nói lung tung!” Người bác trai này giờ vẫn im lặng đột nhiên quát lớn, “Nhưng mà, Đường Á, sáu mươi vạn quả thực nhiều lắm, cháu lại muốn trả hết một lần, chúng ta căn bản không thể.....”

“Vậy còn năm mươi vạn? Hẳn là có đủ đi” Giọng nói của cậu vẫn không nhanh không chậm, lạnh lùng như cũ, “Năm mươi vạn giao một lần, còn lại dùng vật khác thay thế.”

Đối diện, hai người nhìn nhau ánh mắt sáng rực lên, biết đây là giới hạn cuối cùng của cậu, bác trai nhanh chóng hỏi: “Cháu muốn thứ gì?”

“Cháu nhớ rõ bác có một cái xe việt dã thì phải?” Một chiếc xe tốt tại mặt thế là điều cần thiết, nhưng Đường Á coi trọng nó bởi vì nó là xe quân đội đã qua cải trang. Tại nước Z, ngoài tiền cải trang chiếc xe, chủ xe còn phải đến tổ chức quản lý xe cơ động xin phép đổi, khi quản lý tán thành thì mới được bắt đầu, lúc đó mới có thể đem xe đến xí nghiệp CNG được chỉ định để tiến hành cải trang. Đường Á hiển nhiên không có nhiều thời gian như vậy nên đây là lựa chọn tốt nhất.

“Chiếc xe kia.....” Ông ta có chút do dự; trước kia ông là bác sĩ trong quân đội, chiếc xe việt dã kia là của công, chủ yếu do bộ đội bán lại, sau này ông về hưu, mở một phòng khám nhỏ, bởi vì người trong nhà đều

không thích chiếc xe kia nên sau khi xuất ngũ đã không còn sử dụng. Vì là vật dụng quân đội nên không thể bán, chỉ đành phải khóa lại trong ga-ra.

“Xe kia rất quý, nhưng mà Á Á thích thì ông liền cho nó đi!” Người bác gái đã sớm ghét bỏ chiếc xe vừa khó coi lại còn chiếm chỗ kia, Đường Lượng cùng Đường Huy khi kết hôn cũng không thể lấy cái loại xe này đi đón dâu, hiện tại có người chịu bỏ ra mười vạn đồng để mua, bà cao hứng còn không kịp. Có lẽ trong nhà có thể mua một chiếc xe hơi mới, kiểu dáng đẹp, chạy tốt, mà nhìn vào lại có thể diện.

Đường Á lúc này là thật lòng vui vẻ nở nụ cười, nói: “Vây cảm ơn bác gái! Chúng ta đến bàn hợp đồng chuyển nhà; làm thủ tục cho tốt.....”

Từ phòng trung tâm giao dịch đất đai đi ra, cầm được hợp đồng mua bán nhà đất trong tay, hai người kia thực vui vẻ, còn Đường Á từ ngân hàng lấy được năm mươi vạn cũng vui vẻ không kém.

Sau đó bác trai dẫn Đường Á đến chỗ ga-ra cho thuê lấy xe, giao chìa khóa xe cho cậu. Đường Á đã chuẩn bị đủ xăng, cẩn thận kiểm tra ô tô liền phát hiện, cho dù không dùng nhiều năm nhưng trừ bỏ vài chỗ cần bôi dầu thì những chỗ khác đều không thành vấn đề, chỉ cần hơi sửa chữa cải tiến lại là có thể sử dụng tốt, thậm chí còn tốt hơn những gì cậu tưởng tượng.

Chiếc xe này lúc trước cũng không biết là làm cái gì, bên ngoài gia có một tầng thép, phía sau gầm xe cũng nâng cao, không biết kính thủy tinh thể nào nữa, nếu chống đạn thì càng tốt... Về phần bên ngoài, cho dù đã sơn một tầng xanh lục thì cũng không thể che được vô số vết vằn vện như những con giun xấu xí — về chính thể, bề ngoài của chiếc xe trông thật dữ tợn, ngồi vào cảm giác có vẻ dọa người nhưng đây là một chiếc xe không khiến người chú ý, Đường Á cảm giác rất vừa lòng.

“Á Á, cháu đem nhà bán rồi thì phải làm sao? Nếu muốn trước cứ ở nhà chúng ta vài ngày rồi tìm được phòng lại tính tiếp?” Bà hiện tại rất đau lòng khi chỉ ra năm mươi vạn, đó là năm mươi vạn lặn nha, năm đó cha mẹ Đường Á chết cũng chỉ lấy được năm mươi vạn mà thôi...

“Không cần đâu bác, cháu được bạn mời đến thành phố H tham quan, vé xe đã mua rồi, tối hôm nay sẽ đi.” Nhanh như vậy liền tự cho mình là chủ nhân. Nhanh chóng muốn đuổi cậu đi ư?

Nhà đã bán, tiền cùng xe cũng đã lấy đến tay nên bây giờ cậu cần tiến hành bước tiếp theo.

Những gì nên lấy đã sớm để vào trong không gian, bên ngoài Đường Á chỉ vác hai ba lô đứng tại cửa ga-ra chào cả nhà. Cẩn thận quan sát chung quanh, thừa dịp không có người nhìn thấy Đường Á liền đem xe thu vào không gian; bây giờ còn chưa phải lúc dùng nó.

Đường Á xem thời gian — mười một giờ đúng, theo kế hoạch vé xe đã sớm mua rồi, là ngày 23, hôm nay mới ngày 21, thời gian thực dư giả. Đón xe đi khu chợ buôn hoa quả lớn nhất, Đường Á nhân dịp này mua giống cây ăn quả, rau dưa và cây nông nghiệp.

Từ lúc phát hiện mặt đất trong không gian là thổ nhưỡng, Đường Á liền lấy cây xương rồng hình cầu trên bàn máy tính của mình làm thí nghiệm, chứng minh trong không gian có thể gieo trồng thực vật. Tại mặt thể, trong không khí có bệnh độc, sau đó thì nguồn nước cùng thổ nhưỡng tự nhiên cũng dần bị lây nhiễm, quốc gia tiến hành nghiên cứu phương pháp có thể gieo trồng lượng lớn thực phẩm như trước kia, thế nhưng thực phẩm mọc ra đều sẽ bị thối rữa thật nhanh, tất cả mọi người khi đó chủ yếu sống dựa vào thực phẩm khô. May mắn là khi thời tiết lạnh thì tốc độ này chậm đi rất nhiều, tuy rằng có nhiều người cũng không thể vượt qua giá rét.

Về phần sau đó thời tiết có ấm lại không, hoặc nếu tiết trời ấm lại thực vật gia tăng tốc độ thối rữa thì làm sao... Đường Á đời trước chưa vượt qua thời điểm đó, chỉ đành phải chờ xem mới biết được.

7. Chương 7: Thu Thập Vật Tư

Đường Á liên hệ trực tiếp với nhân viên quản lý thị trường, tỏ vẻ mình chuẩn bị mở một siêu thị nên cần mua rất nhiều rau quả trái cây.

“Cậu muốn mua bao nhiêu?” Ngay từ đầu nhân viên quản lý không tin, dù sao Đường Á vốn là sinh viên đại học, sau khi tắm qua nước trong không gian làn da càng thêm trắng nõn nà, nói là học sinh trung học cũng sẽ có người tin; nhìn thể nào cũng không giống người làm ăn buôn bán.

“Dự tính mua hai vạn.” Hai vạn không quá nhiều, sẽ không khiến người khác chú ý, nhưng cũng không quá ít đủ để mình cậu ăn rất lâu. Trải qua một phen tính toán; tiêu xài bao nhiêu vào những việc gì đều đã được sắp xếp. Năm mươi vạn nhìn qua tưởng rất nhiều nhưng những gì cậu muốn mua lại càng nhiều hơn, thậm chí gần như không đủ dùng.

Vì sao không đợi mặt thể đến rồi lấy miễn phí? Những thứ đó không để chung một chỗ cho người tới lấy, muốn rau dưa phải tới chợ rau quả; mua hạt giống phải tới khu nông nghiệp; mua công cụ trồng trọt phải tới công ty nông nghiệp... Khi đó có ai rảnh mà đi tìm? Tuy cậu có không gian, thể nhưng không thể trốn một đời trong không gian được. Không gian xuất hiện giống như một khối bánh ngọt đột nhiên từ trên trời rơi xuống, cậu đã ăn vào bụng tất nhiên không muốn lấy ra, nên chỉ đành hi vọng khối bánh đó không có độc.

Cậu không biết đời này mình có thể sống bao lâu, cho dù cậu đã cố gắng chuẩn bị thật hoàn thiện cũng như tích cực rèn luyện thân thể, nhưng cuối cùng cậu vẫn có khả năng sẽ chết trong tay tang thi, hay xảy ra tai nạn xe cộ, hoặc là bị người sống sót khác giết chết..... Cũng có thể bị một vết thương nhỏ không chú ý mà lây nhiễm virus trong không khí rồi biến thành tang thi. Cậu buồn lo vô cớ, nhưng thói quen tính toán không kể tốt xấu cũng khiến người ta tạm thời an tâm, dù sao chuẩn bị trước cũng sẽ yên lòng hơn, không phải sao?

Đối với quầy hàng bình thường mà nói, mua hai vạn là không có khả năng, cũng không có nhiều chủng loại. Nhưng với nhân viên quản lý đặt danh sách mua hai vạn là rất dễ dàng. Đường Á đã thanh toán trước một vạn tiền đặt cọc; tiền chuyển khoản đã gửi tới siêu thị, tuy rằng trong lòng vẫn hoài nghi nhưng mà ai sẽ để ý cậu có phải mở siêu thị hay không? Tiền là thật — chỉ cần cái này là đủ!

Bởi vì mua số lượng không nhỏ nên quyết định giao hàng tận nơi, còn Đường Á ngồi ở ghế bên cạnh chỉ đường cho xe chạy đến kho hàng ngoại ô. Bởi vì còn muốn ở lại J thị làm chút việc nên cậu thuê một kho hàng ở ngoại ô tương đối ít người để tiện bề che dấu, nhìn từng xe từng xe trái cây rau dưa được chuyển đến kho hàng, có thùng gỗ, có túi nhựa plastic, liếc mắt một cái đủ mọi màu sắc phong phú.

Đường Á tỏ vẻ thực hài lòng, tất nhiên là trả tiền trước. Tuy chỉ bán rau quả nhưng khách hàng lại trả tiền thoải mái như vậy, người trồng rau lẫn chủ quán đều thật vui vẻ, thu tiền đủ liền lái xe rời đi, hôm nay có thể đóng cửa sớm, trở về có thể mua đồ ăn nhắm rượu, uống hai ly nha...

Đợi xe đi xa, Đường Á liền khóa cửa kho hàng lại, đem tất cả thu vào không gian, phân chia ra rồi gom tất cả những thứ cùng loại, cuối cùng chiếm một góc nhỏ trong không gian. Sau khi ăn cơm trong không gian, lúc đi ra đã gần ba giờ chiều, mặt trời nắng chói chang. Trên đường cái ngoại ô không có một bóng người, Đường Á lấy xe từ trong kho hàng chạy ra, trực tiếp đi khu sửa xe ở gần đó — lúc trước thuê kho hàng này bởi cách đó không xa có một khu sửa xe, xe của bác trai dù sao cũng chưa sử dụng nhiều năm, rất nhiều linh kiện cần đổi mới, cũng cần bôi trơn cho linh kiện.

Chạy xe đến khu sửa xe, Đường Á bảo người ta sửa chữa thật tốt đồng thời chú ý cải tiến xe như: độ cao gầm xe thì không đổi nhưng bên ngoài cần gia cố thêm tấm thép rắn chắc, cửa kính xe dùng hai tầng thủy tinh chắc chắn nhất, thủy tinh đầu xe cần gia cố thêm tầng phòng trộm... Cuối cùng sơn màu xám bên ngoài là hoàn tất.

Nói rõ phải chuẩn bị xong trước giữa trưa ngày 23, sau đó Đường Á lái xe thẳng đến khu bột mì đã tìm được từ trước, mua hai vạn cân, yêu cầu bọn họ chuyển đến kho hàng ở ngoại ô. Sau lại tới chợ buôn gạo, mua ba vạn cân cũng yêu cầu bọn họ đưa đến kho hàng ở ngoại ô.

Vì không muốn khiến người khác nghi ngờ, Đường Á còn dặn riêng thời gian đưa khác nhau. Vì đã ký đơn đặt hàng, lại đặt cọc trước một phần ba, xưởng bán cũng không hoài nghi, lý do cũng như vậy, chỉ cần có tiền mặt là đủ.

Đường Á đương nhiên là đi nhờ xe đến kho hàng. Đến khi tất cả được chuẩn bị tốt thì đã gần bảy giờ, bầu trời tối đen, bốn ba một ngày Đường Á cũng có chút mệt mỏi, đem đồ vật trên mặt đất đều đưa vào không

gian, Đường Á ăn no nê, đổ nước ấm chuẩn bị hai ngày trước vào bồn tắm đã chuẩn bị sẵn, thoải mái tắm rửa sớm nghỉ ngơi. Ngủ đủ tám tiếng, Đường Á tự tỉnh. Sau đó bắt đầu rửa mặt, ăn cơm, rèn luyện, ăn cơm, lại rèn luyện, ăn cơm, nghỉ ngơi... Một ngày của cậu cứ trôi qua như vậy.

Trong không gian không có ban đêm, Đường Á vẫn dựa theo thời gian của di động cùng với đồng hồ — không biết vì sao, thời gian trong di động giống với bên ngoài, còn đồng hồ lại khác, kim đồng hồ chuyển động giống với thời gian trong không gian. Nói cách khác, Đường Á ở trong không gian xem giờ, thời gian kim giây đồng hồ nhích một lần thì phần giây của đồng hồ trên di động cần gấp mười lần mới nhích.

Cho nên, hiện tại cậu dựa theo đồng hồ quyết định thời gian nghỉ ngơi trong không gian, và dựa vào di động phán đoán thời gian bên ngoài. Cậu trang bị phần màn giường màu đen để không bị chói mắt, khi ngủ thì kéo màn xuống.

Thức ăn linh tinh trong không gian vẫn duy trì bộ dáng ban đầu, hơn nữa tốc độ sinh trưởng của thực vật còn gấp mười lần. Vậy thân thể trong không gian thì sao? Thời gian đối với cậu là đứng yên, hay là chuyển động, nếu chuyển động, tốc độ là giống đồng hồ hay là giống di động?

Nếu giống đồng hồ, cậu được hưởng thời gian gấp mười lần, đồng thời cũng già nhanh gấp mười lần... Nếu vậy, cũng có thể hiểu được, đối với cậu mà nói thì cái lợi được nhiều hơn so với cái giá phải trả, chỉ cần điều này là đủ. Bởi vì sau khi mặt thể đến, cậu sẽ không trốn mà sẽ cùng tang thi cận chiến, có lẽ thời gian vào trong không gian sẽ giảm bớt, cũng sẽ không ảnh hưởng quá nhiều.

Cho dù thí nghiệm rất nhiều, đối với không gian Đường Á vẫn không biết gì cả. Tuy rằng cả tang thi giống phim khoa học viễn tưởng cũng xuất hiện, thì việc xuất hiện không gian tùy thân giống trong tiểu thuyết cũng không có gì kì quái, thế nhưng con người đối với những sự vật không biết vẫn sẽ có tâm lý sợ hãi nhất định, giống như quỷ thần.

Đường Á không biết không gian này tồn tại thế nào, có phụ thuộc vào cậu không — hay là không gian có được là do ngọc châu tạo thành, hoặc ngọc châu chỉ là một con đường dẫn đến không gian. Nếu không gian phụ thuộc vào cậu mà tồn tại thì khi cậu chết không gian cũng sẽ biến mất; hoặc là không gian chỉ phụ thuộc một phần vào cậu, nên khi cậu chết đi, không gian sẽ đóng lại chờ đợi lần được mở ra kế tiếp.

Cũng có khả năng vào ngày nào đó, giống như khi không gian đột nhiên xuất hiện, nó sẽ đột nhiên biến mất, cho nên cậu không thể hoàn toàn ỷ lại vào không gian. Cậu chỉ có thể coi không gian như một công cụ, mà không thể đem nó thành bùa hộ mệnh được.

Tác giả có lời muốn nói: Đầu tiên cảm ơn mọi người đã ủng hộ (=3=) nhìn con số không ngừng gia tăng thật sự rất vui [*__*]

Thật ra Đường Đường là một người bình thường, tại mặt thể cầu sinh tồn, ngay từ đầu muốn viết cậu rất yếu ớt, cậu tưởng mình đã chuẩn bị thật chu đáo, thế nhưng “Xe tốt trong mặt thể chưa chắc đã giữ được”, làm rất nhiều nhưng đều trở thành vô dụng, chuẩn bị chưa chắc sẽ dùng tới, muốn dùng thứ gì đó cũng không chắc đã chuẩn bị sẵn, dù sao cậu chỉ là sống lại, không phải tiên tri.

Người đọc thật tinh mắt a ~[]~ đã phát hiện rất nhiều vấn đề mà Á Á không thể tưởng được

~Về vấn đề tiền trợ cấp, bởi vì Á Á không thiếu ăn thiếu mặc, nhà hai người bác cũng không bạc đãi cậu, đương nhiên quan trọng nhất vẫn do tính cách Á Á quyết định, Á Á không phải thiếu năm mươi vạn này thì không thể sống, nên từ đầu cậu không so đo, nhưng hai bác của cậu lại được voi đòi tiên, Á Á liền chính bọn họ một phen — đem phòng ở bán cho bọn họ, lấy lại năm mươi vạn, hơn nữa gia đình bác còn cảm giác là họ được lợi, điển hình của việc “Bị bán còn giúp đếm tiền”. (Hơn nữa người bình thường sẽ ít dụng tới kiện tụng, đều là giải quyết riêng)

Sau khi tắm nước lại trở nên trắng nõn..... Ta có thể nói là Đường Đường tự tưởng tượng cậu trở nên trắng hơn không [ngượng ngùng che mặt..... hừ cấu], được rồi, thật ra đây là ẩn ý, không phải sự thật, không biết mọi người có nhìn ra không

~Không để ý đã nói thật nhiều.....

8. Chương 8: Mua Sắm Trên Mạng

Cứ như vậy lại trôi qua bốn ngày, Đường Á xem di động, đã 6 giờ, liền lắc mình ra khỏi không gian.[Tác giả: trong không gian để tiện mô tả vẫn dùng từ ‘ngày’ để chỉ thời gian, có điều thời gian so với bên ngoài tỉ lệ là 10:1, trong lòng mọi người tự hiểu nha]

Mục tiêu hôm nay của cậu là trứng, thịt và xăng. Bởi vì trạm xăng dầu bình thường đều hoạt động 24/24, Đường Á quyết định đi mua xăng trước. Cậu thuê xe máy, trước đi nhiên liệu ZG gần nhất.

Trong mặt thể, có khi xăng so với xe còn quan trọng hơn, dù sao xe thì nhiều nhưng trạm xăng ít, rất nhiều nơi đường tắc xe không qua được hoặc là trên xe xăng không đủ, chỉ có thể bỏ xe đi bộ. Đồi trước, Đường Á cùng bạn học trốn ra chính là gặp tình huống sau. Cho nên Đường Á quyết tâm mua xăng thật đầy đủ để dùng, chỉ là trạm xăng dầu khổng lồ lượng mua của khách hàng, một người căn bản mua không được nhiều, Đường Á đành phải chạy hết mười mấy trạm xăng ở lân cận, cuối cùng mới mua được hai trăm thùng, đành phải thu trước vào không gian, sau này nghĩ cách khác.

Lúc này gần 10 giờ, Đường Á khởi động xe máy trực tiếp theo hướng dẫn trên bản đồ đi tới đường nhỏ. Đường Á tra được trên mạng ở khu ngoại ô cách thành phố hơn 10 km có trang trại gia đình, quy mô không nhỏ, đã liên hệ với họ qua điện thoại.

Thời tiết nóng bức khô ráo, nơi xe đi qua bụi đất bị thổi lên mù mịt, lại bị tốc độ xe tạo gió thổi tán. Đến nơi, người phụ trách quả nhiên đã chờ ở cửa.

Đường Á hôm nay đeo kính mát màu trà, mặc một chiếc áo màu vàng nhạt, phối với quần dài màu trà nhân nhả, cũng không đội mũ che nắng, mái tóc đen bị gió trực tiếp thổi mạnh mà trở nên hỗn loạn, vừa nhìn đã thấy mềm mại. Có thể do uống nước trong sông, làn da trắng nõn dưới ánh nắng chói chang của mùa hạ cũng không đỏ mồn, ngược lại có vẻ trong suốt, trơn bóng, nhẹ nhàng, khoan khoái.

Trang trại không chỉ nuôi gà, heo, dê, còn nhận cả sơ chế, có một dây chuyền sản xuất chế biến thịt, Đường Á muốn mua thịt đã qua xử lý tốt nhất — Đường Á tỏ vẻ, tuy cậu có thể giết tang thi, nhưng gia súc và tang thi là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Ví dụ là heo đi, trước không nói khi giết heo nó sẽ tru lên, nhưng Đường Á có thể giết ở đâu?

Không gian lớn như vậy nhưng là không gian kín, Đường Á mắc bệnh sạch sẽ căn bản không thể chấp nhận cùng sống một nơi với heo. Hơn nữa heo còn sống không chịu khổng chế! Lại càng không cần nói hiện tại năm giác quan của Đường Á linh mẫn hơn trước vài lần. Và điểm mấu chốt, cậu không chỉ muốn mua một con heo! Gà và dê cũng vậy.

Người phụ trách thực vui vẻ tiếp đãi Đường Á, tuy rằng trang trại của bọn họ lớn, không lo không bán được hàng, nhưng có được hợp đồng lớn đương nhiên phải cao hứng, ai ngại tiền nhiều cơ chứ? Cũng là đặt cọc trước 1/3, cho đối phương địa chỉ kho hàng, Đường Á liền rời đi. Năm mươi con heo, hai mươi con dê, ba trăm con gà, một trăm con vịt, thêm một trăm cân trứng gà và trứng vịt, cho dù có dây chuyền sản xuất, cũng phải đến giữa trưa ngày mai mới xong.

Đường Á nhân lúc này đi làm việc khác, cậu vừa mới nhận được điện thoại từ bưu điện, đồ cậu mua trên mạng đã đến. Đường Á lúc đi học đã biết đến bán hàng trực tuyến, ban đầu cậu không muốn dùng, nhưng vì nghĩ đông mua trên mạng sẽ tiện hơn, liền làm. Sau vài lần mua trên đó, cảm giác chất lượng cũng không tệ lắm, hơn nữa cũng rất đầy đủ. Quả nhiên mua bán qua mạng là pháp bảo của trạch nam trạch nữ.

Sống lại, theo kế hoạch mấy thứ như xăng công binh, tên nổ linh tinh gì đó cần mua lại không biết mua ở đâu, Đường Á chuyển hướng sang các trang mạng, kết quả không khiến cậu thất vọng. Nghĩ đến đồng lớn cậu mua được trên mạng không thể dùng xe mang đi được, Đường Á bảo bưu điện trực tiếp chuyển đến cho cậu. Khi cậu trở lại kho hàng, người chuyển phát đã chờ ở đó.

Ký nhận biên lai, xác nhận đủ hàng — hai xăng công binh, năm bộ lều trại dã ngoại và túi ngủ với đệm chống ẩm, còn có ba bộ nổ chắc chắn, ba nghìn mũi tên đầu hợp kim, mã tấu, khảm dao mỗi loại hai thanh, còn có bao cổ tay và bao bảo vệ đùi mỗi loại năm đôi, còn có 50 kg bánh quy và 10kg gậy rắn chắc.

Đường Á cũng định mua mấy đôi kính áp tròng, chỉ là không biết từ khi nào mắt trái đã đen trở lại, thời điểm rèn luyện trong không gian, Đường Á phát hiện mỗi khi cậu vận động kịch liệt, thể lực tiêu hao nhanh,

con người mắt trái liền sẽ biến thành màu đỏ, đợi trái tim chậm rãi đập lại bình thường, sẽ khôi phục màu đen. Xem ra về sau phải đặc biệt chú ý, tóc trên trán có dài cũng không thể cắt, so với đeo kính áp tròng phải chú ý thời gian nhỏ mắt thì thể này tiện hơn.

Cứ như vậy tất bật chuẩn bị, năm mươi vạn đã hết hơn nửa, nhìn đồng tiền lớn cứ lần lượt ra đi, dù Đường Á biết sau này nó sẽ biến thành một đồng giấy vụn với những con số vô nghĩa cũng không khỏi run tay. Dù sao cậu là một người bình thường, nếu không có gì ngoài ý muốn, năm mươi vạn đó chính là tài sản giá trị nhất đời này cậu có thể tiếp xúc.

Sắp tiêu hết năm mươi vạn, Đường Á cũng không khỏi cảm thán, quả thật là tiêu tiền như nước, cậu đời này cũng chỉ có một lần xa xỉ như vậy.

Nghĩ đến trong không khí mật thể rải rác virus tang thi, nước lộ trong không khí sẽ bị ô nhiễm, chỉ có nước đóng chai mới có thể uống, nguồn nước khan hiếm, Đường Á tới nơi bán rượu mua mấy chục thùng nhựa cao gần bằng người, còn thuận tiện mua mấy chục cân rượu nồng độ cao, dùng để chống lạnh và khử trùng.

Thùng được chuyển đến kho hàng trước, Đường Á trực tiếp lái xe đến chợ nông nghiệp, khi đi ra ôm mấy bao tải hạt giống với mấy gói mầm. cậu mua phần lớn là bắp ngô, lúa mạch, khoai lang, khoai tây, củ cải, cải trắng linh tinh gieo trồng thu hoạch cùng rau dưa, cây giống cũng chọn các loại cây ăn quả thông thường như táo, lê, anh đào.

Dù sao trước đây Đường Á chưa làm qua bao giờ, nhiều nhất mới trồng hoa hướng dương chăm sóc xương rồng, việc gieo trồng của cậu chính là đem giống vùi xuống đất, tưới ít nước, sau đó thì mặc kệ. Đúng rồi, có lẽ sau đó thỉnh thoảng nhớ tưới nước, và rồi..... quên luôn. Cho nên cây cối Đường Á trồng thường là loại có sức sống rất mạnh mẽ, như hiện tại, chiếm cứ trong góc không gian có không ít cây xương rồng tròn đã trưởng thành.

Đường Á cũng hiểu mình chỉ biết đại khái phương pháp gieo trồng, mua mấy quyển sách hướng dẫn thì toàn danh từ với lý luận cậu không hiểu, cuối cùng cũng không học được gì, đành tự mình thử nghiệm. Bởi vậy, mấy thứ hoàn cảnh nuôi trồng yêu cầu độ ẩm, nhiệt độ không khí linh tinh gì đó để thuận lợi thu hoạch, Đường Á hoàn toàn không suy xét, đến cả nuôi sống cậu cũng không biết có thể sống được hay không.

Trong không gian, trừ cậu ra vốn không có vật sống, dĩ nhiên không có vi trùng bệnh khuẩn, thuốc sát trùng và phân hóa học không dùng thì không cần mua. Một tháng đủ cho rau dưa phát triển, trồng trong không gian ba ngày là có thể ăn, thật sự không cần mua phân hóa học thúc đẩy gì đó trong khi hiệu quả thế nào còn chưa biết.

Có điều không có côn trùng cũng là vấn đề, thụ phấn cho cây ăn quả cũng không thể để mình tự làm đi. Không nói số lượng, khả năng thành công cũng không cao a, Đường Á đến bây giờ cũng không biết hoa lúa mạch ở đâu, cậu tưởng lúa mạch không ra hoa [o] [o]. Hơn nữa, thời gian trôi nhanh cũng có hạn chế, đó chính là rất dễ bỏ qua thời kỳ thực vật nở hoa thụ phấn. Nếu thực vật không được thụ phấn sẽ không kết trái, cuối cùng cậu chỉ thu hoạch được một đồng xác không.

Cho nên, muốn mua một ít ong mật, từ sâu rồi biến thành bướm bướm là hoàn toàn không suy xét, ban đầu ăn rau xanh, lớn lên lại không chăm chỉ làm việc. Ong mật có vẻ tốt hơn, cần cù chịu khó, còn biết làm mật.

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu công cuối cùng cũng quyết định được tên ~ mật thể bắt đầu tiểu công mới có thể xuất hiện ~ cũng nhanh thôi.....

9. Chương 9: Rời Đi

Lại qua bốn ngày, Đường Á ra khỏi không gian. Hôm nay đã là ngày 23.

Kho hàng có hệ thống cung cấp nước uống, Đường Á đã đổ đầy mấy chục thùng nhựa rồi chuyển vào không gian. Nước trong không gian không biết có bao nhiêu, lại không bình thường, không phải bắt buộc vẫn

không nên dùng thì tốt hơn. Hơn nữa sau một lần tay vô ý bị dao cắt qua, Đường Á phát hiện nước trong không gian còn có tác dụng nhanh chóng chữa lành vết thương.

Chỉ là thời điểm miệng vết thương khép lại cần ngâm trong nước, đợi miệng vết thương liền, thân thể sẽ suy yếu một lúc. Hơn nữa sau khi uống nước sông, Đường Á rõ ràng cảm thấy mình không sợ nóng hay sợ lạnh, tay ngâm trong nước đá cậu lại chỉ cảm thấy hơi lạnh.

Mấy ngày nay nội dung huấn luyện cũng có thay đổi thích hợp, sau khi có nổ, cậu liền gia tăng luyện tập bắn tên. Tang thi nhất định phải một súng nổ tung đầu hoặc chém đứt cổ mới hoàn toàn mất đi năng lực hành động. Nhưng tại nước Z này đạo kiếm vẫn bị quản lí rất nghiêm, lại càng không cần nói tới súng ống.

Lần duy nhất Đường Á đụng đến súng là thời điểm tập quân sự ở năm nhất, hơn nữa lúc ấy thật sự chỉ sờ, ở bãi súng sinh viên được chia thành hai nhóm. Huấn luyện viên dạy tư thế cầm súng, đứng thế nào, nằm thế nào, khi không dùng thì như thế nào..... Hơn nữa thời gian từ lúc phát súng đến lúc thu lại không đến nửa giờ, đừng nói bắn bia, đạn thật cũng chưa thấy.

Khi mặt thể mới bùng nổ, có người chạy đến cục cảnh sát nhân cơ hội tìm súng đạn. Trước không nói một người bình thường như cậu làm cách nào vượt qua tầng tầng trở ngại lấy được súng trên người tang thi cảnh sát, còn ông giảm thanh không tìm thấy có thể dùng bình nhựa tạm thời thay thế, nhưng quan trọng nhất là khi tập quân sự cậu căn bản không học được cách dùng súng, đạn chính là tiết kiệm được viên nào hay viên ấy, cậu không lãng phí nổi.

Cho nên, trong mặt thể nhất được súng liền đại phát thần uy, một phát bạo đầu là không có khả năng, ít nhất với Đường Á là không có khả năng. So ra, không thể phủ nhận cung nổ là lựa chọn tốt nhất — trước mặt thể có thể mua được trên mạng, có thời gian luyện tập, mũi tên hợp kim tốc độ bắn có thể đạt tới 320m/s, hoàn toàn có thể xuyên qua đầu tang thi, hơn nữa mũi tên có thể lấy lại, khi bắn ra không có âm thanh, thích hợp bắn chết tang thi ở khoảng cách trung bình.

Nhìn thời gian còn sớm, Đường Á liền vào không gian bắt đầu nấu cơm — nghĩ về sau có lẽ không có thời gian nấu cơm, không bằng nhân lúc này làm nhiều chút, thật chưa có, trước làm chút rau đi.

Thời điểm Đường Á trong không gian không thể không đi ra ngoài nếu muốn đem đồ ra, nhưng khi ở bên ngoài không vào không gian cũng có thể lấy đồ, hơn nữa tuy trong không gian không nhìn được bên ngoài, di động trong không gian cũng không có tín hiệu. Đường Á dùng điện thoại định ra thời gian cụ thể, sau đó bắt đầu nấu cơm, đợi bên ngoài trải qua ba bốn tiếng, Đường Á đã làm cơm liên tục hai ngày một đêm, hai cánh tay đều mỏi nhừ không nâng nổi.

Để tiện lợi, cậu làm cơm nắm với bánh bao, còn có bánh rán hành. Nghỉ ngơi chốc lát, khôi phục thể lực, Đường Á quyết định sau này giành thời gian nấu cơm thì tốt hơn — nấu liền không nghỉ thật không phải việc con người có thể làm, hiện tại trong não cậu đều nhồi đầy bánh bao...

Tính thời gian không sai biệt lắm, Đường Á ra khỏi không gian, cậu chuẩn bị đi lấy xe.

Đến cửa hàng sửa xe, xe đã tu sửa tốt: bề ngoài xám xịt, tuy vừa sơn mới nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy có một loại cảm giác cổ xưa, rất không thu hút sự chú ý, tấm thép và thân xe được hàn lại chắc chắn không có khe hở, chấn song phòng trộm đầu xe là dùng thanh inox to bằng ngón út làm thành dạng lưới gắn vào cửa kính xe, cũng sơn một tầng màu xám. Linh kiện đã đổi thành hàng tốt hơn, các bộ phận khác cũng được bôi trơn tỉ mỉ.

Rất tốt. Đường Á vô cùng hài lòng, sáng khoái thanh toán rồi lái xe rời đi. May là cửa hàng sửa xe cách kho hàng không xa, hơn nữa đều ở ngoại ô, nếu không một chiếc xe khó coi như vậy sẽ khiến người ta chú ý. Không sai, xe việt dã sau khi sửa chữa càng khó nhìn — ban đầu xe màu lục tuy xấu nhưng vẫn là xe, hiện tại xe màu xám tựa như một đồng đất, đã thể khối đất này còn đeo tấm phòng hộ inox.

Đường Á nghĩ sau khi mặt thể đến, thẩm thực vật giảm mạnh, màu xám càng khó bị phát hiện, về phần bề ngoài, nhìn đẹp cũng không thể ăn thay cơm. Tang thi cũng sẽ không vì xe đẹp mà không ăn người. Không chắc chắn, sẽ không ngăn được tang thi, có đẹp hơn nữa cũng chỉ có thể vứt bỏ, người ta còn tình nguyện đổi siêu xe mấy trăm vạn chỉ để lấy một chiếc pickup cũ.

Sau khi trở lại kho hàng và thu xe vào không gian, Đường Á nhận được cuộc gọi từ trang trại — thịt đã được xử lý xong, đang trên đường tới.

Toàn bộ thịt đều đựng trong thùng cứng màu trắng, để bảo quản còn cho vào không ít băng khối, thịt lợn thịt dê được cắt thành miếng lớn, thịt gà được phân thành hai phần, nội tạng ăn được cũng được chứa trong một chiếc thùng khác, còn có mấy thùng trứng gà.

Đường Á trả nốt phần tiền còn lại, chờ người đi hết liền thu toàn bộ vào không gian. Vé xe là 6h tối, hiện tại mới 2h chiều, mất một tiếng đi đến trạm, cậu còn có ba tiếng.

Trả lại kho hàng và xe máy, cầm lại tiền thể chấp, Đường Á trực tiếp đi khu chợ trung tâm, nơi này có cửa hàng nhỏ chuyên bán gia vị. Gia vị đều do chủ cửa hàng tự mình dùng máy móc làm ra, nếu khách hàng có yêu cầu đặc biệt còn có thể tự làm. Đường Á mua bảy tám bao tải muối, hạt tiêu và gia vị khác cũng mua không ít, còn sang bên cạnh mua mấy chục thùng dầu ăn lớn.

Tại góc không người thu lại bao tải, Đường Á tới hiệu thuốc mua hai cái hộp y tế, cộng thêm không ít thuốc với băng gạc linh tinh dùng để băng bó.

Sau đó Đường Á lại mua mấy xe khí gas, tốn không ít thời gian trên đường, nhìn trời đã không còn sớm, Đường Á liền đi thẳng tới nhà ga.

Từ J thị đến H thị ngồi xe lửa mất 11 giờ, đến khi Đường Á ra khỏi nhà ga H thị, vừa lúc bình minh ở thành phố này.

Bình minh hoa mỹ phủ đầy không trung, bóng dáng Đường Á đổ dài trên đường cái, trên cửa kính lớn của tòa cao ốc phản chiếu rõ tầng mây kim sắc, cây ngô đồng cành lá tươi tốt đem ánh nắng phân tán rơi rạc rơi trên mặt đất, trên quốc lộ chưa có nhiều người đi đường, có nhà nọ đẩy xe đẩy bắt đầu bán đồ ăn sáng thơm ngào ngạt..... Mọi vật đều yên bình, xinh đẹp.

H thị nước Z nổi tiếng là thành phố du lịch, có diện tích cây xanh thật lớn, nhất là ngày mùa hè, đi đâu cũng thấy màu xanh bừng bừng sức sống — nhưng những điều này sẽ không kéo dài.

Đường Á không rõ cảm giác đột nhiên nảy sinh trong lòng này là gì, chỉ có cậu biết mật thể sắp đến. Từ khi sống lại tới nay, bóng ma mật thể vẫn bao phủ lấy cậu, cậu làm tất cả đều vì kế hoạch sinh tồn của chính mình trong mật thể, người khác đối với việc mật thể sắp đến lại hoàn toàn không biết gì cả, vẫn duy trì qui luật sinh hoạt như thế.

Những điều này khiến cậu cảm giác mình như người ngoài, có khi sẽ hoài nghi chính cậu — việc này rất không ổn — cậu thậm chí bắt đầu nghi ngờ rằng căn bản không có mật thể, cậu chỉ là mơ một giấc mơ, tỉnh mộng sẽ không có gì thay đổi: Cậu vẫn tiếp tục đau đầu vì sự nghiệp học hành, bạn bè vội vàng thi cử nghiên cứu, đám người trí thức vẫn vội vàng đi làm...

Đường Á biết cậu dễ tâm chuyện vụn vặt, cậu rút cuộc chỉ là một người bình thường lớn lên trong hoà bình, cho dù có chuẩn bị đầy đủ thì trong lòng vẫn khủng hoảng. Thời điểm cậu không bận rộn sẽ bắt giác suy nghĩ nhiều. Giống con người khi đi tiêm phòng, hay dùng rượu sát trùng đổ lên vết thương, lúc còn chưa chạm tới, thần kinh đã căng thẳng khẩn trương, trong lòng khủng hoảng, đến khi xong rồi ngược lại thấy tốt hơn nhiều, thậm chí sẽ nghĩ thật ra không đau như mình tưởng.

Đương nhiên, mật thể đáng sợ hơn tiêm phòng nhiều, thậm chí khiến con người khó có thể thừa nhận. Khi mật thể đến, ban đầu con người sẽ khủng hoảng, sẽ chết, nhưng cũng thích ứng rất nhanh, tìm đến phương pháp chính xác để tiếp tục sống sót, cùng tang thương tiến hành đấu tranh sinh tồn lâu dài.

Đường Á nhớ trước kia nghe qua một câu “Con người là sinh vật có khả năng tích nghi mạnh mẽ nhất trên trái đất”, có lẽ đến khi địa cầu tan vỡ, con người vẫn còn sống. Hiện thực không phải phim, sẽ không có anh hùng siêu nhân xuất hiện ngăn cơn sóng dữ cứu vớt nhân loại, nhân loại chỉ có thể tự cứu lấy chính mình.

Đường Á là một người bình thường, cậu chỉ khác người khác là biết nhiều hơn một chút về mật thể, và có một không gian đột nhiên xuất hiện, những điều này cũng không bảo đảm cho tính mạng cậu trong mật thể. Bị xe đâm, tim bị đâm thủng, hay bị lây nhiễm virus thì cậu cũng sẽ chết, về phần chết thể nào, cậu cũng không biết.

Cho nên cậu không định vung tay hô to cứu vớt mọi người, tại nước Z này làm như vậy cậu sẽ bị cảnh sát hoặc bác sĩ coi như bệnh nhân thần kinh bất đi. Sẽ không ai tin cậu, mọi người chỉ nghĩ rằng cậu điên rồi. Bởi nếu đổi lại là cậu, cậu cũng sẽ nghĩ như vậy, sau đó nên làm gì thì cứ làm như cũ, chớp mắt là quên.

10. Chương 10: G Thị

Đường Á không ở H thị tiêu phí quá nhiều thời gian, ra khỏi nhà ga cậu liền trực tiếp lái xe đi tới khu thương mại bán quần áo nổi danh tại H thị, mua mấy chục bộ hành trang. Mỗi một bộ đều gồm quần áo dễ vận động với giày leo núi hoặc giày chơi bóng, quần áo mùa có dày có mỏng, áo lông và quần áo mùa hè đều mua mỗi thứ một chút, dù sao ban đầu mặt thể lạnh, không có nghĩa là về sau sẽ vẫn tiếp tục lạnh, cậu không biết tình hình sau này, đành phải chuẩn bị chu toàn mọi thứ.

Đường Á còn mua vài cái ba lô leo núi, làm thứ trung chuyển lấy đồ từ không gian, cũng giả bộ cho vật dụng, thức ăn, nước uống, còn có vũ khí, trong ba lô đều phải cho vào mấy thứ, như vậy ngày nào đó không gian đột nhiên biến mất, chính mình cũng không đến mức trên người cái gì cũng không có. Sau đó cậu liền đi thẳng đến G thị — phụ cận H thị, cậu muốn mua mấy móc nông nghiệp.

Máy gặt, máy xay, xăng máy phát điện, máy gieo hạt... Đến khi đồ muốn mua đã mua đủ, Đường Á cũng chỉ còn không đến một vạn, số tiền đó cậu dùng để thuê một kho hàng với một chiếc máy xúc đất, máy xúc mang vào không gian đào một cái ao sâu hơn 5m, rộng 10m. Đường Á cơ hồ đổ hết nước trong thùng mới đổ đầy chín phần ao.

Đem máy xúc thu hồi, cả ao đều đầy nước, một nửa chứa nước lạnh, một nửa chứa nước ấm, đợi sau khi máy móc cậu mua đều chuyển đến, Đường Á thu lại kho hàng. Số tiền còn lại một nửa Đường Á mua cá con, lại mua vài cái thùng lớn, còn lại, dùng để mua đèn pin, dây leo núi, chocolate, vật nhỏ linh tinh có khả năng sẽ dùng đến.

Đến lúc này, Đường Á thu thập vật tư gần như hoàn thành, nói là gần như, bởi vì cậu còn có việc chưa làm, cũng là việc rất quan trọng — thu thập đủ xăng. Xe phải dùng tới xăng, máy móc cũng phải cần đến xăng, cậu nhất định phải thu thập đầy đủ xăng mới được. Có lẽ là đời trước chết vì thiếu thứ này, Đường Á đối với xăng có chút cố chấp, hận không thể đem xăng nhồi đầy vào trong không gian.

Đường Á dạo qua các trạm xăng dầu tại G thị, cuối cùng tập trung vào một trạm ven đường cao tốc ngoại ô. Đầu tiên, trạm xăng này lớn, nhất định có đủ; tiếp theo, trạm xăng dầu tại ngoại ô, người sẽ không nhiều; cuối cùng, bên cạnh nó chính là đường cao tốc, dễ dàng đi lại. Có ưu điểm, nhưng cũng có khuyết điểm: Trạm xăng dầu lớn, chứng tỏ máy giám thị nhất định không ít; bên cạnh đường cao tốc, tức là mặt thể đến, là nơi hầu hết mọi người sẽ đi qua, không nắm chắc thời gian, sẽ bị ngăn chặn; hơn nữa, có khả năng sẽ đối mặt không ít tang thi.

Nguy hiểm càng cao thu hoạch càng nhiều. Chỉ cần nắm chắc thời gian thật tốt, hoàn toàn có thể thành công rút lui. Không sai, Đường Á chuẩn bị đem trạm xăng dầu này thu vào không gian, đợi mặt thể đến, người ở trạm xăng hoặc là chạy trốn hoặc là biến thành tang thi, mà trong thành phố lại không có nhiều người thu thập xăng lúc chạy trốn. Đó là thời cơ tốt nhất. Cậu chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi.

Lúc này còn chưa qua tháng bảy, thời gian vẫn đủ, bởi vậy Đường Á không khẩn trương. Cậu hiện tại dành phần lớn thời gian ở trong không gian, theo kế hoạch rèn luyện tăng cường thực lực. Rèn luyện rồi lại trồng hai hàng cây non tại mảnh đất không xa bờ sông, nghĩ diện tích còn nhiều, trong không gian cũng trồng, Đường Á nghĩ cây ăn quả sinh trưởng tương đối tốn thời gian. Lúa hay ngô thì lại không tốn quá nhiều nhiều thời gian, vừa vụn cũng sinh trưởng trong không gian, hơn nữa bên ngoài đợi không đến một tháng có thể thu hoạch.

===== Ta là phân cách tuyến thời gian trôi nhanh =====

Lại một lần đột nhiên đầu choáng váng khi đang cố sức vận động, Đường Á xác định chính mình gần đây có chút không thích hợp, thân thể đột nhiên có cảm giác suy yếu. Cậu chỉ cần vận động kịch liệt một chút hoặc thời gian dài liền sẽ choáng đầu hoa mắt, sắc mặt trắng bệch, trước mắt biến thành màu đen, quả thực choáng váng đến sắp ngất.

Loại suy yếu này hẳn là chậm rãi xuất hiện, cho nên ban đầu rất khó phát hiện, chẳng đến khi biểu hiện ra ngoài dần dần rõ ràng, Đường Á mới nhận ra. Cậu nghỉ ngơi có quy luật, không bị thương cũng không sinh bệnh, ăn uống cũng chú ý dinh dưỡng. Nếu không phải tự thân có vấn đề, như vậy, cũng chỉ có khả năng là nguyên nhân do không gian này.

Chẳng lẽ thời gian dài ở trong không gian cơ thể sẽ trở nên suy yếu? Đúng vậy, cậu trước kia chưa bao giờ thời gian dài ở trong không gian, cho dù có một chút biến hóa cũng cảm giác không ra, đến bây giờ cậu ở trong không gian đã gần nửa năm, biến hóa mới biểu hiện rõ ràng. Tựa như nước ấm nấu ếch, chậm rãi tăng nhiệt độ, đợi đến thời điểm ếch phát hiện không đúng, đã không còn cơ hội chạy trốn.

Đường Á không dám chần chừ, nháy mắt ra khỏi không gian, cầm trong tay một ba lô, trong ba lô cậu đã sớm chuẩn bị tốt bánh bích quy với nước uống, còn có một thanh mã tấu và đồ dùng thuốc thang để cấp cứu. Cậu hiện tại chỉ là đoán, còn chưa xác định. Bên ngoài đã đến tháng mười, cách mặt thể còn có hai tháng, cậu tuyệt đối không thể tiếp tục suy yếu. Thời gian còn lại chỉ có thể ở bên ngoài.

Thời điểm Đường Á ra khỏi không gian bên ngoài còn chưa sáng, cậu liền dọc theo quốc lộ chậm rãi đi, khi cậu đi đến trong thành phố, mặt trời cũng đã mọc lên.

Ven đường, trước từng nhà từng cửa hàng đều treo cờ đỏ năm sao, treo lên biểu ngữ “Chúc mừng quốc khánh”, “Đại hạ giá mừng Quốc khánh”. Đường Á thế này mới nhớ tới ngày hôm nay là quốc khánh. Thời gian dài trong không gian, trừ bỏ rèn luyện gần như không làm những chuyện khác, rèn luyện xong cậu cũng thường mệt mỏi, không có thời gian suy nghĩ bất cứ chuyện gì nữa.

Cho dù sớm đã một mình thành thói quen, đối mặt với không gian hoàn toàn tĩnh mịch, Đường Á có khi cũng sẽ cảm thấy khó chịu. Người là động vật có tính quần cư, cô độc sẽ làm một người nghen đến điên. Cậu đột nhiên hiểu được tâm tình nam chính trong [Một mình trên hoang đảo], nói chuyện với một quả bóng đá, bởi vì bóng bị nước biển cuốn đi mà khóc rống, cũng hiểu được Alice trong [Vùng đất quỷ dữ] vì cái gì lại lái trực thăng bay khắp thế giới tìm kiếm người sống sót. Kỳ thật chỉ là không muốn cô đơn một mình.

Từng tòa thành thị bị bỏ hoang trở thành thành phố chết, phía dưới trực thăng đều là tang thi hưng phấn tru lên. Tang thi, tang thi, nơi nơi đều là tang thi. Cái loại tâm tình toàn thể giới này chỉ còn lại có một mình... Chỉ là suy nghĩ một chút, Đường Á liền cảm thấy hoảng sợ.

Đường Á không thích, cũng không có thói quen ở chung với người khác, cậu thích im lặng, không có lấy một người bạn để thổ lộ suy nghĩ, thậm chí chưa yêu ai bao giờ, cô độc sớm ngấm vào tận xương tuỷ, chỉ cần không phải mặt thể, cậu có thể đương nhiên vô lo vô nghĩ mà sống trong thế giới nhỏ của chính mình — nhưng mặt thể lại đột ngột đến đây.

Hiện thực bắt buộc con người trưởng thành. Cậu đã chết, sau đó sống lại, có thêm một không gian không rõ thuộc tính, cũng lại sắp trải qua một lần mặt thể nữa trong đời.

Hôm nay là 1 tháng 10, cách ngày thiên thạch rơi xuống còn 58 ngày. Đường Á không tính lại ở trong không gian, tiền trên người đã sắp tiêu hết, cậu chỉ có thể đi làm công. Trước kia cậu cũng không ít lần làm thêm vào ngày nghỉ, bởi vậy làm vô cùng thuần thục, rất nhanh tìm được công việc bao ăn — làm phục vụ tại một cửa hàng đồ ngọt. Tiền lương không cao, nhưng Đường Á cũng không làm vì kiếm tiền.

Chủ cửa hàng là một bác gái luôn cười híp mắt, đây là cửa hàng của con gái bà, con gái xuất ngoại du học, bà không có việc gì liền tới đây hỗ trợ trông coi. Cửa hàng không lớn, thêm Đường Á cũng chỉ có tổng cộng ba người phục vụ, nhưng vị trí đẹp, là con đường học sinh trung học tan học về nhà nhất định phải đi qua. Đối tượng phục vụ chủ yếu chính là các nữ sinh thích ăn đồ ngọt của tiệm này.

Đường Á đến thực sự giúp việc làm ăn của cửa hàng phát triển không ít. Khuôn mặt cậu thanh tú, khí chất sạch sẽ, mặc đồng phục phục vụ tựa như thiếu niên bước ra từ truyện tranh, tuy cậu bảo đã gần 22 tuổi. Cho nên, rất nhiều nữ sinh đều nguyện ý đến ngồi trong cửa hàng, mua kem hoặc hoa quả dầm, vừa ăn vừa xem “Mĩ nam”, có khi còn dùng điện thoại chụp lén vài tấm.....

“Tách tách!” Đường Á khước miệng thoáng run, lại nữa. Sau khi năm giác quan càng thêm linh mẫn, thanh âm này tựa như trực tiếp vang lên bên tai, đối phương lén lút cầm điện thoại cất đi giống như động tác quay chậm, hai nữ sinh nhỏ giọng nói chuyện với nhau cũng nghe rõ mồn một.

“Cực phẩm dụ thụ a ~”

“Gửi cho tui, gửi cho tui, tui muốn post hình lên!”

“.....”

“Mông thực cong ~”

“.....”

Tác giả có lời muốn nói:

Đường Á: Hiện tại nữ sinh đều khủng bố như vậy sao? [° °]

Đường Đường: Mấy cô gái này có ánh mắt như lang sói, lập tức xuyên qua đáng vẽ bên ngoài thấy được bản chất a []~*

11. Chương 11: Bụi

Đường Á vội vàng đi trên đường, trong tay cầm hộp thức ăn cũng rất vững vàng. Cậu đang đi giao hàng bên ngoài, gần đây cửa hàng buôn bán không tồi mà lại chỉ có một người giao hàng, có khi bận rộn vô cùng, Đường Á liền vội đến bù đầu bù óc. Bất tri bất giác, cậu đã làm việc trong tiệm được hơn một tháng.

Trong khoảng thời gian này cậu không trở vào không gian, thân thể quả nhiên chậm rãi tốt lên. Chứng minh cho dù không phải không gian trực tiếp ảnh hưởng, việc bản thân cậu suy yếu cũng không thoát được quan hệ với nó. Càng kỳ quái là, đi phòng khám kiểm tra, bác sĩ nói toàn bộ chỉ tiêu của thân thể cậu đều thực bình thường, thậm chí so người bình thường tốt hơn vài lần, hơn nữa rõ ràng không thiếu máu, lại biểu hiện như đang bị bệnh tụt huyết áp.

Trong đầu đột nhiên xuất hiện kí ức, hình ảnh ngọc châu hấp thu máu, sau đó, cậu liền có không gian. Chẳng lẽ không gian này hút máu người... Nhưng chính mình lại không thiếu máu? Không nghĩ ra, Đường Á liền không suy nghĩ nữa. Nếu không gian hút máu, cậu không thường xuyên vào trong đó chẳng phải là được rồi sao. Dù sao đồ trong không gian không tiến vào cũng có thể lấy ra.

Ban đầu, Đường Á tính toán như vậy. Lúc này, cậu đã gần một tháng không tiến vào không gian, thời điểm trở vào không gian, Đường Á kinh ngạc phát hiện không gian đột nhiên phát sinh biến hóa! Bên trong rõ ràng rút nhỏ một vòng! Vật tư đặt sát “Vách tường” bị dồn ép lại gần nhau, dọc theo bờ sông hai hàng cây non bị dồn ép ngã nghiêng, rất rõ ràng độ cao không gian cũng thấp xuống! Đường Á đứng trong không gian, đỉnh đầu đã cảm thấy hơi nóng!

Đây là có chuyện gì?! Dùng thước cuộn đo, Đường Á có được số liệu mới nhất của không gian — cao 185 cm, so ra thấp hơn 15 cm, dài rộng đều là 8 m, so sánh cũng ngắn lại 2 m. Chẳng lẽ không gian thu nhỏ lại?

Thời điểm vừa vào không gian, Đường Á liền tự hỏi: Không gian là dựa vào cái gì để duy trì? Nhưng hiển nhiên không có đáp án. Hiện tại loại tình huống này khiến cậu không thể không nghĩ đến, chẳng lẽ không gian là dựa vào “máu” để duy trì? Thời điểm cậu ở trong không gian, không gian sẽ hấp thu năng lượng của cậu để duy trì kích thước sao? Bởi vì cậu suốt một thời gian dài không vào không gian, cho nên năng lượng không đủ khiến không gian thu nhỏ? Vậy nếu cậu không cung cấp đầy đủ năng lượng cho không gian, không gian có phải sẽ biến mất hay không?

Nhưng thời gian dài ở không gian sẽ khiến cậu trở nên suy yếu! Suy yếu, sẽ không chống lại được tang thi, không thể sống sót tại mặt thể. Hơn nữa cậu còn không thể trốn vào không gian! Bởi vì không gian sẽ chỉ làm cậu càng ngày càng suy yếu! Quả thực chính là một vòng tuần hoàn ác tính! Mà theo vòng tuần hoàn này, trừ bỏ khả năng phải buông tha cho không gian, Đường Á trước mắt không có biện pháp khác.

Nhưng mà phần lớn vật tư cậu chuẩn bị đều trong không gian. Nếu buông tha cho không gian, nghĩa là cậu đồng thời buông tha cho những đồ vật đó — thứ bảo đảm cho cậu tồn tại trong mặt thể! Nhất thời, tình huống lâm vào bế tắc.

Đem sinh mệnh phó thác cho không gian không biết sâu cạn hay là mang theo chút ít vật tư dựa vào năng lực bản thân tại mặt thể chém giết, Đường Á cắn răng, cậu tình nguyện chết khi chiến đấu với tang thi, cũng không muốn tại một địa phương không biết tên chậm rãi trở nên suy yếu rồi chết đi. Cậu lựa chọn buông tha cho không gian!

Hạ quyết tâm, Đường Á mỗi đêm trước khi ngủ đều sẽ tiến vào không gian đo đạc một lần, sau vài ngày, số liệu đánh vỡ một chút hy vọng cuối cùng trong lòng cậu, không gian xác thực đang thu nhỏ lại! Theo từng ngày trôi qua, chiều dài rộng của không gian đều thu nhỏ lại khoảng 8 cm, độ cao giảm khoảng 7 mm, hiện tại cậu đã không dám đứng thẳng mà vào không gian, bởi vì vách không gian cực nóng sẽ tổn thương da đầu.

Hơn mười ngày nữa, mặt thể sẽ bắt đầu, không gian hẳn là có thể chống được đến khi đó. Đến thời điểm đem xe lấy ra, vật tư có thể chứa trong xe, có thể cứu lại một phần...

Đường Á vừa đi vừa nghĩ, có một mảnh gì đó dừng ở trước mắt, thứ kia rơi xuống trên mặt đất dường như liền hóa thành tro, một khối bụi màu xám lớn trên mặt đất là cái gì? Đường Á vừa muốn đến gần, một cái bóng hạ xuống trước mắt cậu, vươn tay tiếp được, vừa lúc đem lòng bàn tay giữ lấy, rất mỏng, xốp, màu xám, giống tro núi lửa..... Đột nhiên ngẩng đầu, hai bên ngõ nhỏ đều là nhà lầu cao cao, chỉ có thể nhìn thấy một khoảng không chật hẹp — trên bầu trời tung bay vô số khối màu xám to bằng bàn tay, thậm chí còn lớn hơn nữa.

Lại cúi đầu, phiền xốp trong lòng bàn tay gần như chỉ còn một tầng trong suốt, chẳng lẽ là hòa tan..... Không đúng! Đường Á nhanh chóng tháo bao tay xuống ném rất xa. Không phải hòa tan, là dung hoà vào bao tay, sau sẽ xuyên thấu qua quần áo tiến vào da, mạch máu, nó mang theo virus sẽ bị máu mang đi khắp nơi trong cơ thể, chiếm cứ tế bào, phần lớn phân liệt, sau đó, con người sẽ dần dần mê man, khi tỉnh lại, liền biến thành quái vật thèm khát máu thịt!

Nhưng mà không đúng! Địa điểm không đúng, thời gian không đúng, phương thức lại càng không đúng! Đời trước, thiên thạch lần đầu hạ xuống vào ngày 27 tháng 11, hơn nửa trước tiên dừng ở L thị nước Z. Lúc ấy rất nhiều quốc gia ngoại quốc sung sướng khi người gặp họa mà tỏ vẻ muốn tới an ủi, nhưng ngày hôm sau, ngày 28, bắt đầu có rất nhiều thiên thạch không mấy khác biệt như mưa rơi trên toàn cầu. Không lâu sau, virus tựa như dịch bệnh, không, so với dịch bệnh còn đáng sợ, bắt đầu lan tràn.

Đời trước nếu một diện tích lớn của G thị xuất hiện thứ này rơi xuống, bản tin thời sự nhất định sẽ đưa tin, bởi vì căn bản mưa nham thạch không ngừng, không đưa tin đã nói lên đời trước không có chuyện này. Nhưng hiện tại thứ gì đó giống tro núi lửa là sao thế này?

Từ trong không gian lại lấy ra một đôi bao tay quân đội, lại đội mũ đeo khẩu trang, Đường Á chạy đến đường cái, phát hiện căn bản không có người trốn! Người đi đường dừng lại người xung quanh tranh luận kịch liệt đây là cái gì, người trong phòng cũng đi ra, thậm chí còn có rất nhiều đứa trẻ giống như chơi tuyết lấy tay đón lấy mấy thứ tro bụi này!

“Dừng đứng ở ngoài trời, mau trốn vào nhà đi!” Đường Á rút cục nhìn không được hô lên “Thứ này có virus!”

“.....” Người trên đường sửng sốt một lúc, ồ ồ cười vang.

“Nói có độc tôi tin, dù sao tầng khí quyển không sạch sẽ..... Có virus, anh bạn nhỏ hẳn là xem phim điện ảnh nhiều quá rồi!”

“Nào có virus từ trên trời rơi xuống”

“Nhìn cậu đội mũ lại đeo khẩu trang che kín như vậy sẽ không phải có bệnh đấy chứ.....”

“Ha ha..... Hay là bệnh tâm thần”

Khi nói chuyện, mảnh tro gần như đã tích một tầng mỏng trên mặt đất, Đường Á biết, đã chậm. Dính đã dính vào, tiếp theo chỉ có thể xem số phận, nếu may mắn sau này còn có khả năng tăng cường tổ chất thân thể ở trình độ nhất định, nếu không... Vốn không có sau này!

Nghĩ đến chủ tiệm đồ ngọt với đồng nghiệp vẫn quan tâm mình... Đường Á vọt vào ngõ nhỏ men theo đường cũ chạy về, hy vọng còn kịp!

Đứng ở trước cửa, phát hiện cửa thủy tinh đã đóng lại, Đường Á nhẹ nhàng thở ra, đứng ở dưới mái hiên, cởi áo khoác bao tay ra, phẩy đi bột phấn màu xám ở mặt trên, phát hiện bên trong cũng có, phải không sạch, đành phải đem găng tay với quần áo ném đi.

“Đường Á, sao lại ném đi?” Thấy Đường Á đẩy cửa tiến vào, lại đem quần áo vứt ở bên ngoài, Vương Phương hỏi, cô với Đường Á cùng là nhân viên phục vụ.

“Bẩn” Đường Á cẩn thận quan sát, phát hiện trên quần áo vài người trong tiệm đều không có nhiễm màu xám, “Vừa rồi không có ai ra ngoài?”

“Không có! Làm sao thế? Ông chủ lo đồ ngọt bị thứ bụi kia bay tới làm bẩn, bảo chúng tớ đóng cửa lại. Nhưng mà tuyết này thật bẩn nha!” Cô gái khác tên là Lưu Tuyết nói xen vào.

“Không phải tuyết, là thiên thạch sau khi bị tầng khí quyển mài mòn, hội tụ thành mây, có lẽ gặp khí lạnh, liền biến thành mảng giống như tuyết rơi xuống, bên trong nó có chứa virus rất lợi hại, tốt nhất không nên đụng đến.”

“Virus?! Không thể nào?”

“Đường Á biết thật nhiều! Cậu làm sao mà biết được?”

“Tôi..... đoán.”

Nhìn thấy hai nữ sinh đều vây quanh Đường Á vẽ mặt khâm phục, nam phục vụ còn lại tên là A Cường trong mắt không khỏi chứa vài phần oán độc: Không phải đọc sách nhiều hơn vài năm thôi sao? Có gì đặc biệt hơn người! A Phương sao lại thích cậu ta cơ chứ?! Nếu giỏi thì sẽ không chỉ có thể làm nhân viên phục vụ thể kia!

Tác giả có lời muốn nói: Mạt thế đột nhiên bắt đầu ~ tiểu công cũng mau tới đây []~*

12. Chương 12: Hôn Mê

Dứt lời Đường Á liền biết cậu suýt chút nữa đã để lộ chuyện, đối mặt với sự truy vấn ngay sau đó của Vương Phương, đành phải nói là cậu đoán. Cũng không thể nói đời trước cậu đã trải qua sự kiện thiên thạch rơi xuống đi? Thực ra cũng có một nửa là suy đoán, tuy cậu cảm thấy suy đoán của mình cách sự thật không xa — bởi vì nguyên nhân nào đó, thiên thạch rơi xuống ở một hình thức khác, hơn nữa còn phát sinh trước 12 ngày.

Đây kỳ thật là một phương thức càn nguy hiểm. Thời điểm thiên thạch kích thước lớn rơi xuống mặt đất, tuy sẽ phá hủy phần lớn đường xá kiến trúc, con người chết và bị thương rất nhiều, nhưng thực tế có rất nhiều người trốn đi, mà người bị đè chết, hoặc bị thiên thạch lây nhiễm không nhiều. Dù sao, thiên thạch bị tầng khí quyển ma sát bốc cháy, ồ ạt rơi xuống, người bình thường chỉ cần không phải chán sống, đều sẽ chạy trốn. Hơn nữa người bị thương mà chết cũng sẽ không biến thành tang thi, như vậy khi mạt thế bắt đầu sẽ không có quá nhiều tang thi.

Mà tro bụi màu xám, không nhanh, không nặng, rơi xuống đầy trời lần này, mọi người tưởng là tuyết nhiễm bẩn, chỉ là không lạnh mà thôi. Ai lại nghĩ đến tro xám ‘yếu ớt’ này lại giấu giếm hiểm họa cơ chứ? Bởi vì không có ai trực tiếp tử vong. Virus đến từ vũ trụ không có khắc tinh, hoạt động trong cơ thể người đột ngột tăng nhanh theo cấp lũy thừa, con người sẽ lâm vào trạng thái hôn mê.

Khi virus xâm nhập chiếm cứ tế bào hoặc tế bào sinh ra kháng thể tiêu diệt virus, người lây nhiễm sẽ tỉnh lại. Mà, tỷ lệ của trường hợp sau như mưa xỏ số trúng giải độc đắc, gần như có thể bỏ qua. Người thức tỉnh thân thể sẽ cường hóa ở trình độ nhất định, nhưng không quá nhiều, nếu người xung quanh đều bị virus cải tạo, xác suất giữ được tính mạng không khác gì hai lần trúng giải độc đắc.

“Nói hừu nói vượn! Người ta đi trên đường đầy ra đó có sao đâu?” Lau xong bàn, A Cường hung hăng ném khăn lau vào thùng nước, làm nước bắn bắn tung toé.

Thùng nước cách Đường Á rất gần, gót chân cậu trực tiếp xoay tròn, nhanh chóng nghiêng người tránh đi. Cũng đứng cạnh thùng nước, Lưu Tuyết né tránh không kịp, lập tức quần bị ướt, kêu lên: “Á! Quần của em!”

“A Cường cậu ném lung tung cái gì!” Vương Phương nhanh chóng cầm khăn tay hỗ trợ lau, nhưng vết nước bắn trên vải sáng màu vẫn rõ ràng, có thể thấy được, lau không sạch.

“Em vừa mua cuối tuần trước...” Nữ sinh làm thêm bên ngoài, một năm cũng không mua được một bộ quần áo mới, đôi mắt đỏ lên. Vương Phương là người cùng thôn với Lưu Tuyết, vẫn xem cô là em gái, không muốn nhìn cô chịu ủy khuất, mặt trầm xuống, nói với A Cường: “Còn không mau giải thích?”

Cô biết A Cường thích mình, trước đây cũng giống mình coi Lưu Tuyết như em gái. Nhưng gần đây cậu ta càng ngày càng kỳ quái, với ai cũng cau có, đến cả khách hàng cũng đắc tội, Vương Phương vốn không thích cậu ta, hiện tại càng cảm thấy bất mãn.

“Hừ! Ai bắt cô ta đứng ở kia, không thấy thùng nước sao?” A Cường nói xong liền thở phì phì, không ngại làm lớn chuyện.

“Cậu sao lại như vậy.....”

“Chị, thôi mà.” Lưu Tuyết kéo kéo tay áo Vương Phương, cô không muốn bọn họ bất hoà.

“Chị thật sự là nhìn lầm cậu ta...” Vương Phương thở dài, sờ sờ đầu Lưu Tuyết, “Vào trong thay ra đi, chị giặt giúp em, không sao đâu, chắc là giặt sạch được.”

Đường Á không chen vào được, cũng không muốn nói chuyện, cậu không quen an ủi người khác, liền đứng bên cạnh đợi các cô nói xong, mới lên tiếng: “Chị Vương, em không cẩn thận làm rơi hàng chuyển cho khách rồi, chị cứ trừ vào lương của em, xong đưa em một phần khác để giao tiếp.” Vương Phương là quản lý trưởng của nơi này.

“Ai, cũng không thể trách em.....” Vương Phương có ấn tượng rất tốt với cậu nhóc chăm chỉ, khí chất lại sạch sẽ này, không phải là tình yêu nam nữ, là tình cảm chị em, Vương Phương có em trai học trung học — tuy rằng Đường Á nói cậu 22 tuổi, nhưng mọi người trong tiệm, kể cả cô đều không tin.

Đường Á biết nếu làm sai, đều do quản lý Vương Phương kia quyết định, chị ấy sống cũng không dư giả, không cần phải khiến chị ấy khó xử, nói: “Không sao, cứ trừ đi.”

“Được rồi, nhưng không cần em chuyển, Tiểu Cao vừa về, cậu ta đi bằng xe điện khá nhanh.” Đứa trẻ hiểu chuyện thật khiến người khác bớt lo a. Em trai mình nếu hiểu chuyện bằng một nửa Đường Á thì tốt rồi...

“Cám ơn chị Vương.” Gấp qua lòng người ghê tởm, nhận được thiện ý Đường Á thật vui vẻ và cảm kích, “Nhưng đợi thứ ngoài kia ngừng rơi đã! Khách hàng chắc sẽ thông cảm thôi.”

“Không sao, rất nhiều người đi trên đường...” Vương Phương im bặt, bởi vì cô nhìn thấy một người đàn ông mặc áo gió nhạt màu đi tới đi lui, đột nhiên ngã xuống. Người bên cạnh chắc là bạn liền dìu ông ta. Có người bởi vì sự cố này mà dừng lại, hình như muốn xem náo nhiệt, nhưng rất nhanh, bọn họ liền nhìn không được — trên đường càng ngày càng nhiều người ngã xuống.

Có người lấy điện thoại gọi cấp cứu, thật lâu sau xe cứu thương mới đến, hoá ra nơi khác cũng xuất hiện tình trạng rất nhiều người đột nhiên hôn mê như thế này. Bình thường bệnh viện đã bận rộn, phòng bệnh rất ít, hiện tại đến hành lang cũng chật cứng người, bác sĩ y tá bận rộn đến mức chân không chạm đất, hận không thể mọc ra ba đầu sáu tay.

Lấy điều khiển từ xa bật TV trong tiệm chuyển đến kênh trung ương, vừa lúc phát thời sự 6h tối, nữ phát thanh viên khuôn mặt nghiêm túc thông báo tin tức nghiêm trọng: “Tro bụi lạ màu xám rơi xuống trong phạm vi lớn, bầu trời dày đặc mây xám, vệ tinh không thăm dò được tình hình. Rất nhiều người tiếp xúc bụi xám này sau một thời gian xuất hiện tình trạng hôn mê, tình huống không mấy lạc quan.....”

Không khí trong tiệm nhất thời trầm xuống, cho đến khi thanh âm Lưu Tuyết có chút sợ hãi đánh vỡ không khí trầm lặng: “Thứ kia... sẽ không như Đường Á nói thật sự có bệnh độc chứ?”

“..... Không thể nào,” Vương Phương thanh âm có chút khàn khàn, “Không phải Đường Á nói chỉ là đoán thôi sao? Đúng không, Đường Á?” Năm đó dịch SARS cũng không khiến nhiều người đột nhiên ngã xuống như vậy như vậy!

“Ít nhất xác định được nó có ảnh hưởng tới cơ thể người” Không thể nói thật, Đường Á theo suy nghĩ của bọn họ, lời nói ra càng có sức thuyết phục: “Cho nên trước khi nó ngừng, tốt nhất là không nên ra ngoài. Nếu không cẩn thận đụng phải, giống tôi đem áo khoác cởi ra, ném đi.”

“Không thể giặt sao?” Ném đi rất phí nha...

“Tiểu Tuyết, em biết vi sinh vật nhỏ bao nhiêu sao? Mắt người bình thường không thể nhìn thấy.” Thấy cô không hiểu, Đường Á nói thẳng: “Sao em biết đã rửa sạch? Nếu không rửa sạch thì sao?”

“..... Được, được rồi.” Lãng phí thì lãng phí, đột nhiên bất tỉnh mới đáng sợ, cô không muốn biến thành như vậy !

“Quý nhất gan!” Thanh âm không có đè thấp, như là cố ý muốn cho mọi người nghe, là A Cường — cũng bị âm thanh tin tức hấp dẫn.

“Đường Á nói rất đúng, cẩn thận không phải chuyện xấu.” Vương Phương tổng kết.

Cảm thấy có ánh mắt ác độc nhìn mình, Đường Á nhìn qua, phát hiện là A Cường. Nhìn ánh mắt gã lộ ra một tia bối rối không kịp che dấu, lập tức lại chuyển thành oán hận, hung hăng trừng mắt nhìn cậu một cái. Đường Á vẫn cảm giác A Cường đối với mình có địch ý không rõ lý do, nhưng cậu hình như không chọc đến gã mà?

Cậu cũng không chọc đến Lý Lâm, nhưng tại thời điểm đối mặt nguy hiểm, Lý Lâm không phải là đem cậu đẩy về phía tang thi sao? Nhiệt độ thấp khiến tang thi hành động chậm chạp, rõ ràng mọi người đều có cơ hội chạy trốn, sẽ không ai chết, nhưng Lý Lâm cố tình hại cậu! Nếu A Cường vẫn an phận thì thôi, nếu gã giống Lý Lâm... Cậu sẽ không nương tay! Cậu không muốn hại người, nhưng nếu đối phương muốn hại cậu, cậu tuyệt đối sẽ không mặc cho người bắt nạt!

13. Chương 13: Tang Thi

Không biết có liên quan đến việc cậu sống lại hay không, nhưng đời này có vài việc thật sự đã thay đổi. Đường Á không dám căn cứ kinh nghiệm đời trước để đoán người nhiễm virus mất bao lâu để thức tỉnh hay biến thành quái vật, điều duy nhất có thể xác định là — mặt thể đã bắt đầu.

Tro bụi màu xám rơi ba ngày thì dần dần dừng lại, lúc này mặt đường với tất cả kiến trúc gần như đã biến thành màu xám. Tro xám vừa tiếp xúc vật nào thì sẽ xâm nhập vào bên trong vật đó, nhà cửa thì không sao, con người với động thực vật sẽ rất khó may mắn thoát khỏi kiếp nạn — đời trước gần một nửa loài người tiếp xúc ba thiên thạch đầu tiên, sau lây nhiễm virus, biến thành tang thi giống trong phim khoa học viễn tưởng, đến cả phần lớn động thực vật đều lây nhiễm đôi chút, thức ăn nước uống để lộ trong không khí sẽ dễ dàng biến chất thối rữa.

Virus bùng nổ vào mùa đông, thời tiết rét lạnh khiến mọi người ít ra ngoài, trong nhà cũng tích trữ lương thực. Cho nên tại cuối tuần đầu tiên của mặt thể, phần lớn mọi người đều ở nhà. Nhưng dần dần tuần tiếp theo, điện nước bị ngắt, lương thực tích trữ cũng dần hết. Có người thà chịu đói cũng không muốn ra ngoài đối mặt với quái vật ăn thịt người, chỉ khi đói đến không chịu nổi mới đi ra ngoài tìm đồ ăn; Cũng có người cầm vũ khí ra khỏi phòng tìm kiếm thức ăn, có lẽ người đó sẽ tìm được, hoặc có lẽ sẽ trở thành thức ăn cho tang thi, hay sẽ lây nhiễm biến thành tang thi.....

Hồi ức không mấy tốt đẹp, Đường Á hơi hơi gục đầu xuống, cậu cũng nên xuất phát.

“Cậu muốn đi? Vì sao? Không phải đang làm rất tốt sao?” Lưu Tuyết ngạc nhiên hỏi.

“Đúng vậy, bên ngoài hiện tại rất nhiều người mắc bệnh truyền nhiễm, vẫn là ở trong phòng an toàn hơn.” Xem qua tin tức, Vương Phương cũng hiểu được tình hình rất nghiêm trọng. Mọi người nên tránh ở trong nhà giống thời kì dịch SARS, để quốc gia khống chế tình hình thì tốt rồi.

Nhưng sớm thôi nơi này sẽ trở nên không an toàn! Đường Á biết giải thích cũng không được, chỉ có thể tốt bụng dặn dò mấy người: “Bệnh truyền nhiễm này không biết khi nào mới kết thúc, hiện tại mọi người tốt nhất nên tích nhiều lương thực, đề phòng bất trắc. Cửa sổ phải chú ý, nếu có người gõ cửa nhất định đừng mở. Nếu phát hiện có chuyện không thích hợp..... thì tới thành phố N hoặc thành phố B.” Điều cậu làm được, cũng chỉ có như vậy. Trước không nói cậu có thể mang theo nhiều người như vậy hay không, mà những người khác cũng sẽ không nghe lời nói một phía của cậu mà đi theo.

“Cậu nói cũng đúng.” Trong lòng vẫn thấy Đường Á nghiêm trọng hóa vấn đề lên, lại nói, việc mở cửa buôn bán nào có thể đóng cửa không cho người ngoài vào? Nhưng mà tình huống gần đây có chút nghiêm trọng, không có khách, chủ tiệm cũng nói trước ngừng kinh doanh một thời gian, đợi tình huống tốt hơn lại tính sau.

Vương Phương chọn chỉ nghe nửa câu đầu “tích nhiều lương thực”. Thời gian chủ tiệm đến tiệm không nhiều, Tiểu Cao về nhà, bình thường chỉ có mình với vài người ở trọ, lại không biết phải ở tới khi nào, nên tích nhiều lương thực chút.

“Bây giờ chúng ta đi siêu thị sao?”

“Ừ.” Muốn hơn nữa, cái gì cũng sẽ khó mua.

Đường Á mở xe chở mọi người cùng đi siêu thị, ngay cả A Cường cũng đi lên trước khi xe nổ máy, nói là hỗ trợ khuôn đô này nọ.

Trên đường gần như không có người đi đường, rất nhanh đã đến siêu thị lớn nhất thành phố G. Trái ngược với đường xá vắng vẻ, ở đây như biển người, hiển nhiên là ý thức được điều bất thường, mọi người bắt đầu tranh nhau mua sắm. Giống thời kì dịch Sars, thuốc thang linh tinh tăng giá vài lần, thậm chí hơn mười lần vẫn bị tranh mua hết sạch, khẩu trang và dấm chua cũng là cung không đủ cầu.

Lưu Tuyết với Vương Phương chen vào, khi đi ra quần áo với tóc đều hơi tán loạn, nhưng từ trong vô số cánh tay cướp được ba bao thuốc với hai bình dấm chua. Về phần khẩu trang, bọn họ làm việc liên quan đến đồ ăn, không thiếu nhất chính là khẩu trang.

Đường Á đang bận mua thực phẩm, không phải đóng gói kín thì bỏ qua, cho nên cuối cùng chọn được đều là mì tôm, bánh bích quy, nước khoáng. Bởi vì hầu hết mọi người đều chường mắt mấy thứ vụn vặt này, nên không có người tranh với Đường Á. Đến khi mấy người hội họp, Lưu Tuyết bĩu môi nói: “Anh sao lại mua mấy thứ này? Đắt quá!” Chủ tiệm sẽ không chỉ trả.

“Gạo ở trong tiệm không thiếu.” Gạo đều là dùng gói to bao lại, ban đầu virus bùng nổ nhất định bị lây nhiễm, theo thời gian trôi qua virus tìm không thấy kí chủ thích hợp sẽ dần dần tử vong, nhưng bây giờ vẫn còn có thể ăn.

“Đồng này nhiều lắm, hơn nữa giá không rẻ, vẫn là đổi một chút lại thành gạo đi, như vậy trong tiệm cũng dùng được.” Vương Phương cũng thấy Đường Á mua mấy thứ này có chút thái quá — một đồng lớn đồ hộp bánh bích quy, cả nước khoáng đều có, chính là không thích hợp để nấu cơm.

“.....” Đường Á đành phải nhìn Lưu Tuyết đem mấy thứ đó về chỗ cũ, đổi lấy mấy túi gạo lớn, còn giữ vài phần trái cây sấy khô, bánh bích quy đồ ăn vặt linh tinh, nhất thời có chút dở khóc dở cười, hẳn không phải muốn ăn mới lấy.

“Đúng rồi, A Cường đâu? Từ lúc vào trong hình như không nhìn thấy cậu ta.” Vương Phương hỏi.

Đường Á lắc đầu, cậu cũng là đi thẳng đến mục tiêu, căn bản không chú ý. Lưu Tuyết đẩy xe tới nói: “Tôi thấy, A Cường hình như lên lầu.”

“Lên lầu?” Vương Phương lập tức nhăn mi, “Trên lầu đều là bán quần áo trang sức, cậu ta đi lên làm gì? Chúng ta đi mua đồ cũng không phải đi dạo! Thôi quên đi, chị đi tìm xem. Các em đi tính tiền trước, sau đó chờ trên xe.”

“Á ! !”

“Giết người ! Giết người !”

Trên lầu đột nhiên truyền đến một trận ồn ào, có người hét chói tai ôm đầu chạy ra, giữa khe hở là một mảnh đỏ sẫm, còn không ngừng có máu theo cổ tay chảy xuống. Phía sau người đó là một người lung lay đi theo, không có đồng tử, sắc mặt trắng bệch, chỉ có môi với răng nanh bị máu nhuộm đỏ.

Người nhìn đến đều hét chói tai tản ra, cũng không đi quá xa. Mọi người nhất thời đều có chút mê man, đây là làm sao? Có người điên rồi? Có người nhận ra hai người đều mặc quần áo của bảo an, hẳn là bảo an siêu thị này. Cũng có người biết hai người này, nói cái kẻ đi sau kia ba ngày trước hôn mê, bởi vì hiện tại giường bệnh viện thiếu thốn, không có tiền cơ bản không ở lại được, nên gã vẫn ngủ ở phòng nghỉ cho bảo an, hiện tại sao lại đột nhiên điên rồi?

Đến khi bảo an đi ở phía trước nghiêng ngả lão đảo không cẩn thận giẫm phải một quả táo trên mặt đất ngã sấp xuống, không biết đau tới nơi nào nhất thời lại không thể đứng dậy, ‘xác sống’ phía sau đuổi theo, tốc độ tiếp cận rõ ràng nhanh hơn, sau đó tóm được, răng nanh dính đầy máu lại một lần nữa hung hăng cắn xuống.

“A a a ! ! !” Bảo an kêu thảm thiết. Người vây xem nhìn thấy tên kia thân thể gầy yếu lại có thể đem bảo an lưng hùm vai gấu đè xuống không dậy nổi, còn cắn xuống một khối thịt lớn trên mặt bảo an, giống quả dứa nuốt trọn, lại cắn tiếp một miếng. Bảo an kia bị cắn liền mấy miếng mất rất nhiều thịt, vừa sợ vừa đau lại giãy dụa không ra, sức lực phản kháng càng ngày càng nhỏ, cuối cùng bất động. “Xác sống kia” tiếp tục cắn xé, trên mặt đất sạch sẽ một bãi máu lớn từ từ lan ra, trông rất đáng sợ.

Khi thanh âm bảo an đình chỉ, không khí lập tức trầm lắng xuống, sau đó, “Ầm” một tiếng, đám người hét chói tai tản ra bốn phía, rất nhiều người đồ cũng không cần mua trực tiếp xông ra ngoài. Không phải quay phim! Là thật sự có người ăn thịt người !

Tác giả có lời muốn nói: Chương ngắn nhất.....

Là thành phần vai phụ quan trọng nhất — tang thi rốt cục lên sân [~]~

14. Chương 14: Bị Tập Kích

Khi đám người tản ra bốn phía, mấy người Đường Á cũng chuẩn bị lui lại.

“A Cường còn chưa trở về!” Lưu Tuyết sợ hãi, nhưng nghĩ đến anh Cường trước đây vẫn chăm sóc cô còn chưa trở lại, liền không muốn đi trước.

“A Cường chết tiết chạy lung tung còn phiền người khác đi tìm!” Vương Phương cũng sợ tới mức mặt trắng bệch, lần đầu tiên cô nhìn thấy người ăn thịt người, lúc này cảm thấy ghê tởm lại khủng hoảng, nhưng cô vừa nói muốn đi tìm người, hiện tại... Lưu Tuyết không thể đi, cô chỉ có thể hướng ánh mắt về phía Đường Á. Dù sao A Cường theo đuổi cô mấy năm, dù không yêu, nhưng cảm tình thì Đường Á mới quen được một tháng cũng không thể so được.

Thật sự Đường Á vốn tính đi thay Vương Phương, cậu là con trai, cũng sẽ ngại ngùng khi để một cô gái đi đối mặt nguy hiểm. Nhưng khi Vương Phương không chút do dự dùng ánh mắt chờ mong nhìn cậu... Đường Á thừa nhận, trong lòng cậu có chút không thoải mái. Đúng, cậu tin mình có năng lực đối phó một con tang thi hoàn toàn không khó khăn gì, nhưng Vương Phương không biết!

Trong lòng Vương Phương cậu hẳn chỉ là một sinh viên làm thêm, gà cũng chưa giết bao giờ, thời điểm đối mặt nguy hiểm cô không chút do dự muốn cậu đi giúp một người đàn ông trưởng thành trong mắt cô là khôi ngô cường tráng hơn cậu rất rất nhiều! Nếu cậu thật sự chỉ là một học sinh bình thường, hoàn toàn không biết gì mà đối diện tang thi, cô có nghĩ tới tình cảnh cậu sẽ gặp nguy hiểm hay không? Ánh mắt Đường Á dần dần u ám lạnh lùng.

Bỏ đi, mặc kệ, cậu cũng nên đi, cứ tách ra như vậy cũng tốt, vốn định rằng.....

“Mọi người về xe trước đi, tôi đi tìm anh ta.” Vương Phương nghe vậy lập tức cảm kích nhìn cậu, lúc này người thanh niên không liếc cô ta một cái, không biết ở đâu lấy được một cây gậy gỗ đi tới hướng “xác sống”. Cô cảm thấy người thanh niên có chút gì đó thay đổi, nhất thời không nói được là điểm gì, lại nhìn “xác sống” kia, đã xé nát quần áo bảo an cầm ra một đồng gì đó vừa to vừa đỏ cắn cắn nhai nhai giống ăn mì — đó là ruột người...

Ách..... Vương Phương không nhìn nổi nữa, kéo Lưu Tuyết cũng sắc mặt trắng bệch chạy về hướng cửa siêu thị. Sự thay đổi của người thanh niên đã bị ném qua sau đầu.

Đường Á làm như sờ soạng kệ hàng nhưng lại từ trong không gian cầm ra một cây gậy gỗ dài 1 thước, đầu gậy gỗ vót nhọn. Đời trước Đường Á cũng từng giết tang thi, lúc ấy cậu với người khác chia ra tìm kiếm, cậu vào một quán cơm gia đình nhỏ, sau đó gặp một tang thi mặc tạp dề.

Biết rằng kêu cứu cũng sẽ không có người đến cứu mình, Đường Á trực tiếp cầm lấy con dao đặt trên thớt, lợi dụng tang thi động tác chậm chạp không đủ linh hoạt gây cản trở, chém đứt xương sống sau lưng tang thi — đương nhiên không phải một nhát chém đứt, lúc ấy cậu đã đói bụng vài ngày, mắt đều hoa lên, không có sức, chém nhiều lần mới đứt, còn suýt nữa bị tang thi bắt được.

Cái cảm giác này không tốt chút nào. Dao chém vào trong thịt, từng nhát sâu hơn, miệng vết thương cơ hấp thụ lưỡi dao trên tăng lên khiến cho rút dao ra cũng khó khăn, lại một dao chém xuống, có huyết tương dịch thể gì đó bắn ra, thân đao dính vô số thịt vụn..... Loại cảm giác này khiến người ta sợ hãi lại ghê tởm.

Lúc đầu bề ngoài tang thi gần như giống với con người, giết tang thi cảm giác giống giết người, cảm giác tội lỗi khiến con dao trong tay cậu phảng phất như nặng tựa ngàn cân. Cảm giác dao chém vào trong thịt càng khiến cậu nổi hết da gà, cậu nhớ trước đây chính mình dùng xẻng đập chết một con chuột: da lông rách nát dường như không chứa được để lộ ra nội tạng hồng nhạt, bãi máu tươi đỏ sẫm loang ra kích thước như một đồng xu..... Sau đó cậu mệt mỏi trực tiếp ngồi phịch xuống đất.

Cậu cảm giác mình biến thành tội phạm giết người, còn gặp ác mộng một thời gian.

Lúc ấy đám người đi cùng cậu còn chưa có ai giết qua tang thi, Đường Á cũng không nhắc tới. Hiện tại nghĩ lại, nếu để người khác biết cậu dám giết tang thi, phỏng chừng Lý Lâm cũng không dám hại cậu. Có vài người nếu bạn không thể bình đẳng ở chung với họ, thì đừng tiếp xúc với họ, nếu không thể tránh, vậy hãy khiến họ sợ hãi bạn, không dám không kiêng nể gì mà hại bạn.

Sau khi sống lại, Đường Á không chỉ nhớ lại lần duy nhất mình cận chiến cùng tang thi, và bình thường khi tránh trong tiệm cơm qua cửa sổ quan sát tập tính tang thi, cũng từ đó tổng kết không ít điều hữu dụng. Một trong số đó chính là trong một tháng đầu lây nhiễm virus bề ngoài tang thi gần giống con người, khi gần người tốc độ sẽ tăng lên rõ ràng, sức mạnh khi bỏ nhào vào con mồi gần như gấp hai lần người bình thường, nhưng năng lực phòng ngự của thân thể lại giống con người. Cho nên một cây gậy gỗ nhọn một đầu đã đủ để đối phó chúng nó.

Thức ăn – người sống tới gần, rất nhanh đã hấp dẫn lực chú ý của tang thi, nó nâng lên khuôn mặt dính đầy máu, đôi mắt không có con ngươi tham lam nhìn chăm chú vào cậu: thức ăn này so với thứ trên mặt đất càng ngon hơn! Cổ họng nó phát ra tiếng vang hà hà vui thích, hướng Đường Á đánh tới.

Điều thứ hai — lúc đầu, trong mắt tang thi chỉ có thức ăn, đối với vật chết không có bất cứ lực chú ý nào, kể cả khi bạn cách nó một cái hố to, nó cũng sẽ không ngần ngại nhảy vào.

Đường Á nhắm đầu nhọn của gậy gỗ ngay mắt tang thi, lực tang thi nhào đến rất lớn, “Phập” một tiếng, gậy gỗ đâm ngập vào đầu tang thi, đâm xuyên qua đầu óc. Tang thi chỉ kịp giơ hai cánh tay rồi chậm rãi hạ xuống, dường như ngón tay còn run run co duỗi. Đường Á xoay xoay gậy gỗ, đầu nhọn dùng sức xoay đảo trong đầu óc. Lúc này ngón tay cũng ngừng động.

Đường Á dùng lực rút gậy ra, phần đâm vào tang thi dính không ít thứ gì đó hồng trắng hỗn loạn. Không có chống đỡ, tang thi đã chết triệt để lập tức nện mạnh trên sàn, trong siêu thị yên tĩnh phát ra tiếng vang rất lớn. Cây gậy đâm vào trong thịt khiến cho cậu cảm thấy không thích, nhưng sẽ không ghê tởm đến gặp ác mộng. Tương lai cậu muốn tiếp tục sống, không muốn biến thành thức ăn cho tang thi, cũng chỉ có thể làm như vậy.

Cậu không thích giết chóc, thích giết thứ giống như con người không phải biến thái thì chỉ có kẻ sát nhân, cậu chỉ cần quen, thói quen cầm lấy vũ khí bảo hộ chính mình. Từ khi sống lại tới nay, chỗ tốt đầu tiên là tâm tính cậu bị rèn luyện ngày càng kiên cường, năng lực tiếp nhận cũng càng ngày càng tốt.

Đường Á nhìn thi thể bảo an đã bị ăn một nửa, cảm giác khả năng nó biến thành tang thi không nhỏ, vẫn nên tiện tay giải quyết luôn thì hơn, vừa muốn giờ gây gỗ đâm xuống, đầu đột nhiên cảm thấy một trận choáng váng.

Cơn choáng này đến hoàn toàn bất ngờ, hơn nữa, lập tức mắt Đường Á liền không thấy rõ gì cả, thân mình cũng đứng không vững, chỉ có thể lui về phía sau vài bước tựa vào trên vách tường, gây trong tay cũng không cầm nổi rơi xuống đất, lăn đến một bên.

Đường Á kiểm chế cơn choáng đột nhiên ập đến, cảm giác chắc chắn là tác hại của không gian. Quả nhiên, từ bỏ không gian là chính xác! Cậu thật sự chịu đựng đủ những cơn choáng váng đau đầu thỉnh thoảng lại đến rồi! Hơn nữa hiện tại cậu gần như không có năng lực phản kháng, nếu tại thời điểm giết tang thi vừa rồi mà choáng váng, cậu nhất định sẽ chết!

Nếu không phải không gian không biết ở vị trí nào trong mắt, Đường Á thề, cậu nhất định sẽ đem nó đào ra! Sống lại, Đường Á đối với loại bom hẹn giờ không chịu khống chế, luôn quấy rầy kế hoạch của mình này cầm thù đến tận xương tuỷ, cũng bất lực chỉ có thể tùy tình huống phát triển!

Vốn tưởng lần này rất nhanh sẽ kết thúc, nhưng dần dần choáng váng lại chuyển thành đau đớn! Đường Á ôm đầu đau như muốn vỡ ra, khống chế chính mình không đập đầu vào trên tường, càng ngày đau đớn càng kịch liệt khiến ý thức bắt đầu mơ hồ, thậm chí cảm giác chính mình sẽ đau đến chết.....

Rốt cuộc cậu vì sao lại sống lại? Chẳng lẽ để chết một lần nữa sao?!

Lúc này... Nguy hiểm! Cây gây gỗ lớn dùng lực vung xuống khiến không khí lưu động, Đường Á lập tức cảm nhận thấy. Phải tránh! Cậu nghĩ. Mau tránh ra! Nhưng thân thể hoàn toàn không chịu khống chế.

Cây gây đánh mạnh vào trán Đường Á, máu lập tức chảy xuống, lúc ngất đi, Đường Á vậy mà còn nghĩ, hết đau đầu rồi. Sau đó, ý thức lâm vào một mảnh hắc ám.

15. Chương 15: A Cường

Đường Á giật mình tỉnh lại, tốt lắm, hiện tại cậu bị trói cứng. Miệng vết thương trên trán đã ngừng chảy máu, mắt trái như bị máu đọng cản trở, mở ra có chút khó khăn. Thời điểm ý thức của cậu khôi phục, phát hiện đầu đã không còn đau, hơn nữa lại bị trói.

“Tỉnh rồi thì đừng giả chết!”

“ ! ” Đường Á cố gắng chuyển động thân mình, nhưng dây thừng trói thật sự rất chặt, không chuyển động được, một cây gây đánh mạnh vào bụng cậu.

Đường Á gian nan mở to mắt: “Là mày!”

“Hừ! Không nghĩ ra là tao đi?” A Cường cầm một cây chày cán bột lớn, đập đập vào lòng bàn tay. Dù lợi hại, còn không phải cũng bị gã trói ở đây sao! Hoá ra lúc ấy lâu ba có người đi xuống, tuy rằng che túi, nhưng A Cường vẫn thấy được ánh kim lấp lánh bên trong! Là vàng! Nghĩ đến thời tiết mấy ngày nay khác thường..... Người này ăn trộm cũng không có ai quản..... Một mình hắn có thể lấy bao nhiêu? Vì thế mang suy nghĩ thử xem mà lên lầu.

Quả nhiên, lâu ba chỉ có vài người nhanh tay mở tủ kính vợ vét vòng cổ nhẫn vàng nhét vào túi họ. A Cường lập tức đỏ mắt, cũng không nghĩ lâu ba vì sao chỉ có vài người, chỉ sợ vàng bị lấy hết, cũng nhanh chóng vọt tới một quầy không có người bắt đầu nhét vàng vào trong quần áo mình, tuy nghĩ đến dùng túi to đựng vàng lại nhét thêm vào lòng có thể lấy được nhiều hơn, nhưng lo lắng người khác thừa dịp mình đi nơi khác lấy đi vàng của gã, A Cường đành phải đứng tại chỗ nhét đầy túi, rồi bắt đầu đem vòng cổ đeo lên một lúc hơn mười chiếc, trên mười ngón tay đều đeo đầy nhẫn.

Sau đó gã nghe thấy thanh âm ồn ào dưới lầu, thấy khung cảnh người ăn người đáng sợ, quay đầu mới phát hiện lầu ba chỉ còn mình gã, A Cường bị dọa đến mềm chân. Gã muốn đi xuống nhưng không dám, sau đó liền nhìn thấy đám người tản ra, mọi người đều hoang mang rối loạn khẩn trương chạy. Gã cũng thấy mấy người Vương Phương, muốn gọi lại sợ bị quái vật chú ý.

Lúc này gã nhìn thấy Vương Phương nhìn lên lầu xem xét, trên mặt là dáng vẻ lo lắng, nhưng Đường Á nhóc con này nói mấy câu với cô, Vương Phương liền mang Lưu Tuyết đi! Nếu không phải tại thằng nhóc này, Vương Phương sao lại mặc kệ bỏ gã lại cơ chứ?!

Nhìn Đường Á lưu loát giết quái vật kia, A Cường bắt đầu sợ hãi: thằng nhóc này dám giết người! Đúng vậy, tuy nói ăn thịt người là “Quái vật”, nhưng trong lòng gã, quái vật có bộ dáng giống người thì vẫn là người! Tuy nó cắn chết một người khác, còn ăn thịt người kia. Mà Đường Á không nói một câu, đi đến liền đâm chết người! Thật sự là quái vật! Cậu ta sẽ không phải là tội phạm giết người trốn trại ra chứ?!

Khung cảnh máu tanh với khuôn mặt không chút thay đổi của Đường Á dọa A Cường sợ tới mức không dám lộ đầu ra, sau đó, gã nhìn thấy gì? A Cường cao hứng phát hiện, thằng nhóc kia có vẻ không ổn. Cậu ôm đầu tựa trên tường, thoát nhìn đau đầu vô cùng. Ngay từ đầu A Cường không thể tin được, sau phát hiện Đường Á dựa trên tường gần như trượt xuống, cơ hồ muốn ngồi phịch trên mặt đất.

Xem ra là thực sự đau đầu không chịu nổi! A Cường vui vẻ nghĩ. Gã đã coi Đường Á thành tội phạm giết người, cảm thấy mình bắt giết cậu cũng không sai. Hoàn toàn không nghĩ tới, nếu giết người vô tội, gã cũng không có tư cách giết Đường Á.

A Cường ở chỗ bán đồ dùng sinh hoạt tại lầu hai lấy cây chày cán bột dài nhất, còn có không ít dao nấu ăn. Gã có ý xấu nhưng không có can đảm thực hiện. Sau đó gã lặng lẽ xuống lầu, tới gần bên người Đường Á, Đường Á bởi vì đau đầu hoàn toàn không chú ý tới gã. A Cường tìm dây thừng, trói Đường Á trên ghế trong phòng an ninh. Thừa dịp này, gã lại lên lầu đem vàng bạc, kim cương, nhẫn với đá quý cất vào túi mua sắm tìm được trong siêu thị, đựng đầy một túi, gã gần như không thể động đậy, chỉ có thể ôm.

Sau đó, chính là bộ dáng Đường Á tỉnh lại nhìn thấy. A Cường mặc quần áo hàng hiệu, bởi vì không tìm được số đo thích hợp, không đứng dậy nổi, lại càng không nói đến trên cổ hắn còn đeo mấy cái vòng vàng to, ngón tay cũng đeo vài cái nhẫn, cả người có vẻ không hài hoà rất quái dị.

“Mày không phải rất đặc ý sao? Hử? Ngày nào A Phương cũng nói chuyện với mày, Tiểu Tuyết sùng bái mày, toàn thế giới đều xoay quanh mày..... Mày rất đặc ý đi?” A Cường như muốn đem tức giận trong lòng đều phát ra, mỗi khi nói một câu liền hung hăng đánh Đường Á một gậy.

“ ! ” Đường Á kêu rên, chỗ bụng bị đánh nhất định sẽ bầm tím, chỉ mong không tổn thương đến nội tạng.

“Sao không nói lời nào? Mày không phải nói rất giỏi sao? Đem khách hàng đều dỗ cho vui vẻ, điểm danh muốn mày phục vụ, tao cũng chỉ có thể tạp vụ lau bàn! Tao phi! Mày nghĩ mày là ai?! Tên mặt trắng vô dụng!” Đường Á im lặng tựa hồ chọc giận hắn, A Cường bóp mạnh mặt cậu, “Mặt mày trơn mềm vậy sao? Xem tao phá cái mặt mày mày còn kiêu ngạo được hay không!” Nói xong, gã xoay người lấy dao gọt hoa quả trên bàn.

“A a a ! ! !”

Một tang thi phân nửa mặt lộ ra xương cốt hung hăng cắn xuống cổ A Cường, A Cường lập tức kêu thảm thiết, giấy dựa đầy tang thi đang cắn chặt hắn không buông ra, Nhưng một miếng thịt lớn cũng bị cắn rớt, đau đớn khiến gã thảm thiết hét lên. Tang thi lão đảo lui về phía sau, còn đem thịt trong miệng dùng sức xuống nuốt, sau đó té ngã trên mặt đất.

A Cường không rõ vì sao người đã chết vẫn hoạt động, còn ăn thịt tên Đường Á giết chết kia, may mắn gã sức lớn đẩy được nó ra. Nơi này không thể ở lâu! Gã phải mau chóng quay về thôi! Thích ăn thịt người, Đường Á còn kia nha! Thịt cậu so với mình còn non mềm hơn! A Cường vừa nghĩ vừa ôm túi vàng lớn nghiêng ngả lão đảo chạy ra bên ngoài.

Tang thi té ngã chậm rãi đứng lên, mê man không biết thức ăn chảy máu rất thơm đã chạy đâu? Hay là ăn thức ăn ngửi mùi cũng rất mê người này? Vấn đề này chỉ tồn tại trong đầu 0.01 giây, biến mất rất nhanh giống như chưa từng tồn tại. Tang thi quyết đoán đánh về phía thức ăn thơm tho gần nhất!

Đường Á vì cái gì không vội phản kháng? Bởi vì cậu tỉnh lại không lâu liền nhìn thấy thi thể bảo an trên mặt đất động đậy. Quả nhiên, chỉ cần không bị ăn hết hoặc tổn thương đại não, người tiếp xúc với virus sẽ biến thành tang thi.

Đường Á nhìn nó mê man xong trực tiếp đi tới phòng an ninh, thân thể cứng ngắc, bước đi chậm chạp, nhưng A Cường cao hứng ngập đầu căn bản không chú ý tới, còn thực vui vẻ nói gì đó, về phần cụ thể nói cái gì — Đường Á hoàn toàn không nghe thấy, cậu còn đang chuyên tâm cắt dây thừng! Sau khi A Cường đem chày cán bột ném sang một bên, cậu liền lấy một con dao từ trong không gian, bắt đầu cắt dây, nhưng dây thừng trói quá nhiều vòng, lập tức cắt đứt rất khó.

Đường Á hoàn toàn không nhìn hướng sau lưng A Cường, gã một mình nói chuyện, tang thi lại không có hô hấp, cứ thế gã hoàn toàn không phát hiện. Khi A Cường bị cắn, Đường Á mới cắt đứt một nửa dây thừng, sau khi A Cường chạy trốn, tang thi hành động chậm chạp quả nhiên lựa chọn cậu làm con mồi. Nhưng.....

[Ngọc châu!]

16. Chương 16: Biến Hoá

Hoàn cảnh bên người nhanh chóng thay đổi, Đường Á cảm thấy hơi nóng lập tức ngửa ra sau, kết quả “Ừm” ngã vào trong sông — cậu đã quên mỗi lần vào không gian đều là xuất hiện tại bờ sông.

Trán và bụng cảm thấy ngứa, Đường Á biết miệng vết thương đang nhanh chóng khép lại, thân thể ngâm trong sông băng sương khối lượn lơ cũng không cảm thấy lạnh, ngược lại thấy ấm áp, vì thế cậu không vội ra ngoài. Lại nói miệng vết thương không được xử lý, mùi máu sẽ hấp dẫn rất nhiều tang thi.

Có điều nói đến tang thi... Đường Á ngẩng đầu, nhất thời cả kinh: Tang thi! Tang thi kia làm cách nào theo cậu vào không gian?!

Bởi vì trong tiềm thức luôn nghĩ rằng không gian sẽ ngăn người khác tiến vào, nên Đường Á vừa vào liền buông lỏng đề phòng, cũng không chú ý tới tang thi lại có thể vào không gian cùng mình, nhưng cậu xuất hiện ở bờ sông, nó thì xuất hiện tại vị trí trung tâm không gian.

Đường Á hạ quyết tâm đem một ít thực phẩm tất yếu, vũ khí, xăng đều chuyển lên trên xe, có thể dùng bất cứ lúc nào, từ lúc đó đến giờ cậu chưa trở vào không gian lần nào. Lúc này phát hiện không gian đã hạ xuống bằng chiều cao của cậu, con tang thi kia cũng cao tầm 1m80, da đầu chạm đến trần không gian, nơi tiếp xúc toả khói nhẹ. Đường Á cơ hồ nghĩ được mùi thịt nướng.

Tang thi không có cảm giác đau, nó hoàn toàn không biết da đầu nó đã bị nướng chín, chỉ thấy được Đường Á rồi thực hưng phấn muốn đi tới, không xoay người, đỉnh đầu ma sát trần không gian khiến bước đi của nó khó khăn.

Đường Á đổ mồ hôi lạnh, vẫn nên giải quyết tang thi trước đi! Tay cậu chống lên bờ vừa muốn bò lên, trần không gian màu đỏ lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được đột nhiên ép xuống, đồ vật nơi bị ép xuống nháy mắt hoá khí! Đầu tang thi cũng không ngoại lệ. Mất đầu thân thể tang thi lập tức ngã thẳng xuống đất. Sau đó, Đường Á nhìn thấy, tại vị trí vốn là đầu tang thi lại có hạt châu màu đỏ to bằng móng tay, màu đỏ rất nhạt, nếu không phải thị lực của cậu tốt hơn căn bản sẽ không nhìn ra màu sắc.

Hạt châu như có sinh mệnh lơ lửng trên không trung, Đường Á còn kịp tới nhìn rõ ràng hơn, hạt châu đã nhanh chóng bay đến vách tường không gian, không bị bắn ngược lại, mà giống như dung nhập vào. Trần không gian là một vách ngăn không nhìn thấy được, mặt trên có mây mù màu đỏ, Đường Á luôn căn cứ chiều cao khi mình đứng thẳng để phán đoán độ cao không gian, nhưng vừa rồi nó giảm hơn 20cm. Mắt thường không thể xác định vị trí vách trên, Đường Á chỉ nhìn thấy mây mù màu đỏ đột nhiên cao lên một đoạn, màu hình như cũng đậm hơn một chút, nhìn kỹ thì lại giống như không thay đổi.

Lúc này vết thương trên người đã khỏi hẳn, Đường Á liền cẩn thận không chế thân thể lên bờ, khom lưng đi đến vị trí để gậy gỗ, tay giơ lên cao, eo cũng chậm chậm thẳng lên, rốt cục khi cánh tay sắp duỗi thẳng, đầu gậy kia chạm đến vách không gian. Độ cao ít nhất cũng có ba thước.

Đưa mắt nhìn bốn phía, Đường Á phát hiện, không chỉ có độ cao tăng lên, chiều dài chiều rộng cũng tăng theo, tuyệt đối không chỉ có mười thước như lần đầu vào không gian. Chẳng lẽ hạt châu xuất hiện trong đầu tang thi đã cung cấp năng lượng cho không gian?! Nghĩ đến lần đầu tiên mình đau đầu là khi phát hiện không gian, lần thứ hai đau choáng váng là bị không gian hấp thu năng lượng trở nên suy yếu, vậy lần thứ ba đau đầu là vì sao? Chẳng lẽ không gian phát hiện hạt châu trong đầu tang thi có thể cung cấp năng lượng cho nó?

Trước đây Đường Á quyết định buông tha cho không gian là vì cậu không cung ứng nổi nhu cầu năng lượng của không gian, hiện tại phát hiện không gian có thể dựa vào năng lượng do hạt châu trong đầu tang thi cung cấp, trong lòng liền vui vẻ: Mặt thể không thiếu nhất chính là tang thi! Xem ra cậu không cần vứt bỏ không gian! Nếu có thể, Đường Á đương nhiên không muốn bỏ không gian. Có không gian trong tay, cậu sẽ có thêm một phần bảo đảm cho sinh tồn tại mặt thể, dù là cất chứa vật tư hay nơi nghỉ ngơi tạm thời, đều không có nơi nào an toàn hơn không gian.

Nhưng điều kiện tiên quyết là cung cấp đầy đủ năng lượng cho không gian, lúc này tang thi không chạm đến cậu, kết quả cũng vào không gian, chứng minh không gian có thể tự chủ hấp thu đồ vật vào trong, khả năng lớn nhất là không gian trong tình huống cực kì thiếu thốn năng lượng phát hiện tang thi có thể cung cấp năng lượng liền đem nó thu vào không gian. Nếu phán đoán này là thật, thì nghĩa là cậu nhất định phải tự cung cấp năng lượng cho không gian, nếu không không gian có thể sẽ tự hấp thu tang thi tiến vào, một thời gian sau cậu vào lại không gian, sẽ phát hiện khắp nơi đều là thi thể tang thi... (—)

Đường Á hiện tại vẫn chưa xác định được không gian ở trong cơ thể mình hay là không gian ở một nơi nào đó khác, nếu không gian trong thân thể mình tích đầy thi thể tang thi..... Đường Á xanh mặt. (Phong: BBQ tang thi =)))

Đem đồ vật bị phá hỏng do không gian thay đổi kích thước và bị vách trên ép xuống dọn dẹp một lần, cây giống không trồng được nữa với thi thể tang thi không đầu đều ném thành một đống, Đường Á đổi quần áo sạch sẽ, tùy tiện xoa tóc còn ướt liền ra khỏi không gian.

Phòng an ninh không có người, trên đất có vài giọt máu, là A Cường khi bị tang thi cắn bắn ra. Đường Á trực tiếp đem phế thải dọn trong không gian ném ra ngoài, quan sát phát hiện không có máy giám thị, lại cầm gậy sắt trong tay, mới mở cửa đi ra, phát hiện một siêu thị to như vậy mà một người cũng không có, cũng không có một chút thanh âm nào.

Cửa lớn siêu thị ở lầu hai, có thang máy lên xuống, khách hàng phải đi ngang qua bàn tiếp tân ở lầu hai bán quần áo giày dép mới xuống được lầu một bán thịt tươi rau dưa và các loại thực phẩm với đồ dùng sinh hoạt, lại đi qua lầu một, tại một chỗ khác mới có thang máy lên thẳng lầu ba. Cho nên A Cường ban đầu mới không từ lầu ba xuống, bởi vì gã muốn ra ngoài tất nhiên phải đi ngang qua “Quái vật”, rất khó không gây sự chú ý của nó.

Có khi rất nhiều thứ, người ta vốn nghĩ có mua cũng không dùng, nhưng thấy rồi sẽ nhịn không được lại mua. Siêu thị loại này được thiết kế chính là nhằm vào loại tâm lý này của khách hàng, có thể gọi lên ham muốn mua hàng ở trình độ nhất định.

Đường Á hiện ở thang máy lầu một lên lầu ba, nghĩa là cậu nhất định phải đi ngang qua lầu hai và lầu một mới đến được cửa siêu thị, trên đường còn phải rẽ qua hai lối rẽ. Chẳng lẽ là bởi vì điều này mới không nghe thấy âm thanh?

Không biết A Cường chạy đi đâu rồi..... Nghĩ đến bảo gã bị cắn chết kia, mình tỉnh lại không lâu, thi thể đã biến thành tang thi, tính toán thời gian chỉ có một giờ. Hiện tại A Cường bị cắn cũng xấp xỉ một giờ, không biết có thể gặp phải hay không. Đường Á đề cao cảnh giác, nghĩ đến không gian mở rộng không ít, vừa rồi mới vứt đi không ít đồ đạc, vừa lúc ở siêu thị, có thể bổ sung thêm.

Đương nhiên, nghĩ đến việc siêu thị có điện, máy giám thị khẳng định vẫn hoạt động. Đường Á không lấy hàng hoá trên kệ, mà trực tiếp tìm thang an toàn, cuối cùng đứng trước cửa kho hàng.

Đường Á không có chìa khoá cũng không biết kĩ thuật mở khoá, nhưng không vấn đề, tay Đường Á đặt phía trên ổ khoá, nghĩ lấy xuống, cửa kho đã biến mất, khoá và cánh cửa trực tiếp bị thu vào không gian. Cậu không bật đèn, kho hàng bởi vì không có cửa sổ lại được xây dưới đất, bên trong tối đen, vậy là mất

đi nguy cơ cậu bị máy giám thị ghi hình. Nhưng cũng có chỗ không tốt, chính là Đường Á hoàn toàn không biết thứ mình lấy là cái gì, mình có cần hay không. Cuối cùng, cậu trực tiếp đem một đồng hàng hóa đều thu vào không gian, nếu không dùng đến thì lại ném ra là được.

Ra khỏi kho hàng, Đường Á đề cao cảnh giác, lấy trong không gian một con dao pha cầm ở trong tay. Cậu chậm rãi đi tới thang máy thông lên lầu hai, đến khi tiếp cận thang máy mới nghe được rõ ràng âm thanh ồn ào truyền đến, Đường Á nắm chặt dao, một thân ảnh thở hà hà đánh tới chỗ cậu, là A Cường đã biến thành tang thi.

Bộ dáng gã thay đổi rất nhiều, nếu không phải trên người còn mặc quần áo rách nát, Đường Á căn bản nhận không ra. Bởi vì gã gần như đã bị cắn nát hết. Thịt trên mặt bị ăn sạch sẽ, có thể nhìn rõ ràng răng nanh, không có môi che, nước dãi tanh hôi chảy không ngừng, da thịt trên cổ chỉ còn một nửa, hơn mười chiếc vòng vàng trên cổ bị đứt rơi không ít, cả ngón tay đeo nhẫn cũng bị cắn sạch, chỉ còn xương cốt trắng hếu.

Bởi vì đầu óc không bị phá hỏng nên biến thành bộ dạng như hiện tại. Phía sau gã phát ra tiếng đi lại nặng nề, thanh âm bị kéo lòi trên mặt đất, lại không có tiếng hít thở. Xem ra không chỉ A Cường là tang thi!

Tác giả có lời muốn nói: Bí mật của không gian sẽ chậm rãi bị vạch trần ~o[_]o cảm ơn mọi người đã ủng hộ ~ tiểu công 3 chương nữa sẽ tới a ~

17. Chương 17: Mạt Thế

Mạt thế vừa mới bắt đầu, siêu thị còn chưa bị ngắt điện. Có hai thang máy thông lên lầu hai, một đi lên, một đi xuống. Đường Á đứng ở bên thang máy đi lên, gặp A Cường đã thành tang thi cách không xa phía sau, liền quyết định giải quyết gã trước.

Đường Á bằng tốc độ nhanh nhất theo thang máy lên, tiến hai bước đến cạnh tang thi đồng thời con dao trên tay dùng lực bổ xuống đầu tang thi, tay đeo găng nhanh chóng với vào đụng đến một hạt châu tròn liền trực tiếp moi ra ném vào không gian, sau đó lui về phía sau vài bước xuống thang máy.

Đường Á cảm thấy may mắn là mình đã đoán đúng, tang thi do đầu óc không chế thân thể, nếu hạt châu là kết tinh năng lượng thì vị trí có khả năng nhất chính là trong não, nhưng cậu nghĩ mình nên tìm biện pháp khác, tay trực tiếp mò vào tìm hạt châu cảm giác rất không tốt hơn nữa cũng không an toàn, cho dù đeo bao tay cũng có thể bị mảnh xương sắc nhọn đâm vào ngón tay, hơn nữa một lần mò lại vứt một đôi, dù vừa rồi cậu cho vào không gian không ít, cũng không thể lãng phí như vậy.

Lúc này tang thi phía sau cũng đi tới một thang máy khác. Hầu hết chúng nó mặc đồng phục lao động của siêu thị, khi còn sống là nhân viên nơi này, không có vết thương hằn vì lây nhiễm virus từ bụi xám mà biến thành tang thi, con có vết thương thì do bị tang thi cắn phải mà biến thành.

Siêu thị rất lớn, nhân viên ở tại kí túc xá lầu hai, chúng nó cũng vừa tỉnh lại không lâu, vô cùng đói khát, nhưng tìm không thấy thức ăn cũng không biết tìm cửa ra tại lầu hai, chỉ có thể lảng vảng tại đây. Sau này đột nhiên ngửi thấy mùi thức ăn thật thơm liền chậm rãi tới hướng phát ra mùi, trong đó A Cường đang biến tang thi đi ở phía trước — bởi vì trước đó gã ôm túi vàng nặng nề chạy không nhanh được, trên người lại có mùi máu tươi mới, bị tang thi vừa ra khỏi phòng vây quanh, cho nên bị ăn sạch sẽ.

Đường Á nhìn số lượng tang thi có khoảng 20 con, lúc đầu tang thi không phải kiểu mình đồng da sắt, hành động chậm chạp, chỉ cần không bị bao vây, sẽ bị giết chết rất dễ dàng. Đường Á đứng ở thang lên đối diện tang thi, đợi khi tang thi đều chạy tới thang máy, vài con đứng không vững lảo đảo xuống dưới, Đường Á lui về phía sau vài bước, trước khi tang thi kịp bò đến, một dao bổ một đầu tang thi, mũi dao còn đâm vào đầu tang thi đảo vài cái, chạm phải hạt châu cứng cứng thì trực tiếp cho vào không gian — đây là biện pháp vệ sinh lại an toàn mà Đường Á nghĩ ra.

Máy giám thị đang hoạt động, nếu phòng làm việc còn người sẽ nhìn đến cảnh tượng một thanh niên với một đám tang thi hỗn loạn chạy vòng tròn — kỳ thật là cậu thanh niên chạy, tang thi truy đuổi phía sau, chỉ là tang thi tốc độ chậm, phản ứng cũng chậm.

Thường là cậu thanh niên đuổi kịp mấy tang thi chạy cuối cùng, tang thi phía đầu vẫn lần theo mùi đuổi theo, đợi đến khi nó phát hiện mùi thức ăn truyền đến từ phía sau, chậm chạp xoay người, thanh niên đã giải quyết xong vài con tang thi cuối hàng bị tụt lại, chạy mất. Vì thế cuối hàng biến thành đầu, thanh niên với tang thi đổi phương hướng tiếp tục mày đuổi tao chạy. Sau vài vòng, cậu rốt cục giải quyết xong toàn bộ tang thi.

Đường Á đổi tay trái cầm dao, lắc lắc tay phải đã đau nhức run lên. Tuy rằng ban đầu tang thi độ phòng ngự rất thấp, dễ bị giết nhất, nhưng vì tìm hạt châu, mỗi dao cậu đều phải trực tiếp bổ ra hoặc đâm vào xương sọ tang thi, cơ hội đâm vào nơi yếu nhất là đôi mắt thực sự không nhiều. Lại là đánh lén sau lưng tang thi, gần như dao nào cũng chém vào xương cốt, giải quyết xong mấy chục tang thi, cổ tay cánh tay đã mỏi đến tê dại.

Nhưng mà nghĩ lại, nhiều hạt châu như vậy có thể duy trì không gian ít lâu, Đường Á tâm tình tốt hẳn lên. Bởi vì siêu thị có camera giám thị, Đường Á không vào không gian mà theo thang máy lên lầu hai, tùy tiện lau dao lên quần áo tang thi. Về phần việc cậu giết tang thi bị quay lại, Đường Á tỏ vẻ không hề gì, mặt thế nhiều nhất chính là tang thi, cậu không giết nó, nó sẽ ăn cậu.

Mặt thế đã bắt đầu, tang thi xuất hiện, nơi nơi hỗn loạn, con người cảm thấy bất an, ai có thời gian quan tâm chuyện của cậu? Người bình thường sẽ không muốn quản, cảnh sát phải duy trì trật tự càng không có khả năng chú ý đến con người nhỏ bé như cậu.

Có vẻ là không còn thấy tang thi ở lầu hai, đã có mười mấy người to gan vào siêu thị tìm đồ, túi vàng A Cường thu thập được kia rơi vãi, bị mọi người tranh đoạt.

Nhìn thấy Đường Á lông tóc vô thương từ lầu một đi lên, trong tay cầm dao dính màu đỏ, những người này nhất thời ngây người, đến khi bóng dáng Đường Á biến mất tại lối rẽ, mới phản ứng lại phía dưới hẳn đã an toàn. Có người nghĩ đến lầu ba toàn đồ đáng giá, không thu nhặt trên mặt đất nữa, dù sao có nhặt cũng không được bao nhiêu, trực tiếp chạy tới thang máy, có người phản ứng chậm thấy vậy cũng chạy theo.

Vì thế, Đường Á đi không xa liền nghe thấy vài tiếng thét chói tai sợ hãi, hẳn là phát hiện thi thể tang thi bị Đường Á giết chết, trong đó hầu hết là bị chém vỡ đầu, óc vung vãi, có thể so với hiện trường thảm sát. Quả thật, ban đầu tang thi vẫn còn bề ngoài giống con người, mặc dù thời điểm mất không tiêu cự, chảy dài chạy theo căn người rất không bình thường, có khi lòi ruột vẫn vui vẻ chạy theo hoàn toàn không còn là người, nhưng sau khi bị giết chết lại vẫn giống xác chết bình thường.

Cho nên Đường Á bị “thăng cấp” thành tội phạm giết người, hơn nữa còn là tên điên biến thái. Đây là suy nghĩ của những người đó, có điều Đường Á hoàn toàn không biết. Cậu lúc này đang chạy tới cửa siêu thị, đứng ở lầu hai, Đường Á thấy rõ cảnh tượng hỗn loạn trên đường cái — gần như cứ cách mười mét lại có một tang thi, có người nhà vây quanh nó, lay lay muốn nó hồi phục bình thường, lại bị tang thi cắn một ngụm phát ra tiếng kêu thảm thiết; cũng có người rút ra bài học, đem tang thi vẫn đang kêu hà hà đè xuống mặt đất, phát hiện phải ba người đàn ông trưởng thành mới có thể ngăn chặn, nếu không cẩn thận liền sẽ bị quăng ra; còn có tang thi lang thang chậm rãi tới gần mấy người không chú ý đề phòng, chúng nó đang điên cuồng khát vọng cắn xé máu thịt tươi mới....

Tại các địa phương khác ở nước Z, thậm chí ở các quốc gia khác, toàn địa cầu, chỉ cần nơi có người ở, đều có cảnh tượng như vậy. Những người hôn mê đã ba ngày lần lượt tỉnh dậy, nhưng ánh mắt không còn tiêu cự, hơn nữa giống người nhiễm bệnh chó dại — gặp người là cắn.

Những người bất hạnh đầu tiên là người nhà bè bạn của bọn họ, không cẩn thận sẽ bị tóm lấy cắn, mà họ chỉ chú ý đến vết thương trên người “bệnh nhân”, không để ý đến vết thương của mình. Đến khi phát hiện một vết cào nhỏ cũng khiến con người hôn mê, khi tỉnh lại cũng có cùng bệnh trạng giống những “bệnh nhân” kia. Mọi người bắt đầu bối rối, muốn đưa bệnh nhân vào viện, lại phát hiện bệnh viện còn có nhiều “bệnh nhân” hơn, hơn nữa càng ngày càng nhiều “bệnh nhân” lang thang trên đường, gặp người liền cả đám xông đến cắn... Có người xin sự giúp đỡ của cảnh sát, lại phát hiện cục cảnh sát cũng là cảnh tượng hỗn loạn.....

Cuối cùng có người nói ra, những bệnh nhân này có biểu hiện rất giống tang thi trong [Vùng đất quỷ dữ]..... Bọn họ thật sự là tang thi sao?

Cảnh tượng như địa ngục, mặt thể đã đến, trật tự thế giới đã bắt đầu rối loạn.

Ngày 15 tháng 11 năm 2013, mặt thể ngày đầu tiên, bắt đầu từ hôm nay, mọi người vĩnh biệt cuộc sống an bình, sau này nhân loại không thể không cố gắng chỉ vì điều kiện sinh tồn cơ bản nhất. Đương nhiên, không ai nghĩ vậy. Có lẽ do không thể tin được, có lẽ là không muốn tin, đa số mọi người đều tin tưởng sẽ sớm vượt qua kiếp nạn này, mọi thứ rồi sẽ trở lại như cũ.

Nhưng hiện thực tàn khốc rất nhanh đã chứng minh cho họ thấy, tương lai đến tột cùng là như thế nào.

18. Chương 18: Phát Triển

Đường Á không đi xa, cậu biết hỗn loạn chỉ là tạm thời, rất nhanh sẽ bị quân đội quốc gia trấn áp. “Bệnh nhân” sẽ được tập trung đến phòng cách li, trật tự sẽ tạm thời được ổn định, hỗn loạn chân chính phải tới lần thứ hai người hôn mê tỉnh lại trở thành tang thi thì mới bắt đầu.

Nhà nước tuy nói sẽ tập trung bệnh nhân để tiện chữa trị, nhưng nhất định có rất nhiều người tình nguyện giữ “bệnh nhân” ở nhà chăm sóc, nhất là “bệnh nhân” đã cắn người khác hại họ cũng lâm vào hôn mê, người nhà bọn họ có thể sẽ lo lắng bị truy cứu trách nhiệm mà giấu họ đi.

G thị ít nhất phải hơn triệu dân, cảnh sát và quân đội cũng không thể gõ cửa từng nhà điều tra xem họ có giấu “bệnh nhân” hay không. Cho nên “dịch bệnh” không có khả năng bị ngăn chặn.

Sự việc phát sinh vừa rồi cũng không ảnh hưởng tới kế hoạch của Đường Á, cậu vẫn đi tới nhà ga ở ngoại ô. Đường Á tìm một phòng đơn an toàn cách nhà ga không xa, chủ phòng hẳn đã bất hạnh trở thành tang thi trong lần biến đổi đầu tiên, trong phòng không có vết máu. Thời điểm Đường Á tìm đến đây, cửa mở tung, trong phòng là cảnh tượng hỗn loạn sau khi bị cướp, xem ra đã bị trộm ghé thăm.

Đường Á đóng cửa, tìm thấy phòng tắm ở lầu hai. Nước ấm chưa bị ngắt, cậu thoải mái tắm rửa, thay quần áo sạch sẽ, sau đó vào không gian. Bộ quần áo cũ dính không ít máu tang thi bị ném vào thùng rác.

Không gian mới mở rộng đã bị Đường Á nhét vào rất nhiều hàng hóa, sửa sang sơ qua, vừa vặn có một mảnh đất trống có thể trồng cây. Đường Á phát hiện trong hồ nước nhưng nhúc nhúc tôm cá, đã không còn chút nước nào, vậy mà chúng nó còn không chết. Đường Á mất ba bốn ngày đào một cái ao sâu hai mét bên cạnh ao cũ, sau đó cậu ra khỏi không gian.

Chỉn mấy vòi nước trong phòng tắm về chế độ nước lạnh rồi nối thêm ống nước, đầu ống còn lại hướng vào trong thùng, sau đó mở vòi, Đường Á đỡ bên cạnh thùng nước. Nước chảy cuộn cuộn vào thùng, lại như vĩnh viễn không đổ đầy được thùng nước, đương nhiên không phải do thùng trở nên lớn hơn hay sâu hơn, mà là bởi nước vừa vào thùng đã lập tức bị chuyển vào không gian, phía trên ao cá mới đào xuất hiện một dòng nước lớn không ngừng chảy vào.

Đây là chức năng của không gian Đường Á mới phát hiện, chỉ cần thời điểm tiếp xúc trực tiếp hoặc gián tiếp với đồ vật nghĩ đến một vị trí trong không gian, đồ vật lập tức sẽ được chuyển tới vị trí đó. Hơn nữa chỉ cần cậu muốn, kết cấu không gian ba chiều sẽ hiện lên trong đầu cậu, cậu có thể luôn chú ý mỗi biến hóa trong không gian mà không cần tiến vào. Đương nhiên, khi cậu ở trong không gian vẫn không thể nhìn thấy bên ngoài.

Đường Á đỡ thùng nước ngồi hơn ba giờ mới đổ đầy ao, đóng lại tất cả vòi, cắt ống nước. Sau đó cậu vào không gian, cậu vừa làm một lỗ hổng khai thông hai cái ao, dòng nước màu đen — do cá tôm quá nhiều liền nhanh chóng tràn vào ao cá mới.

Đường Á chỉ mở nửa vách ngăn, tôm cá nhanh chóng tản ra trong ao. Không gian sống đột nhiên được mở rộng khiến chúng nó không dừng lại được, vẫn bơi qua bơi lại, bắn lên vô số bọt nước. Đường Á đột nhiên nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng — sinh vật xâm lấn!

Một loài vật bị chuyển từ địa bàn sống đến một nơi khác, nếu hoàn cảnh thích hợp, không có thiên địch, chúng nó sẽ nhanh chóng phát triển mang đến nguy cơ khó có thể lường cho sinh vật bản địa, đây là sinh vật xâm nhập. Đường Á nhìn cá tôm đã gia tăng rất nhiều, nhớ đến mình bởi vì vấn đề tài chính, chỉ mua

vài loại đơn giản không ăn lẫn nhau, giống loài chỉ có một, không có thiên địch, không có vi sinh vật bị phân giải.

Đường Á quan sát ao nước cũ, thủy thảo sinh trưởng rất tươi tốt, nhất định sẽ tranh dưỡng khí với cá tôm, theo lý thuyết, tôm cá sẽ dần dần chết hết, thì thể thối rữa — được rồi, không gian có thể giữ tươi, sẽ không thối rữa — đợi đã, chẳng lẽ vì không gian giữ tươi mọi đồ vật được bỏ vào, thực vật được trồng trên đất mới có khả năng sinh trưởng, cho nên nuôi trong nước mới không thay đổi? Nhưng mà tôm cá đã tăng trưởng rất nhiều, vi sinh vật trong nước cũng sẽ gia tăng, nhu cầu dinh dưỡng không phải tăng lên rất nhiều sao? Hàm lượng dinh dưỡng vốn có có thể đáp ứng nhu cầu tồn tại của chúng nó sao...

Đường Á đỡ lấy đầu, cậu bị chính suy nghĩ của mình xoay đến hôn mê. Thôi thôi, thành tích của cậu vốn bình thường, cũng không cần nghiên cứu sâu vấn đề này, dù sao nhất thời không thể giải quyết. Tôm cá không những không chết còn tăng nhiều, cậu vĩnh viễn không ngại lương thực quá nhiều. Đến tang thi còn xuất hiện, thì trên thế giới này không chuyện gì là không thể.....

Nghĩ như vậy, Đường Á đột nhiên nhớ tới vài thùng nuôi ong mình mua để phục vụ việc thụ phấn, nhanh chóng chạy đi, phát hiện ong mật đã ăn xong mật tồn trong sáp rồi chết sạch..... Cậu nghĩ tới, ong mật làm ra mật, nhưng điều kiện là phải có mật, hơn nữa ong mật dù ăn ít, cũng là ăn. Cậu hoàn toàn quên chuyện này... --

Đường Á khẩn trương tìm ra một ít mầm dưa chuột, dây mướp, cà chua trồng xuống, ong mật hình như không ăn được mật ong nhân tạo, hy vọng chúng nó sống được đến khi hoa nở... --

Mấy ngày nay, Đường Á không ở trong không gian lâu, dù sao hiện tại quan trọng là phải cập nhật tình hình. Cậu đang ở ngoại ô, không biết tình hình trong thành phố, chỉ có thể suy đoán căn cứ vào lượt xe qua lại và tình hình trạm xăng.

Bắt đầu từ sáng ngày 17, các loại xe quân đội không ngừng tiến tới G thị, đến muộn mới ngừng. Đường Á ước lượng có mấy ngàn quân nhân đến đây, chỉ một thành phố đã có nhiều người tới như vậy, chứng minh tình hình rất không tốt. Đường Á cũng có thể là G thị được coi trọng, dù sao G thị là thành phố giao thương quan trọng, có thể xem là thành phố kinh tế mạnh nhất nước Z.

Thỉnh thoảng sẽ có xe đủ mọi kiểu đáng rời khỏi G thị, chắc là muốn trở về với người thân. Nhưng vẫn còn nhiều người lao động ở lại G thị.

Thành phố biến động, hàng năm vào dịp tết âm lịch người lao động ra ngoài tìm việc đều sẽ tạo ra sự di chuyển lớn. Tựa như thời kì dịch SARS, biết rõ có nguy cơ lây nhiễm SARS, nhưng vẫn muốn về nhà.

Nhưng, cậu đã không còn nhà, từ lâu..... Hạ khoé mi che khuất ánh mắt, cũng che đi tất cả cảm xúc.

Mỗi ngày Đường Á đều dành chút thời gian đến trạm xăng dầu xem xét tình hình. Ngày 17, nhân viên làm việc tại trạm giảm một nửa. Ngày 18, bên cạnh trạm xăng có thêm hai chiếc xe cảnh sát. Ngày 19, Đường Á phát hiện xung quanh phòng cậu ở rải rác vài tang thi, cậu giải quyết xong liền ném hạt châu vào không gian. Ngày 20 đến 22, xung quanh phòng tang thi đã nhiều hơn, nhưng còn trong phạm vi năng lực của Đường Á, cũng đã bắt đầu xuất hiện nhiều xe con trên đường cao tốc tại ngoại ô, xem ra là có người nhận thấy không thích hợp bắt đầu chạy trốn. Đường Á, có khả năng bọn họ vẫn lạc quan cho rằng chỉ là tạm lánh mũi nhọn. Chiều ngày 22, trạm xăng dầu không còn nhân viên làm việc, xe cảnh sát rời đi, bắt đầu có xe quân đội rời khỏi G thị. Dân chúng chạy trốn cũng tăng nhiều.

Đường Á biết, đã đến thời điểm hành động.

Tác giả có lời muốn nói:

Á Á chân chính là như vậy, tuy rằng sống lại, cũng chỉ biết nhiều hơn một chút sự tình so với người khác, không có khả năng lập tức biến thành siêu nhân, cũng sẽ suy nghĩ không chu toàn..... Mặt khác, chương sau tiểu công cuối cùng cũng tới [3]

19. Chương 19: Giọng Nói

Đường Á quyết định thời gian là buổi tối ngày 22. Tang thi vào buổi tối sẽ nhiều hơn so với ban ngày một chút, bởi vì lúc đầu tang thi còn hơi sợ ánh sáng, hoặc chính xác hơn là không quen. Tuy rằng hiện tại đã tháng 11, ánh nắng không quá chói chang, nhưng con người sẽ an tâm hơn khi đứng dưới mặt trời, cảm giác ánh mặt trời có thể tiêu diệt hết thảy tà ác.

Nghe nói ban ngày tương đối an toàn, cho nên hầu hết mọi người đều chọn hành động vào ban ngày. Đường Á chọn buổi tối để tránh người khác, hơn nữa nơi này ở ngoại ô cách xa nội thành, đám tang thi trong thành phố còn chưa tới được. Ngoại ô vốn không có nhiều người ở thì biến đổi được bao nhiêu tang thi, Đường Á mấy ngày nay cũng giải quyết không ít, cho nên buổi tối hẳn cũng sẽ không khác lắm so với ban ngày.

Không có gì để thu dọn, 12 giờ đêm ngày 22, Đường Á lặng lẽ đến gần trạm xăng dầu. Cậu mặc quần áo tối màu, linh hoạt mà im lặng đi trong bóng đêm, phát hiện tang thi thì tránh xa, đi thẳng đến mục tiêu.

Trạm xăng bình thường có chín khu, khu buôn bán phía trước chính là nơi mọi người đổ xăng, nơi này chỉ có một mái nhà che mưa, phía sau được chia thành khu tiếp đón và 7 phòng thay quần áo, cuối cùng là vệ phòng tính diện tích làm kho xăng dưới lòng đất, lối vào ở bên trong.

Càng tới gần trạm xăng dầu, tang thi lại càng nhiều, giống như bị cái gì đó hấp dẫn, mà hấp dẫn tang thi thì chỉ có máu thịt tươi sống. Đường Á không biết trạm xăng có cái gì, nhưng dù là cái gì đi chăng nữa, chỉ cần không chết, cậu sẽ không dễ dàng buông tha.

Cũng may tang thi còn chưa tụ tập lại, còn cách trạm xăng dầu một đoạn, Đường Á trước khi gây ra sự chú ý của tang thi đã kịp tới khu bán hàng.

Cửa phòng bằng thủy tinh, bên trong có ánh đèn, có người!? Tang thi vào trong cũng sẽ không bật đèn. Nhẹ nhàng mở cửa đồng thời chú ý quan sát, Đường Á chậm rãi đi vào, thần kinh căng như dây đàn, tìm đập có chút nhanh hơn, sau đó qua khe cửa cậu nhìn thấy màu máu chói mắt.

Nếu hỏi Đường Á cậu chán ghét thành phố nào nhất, nhất định không phải G thị. Cậu không thể hiểu nổi loại người, vì ăn uống, thậm chí chỉ là tìm kích thích mà ngược đãi động vật: Nếu hôm ba ba khi nó còn sống vì khiến đồ ăn ngon miệng hơn, vậy thịt lừa cùng nào khi thì sao? Long tu phượng thảo thì sao? Rõ ràng không phải đồ ăn, lại bị lần lượt đem lên bàn ăn. Cây hương gây nên bệnh dịch là một cảnh cáo cho con người, nhưng hiển nhiên không có hiệu quả.

Này hành vi đó là vì ăn, vậy động vật bị hành hạ đến chết thì vì sao? Nước Z có luật pháp bảo vệ động vật hoang dã thế nhưng không có một cái nào để bảo vệ vật nuôi thông thường. Kẻ hành hạ ngoài việc bị dư luận chỉ trích thì cũng không bị bất cứ trừng phạt nào.

Trước khi mặt thể đến, Đường Á nhìn thấy trên mạng có video quay cảnh con người hành hạ chó mèo hoang đến chết, hiện tại, cậu nhìn thấy trực tiếp: Trong phòng có mười mấy cái ***g sắt to nhỏ, bên trong nhốt mèo và chó, răng nanh móng vuốt đều hung hăng cào cấn thanh sắt, dù móng vuốt và miệng chảy máu cũng không ngừng lại. Ở giữa phòng có một người.

Là một người đàn ông mặc đồng phục của trạm xăng, trước mặt hắn là một cái bàn sắt thấp, phía trên là một con chó nhỏ thoạt nhìn mới đủ tháng không lâu đang bị trói chặt.

Ngón trỏ và ngón cái của hắn ta cầm một con dao thật dài không ngừng hoạt động, một tay kéo da lông trên bụng chó con, động tác rất thuần thục. Hắn ta muốn lột da chó con. Theo góc nhìn của Đường Á có thể thấy rõ rằng ruột đỏ nhạt chảy ra cùng máu ở bụng chó con, còn có cái khăn nhiễm máu dưới thân nó..... Chó con liệu mạng muốn tránh, hung ác cắn tay người đàn ông, nhưng với không tới, chỉ có thể cố gắng ngẩng đầu gầm gừ uy hiếp, nhưng chỉ làm cho đối phương càng thêm hưng phấn, động tác càng thêm tàn nhẫn.

Giống như có ngọn lửa thiêu đốt trong đầu, phần nộ dấy lên trong lòng khiến suy nghĩ của cậu trống rỗng, trong lòng có thanh âm kêu gào phải hủy diệt cái gì đó, Đường Á không nhìn thấy mắt trái của mình chậm rãi biến thành màu đỏ yêu dị, cậu yên lặng lấy trong không gian một thanh đao, sau đó, một cước đá vỡ cửa.

Tiếng ồn cửa đập vào tường lập tức khiến người nọ chú ý, hắn ta quay đầu, mắt đeo kính, khuôn mặt nhìn qua rất hòa nhã, chỉ là trên mặt dính máu, trong tay vẫn cầm một con dao nhỏ máu, thấy Đường Á cầm đao thì vô cùng kinh ngạc, lại không hề sợ hãi.

Trước khi mặt thể ở đời trước, Đường Á chỉ là một trong những học sinh bình thường nhất, sau mặt thể từng giết một tang thi, sau đó bị người khác hại chết, sống lại, chuẩn bị vật tư, mặt thể lại đến, cho tới bây giờ cậu đã giết được hơn trăm tang thi, nhưng cậu chưa giết người nào. Đúng vậy, một người có tâm lý bình thường sẽ không nghĩ muốn giết người, được giáo dục từ nhỏ khiến chúng ta luôn áp chế phần nộ của chính mình mà không giết người.

Nhưng hiện tại, đầu óc từng đột nóng lên, Đường Á cảm giác tinh thần và thân thể của mình như bị tách rời, cậu không định nhấc chân, nhưng lại đến gần đối phương, trên mặt người nọ nở nụ cười thân thiện, mời cậu cùng “hưởng thụ” niềm vui hành hạ động vật đến chết. Giống như xem phim, Đường Á nhìn chính mình nâng chân lên, tại thời điểm đối phương ngạc nhiên đập hắn ta một cước bay đến trên tường...

Đường Á chưa bao giờ biết thân thể không cường tráng của mình lại mạnh đến như vậy. Một người đàn ông trưởng thành ít nhất phải nặng hơn 65kg, một cước đập bay của cậu chỉ có thể xuất hiện trên phim mà thôi. Sau đó cậu thấy mình đến gần người nọ, chuôi đao nện mạnh trên gáy hắn, người nọ lập tức ngã đi.

Đường Á lại phát hiện, cậu không nghĩ gì nhưng trên tay lại tự động xuất hiện dây thừng lấy trong không gian, trói người đàn ông thật chặt, tất cả động tác đều thực hiện rất nhanh gọn, từ lúc vào cửa đến bây giờ cũng mới chỉ ba phút đồng hồ. Thân thể cậu mất kiểm soát! Không tự chủ đi đến bàn sắt, chạm một cái, chó nhỏ bị mổ bụng và Đường Á cùng vào không gian.

Chớp mắt khi tiến vào không gian, Đường Á liền nâng chân lên, sau đó mất trọng tâm, cùng với chó nhỏ ngã vào sông băng. Tuy rằng uống mấy ngụm nước, nhưng Đường Á tạm thời không còn lo lắng, cậu luôn muốn khống chế chân mình, sau khi tiến vào không gian thì thành công, chứng minh vào trong không gian cậu liền khôi phục quyền khống chế cơ thể. Cảm giác thân thể hoàn toàn mất kiểm soát rất không tốt!

Không kịp tự hỏi nhiều hơn, chó con trong tay cậu bị nước lạnh kích thích phát ra tiếng kêu đau đớn. Đường Á nhìn chó nhỏ trong tay sắp mất đi sinh mệnh, ánh mắt vẫn luôn tối tăm lộ ra chút ánh sáng, nhẹ nhàng nâng thân thể gây trở ngại cuộn tròn ở trong tay, đem ruột chảy ra nhẹ nhàng đưa trở lại, tiểu gia hỏa bị đau dùng lực cắn ngón tay Đường Á. Đường Á cũng không phản kháng, dùng ngón cái giữ đầu nhỏ trên cao phòng ngừa nó sặc nước, khiến nước sông không vượt quá bụng chó con.

Không lâu sau, tiểu gia hỏa này có tinh thần hơn, đầu nhỏ động đậy, hình như là đói bụng, bắt đầu không tự giác ngậm mút, phát ra tiếng “chặc chặc”. Đường Á tay hơi động, tiểu gia hỏa lại rầm rì bắt mẫn, càng dùng lực mút ngón tay Đường Á.

“Mày hút nữa cũng không no được. Ngoan, để tao xem xem miệng vết thương tốt hơn chút nào không, lát nữa pha sữa cho mày không phải tốt hơn sao?” Không ai biết Đường Á thích chó từ nhỏ, cậu luôn muốn nuôi một con nhưng vẫn chưa cơ hội — trước đây cậu còn không chăm sóc nổi mình, từng nuôi một con nhưng chết vì bệnh, sau khi lớn lên học tập bên ngoài không có điều kiện nuôi, rồi mặt thể đến.

Cậu không thích chia sẻ với người khác, thậm chí bình yên sống với con cún mình nuôi. Tâm tình không tốt chỉ cần ôm thân thể ấm áp xù lông, lòng sẽ dần dần trầm tĩnh lại. Chó là người bạn trung thành nhất của con người. Càng trải qua nhiều chuyện, cậu càng muốn có một con.

Thân thể nhỏ nhỏ trong tay đột nhiên run rẩy kịch liệt, phát ra âm thanh đau đớn thảm thiết, chỉ là nó quá yếu ớt, kêu rất nhỏ, nhưng đủ khiến Đường Á chú ý.

“Sao vậy? Miệng vết thương lại đau sao?” Đường Á tưởng mình không cẩn thận làm đau tiểu gia hỏa, nhẹ nhàng nâng lên xem bụng nó, miệng vết thương đã khép lại chỉ còn một vết sẹo hồng nhạt. Chẳng lẽ là nội tạng bị thương?

“Chết tiệt!” Một thanh âm tức giận hỗn hỗn đột nhiên vang lên.

“Ai?!” Đường Á cầm lấy thanh đao trên bờ.

Tác giả có lời muốn nói: o[_]o ha ha ~ hai nhân vật mới xuất hiện, tiểu công là một trong số đó nga ~[bị pia]

~Chó con chính là tiểu công..... Hy vọng nhóm fan của trung khuyến công hài lòng [~]~ truyện cũng không bị thân ái nào vứt bỏ..... Cần khăn tay

~Chương sau sẽ vạch trần hoàn toàn bí mật của không gian.

ps. Bởi vì tình tiết cần, đã thay đổi kết cấu trạm xăng dầu, trạm xăng dầu trong hiện thực không phải là dạng này a ~ [nhiều lời nữa rồi.....]

20. Chương 20: Tuyết Hồ

Không có người đáp lại.

“Ai đó?!” Đường Á hỏi lại lần nữa, sẽ không phải mình nghe nhầm đó chứ?

“Hừ! Loài người ngu xuẩn, nhìn lên trên!” Cảnh thận lắng nghe, thanh âm thật sự truyền từ trên xuống, Đường Á vừa ngẩng đầu, thấy được làn sương đỏ phía trên dần nhạt màu, chậm rãi tụ lại..... Không đúng, là bị thứ gì đó ở trung tâm hấp thu! Mây đỏ rất nhanh tan hết, lộ ra kẻ nói chuyện — một hạt châu? Đường Á nhìn kỹ, không phải là viên ngọc châu bay vào mắt mình lúc trước sao!?

“.....” Từ khi có không gian, Đường Á lại có một thể giới quan mới — hạt châu này... thành tinh? Hiện thực thành khoa học viễn tưởng giờ lại biến thành tiên hiệp?

***** Ta là phân cách tuyến hai người bắt đầu thương lượng *****

Đường Á pha cho chó nhỏ một bình sữa (bình nhựa, sữa bột đều tìm trong kho hàng của siêu thị), định cho nó uống, kết quả tiểu gia hỏa bốn chân còn yếu ớt dám chống thân mình đi tới đầu giường bên kia, cách Đường Á rất xa. Đường Á vừa tới gần, liền phát ra tiếng gầm gừ uy hiếp, nếu không phải lông nó còn ngắn, nói không chừng đã dựng đứng lên.

Đường Á cũng không đành tới gần, buông máy sấy, lấy máy sưởi từ kho hàng siêu thị nối vào máy phát điện, đặt gần chó nhỏ, mặt khác cầm một cái đĩa nhỏ để bình sữa ấm lên đó, sau đó đi ra xa, chuẩn bị cùng ngọc châu nói chuyện.

Ngọc châu nói, nó là Tuyết hồ ngàn năm bên trong viên ngọc. Tuyết hồ khi độ kiếp bị một đạo sĩ vô sỉ đánh lên, độ kiếp chưa thành, thân thể bị thiên lôi đánh tan, chỉ còn lại một viên ngọc có thần thức, né tránh đạo sĩ, lưu lạc tại nhân gian nhiều năm. Đến khi bị máu của Đường Á dính vào đánh thức nó, sau đó Đường Á cho không ít nguyên châu (hạt châu cung cấp năng lượng, viết gọn lại là nguyên châu) vào không gian khiến linh thức thức tỉnh, nó vô cùng biết ơn...

Đường Á tỏ vẻ, thân là một trạch nam, không có khả năng chưa bao giờ đọc tiểu thuyết, hơn nữa cậu còn đọc không ít, đoạn chuyện xưa này cũng quá quen tai. Chắc chắn kế tiếp ngọc châu, không, hiện tại là Tuyết hồ, nhất định nói sẽ báo đáp cậu, sau đó cầm ra một quyển bí tịch tu tiên để cậu tu luyện, sau khi tu luyện sẽ trường sinh bất lão, phá toái hư không rời khỏi địa cầu, từ nay về sau vô ưu vô lo — cậu tin mới là lạ!

Như nó nói, nếu thực sự lưu lạc nhân gian mấy ngàn năm, sao trước cậu nó không một lần vô tình chạm phải máu người khác, mở ra không gian? Không gian cần năng lượng duy trì, nếu không sẽ thu nhỏ lại rồi tan vỡ, người mở không gian thế nào lại không biết, nghĩ đến mình trước đây bị hấp thu đến mức cơ thể suy yếu còn thường xuyên đau đầu, phải đến khi phát hiện nguyên châu có thể cung cấp năng lượng cho không gian thì mới ngừng hút năng lượng của cậu, không thì sớm đã bị tra tấn đến chết... Bởi vậy có thể thấy, người có được không gian này cũng chẳng phải chuyện gì tốt, nhưng khi đó không có tang thi! Trừ phi cậu tìm đến nguồn năng lượng khác, nếu không cứ ở trong không gian không ra hoặc không ra được, cuối cùng chỉ có thể bị không gian hấp thu đến chết.

Về phần báo đáp... Lúc trước một viên nguyên châu có thể hồi phục không gian về nguyên trạng, còn mở rộng không ít, sau đó cậu ném vào ít nhất cũng trăm viên nguyên châu, không gian thế nhưng một chút biến hóa cũng không có. Cậu vốn tưởng là không gian tồn trữ năng lượng, giờ xem ra hoàn toàn không phải — mà là bị Tuyết hồ hấp thu!

Tuyệt hồ khôi phục thần thức vào lúc nào, Đường Á không biết, nhưng cậu biết mình từ tối hôm qua chưa từng ra ngoài mãi cho đến vừa rồi tới trạm xăng dầu, cũng chưa giết tang thi, dĩ nhiên cũng không ném nguyên châu vào không gian, nó tỉnh khăng định đã sớm tỉnh, nếu nó thực sự có ý muốn báo đáp cậu, thì nên chủ động nói chuyện mà không phải tự lộ ra sự tồn tại của chính mình sau đó mới giải thích với cậu.

Nói nó không phải muốn âm thầm thu lợi, ai tin? Ít nhất Đường Á sẽ không tin tưởng. Lại nghĩ đến vừa rồi thân thể chính mình không chịu không chế và chó nhỏ đột nhiên run rẩy kêu đau, Đường Á cảm giác không thoát khỏi liên quan với nó.

Không thể không nói, Đường Á đoán gần như không sai. Tuyệt hồ từ khi Đường Á quăng viên nguyên châu thứ chín thứ mười vào không gian thì thức tỉnh, nó ở trong tầng sương đỏ trên trần không gian, quan sát Đường Á, hơn nữa ngay từ đầu nó cũng không muốn Đường Á biết đến sự tồn tại của nó.

Bởi vì Tuyệt hồ lúc trước dung hợp không gian với ngọc châu của chính mình chính là vì hấp thu năng lượng sinh mệnh tiến vào không gian giúp nó khôi phục sức khỏe đồng thời tái tạo thân thể, cho nên dù ý thức Tuyệt hồ còn chưa thức tỉnh, không gian vẫn không ngừng hấp thu năng lượng để cung cấp cho nó. Cho nên trước khi nó tỉnh, đa phần năng lượng nguyên châu Đường Á quăng vào trong không gian đều bị nó hấp thu. Sau khi tỉnh lại? Đường Á vẫn hấp thu, chỉ là biến bị động thành chủ động mà thôi.

Thức tỉnh không lâu, phát hiện con người này tự giác cung cấp năng lượng cho không gian, Tuyệt hồ liền có ý muốn cứ âm thầm nhận lợi như thế. Nó tiếp xúc qua không ít loại người, biết cho dù hút khô một người thì năng lượng thu được cũng là cực kỳ bé nhỏ, cho nên bình thường nó sẽ chậm rãi hấp thu máu người, cho người đó một thời gian khôi phục. Cho nên, Đường Á mới cảm giác mình yếu đi, mà không phải bị hút khô.

Những người này đều tưởng, có thể ra vào không gian là do bọn họ không giống bình thường, cũng lợi dụng không gian làm rất nhiều chuyện, tỷ như thời kì chiến tranh buôn lậu vũ khí. Bọn họ giấu bí mật về không gian thật sự rất kĩ, cho rằng đây là miếng bánh to từ trên trời rơi xuống, chỉ có mình nhặt được, tự nhiên sẽ không muốn cùng người khác chia sẻ bí mật này. Nhưng thời gian trôi qua, Tuyệt hồ dù tiết chế, người đó vẫn suy yếu không bổ kịp, suy yếu mà chết. Nó đành phải đợi người tiếp theo mở ra không gian, sau đó, nó đợi được Đường Á.

Tuyệt hồ đã từng tiếp xúc với loài người, biết nếu con người coi không gian là của mình sẽ cam tâm tình nguyện vì không gian trả giá, cho nên nó không định cho Đường Á biết nó tồn tại. Kết quả không lâu sau, nó phát hiện một khả năng giúp nó lấy lại thân thể, nó đợi mấy ngàn năm, chính là đợi một ngày có thể có lại thân thể. Vì thế nó nhịn không được vận dụng đa phần năng lượng nó tích góp được để khống chế thân thể người này, đem mục tiêu mang vào không gian.

Người này cũng thực tự giác dùng nước trong không gian chữa thương cho thân thể nó sắp sống nhờ. Dòng sông băng là một cái linh tủy địa mạch trong lãnh địa trước đây của nó, bị nó mang vào trong không gian. Chảy bên trong dĩ nhiên tích lũy linh khí tinh hoa, đối với yêu vật có công hiệu khai trí, tẩy tủy, củng cố tu vi, lúc trước yêu thú ngàn năm nhiều như vậy, chỉ có nó có cơ hội độ kiếp thành tiên, chính là dựa vào linh tủy này. Chỉ là hiện tại nó không có thân thể, không thể hấp thu linh khí trong đó, cho nên nó mới vội vã nhào nặn thân thể.

Linh tủy thường không có công hiệu gì với người không tu đạo, bởi vì con người không thể hấp thu linh khí, uống xong nhiều nhất chỉ giúp bài độc dưỡng nhan, miệng vết thương khép lại nhanh một chút, đa phần linh khí sẽ tích lũy ở trong thân thể, khiến thân thể luôn ở trạng thái tốt nhất — đương nhiên, nếu mất nhiều máu vẫn sẽ suy yếu, linh khí chỉ duy trì thân thể không có độc tố, tạp chất và khác khí quan ở trạng thái hoạt động tốt mà thôi. Cho nên dù người thường uống rất nhiều linh tủy, bởi vì không hấp thu được, dù không nổ tan xác mà chết, nhưng cũng thực lãng phí.

Đợi thân thể mục tiêu hồi phục sức khỏe, Tuyệt hồ liền chuẩn bị đoạt xác. Kết quả tiến vào thân thể này, nó từ trong máu cảm thấy một cỗ uy nghi trấn áp, nó vốn định cứng rắn đoạt lấy, nhưng trong nước lại đột nhiên xuất hiện gương mặt cự thú hồng hoang (thú tiên cổ có thân hình rất lớn) dữ tợn, mặt người mình trâu, nanh hổ móng người, tiếng gầm gừ như trẻ con. Mặt cự thú lớn như đèn ***g hung ác nhìn hồ ly lông trắng thoát ra từ ngọc châu, uy nghiêm khiến cho Tuyệt hồ ngã xuống trước mặt nó tỏ vẻ thần phục, thân thể lạnh run. Đây là chênh lệch đẳng cấp xuất thân không thể vượt qua, tựa như tiếng hổ gầm có thể hú chết con thỏ.

Thật lâu sau, thú hình mới chậm rãi biến mất, Tuyết hồ lại phủ phục trong chốc lát mới chậm rãi có sức ngồi dậy. Đợi ngàn năm mới có thân thể thích hợp thể nhưng lại đoạt không được, ngược lại thiếu chút nữa mất mạng, dù là Tuyết hồ tu hành nhiều năm vô cùng kiên nhẫn, cũng nhịn không được mắng một câu: “Chết tiệt!” Kết quả liền bị Đường Á phát hiện.

Đoạt xác không thành, lại bị con người phát hiện, Tuyết hồ đành phải nói chuyện với Đường Á, kết quả phát hiện người này lại chẳng đòi hỏi gì, nếu là trước đây, con người đã sớm chủ động đề xuất tìm nguyên châu cho nó, chỉ là khi đó không có nguyên châu..... Từ khi nào thì loài người trở nên thông minh như vậy?

“Muốn nguyên châu? Được, ta có thể giúp ngươi, nhưng ngươi dùng cái gì để đổi?”

Ta là Bích Khê yêu vương, giúp ta chính là vinh hạnh to lớn của ngươi, ngươi thế mà còn muốn lợi ích?!

“Ta mạo hiểm tính mạng mới lấy được nguyên châu, ngươi không biết xấu hổ lấy không đồ vật được ‘loài người ngu xuẩn’ này dùng mệnh đổi lấy sao? Còn có nguyên châu cung cấp cho ngươi năng lực thức tỉnh, ngươi dùng cái gì trao đổi?” Đường Á nhìn hướng giường bên kia, tiểu gia hỏa hướng máy sưởi ấm áp dịch tới, lông đã khô một nửa, đang lặng lẽ nâng chân lại gần bình sữa, còn cảnh giác nhìn bốn phía, rất có tư thế nếu phát hiện động tĩnh sẽ lập tức đào tẩu tình nguyện tiếp tục chịu đói, Đường Á nhanh chóng thu hồi ánh mắt.

Ta giết ngươi! Cùng ta nói chuyện còn dám chần chờ!

“Đương nhiên, ta chỉ là một con người đầu không lại người. Ngươi có thể khiến ta đau đầu, không chế cơ thể của ta, tất nhiên có thể dễ dàng giết chết ta.” Tiểu gia hỏa chạy tới cạnh đĩa, đang ngửi tới ngửi lui, lông xù lên khiến nó thoát nhìn khoẻ mạnh kháu khỉnh, giống con gấu nhỏ, chỉ có lấy tay sờ mới cảm thấy thân thể ốm yếu chỉ da bọc xương.

..... Ngươi hiểu được là tốt!

“Bên ngoài hiện tại khắp nơi đều là nguyên châu. Mà giết ta, không biết khi nào mới tìm được người kế tiếp mở không gian. Khi đó bên ngoài còn có nguyên châu hay không cũng không biết được.” Tiểu gia hỏa vươn đầu lưỡi, lại cảnh giác quan sát bốn phía, sau đó nhanh chóng liếm một cái, lại lui về phía sau vài bước, xác thực không động tĩnh mới bắt đầu can đảm hơn, trong lúc uống sữa còn không quên cảnh giác nhìn xung quanh. Nó hẳn là đói bụng lắm!

Không sai... Nhưng mà...

“Không bằng chúng ta trao đổi. Ta cho ngươi nguyên châu, ngươi giúp ta mạnh hơn. Ta càng mạnh, lấy được nguyên châu càng nhiều, ngươi cũng có thể nhào nặn thân thể càng nhanh, đôi bên cùng có lợi.”

Ta khiến ngươi không khoẻ, ngươi không phải cũng sẽ cung cấp nguyên châu cho ta?

“Ta không nhất định phải liều mạng vì nguyên châu. Một viên nguyên châu có thể khiến không gian khôi phục hơn nữa còn lớn hơn, ta chỉ cần thỉnh thoảng ném một viên vào không gian để bảo đảm đầu mình không đau nữa là được. Tốc độ như vậy, ngươi sẽ không vừa lòng đi?”

.....

“Vậy quyết định thế nhé.”

Uống xong sữa, bên miệng tiểu gia hỏa dính một vòng sữa trắng, ợ một cái thỏa mãn.

21. Chương 21: Đường Ngao

Đường Á chưa bao giờ tin sẽ có chuyện tốt miễn phí từ trên trời rơi xuống, sự thật chứng minh điều đó là chính xác. Không gian không miễn phí bảo đảm cậu an toàn vui vẻ tồn tại trong mặt thể, mà là một pháp bảo vì nhào nặn thân thể Tuyết hồ mà tạo ra.

Nghĩ tới vô cơ chịu nhiều khổ sở, Đường Á không thấy mình đưa ra yêu cầu muốn báo đáp là quá phận, cậu cũng không phải chịu một nhọc miễn phí. Cậu không tin không làm mà hưởng, chỉ có bằng cố gắng của

chính mình đổi lấy mới có thể an tâm đem làm của riêng. Cho nên cậu không muốn đi chiếm tiện nghi của người khác, cũng sẽ không cao thượng để người khác đối với mình ta cần ta cứ lấy. Tuyết hồ cho cậu bao nhiêu, cậu trả lại bấy nhiêu.

Đường Á vốn định để Tuyết hồ đưa cậu bùa hộ mệnh với vũ khí lợi hại phòng tang thi linh tinh gì đó, nhưng Tuyết hồ nói pháp bảo đều cất trong túi Càn Khôn, cùng thân thể bị thiên lôi đánh thành tro bụi, hơn nữa dù vẫn còn, Đường Á là một phạm nhân cũng không dùng được. Nhiều nhất nó có thể cho Đường Á xem qua tâm quyết tu chân của loài người. Có điều trước đó phải xem Đường Á có linh căn hay không.

Đường Á không nghĩ tới Tuyết hồ đột nhiên tung đến một đồng bột hương, vô cùng ngạc nhiên, theo Tuyết Hồ nói đem tay để trên nội đan của nó, nghĩ rằng mình thể tu hay pháp tu...

“Người không có linh căn.”

...Xong, hiện tại không cần nghĩ. Linh căn tựa như vé vào cửa, không có thì không vào được. Không phải không thể miễn cưỡng, chỉ là phải chờ đợi lợi suất, trả cái giá rất lớn, còn chưa chắc đã tìm được cửa vào.

“Những ấu thú trong tay ngươi có thể.” Tuyết Hồ lại tung bột hương, “Nó là huyết mạch mãnh thú viễn cổ lưu lại, tuy rằng truyền đến hiện tại đã phai nhạt, nhưng chỉ cần dẫn lực huyết mạch, lấy linh tủy hỗ trợ, vẫn có cơ hội đạt thành đại đạo. Hơn nữa ta là yêu tu, có thể chỉ đạo nó.”

Theo thời gian trôi qua, linh khí trong thiên địa sớm đã chậm rãi tiêu tán gần như không còn, nếu là thời cổ loài người nói không chừng còn có vài kẻ có thể tu đạo, hiện tại... Xem bộ dáng thất vọng của Đường Á sẽ biết, Tuyết hồ sẽ không thừa nhận mình cảm thấy ngậm vui sướng. Về phần giúp ấu thú yêu tu hiển nhiên là muốn thu thập càng nhiều nguyên châu hơn.

Vốn định thu ấu thú làm đồ đệ cũng không khiến mình mất mặt, nhưng mình hiện tại không có thân thể, lực lượng lại không được trọn vẹn, phỏng chừng rất khó thu phục nó, hơn nữa, sau khi dẫn lực huyết mạch trong cơ thể ấu thú, uy nghiêm của mãnh thú cũng sẽ toát ra, nghĩ đến con cháu của mãnh thú kia như hổ rình mồi, không biết khi nào thì mãnh thú sẽ xuất ra..... Hay là thôi đi.

Để người này đi thu phục ấu thú, nếu không thành công, nó lại giúp một phen. Nếu thành công Lực lượng ấu thú còn chưa thực sự uy hiếp đến nó, dù ấu thú trưởng thành lực lượng ngang bằng mình hiện tại, Đường Á là phạm nhân, có cậu cản trở, bọn họ lại đều trong không gian của nó, nó sợ cái gì?

Tuy rằng chán ghét loài người vừa keo kiệt lại xảo hoạt, nhưng Tuyết hồ không thể không thừa nhận Đường Á nói không sai, cậu càng mạnh, thu thập được nguyên châu càng nhiều, chính mình có thể khôi phục càng nhanh. Hơn nữa, có thêm yêu tu bên cạnh, có thể giúp nó dễ chịu, trong ngọc châu cũng nhanh chóng tốt hơn một chút.

Nghe qua so với cho cậu một quyển bí tịch còn phức tạp hơn. Đường Á tuy không tin Tuyết hồ giúp mình miễn phí, nhưng thấy chỗ tốt là sự thật, mặt thể quan trọng nhất chính là tăng cường thực lực, cậu cũng không biết có thể bảo hộ chính mình hay không, lại càng không dám nói có thể đảm bảo an toàn của chó nhỏ. Để nó trong không gian? Chưa kể nó trưởng thành bất lợi, khi mình chết thì sao? Không gian sẽ thu nhỏ, nó sẽ ra sao? Cho nên nó nhất định phải mạnh hơn.

Tang thi bình thường không ăn động vật, chúng nó càng khát vọng con người, nhưng trong mặt thể, nguồn nguy hiểm lớn nhất đối với động vật giống trước mặt thể, đều là đến từ chính con người. Đường Á hy vọng, ít nhất có thể bảo vệ chính nó. Cho nên cậu thay chó con quyết định.

Tuyết hồ nói, linh tủy chữa trị thân thể ấu thú, nhưng không bỏ được khí huyết hao hụt, cho nên chuyển tủy tủy thay gân đợi đến khi thân thể chó con khôi phục đến trạng thái tốt nhất rồi nói tiếp.

“Tiểu gia hỏa, ta đặt tên gì cho mày đây?” Tiểu gia hỏa đã trải qua một phen ép buộc, sau khi ăn no đôi mắt đều không mở ra được, ngồi ở chỗ kia lúc la lúc lắc, bộ dáng có thể ngã xuống bất cứ lúc nào, nhưng cứng rắn chịu đựng cơn buồn ngủ.

Đường Á lúc này mới phát hiện tiểu gia hỏa toàn thân lông mao màu đen, quanh mắt có 2 vết đốm màu cam, bốn mắt, mũi màu đen, hai bên má là hạt màu vàng, hơn nữa cái đuôi nhếch lên là “Đuôi hoa cúc” — giống như thiết mạ vàng, nó là một con chó ngao Tây Tạng nhỏ!

Tựa như có người thích dùng đồ vật sang quý, người thích hành hạ động vật đến chết, so với chó mèo lang thang lại càng hưởng thụ cảm giác hành hạ giống chó mèo quý đến chết, như vậy có thể thỏa mãn hư vinh trong lòng. Trước mặt thế, hắn ta không có cơ hội. Sau mặt thế, hắn gặp được một tiệm thú nuôi, cửa vào mở rộng, người trong tiệm chẳng biết đã đi đâu, hắn rốt cục cũng có cơ hội. Đem tất cả thú nuôi quý giá lên xe vận tải, hắn ta để xe ở phía sau trạm xăng không một bóng người. Hắn từng là nhân viên của nơi này, có chìa khóa cửa, tại nơi không người, hắn khẩn cấp bắt đầu hưởng thụ “Nghệ thuật” hắn ta yêu nhất... Sau đó, chính là cảnh Đường Á nhìn thấy.

“Mày là chó ngao Tây Tạng a, theo họ tao gọi là Đường Ngao đi, nhũ danh gọi là tiểu gia hỏa được không? Mày không nói lời nào ta coi như mày đồng ý rồi đó?” Lúc này, tiểu gia hỏa chống đỡ không nổi rốt cục đã ngủ say, chỉ cho người nào đó bóng dáng một cục tròn tròn nhìn vào cảm giác sờ rất tốt.

Thân là kẻ yêu chó, Đường Á cuối cùng cũng không thể ngăn được dụ hoặc, sờ trộm lỗ tai mềm mềm của tiểu gia hỏa, nhìn lỗ tai nó run run, hoàn toàn không tỉnh. Cuối cùng Đường Á kìm lại ham muốn tiếp tục sờ, lắc mình ra không gian — hiện tại cũng không phải thời điểm làm việc này, bên ngoài còn rất nhiều chuyện phải giải quyết.

Trong không gian 2 giờ, bên ngoài mới qua 12 phút. Thời điểm Đường Á đi ra, nhân viên trạm xăng bị đánh bất tỉnh vẫn còn hôn mê. Đến trước ***g sắt, một dao chém xuống liền cắt đứt dây thép khoá chặt cửa ***g, Đường Á mở tất cả ***g sắt, động vật bên trong lập tức chạy trốn. Động vật phần lớn là chó mèo, chưa từng được người nuôi dưỡng.

“Tang thi cơ bản không ăn động vật, hy vọng chúng mày có thể an toàn sống sót, cũng không bị người bắt được.” Giữa người và động vật, tang thi nhất định sẽ lựa chọn người. Đợi đến khi tang thi tìm đến cậu rồi bị dẫn dắt rời đi, những động vật này có thể nhân cơ hội trốn đi tìm nơi không người, việc cậu có thể làm chỉ có như vậy. Đường Á không thể đem mấy chục thú nuôi nơi này đều mang đi, cậu cũng không biết mình có thể sống tới khi nào.

Đường Á trực tiếp đến kho xăng dưới đất, sau khi thu cửa vào không gian, cậu liếc mắt một cái liền thấy ba xe bồn chứa xăng dầu lớn, trực tiếp thu vào trong không gian — sau khi buộc Tuyệt hồ mở rộng không gian gấp đôi, thu thứ này vào cũng chỉ chiếm một góc trong đó.

Trong kho còn có một nhà kho cỡ vừa, rất nhiều thùng chứa đầy xăng, Đường Á cũng lấy đi toàn bộ, trở lại phòng, người nọ đã sắp tỉnh, lưng lay lết tới phía bàn, trên bàn có dao gọt hoa quả, dao giải phẫu, kéo... thậm chí có cửa điện và búa. Hắn ta lay bàn, muốn làm rơi dao xuống để cắt dây thùng, nhìn Đường Á đi tới liền kinh hãi.

Đường Á một cước đá văng người. Cậu hiện tại vẫn muốn giết tên khốn này, cậu từng không muốn giết người, tương lai có lẽ tay cậu sẽ nhiễm máu người, nhưng không phải hiện tại — bởi vì cậu không xuống tay được!

Điểm tốt duy nhất tại mặt thế là đối mặt với virus, mọi người đều bình đẳng. Cho dù là kẻ có tiền trăm triệu, hay quyền thế ngập trời, cũng không thể tránh được cái chết. Tựa như người này từng tàn hại rất nhiều sinh mệnh, lại chưa phải chịu bất cứ trừng phạt nào.

Ánh mắt Đường Á như nhìn người chết khiến gã đàn ông cảm thấy sợ hãi, hắn ta mấp máy miệng, rồi lớn tiếng cầu xin tha thứ. Đường Á lại cho hắn một cước khiến hắn cảm miệng. Cửa phòng sau khi bị cậu đá văng thì không còn gì che đậy, không bị ngăn chặn nên mùi máu truyền rất xa, gần như dẫn tất cả tang thi ở gần tới đây. Từ nơi này, thị lực cực tốt của Đường Á có thể thấy rõ ràng trong miệng đàn tang thi đông đúc áp trên cửa kính chảy xuống nước dãi vàng vàng, chúng nó nghe được thanh âm của gã đàn ông thì gầm rú hưng phấn, nước dãi chảy càng nhiều, ướt đầm thủy tinh.

May mắn cửa trạm xăng là kéo không phải đẩy, tang thi sẽ không biết kéo cửa, không thì cậu sớm đã bị vây trong phòng. Bất quá hiện tại cũng không an toàn, cửa thủy tinh bị tang thi không ngừng đánh lên đã có vết rạn, không biết giây phút nào sẽ bị đập vỡ. Cửa chính bị chắn kín hiển nhiên không thể đi.

“Trạm xăng có cửa sau đúng không? Ở đâu?” Đường Á trực tiếp tóm áo người kia hỏi. Cậu lần đầu tiên vào trong trạm xăng, cũng không biết trạm xăng có cửa sau hay không, nếu có, cậu cũng không có thời gian tìm. Cậu không thể giết gã đàn ông rồi trốn vào trong không gian, bởi vì cậu vào không gian ở vị trí nào

thì sẽ đi ra ở vị trí đó, mà cậu không có khả năng ở trong không gian cả đời không ra, nếu vừa ra liền bị tang thi cắn một miếng, chết kiểu đó cũng rất mệt.

“Có thì có, nhưng mà... Anh phải thề sẽ thả tôi, tôi mới dẫn anh đi.” Người đàn ông bị Đường Á đánh đến sợ, cậu thanh niên thanh tú này luôn không nói hai lời liền nâng chân đạp người. Hắn ta là từ đầu không đề phòng nên bị rơi vào thế yếu, nhưng trạm xăng là nơi hắn ta làm việc mười mấy năm! Mày sẽ phải trả giá đắt vì làm tao bị thương!

Tang thi sắp vào đến đây mày còn có tâm tình ra điều kiện với tao?! Đường Á tức đến nổi cười, nói: “Tôi thề! Mau dẫn đường!” Vừa nói vừa một đao cắt dây thừng trói người nọ.

Vừa dứt lời, ngay sau đó chính là âm thanh rạn vỡ rất nhỏ, nếu không phải giác quan của Đường Á đã cường hoá thì căn bản không nghe được.

“Cửa sắp bị phá! Đi mau!” Đá mấy bàn làm việc về phía cửa, hai cái bàn lớn bốn mét chặn vừa vặn phía sau cửa thủy tinh, nhưng cũng chỉ chặn được một lúc.

Trên đường đi người kia cũng thấy qua tang thi ăn người, nhưng hắn ta còn tưởng đây là dịch bệnh giống SARS. Hắn thích cảm giác máu thịt bị xé ra, nhưng không có nghĩa hắn ta thích bị người khác làm như vậy. Nhìn thấy ít nhất cũng có mấy trăm “bệnh nhân” đẩy phá cửa thủy tinh muốn tiến vào, nghĩ đến biểu tình dữ tợn khi bọn họ ăn sống người, hắn không rét mà run, không cần Đường Á nhắc nhở đã chạy nhanh đến hướng phòng nghỉ, chỗ đó có cửa nhỏ thông đến toilet. Cửa ở phía sau toilet, xe tải của hắn đậu ở đó, nhưng mà, quan trọng nhất là...

Đường Á theo sát phía sau hắn ta, tang thi đã tiến vào, cậu có thể nghe được rõ ràng tiếng bước chân trầm trọng kéo dài với tiếng hà hà gầm nhẹ. Cửa sau khóa, người đàn ông bỏ nhào vào trên cửa, hoang mang rồi loạn lấy ra chìa khóa mở cửa, lúc này Đường Á đã thấy được thân ảnh tang thi.

Lúc đầu tang thi sẽ không rẽ vào, dù đuổi theo bọn Đường Á, lúc đuổi tới cửa phòng nghỉ cùng cửa sau sẽ bị tường ngăn lại không ít, chúng nó sẽ không e ngại, vì thế liền xuất hiện tình huống vài tang thi người đẩy ta, ta đẩy người rồi đem cửa đẩy đổ. Đường Á đứng ở cửa một con tiến vào thì đánh một con, cũng có thể ngăn trong chốc lát.

“Tay đừng run! Mở cửa nhanh! Tôi ngăn không lâu được!”

“Mở đây! Mở đây!”

“Rầm!” Đột nhiên vang lên tiếng đóng cửa, Đường Á một cước đá văng một con tang thi nhào đến, nhìn lại, không khỏi cắn răng, gã đàn ông không biết khi nào đã mở được cửa, sau khi ra ngoài liền đem cửa khóa lại, nhốt Đường Á ở bên trong. Đường Á nghe được chính là âm thanh cửa bị khóa.

Phía sau cửa truyền đến thanh âm hắn ta sung sướng khi người gặp họa: “Mày dám đánh tao! Vậy ở bên trong chờ bị cắn chết đi!” Sau đó là tiếng bước chân chạy xa dần.

“Đáng chết!” Tang thi tràn vào cửa đã không ngăn được nữa, Đường Á trực tiếp lao đến cửa, tay trái từ không gian lôi ra cửa lớn kho siêu thị, đồng thời tay phải chạm trên cửa sau thu vào không gian. Tiếng tang thi đập vào cửa trầm đục không ngừng vang lên, Đường Á nghe được tiếng xe tải nổ máy.

Xe tải đối diện cửa sau, nam nhân nhìn thấy cửa sau trạm xăng dầu đột nhiên biến mất, sau đó tên nhóc xấu xa đánh hắn xuất hiện, nhất thời ngây ngốc, sau đó liền cảm thấy thân xe đột nhiên kịch liệt rung động, đầu đập lên đỉnh xe càng mê man, hắn còn chưa kịp hiểu ra làm sao, xe đã bị đẩy ngã, cửa kính xe bị phá vỡ, thủy tinh vỡ vụn văng khắp nơi, cắt qua mặt cùng tay hắn, máu chảy không ngừng.....

Đường Á quả thật hận không thể khiến tên khốn ấy chết đi, nhưng được giáo dục khiến cậu không ra tay được, kết cục nhất thời nương tay chính là thiếu chút nữa bị đối phương hại chết, như vậy còn bỏ qua cho đối phương thì cậu chính là thánh mẫu!

Có qua có lại mới toại lòng nhau. Đường Á đến thẳng hướng xe tải, đem cửa sau vừa thu được đặt xuống dưới gầm xe, không thể nghi ngờ, một bên chột bị nâng lên khiến xe tải mất đi cân bằng đổ nhào xuống đất. Cửa kho hàng ngăn trở tang thi đã bị đẩy qua một bên, tang thi như lũ cuốn lao đến, phần lớn đều lao về phía xe tải toát ra mùi máu, phần nhỏ nhào về phía Đường Á.

Từ không gian lấy ra xe việt dã, đạp chân ga, Đường Á đâm bay vài tang thi chặn đường, để lại phía sau gã đàn ông kêu thảm thiết với tang thi đuổi theo.

Trong mặt thể phương pháp khiến một người biến mất nhiều lắm... Tin tưởng bên ngoài tang thi nhiều như vậy nhất định sẽ thay cậu chiêu đãi hân hạ thật tốt.

Tác giả có lời muốn nói: Chương sau sẽ vạch trần diện mạo thật của “cự thú Hồng Hoang” ~ kính mời chờ mong [sẽ không lại bị đoán được đi..... Lặng lẽ đi đi.....]

ps. “Đuôi hoa cúc”, Chó ngao cái đuôi nhếch lên giống một đóa cúc lớn..... Lập tức đã nghĩ đến chỗ khác tà ác đi ——

22. Chương 22: Thức Tỉnh

Sau khi cắt đuôi đám tang thi, Đường Á lái xe lên quốc lộ. Lúc này vừa vặn là rạng sáng, trên đường ngoại trừ tiếng động cơ thì không còn thanh âm nào khác, đèn pha chiếu sáng rất xa, từ xa nhìn tựa như ánh mắt quái thú. Thị lực cực tốt giúp Đường Á thấy rõ bốn phía quốc lộ, trừ bỏ ngẫu nhiên xuất hiện vài bóng đen bước đi cứng ngắc kì quái thì không còn sinh vật chuyển động nào khác.

Mấy hôm trước giết tang thi đều là vừa chạy vừa nghỉ, có thời gian nghỉ ngơi khôi phục. Vừa mới một hơi chém ít nhất mấy chục tang thi, lúc đó liều mạng thì không cảm thấy gì, giờ dừng lại mới phát hiện tứ chi đều bủn rủn vô lực, nhất là tay phải cầm đao, lúc đó chém vào xương cốt không ngừng, bị phản chấn đến tê dại lại ần ần đau. Hiện tại tuy da tang thi còn giống với nhân loại, nhưng chỉ có chém đứt xương sống tang thi mới khiến nó hoàn toàn tử vong.

Nghĩa là cho dù Đường Á không làm gì thừa thãi, mỗi đao đều phải chém vào xương sống, khảm đao bình thường dùng không được bao lâu sẽ mất đi độ bén. Hơn nữa khi bắt đầu không biết chém như vậy rất vất vả, sau mới cảm giác phải chống lại lực da thịt hấp thụ quả thực so với chặt bỏ còn mệt hơn.

Cần rèn luyện thêm nữa..... Đường Á chạy xe đến đoạn đường hoang vu, tang thi nếu không mất một ngày một đêm sẽ không đuổi đến đây, tìm nơi tương đối dễ ẩn nấp, đem theo xe cùng vào không gian. Lúc này trong không gian đã qua nửa ngày, Đường Á xuống xe nhìn lên trên giường, quả nhiên, tiểu gia hỏa đã không còn ở đó.

“Tuyệt hồ, tiểu gia hỏa kia đâu?” Không gian hiện tại đã rộng bằng hai sân bóng, hơn nữa đồ đạc rất nhiều, ở trong này tìm một con chó nhỏ thân mình dài bằng nửa cánh tay hiển nhiên không dễ dàng, cho nên Đường Á trực tiếp hỏi Tuyệt hồ.

“Hừ, nhân loại, phải gọi là Tuyệt đại nhân, nó ở chỗ thùng trắng chứa thịt thứ ba.” Vừa mới hấp thu mấy chục nguyên châu, Tuyệt hồ tâm tình không tồi cho nên không so đo nhân loại vô lễ, vô cùng sáng khoái trả lời.

Đường Á nghe tai này ra tai kia, tự động chỉ hiểu nửa câu, pha một bình sữa, để đến độ ấm thích hợp rồi đổ vào đĩa, đi tới khu để thịt. Quả nhiên thấy được tiểu gia hỏa thân mình tròn vo, cũng không biết nó làm cách nào xé được miếng thịt, khối thịt kia so với thân hình nó còn muốn lớn hơn, ngửi tới ngửi lui, lại không hề cắn, nghe được tiếng bước chân của Đường Á liền nhanh chóng đứng lên, hung hăng nhìn chăm chú vào cậu, hằm hè gầm gừ.

Đường Á cách tiểu gia hỏa năm mét thì dừng lại, đem đĩa đặt xuống đất, nhẹ giọng dụ dỗ: “Tiểu gia hỏa.”

“Gừ....!” Tiểu gia hỏa nhe răng.

“Được rồi, tao đi.” Chó con rời đi hoàn cảnh sống quen thuộc cần thời gian thích ứng, chó ngao Tạng lại vốn luôn có địch ý với người lạ, huống chi nó còn suýt bị giết chết trở nên thù hận con người, tính cảnh giác càng nâng cao. Uống sữa cũng là bởi vì đói không chịu nổi, bản năng sinh tồn mà thôi, nhưng không chịu ăn thịt hay thức ăn cứng linh tinh.

Cũng tốt, miếng thịt lợn đó tuy vẫn tươi mới, nhưng dù sao cũng vẫn ướp bằng, không xử lý chó nhỏ ăn vào dễ bị tiêu chảy.

Đường Á dùng nồi áp suất nấu chút cháo lẫn với sữa cho tiểu gia hỏa, tiểu gia hỏa cũng ăn, chỉ là cậu vẫn không thể tới gần. Nhớ rõ trước đây xem sách có nói chủ nhân dùng nước bột trộn lẫn với thức ăn có thể khiến ngao Tạng con nhanh quen thuộc với chủ nhân hơn.....Hay là thôi đi. Đường Á nhìn cái đĩa trắng tinh với cháo sữa sạch sẽ bưng trên tay, thật sự không làm được, việc nhỏ nước miếng này cậu thấy rất mất vệ sinh — tuy rằng biết sẽ không ảnh hưởng gì tới thân thể chó con.

Đường Á mang chó nhỏ vào không gian liền có một loại ý thức trách nhiệm với nó. Cậu biết chó con trong hoàn cảnh hoàn toàn lạ lẫm sẽ có độc sợ hãi, bình thường thân thể sẽ có vấn đề, hơn nữa trước đó tiểu gia hỏa chảy không ít máu, may mà sau khi ngâm nước sông thân thể nó khỏe hơn, ăn được ngủ được, nhưng chỉ cần gió thổi cỏ lay liền sẽ tỉnh giấc. Để tiểu gia hỏa một mình trong không gian, cậu cũng không yên tâm.

Hơn nữa thời gian trong và ngoài không gian khác nhau. Đường Á hỏi qua Tuyết hồ, Tuyết hồ giải thích do không gian là một không gian độc lập chân thật tồn tại, ngọc là lối vào, cho nên Đường Á tiến vào không gian là cả thân thể và thần thức [linh hồn] cùng vào. Bởi vì lúc trước là nơi gieo trồng linh thảo, nuôi dưỡng yêu thú muốn sớm được thu hoạch nên cố ý để thời gian không gian trôi nhanh hơn, cho nên thời gian không gian có tỉ lệ 10:1 với bên ngoài. Đồng thời, vì bảo tồn linh cốt và thịt thú, chúng nó sẽ được không gian bảo tồn bộ dáng như lúc mới bỏ vào, thức ăn quần áo Đường Á bỏ vào cũng như vậy.

Nói cách khác, hiện tại thể xác và linh hồn Đường Á đã 24 tuổi, chỉ là tổ chất thân thể còn duy ở trình độ tốt nhất. Thời gian trôi qua sẽ không bỏ qua cậu, chó con cũng vậy. Nó hiện tại hoàn toàn không có năng lực tự vệ, Đường Á lại không thể cam đoan gặp nguy hiểm có thể bảo vệ nó. Để nó trong không gian, cậu cũng không thể cứ nửa giờ lại vào cho ăn một lần?

Cho nên Đường Á chuẩn bị ở trong không gian bốn năm tháng, đợi tiểu gia hỏa lớn lên một chút mới ra khỏi không gian.

Những ngày tiếp theo, ngoại trừ mỗi ngày rèn luyện cố định, Đường Á dành hết thời gian còn lại cho tiểu gia hỏa, cho nó ăn cơm, khi ngủ trải đệm lót phòng ầm cách tiểu gia hỏa không xa. Hai ngày đầu tiên, tiểu gia hỏa không để người tới gần, ý thức công kích rất mạnh, thỉnh thoảng sẽ cách rất xa đánh hơi mùi của cậu.

Qua một tháng, Đường Á có thể trong lúc cho ăn nhẹ nhàng sờ sờ nó. Lại qua hai tháng, Đường Á mới có thể vuốt lông cho nó, tiểu gia hỏa bước đầu đã tiếp nhận cậu, cho cậu ôm vào trong ngực, nhưng mà vẫn là rất cảnh giác, nhẹ nhàng sờ chân nó một cái nó sẽ cắn lại, chỉ là cắn rất nhẹ, đến vết răng cũng không có.

Ngao Tạng phát triển nhanh nhất trong 3 đến 9 tháng, lúc này chế độ dinh dưỡng rất quan trọng. Không thể nghi ngờ tiểu gia hỏa được Đường Á nuôi dưỡng rất tốt, màu lông óng mượt, thân thể chắc nịch, năm tháng đã cao 60 cm, đứng lên có thể đến ngực Đường Á. Tiểu gia hỏa không còn nhỏ, nhưng cậu đã quen gọi như vậy.

“Bắt đầu được chưa.” Tuyết hồ mấy tháng nay tâm tình đều không tốt, tuy biết tạm thời nghỉ ngơi vì lợi ích lâu dài, nhưng nhìn ngọc châu của mình không thể không cung cấp năng lượng cho không gian, nó cảm giác đau như cắt thịt, tuy nó hiện tại không có thịt.

Thời gian trôi nhanh vậy sao..... Đường Á có chút không muốn buông bàn tay đang sờ đám lông xù, nghe Tuyết hồ nói huyết mạch viễn cổ bị dẫn phát sẽ có nguy hiểm nhất định, tiểu gia hỏa nếu không kiên trì nổi, có khả năng sẽ nổ tung mà chết hoặc mất ý thức trở nên cuồng bạo. Hơn nữa sau khi dẫn phát, bên ngoài sẽ phát sinh biến hóa, về phần biến bao nhiêu còn phải xem nó có thể thừa nhận cải tạo huyết mạch được bao nhiêu.

“Thân thể nó đang trong thời kì trưởng thành, chính là thời điểm máu phát triển, ít tạp chất, hiện tại bắt đầu tương đối dễ thành công, nó cũng có thể chịu ít khổ hơn.” Hiện tại là thời cơ tốt nhất.

“Làm đi.” Đường Á xoa đầu tiểu gia hỏa, dùng ngón trỏ nhẹ nhàng gãi cằm với cổ nó, tiểu gia hỏa phát ra tiếng hừ thoải mái.

Trước khi thức tỉnh còn phải chuẩn bị — cho tiểu gia hỏa uống linh tủy, cải thiện thân thể nó từ bên trong, thanh lọc tạp chất, gia tăng linh trí. Sau khi nó uống xong linh tủy, Tuyết hồ sẽ nhờ năng lượng linh tủy dẫn phát lực lượng huyết mạch cải tạo thân thể cho tiểu gia hỏa.

Đường Á hoà linh tủy với sữa đút cho nó uống, linh tủy không có hương vị, pha trộn với thứ khác cũng không ảnh hưởng đến hiệu quả. Tuy rằng tiểu gia hỏa đã không còn nhỏ, bình thường đều ăn đồ ăn giống Đường Á, nhưng vì bổ sung dinh dưỡng Đường Á thỉnh thoảng vẫn cho nó uống sữa, cho nên tiểu gia hỏa ngủ cũng không ngủ thành thành thật thật uống sạch sẽ.

Đường Á cầm chén đặt ở một bên, ôm tiểu gia hỏa vuốt ve lông nó, chờ cơn đau dần đến.

“! ! !” Thân thể trong lòng đột nhiên run rẩy, Đường Á ôm chặt lấy nó, an ủi nói: “Đừng sợ! Không có việc gì !”

Tiểu gia hỏa gào thét, mắt đen ươn ướt sưng đau thương lại hoàn toàn tín nhiệm nhìn Đường Á. Nó cảm giác chính mình muốn chết, đầu vô lực ngã sang một bên, vươn đầu lưỡi liếm tay Đường Á. Mũi Đường Á đau xót, nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống. Lần đầu tiên bị ánh mắt thân cận tín nhiệm như vậy nhìn chăm chú, trái tim bị hiện thực tôi luyện thành cứng rắn lập tức trở nên mềm nhũn. Cậu cái gì cũng không thể làm, chỉ có thể dùng thanh âm càng nhu hòa trấn an: “Tiểu gia hỏa! Không sao, không sao.....”

“Đừng tới gần nó!” Tuyết Hồ nghiêm khắc nói: “Biến hóa mới bắt đầu! Nó phải tự vượt qua!”

“Nó sẽ không cần tôi.” Đường Á cảm thấy cơ bắp trên thân thể tiểu gia hỏa bắt đầu kịch liệt run rẩy, có chất dơ bẩn đen xì hôi thối từ lỗ chân lông chảy ra, dính vào trên tay thì lau không sạch. Đường Á biết nó đang bài ra tạp chất độc tố trong thân thể giống mình trước đây, phải dùng nước mới rửa sạch được.

“Nó thừa nhận tôi là chủ của nó, tin tưởng tôi sẽ không thương tổn nó, tôi cũng tin tưởng nó sẽ không thương tổn tôi.” Cơ bắp dưới lớp lông ngao Tạng bắt đầu co rút, như là trong ngoài thân thể đều có ai đó đang đánh quyền, Đường Á nghe thấy tiếng xương cốt đứt gãy, cơ thịt dập nát, tựa như muốn phá hủy toàn bộ thân thể rồi tái tạo! Đau đớn khiến tiểu gia hỏa khó có thể chịu đựng, bắt đầu thê lương kêu thảm thiết.

Lo lắng động tác của mình sẽ gia tăng thống khổ cho nó, Đường Á không ôm ngao Tạng, cậu thả lỏng tay, bên tai nó không ngừng nói chuyện. Ngao Tạng gắt gao kể bên cậu, thống khổ. Răng nhọn cắt qua đầu lưỡi nó, chảy ra nước bọt nhiễm sắc đỏ.

“Là tôi biến nó thành như vậy, tôi không thể để nó một mình đối mặt.” Đỉnh đầu của nó phồng lên hai cục u, có cái gì đó muốn xuyên qua da thịt chui ra, lông mao toàn thân cũng run run kịch liệt, từng chút một bóc ra, sau đó là răng nanh.

“Tao tin tưởng mày, tiểu gia hỏa, mày phải cố lên.” Giọng nói của Đường Á khàn khàn dường như thật sự cho ngao Tạng sức mạnh, nó kêu nhỏ dần, thân thể biến hóa chậm rãi ngừng lại, nó đag cố gắng!

Lúc này, thời gian trôi qua ba ngày ba đêm.

Một người một thú trên người đều dính đầy mồ hôi với chất dơ màu đen khó ngửi, Đường Á chống đỡ thân thể hư nhược, ôm lấy tiểu gia hỏa, tiểu gia hỏa cũng vươn đầu lưỡi liếm Đường Á, dính nước miếng đầy mặt cậu.

Nghỉ ngơi trước đã! Tắm rửa gì đó tỉnh dậy nói sau!

23. Chương 23: Bích Thủy

Đường Á nằm mơ, cậu thấy một ngọn núi lớn có dòng thác đen xì phát ra mùi hôi thối dè lên mình, thời điểm còn đang nghĩ mình có khi nào biến thành Tôn Ngộ Không thứ hai hay không, cảm giác mặt ướt sũng khiến cậu như bị hắt một bát nước lạnh mà lập tức bình tĩnh.

Mở mắt liền thấy một cái đầu chó to đùng — không, không đúng, bộ dáng tiểu gia hỏa sau khi thức tỉnh cơ hồ biến đổi hoàn toàn. Cậu nếu không quan sát toàn bộ quá trình có lẽ cũng không nhận ra. Tiểu gia

hỏa thấy cậu tỉnh lại liền hưng phấn trầm thấp kêu lên, thè lưỡi muốn giúp Đường Á rửa mặt, Đường Á nhanh tay nên chỉ bị liếm vào lòng bàn tay.

“Còn không đứng lên? Nặng chết.” Tiểu gia hỏa hiện tại có lẽ hơn năm mươi cân. Đường Á nâng lên chân trước của nó, tiểu gia hỏa ô ô hai tiếng, không cam lòng xuống khỏi người Đường Á. Đường Á ngồi dậy thiếu chút nữa bị thối chết, thật không biết mũi nó so với cậu còn nhạy hơn thì chịu thể nào được.

“Đi thôi! Đi tắm rửa! Đừng hồng chạy a!”

“Ô!” Nó chán ghét tắm rửa.

Đường Á xoa xà phòng lên người tiểu gia hỏa với mình mấy lần rồi mới xối trôi bọt. Thay quần áo sạch sẽ, cậu dùng máy sấy sấy khô bộ lông tiểu gia hỏa, đồng thời quan sát dáng vẻ mới của nó — nói là thân thể mới cũng không đủ: Cơ thể toàn bộ thu hẹp lại một chút, nhưng mà cơ thịt càng rắn chắc, sờ lên cứng rắn như thép, mật độ khung xương cũng gia tăng. Đỉnh đầu có thêm hai cái sừng cong nhỏ chừng một ngón tay, sừng cong hướng ra phía ngoài, mũi nhọn lóe bạch quang, hiển nhiên vô cùng lợi hại. Lông toàn thân sau khi rụng hết đã một lần nữa mọc lại, thuần đen, thẳng nhỏ cũng rất mềm mịn, cái đuôi cũng dài thêm một mét, tuy rằng không nhìn thấy cơ thịt trong lớp lông dày nhưng mạnh mẽ có thể sử dụng như roi. Răng nanh mới cũng chỉnh tề lợi hại, nghĩ đến huyết mạch thức tỉnh, Đường Á không cần nghĩ cũng biết rằng của nó có bao nhiêu lợi hại.

Hiện tại thân thể tiểu gia hỏa lớn hơn không biết bao nhiêu lần so với trước kia. Tại lần thứ n nó không cần thận cần bát inox nát nham nhỏ khi ăn, nhào thân tới làm đồ đặc linh tinh bị hỏng một đồng lớn..... Đường Á không thể không hoàn lại kế hoạch ra khỏi không gian — để nó không chế được cơ thể đã rồi nói sau!

Vốn bề ngoài tiểu gia hỏa có vấn đề, nhưng Tuyết hồ vội vã muốn đuổi bọn cậu ra ngoài thu thập nguyên châu, đã nói, đợi đến khi tiểu gia hỏa bước đầu nắm giữ lực lượng của nó, huyết mạch truyền thừa — cũng chính là bản năng sẽ cho nó biết nên ngụy trang mình thế nào cùng phương thức tu luyện. Tuyết hồ còn nói cho Đường Á, trí lực tiểu gia hỏa sẽ giống con người tăng dần theo độ tuổi, hơn nữa tu luyện đến trình độ nhất định có thể hóa thành hình người.

Đường Á nghe xong sững sốt thật lâu, ban đầu cậu coi tiểu gia hỏa như sủng vật để nuôi, kết quả Tuyết hồ nói thứ trước mặt cậu hiện tại có tư duy của trẻ con, cuối cùng sẽ trưởng thành nhờ tu luyện..... Yêu tu?

“Không phải yêu tu. Nó không giống ta thông qua tu luyện để tăng thực lực, nó là thức tỉnh huyết mạch đạt được năng lực. Chỉ cần hoàn toàn truyền thừa một cách thấu đáo thì có thể đạt đến đỉnh cao thực lực.” Tiếng nói của Tuyết hồ có chút buồn rầu, “Không có khả năng lợi hại giống tổ tiên nó, nhưng ở nơi này cũng coi như đứng đầu. Thế hệ sau của mãnh thú hắc là cũng là mãnh thú..... đúng không nhỉ?”

Người hỏi ta ta hỏi ai ?! Đường Á đầu đầy hắc tuyến, không phải người nói trong người nó chảy huyết mạch mãnh thú sao, kết quả sau khi thức tỉnh bộ dáng không phải thú cũng không phải chó ngao Tạng...

“..... Đây đã là kết quả tốt nhất. Hai loại huyết thống hoàn toàn dung hợp, huyết mạch cự thú mạnh mẽ tiến hành cải tạo thân thể thành bộ dáng thích hợp nhất.....” Dù sao cũng không biết huyết mạch đã truyền qua bao đời, nếu không phải bị nó xông vào đoạt xác mà kích thích, nó sao có thể phát hiện.

Cho nên tiểu gia hỏa hiện tại là một giống loài mới, chỉ là giống loài này số lượng chỉ có một..... Đúng rồi, hiện tại không thể kêu “Tiểu gia hỏa”, phải đối xử với nó như con người..... Đường Á suy ngẫm, nhìn nó đuổi theo ong mật chạy tới chạy lui lẫn lộn vui vẻ vô cùng khó khăn. Từ sau khi thức tỉnh, nó càng ngày càng dư thừa sức lực, lực phá hoại cũng thẳng tắp tăng lên. đành phải bắt đầu gọi tên mới..... Tuy rằng cậu luôn cảm thấy “Tiểu gia hỏa” càng dễ gọi.

Tuyết hồ nói cậu không thể tu đạo, nhưng cho cậu một bộ tâm pháp võ thuật của phạm nhân. Tâm pháp gọi là “Bích thủy”, thích hợp với thân thể sau khi được linh tủy cải tạo của cậu, chú trọng nâng cao tốc độ và kỹ năng. Tâm pháp có chín tầng, tu đến tầng thứ ba đan điền sẽ có “Nguyên lực” — giống nội lực có “Khí” sinh ra. Bộ tâm pháp vốn chỉ đơn thuần có tác dụng phụ trợ, không có lực công kích, nhưng với Đường Á thì đã đủ rồi.

Bất luận là cái gì, chỉ cần vận dụng thích đáng, có thể phát huy ra uy lực người khác khó có thể tượng tượng. Hơn nữa theo góc độ nào đó mà nói, nâng cao kỹ năng cùng khai phá năng lực võ thuật mới là thứ cậu cần

nhất, thực lực tăng không nhanh, nhưng làm đến nơi đến chốn đạt được tiến bộ càng làm cho Đường Á an tâm, hơn nữa sẽ không khiến người khác hoài nghi.

Nếu Tuyết hồ thật sự cho mình một tâm pháp lợi hại, phỏng chừng mình ngược lại không dám học. Thực lực đột nhiên tăng mạnh không hẳn là việc tốt, giống như đem gia tài trăm vạn cho một đứa trẻ ngây thơ, với đứa trẻ ấy mà nói cũng không phải may mắn, ngược lại là tai họa, sẽ mang tội.

Hơn nữa Đường Á đã tận mắt thấy một ví dụ — khi huấn luyện Đường Ngao, nó từng bởi vì không khống chế được sức mạnh làm bị thương chính mình cùng Đường Á. Nó da dày thịt béo không có việc gì, nhưng làn da Đường Á trắng nõn khiến miệng vết thương có vẻ càng thêm đáng sợ dữ tợn.

Khi đó Đường Ngao tai đuôi đều rũ xuống, ánh mắt đen thuần trần đầy áy náy hối hận, một bộ mặc cậu trừng phạt, muốn giúp cậu liếm miệng vết thương lại sợ làm cậu đau. Sau đó nó không tới gần Đường Á, mãi đến gần một tháng sau nó có thể khống chế sức mạnh của mình mới bắt đầu dám tới gần cậu.

Ngao Tạng vốn là động vật rất có thú tính, Đường Ngao thức tỉnh huyết mạch càng thêm dã tính khó thuần, nhưng mà trước mặt Đường Á vẫn thực ngoan ngoãn nghe lời. Tuyết hồ đối với hành vi khốc lóc om om, lẫn lộn cầu sủng ái trước mặt chủ nhân của nó tỏ vẻ khinh bỉ vô cùng, nhưng xét thấy đứng trước mặt con người kia, trí lực Đường Ngao chỉ tương đương đứa trẻ nói gì nghe nấy, có thể vì mình thu thập được càng nhiều nguyên châu. Tuyết hồ xem như nhìn không thấy, không nói lời nào.

Sau một tháng, Đường Ngao luyện hóa lực lượng huyết mạch truyền thừa hấp thu được, Đường Á mỗi ngày dành phần lớn thời gian luyện Bích thủy tâm quyết, trước khi ra khỏi không gian cậu cần luyện tâm quyết đến tầng thứ ba, bởi vì tầng thứ ba mới có nguyên lực để phát huy ra uy lực Bích thủy tâm quyết, mới có thể cảm nhận và nắm giữ lực lượng, kỹ xảo, tốc độ, mà trước khi luyện tới tầng thứ ba, Bích thủy tâm quyết đối với thân thể gần như không có tác dụng gì.

Đợi đến khi Đường Ngao có thể khống chế nguy trang ngoại hình, Đường Á luyện Bích thủy tâm quyết cũng đến tầng thứ ba, Đường Á liền cùng nó ra khỏi không gian vào lúc 4 giờ sáng. Bọn họ ở trong không gian hơn bốn tháng, bên ngoài đã là ngày 5 tháng 12.

Bầu trời mùa đông lúc rạng sáng 4 giờ vẫn là một mảnh tối đen, đột nhiên tại một góc cách quốc lộ không xa xuất hiện một chiếc xe, nhưng không có bất cứ ai nhìn thấy.

Đường Á nhìn được trong bóng đêm, thấy ngoại trừ tang thi lác lư vây lại đây thì không có thân ảnh khác, trực tiếp đạp chân ga đánh bay vài tang thi đã tiếp cận xe, lái xe lên đường quốc lộ. Đã thu nhỏ chỉ còn bằng hai lòng bàn tay người lớn, Đường Ngao im lặng nằm trên đùi Đường Á. Sừng giấu đi, đuôi thu lại nửa mét, hiện tại thoát nhìn nó chỉ như một chú chó con màu đen bình thường.

Lái xe lên quốc lộ mới biết ở đây cũng có không ít tang thi, phần lớn lang thang không mục đích, số ít ở khoảng cách tương đối gần thấy được xe của Đường Á cùng nghe được tiếng xe đều hưng phấn lao đến. Đường Á trốn được liền trốn, tránh không được thì đâm ngã rồi chèn lên đi qua, dù sao xe việt dã gầm cao, hơn nữa cậu đã cải tạo cho cao hơn nữa.

Nhưng, không phải là ảo giác. Động tác của tang thi đã linh hoạt hơn, số lượng cũng nhiều hơn. Là từ trong thành phố đến đây sao..... Người đa số ở trong thành phố, bọn chúng vì sao còn chạy đến đây? Điều này chứng minh ở đó đã không còn thức ăn — tức người sống. Hẳn là thời điểm người dân chạy trốn bọn chúng cũng theo tới. Vì đuổi không kịp ô tô, cách quá xa mất đi mùi con mồi, cho nên lang thang trong phạm vi nhất định. Mặt trời lên có thể sẽ trốn đi, nhưng mặt trời tháng 12 hẳn cũng không có tác dụng. Dù sao tang thi chỉ là không thích ứng ánh sáng mạnh, ánh nắng mùa đông có thể mạnh đến mức nào cơ chứ? Hơn nữa tháng trước chắc tang thi cũng đã thích ứng rồi.

Hiện tại ưu điểm duy nhất khi đi đường ban ngày đại khái là không tốn xăng bật đèn pha đầu xe, nhưng đối với Đường Á có thể nhìn trong đêm tối mà nói lại không quá quan trọng, cho nên cậu trực tiếp ra ngoài vào buổi tối, có thể đề phòng có người nhìn thấy, cũng dễ đi hơn. Không có đèn pha, tang thi bị thu hút đến cũng không nhiều, Đường Á xem bản đồ xác định mục tiêu đi tới.

Đường Á vốn lên kế hoạch là tới X thị, nơi khá hoang vắng ở phía Bắc để sinh sống, kết quả Tuyết hồ nghe được lý do của cậu thì kiên trì phản đối. Nực cười! Nơi có ít nguyên châu với nơi có nhiều nguyên châu, nó

đương nhiên sẽ không chọn cái trước. Nếu như Đường Á nói, nơi đó ít người ít tang thi thì ngày tháng năm nào nó mới khôi phục được! Nếu để nó chọn, nó quả thực là hận không thể cắm rễ trong đồng nguyên châu.

Đường Á nói nguyên châu ở trong óc tang thi, mà tang thi ăn người, nói cách khác tang thi sẽ tấn công con người, người bị tang thi cắn hoặc cào bị thương cũng sẽ biến thành tang thi. Tuyệt hồ nghe xong vô cùng hưng phấn, không phải sung sướng khi người gặp họa, sống còn của nhân loại không liên quan gì đến nó. Lời nói của Đường Á bị nó tự động loại bỏ thành: Nguyên châu cần ăn con người, người bị nguyên châu gây thương tích cũng sẽ biến thành nguyên châu... Ăn người thì tính là cái gì, địa giới nhiều nhất không phải là người sao. Nếu không phải sợ Đường Á chết đi không có người giúp mình thu thập nguyên châu, thì Tuyệt hồ đã ước con người nhanh nhanh biến thành nguyên châu, và Đường Á ở lại trong đồng nguyên châu đó.

Tuyệt hồ kiên quyết không đồng ý lên phía Bắc, Đường Á đành phải lên kế hoạch một lần nữa. Nhớ rõ đời trước nghe được radio đứt quãng công bố quốc gia thành lập vài căn cứ người sống sót, Đường Á chỉ nhớ hình như ở N thị với B thị. Căn cứ là sau khi virus tang thi bùng nổ hơn một tháng mới thành lập, hiện tại hiển nhiên chưa có. Nhưng mà trên đường vừa đi vừa nghỉ cũng tiêu phí không ít thời gian. Đợi mình đến mục đích chắc hẳn cũng xây dựng xong. B thị quá xa, Đường Á đành chọn N thị, hành trình bước đầu xác định phải đi qua C thị và F thị, mới có thể đến N thị.

Về phần vì sao không đợi tại G thị... G thị là duyên hải, dân số hơn một triệu, chỉ G thị đã có hơn trăm ngàn nhân khẩu, trong đó gần 70% biến thành tang thi cũng đã 700 vạn, ở giữa trăm vạn tang thi cùng chúng cận chiến... trừ phi cậu nào tàn mới có thể tin chỉ dựa vào một cái không gian mà có thể an toàn sống sót trong hàng trăm vạn tang thi! Không cẩn thận thì sẽ bị ăn đến xương cũng chẳng còn!

Xe Đường Á với tốc độ 100km/h chạy vững vàng trên quốc lộ. Trên đường thỉnh thoảng có xe đậu lung tung hay đâm vào nhau, chủ xe không biết đã chạy đi đâu, trên cửa kính cùng thân xe có dấu vết tối màu, xem chừng đã gặp chuyện không may. Nếu đường bị chặn, lúc này cậu liền thu xe lại đợi đường thông thoáng lại đi.

Đường Ngao theo sát phía sau cậu. Tính ra thì đây là lần đầu tiên nó quan sát thế giới bên ngoài gần như vậy. Nó đối với cảnh vật bên ngoài cảm thấy rất ngạc nhiên, hay nói chính xác hơn là cảnh giác, thấy thế nào cũng là bộ dáng mất lộ ra hung quang. Khứu giác của nó linh mẫn đi phía trước Đường Á, nếu trong xe không có tang thi sẽ quay đầu lại nhìn Đường Á, Đường Á thu xe vào không gian rồi chuyển đến ven đường; nếu trong xe có tang thi, Đường Ngao liền lao lên lập tức cắn đứt xương sống tang thi, Đường Á đứng ở một bên giải quyết tang thi tới gần do âm thanh thu hút.

Phương pháp hữu hiệu nhất để nâng cao thực lực vĩnh viễn là thực hành. Đường Á chỉ dạy Đường Ngao điểm yếu của tang thi ở nơi nào, còn việc theo góc độ nào tập kích thì hữu hiệu nhất hay dùng bao nhiêu lực thì thích hợp, cái đó phải để nó tự trải nghiệm, dù sao ngay cả Đường Á cũng đang tìm hiểu — năng lực tăng lên nhờ tu luyện Bích thủy tâm quyết, cậu cũng cần không ngừng vận dụng trong thực chiến.

Tác giả có lời muốn nói: Vô trách nhiệm tiểu kịch trường:

Đường Đường: Á Á, con xem, ta là mẹ ruột mà phải không? o[*//// ///*]q

Đường Á: Người xem ta phải chịu những thứ gì, nhìn lại xem ta gặp phải loại người nào.

Đường Ngao: Gào! [cắn ~]

Đường Đường: Hu hu

~ (>_<)>

~ người ta thật sự là mẹ ruột.....

24. Chương 24: Chặn Xe

Trên đường cao tốc không có quá nhiều tang thi, ít nhất thời điểm chúng nó nghe được tiếng động mà lao tới, xe Đường Á đã chạy xa. Để tiện xử lý xe chặn trên đường và tang thi, cũng vì tránh người khác lại tiện

rèn luyện, Đường Á vẫn chọn hành động vào buổi tối, dù sao thị lực của cậu và Đường Ngao không chịu ảnh hưởng, ban ngày thì bọn họ vào không gian nghỉ ngơi.

Hiện tại là mùa đông, trời tối rất nhanh, phải 6 giờ thì trời mới mờ mờ sáng, buổi tối chưa đến 7 giờ đã tối mịt. Đường Á bình thường chọn thời gian di chuyển từ 8 giờ tối đến 4 giờ sáng, hai bên đường cao tốc cơ bản đều hoang vu, dọc đường đi không gặp người nào.

Từ G thị đến C thị cách nhau 800 km, vừa đi vừa nghỉ, Đường Á đi mất 3 ngày. Buổi tối khi tang thi còn ít, Đường Á mở radio trên xe, nghe một chút tin tức mới nhất.

Mạt thế ngày thứ tư, sau khi bụi không còn rơi, vệ tinh đã khôi phục tín hiệu. Chỉ là nhân viên công tác của vệ tinh hẳn là tổn thất không ít, hơn nữa máy móc thiết bị cho dù có xe quân dụng chuyển đi chắc cũng không được bảo quản tốt, sau đó Đường Á lại ở trong không gian, cho nên mãi đến 8 giờ tối ngày 6 tháng 12, cậu mới thu được tín hiệu radio.

Nhận được tín hiệu, Đường Á chỉnh đến tần sóng trung ương, quả nhiên có âm thanh truyền ra, ánh mắt Đường Ngao hung ác lập tức nhắm đến cái hộp nhỏ phát ra âm thanh, cúi đầu gầm gừ uy hiếp, Đường Á sờ đầu nó, nó mới bình tĩnh trở lại, liếm liếm tay cậu. Cậu bắt đầu nghe radio: “...Chỉ cần chúng ta đoàn kết, với sự lãnh đạo của Đảng và cố gắng phấn đấu. Mọi khó khăn rồi sẽ qua.....”

“..... Các nhà nghiên cứu đã phát hiện, loại virus lây nhiễm mới xuất hiện này, thời kỳ ủ bệnh phụ thuộc bởi thể chất người bệnh, dài ngắn khác nhau, nhưng sẽ không vượt quá 20 tiếng đồng hồ, hiện tại đã rút ngắn chỉ còn 11 giờ. Bị tang thi cắn nhất định sẽ bị lây nhiễm, bị cào thương có khả năng không bị lây nhiễm..... Miệng vết thương không có cảm giác đau đớn, nhanh đóng vảy, xuất hiện vết lõm đốm màu nâu chứng tỏ đã bị lây nhiễm..... Nhà nước đang nghiên cứu vaccin phòng bệnh. Vậy nên, chúng ta vĩnh viễn không được từ bỏ hy vọng.....”

Nghe tiếp cũng chỉ lặp lại mấy lời nói đó, Đường Á tắt radio, trong xe lại khôi phục yên tĩnh.

Virus đã bắt đầu tiến hóa rồi sao? Tốc độ tăng thật nhanh. Tỷ lệ lây nhiễm sau khi bị cắn là 100%..... Kỳ thật virus tăng cường hoạt tính vẫn có ưu điểm nhất định, ít nhất người chung quanh có thể sớm phát hiện, không chừng có thể giảm bớt thương vong.

Động vật bị nhiễm virus không biến thành tang thi, loại virus này giống như chỉ chung thủy đối với loài người — thật không biết là may mắn hay bất hạnh. Bị lây nhiễm cơ bản đều là con người, sau khi biến thành tang thi cũng ăn thịt người. Động vật chỉ bị lây nhiễm đôi chút do tiếp xúc với bụi xám mang virus mà thôi, còn nếu ăn nhầm linh tinh rồi bị lây nhiễm nghiêm trọng, trước khi bị virus tang thi khống chế não bộ thì chúng đã chết rất thống khổ.

Tuyệt hồ nói Đường Ngao sẽ không bị lây nhiễm, bởi vì “Virus” vào trong máu nó căn bản không sống nổi, sẽ trở thành năng lượng bị hấp thu. Nó giải thích, thứ Đường Á gọi là “tang thi” gì đó, nguyên châu trong não chúng chính là kết tinh “Virus”, đối với yêu thú mà nói đó chính là nguyên châu có thể hấp thu năng lượng, là một khối thịt thơm ngon, còn virus phát tán trong không khí là thịt vụn. Cho nên nó và Đường Ngao đều có thể hấp thu năng lượng từ đó.

Về phần cậu... Tuyệt hồ không nói rõ ràng, bởi vì trước kia chưa từng có ai thử uống linh tủy mà chỉ có yêu thú mới uống. Linh tủy cũng chứa đựng năng lượng thật lớn, năng lượng “Virus” dĩ nhiên đều hòa tan, nhưng thân thể Đường Á bị linh tủy cải tạo có công năng này hay không cũng không biết. Tuyệt hồ không chắc chắn, lại tạm thời không hy vọng Đường Á chết, đương nhiên sẽ không đề nghị Đường Á thử nghiệm. Còn cậu? Não cậu tàn bao nhiêu mới có thể muốn đi thí nghiệm chứ — cho nên tạm thời khó giải.

Không biết mình bị cắn có thể lây nhiễm hay không, Đường Á tự nhiên là giống trước đây cẩn thận không để bị thương trong cận chiến. Hơn nữa có Đường Ngao gia nhập giảm rất nhiều gánh nặng cho cậu, sẽ không lâm vào tình huống bốn phía thụ địch. Từ khi Đường Á tu luyện Bích thủy tâm quyết, đây là lần đầu cậu dùng trong cận chiến nên vẫn có chút không quen, dù sao cậu đã rèn luyện hai năm, nhiều động tác phải sửa đổi cảm thấy rất mất tự nhiên, cũng không phải chuyện một sớm một chiều. Một người một thú trên đường không ngừng thực chiến, tôi luyện kỹ xảo chiến đấu, cũng tăng cường sự ăn ý khi hợp tác.

Trên đường ba ngày, rạng sáng ngày 8 tháng 12, vào lúc 6 giờ, Đường Á đến gần trạm thu phí và khu phục vụ trước khi tiến vào C thị, trạm thu nằm phía trước khu phục vụ. Cậu định sau này ban ngày đều sẽ không

vào không gian, bởi vì hai bên đường cao tốc qua C thị đến H thị có không ít dân cư sinh sống. Cậu không biết có người tránh trong nhà hay không, cho nên không muốn mạo hiểm bị phát hiện ra không gian. Hơn nữa, thời điểm nghỉ ngơi trong hoàn cảnh an toàn sẽ khiến con người ta buông lỏng cảnh giác.

Rạng sáng, sắc trời vẫn là màu xám trắng như bong bóng cá, Đường Á đề cao cảnh giác, sự thật chứng minh, đây là quyết định chính xác. Đột nhiên một bóng đen chạy từ phía xa đến đằng trước mũi xe, động tác linh hoạt không phải tang thi, Đường Á không thể không phanh gấp.

Lối vào trạm thu phí bị mấy chiếc xe ngăn chặn, chỉ để lại một lối đi, Đường Á nếu không muốn đâm vào tường hoặc người thì chỉ có thể phanh lại. Cậu đề cao cảnh giác vốn chỉ để phòng tang thi, nếu tang thi chặn thì đâm bay là được, tự nhiên sẽ không giảm tốc, không nghĩ rằng là người sống lao tới. Cậu chỉ có thể tránh đi, kỹ thuật lái xe của cậu là do đời trước học từ vài nam sinh trong thời gian chuẩn bị tới căn cứ, mặt thể không có cảnh sát giao thông, chỉ cần dừng tông vào tường gây chú ý của tang thi và tránh chướng ngại là được, cho nên không cần quá lo lắng.

Lốp xe ma sát trên mặt đất tạo nên vài vệt đen dài, vừa vặn tránh người lao tới, Đường Á còn chưa thấy rõ tình trạng xung quanh đã nghe thấy Đường Ngao kêu lên, có người! Ngẩng đầu thì thấy, quả nhiên có mười mấy người đàn ông trưởng thành tay cầm gậy sắt hay gì đó vây quanh xe, người khiến Đường Á phải phanh lại tránh đi là một phụ nữ tóc dài mặc áo bông màu đen, lúc này đã trốn ở phía sau mấy người đàn ông.

“Xuống xe!” Một người đàn ông trung niên khoảng ba mươi tuổi dùng gậy sắt đập lên cửa kính xe, “Mau!”

Có người nhìn thấy Đường Ngao trên đùi cậu, nói: “Chó cũng xuống!”

Đường Á sờ đầu Đường Ngao, ý bảo nó không cần tấn công mà để xem xét tình hình. Đường Ngao ư ử một tiếng, nó có hận thù rất sâu với con người thể mà khi gặp lại không được phép tấn công khiến nó có chút bất mãn, nhưng nó chỉ liếm lòng bàn tay Đường Á, theo lời họ được Đường Á ôm xuống xe.

Cậu vừa xuống xe, lập tức có một người đàn ông tiến vào trong xe kiểm tra, đem cái ba lô của cậu lôi ra, nói với thủ lĩnh là người đàn ông mặc áo bông màu nâu: “Anh Phương, chỉ có thứ này.” Một người khác kiểm tra xe Đường Á, cao hứng phấn chấn nói: “Xe này không thu hút lại rất rắn chắc.”

Người gọi được anh Phương là gã đàn ông cao lớn tóc húi cua, sắc mặt vàng vọt, ánh mắt ngoan lệ, nghe tiếng gật gật đầu, liếc mắt nhìn Đường Á một cái, nói: “Xe và chó để lại, cút đi!”

Đường Á còn chưa nói gì, người phụ nữ vốn tránh sau lưng mấy người đàn ông lại nhảy ra, cầu xin: “Anh Phương, anh Phương, van xin anh để tôi gặp con tôi đi mà!”

“Cút ngay! Tao hiện không rảnh!” Hắn ta không kiên nhẫn đẩy người phụ nữ ra, nói với Đường Á: “Mày còn chưa cút, muốn bị đánh sao?”

“Van cầu anh! Anh Phương! Con tôi chỉ mới một tuổi thôi! Nó đã vài ngày chưa ăn gì!”

“Chúng tao nuôi mày là vì mày có thể chặn đường, có thể cho chúng tao làm! Còn con mày, sao phải nuôi nó!” Một tên trên mặt có vết sẹo phun một cái nước bọt, kéo tóc người phụ nữ lôi đến chỗ khác, “Muốn cho tao đội nón xanh sao?” Có mấy người đàn ông khác vui cười đi theo, không bao lâu liền truyền đến thanh âm người phụ nữ thét chói tai cầu xin tha thứ. Trên mặt mấy người còn lại cũng lộ ra thần sắc *** loạn, ánh mắt không ngừng liếc bên kia.

Bọn họ là côn đồ xung quanh C thị, thủ lĩnh là Phương Vĩ, tại thời điểm mặt thể bùng nổ may mắn tránh thoát tang thi, sau khi ăn hết lương thực trữ trong nhà thì đến khu phục vụ không còn ai này, giết chết vài tang thi, rồi ở lại. Bởi vì con đường này là lối vào N thị duy nhất, không ngừng có người lái xe qua nơi này, ban đầu còn có nhiều người, mười mấy người bọn họ không dám làm gì gây chú ý, sau này xe thừa thớt hơn, chính thời điểm đó bọn họ bắt được người phụ nữ này cùng con trai một tuổi của cô.

Khi xe qua nơi này dần ít đi, bọn họ bắt người phụ nữ này đi lên chặn xe, chỉ cần không phải kẻ phát rồ đều sẽ dừng xe, sau đó bọn họ vây lên, uy hiếp đối phương giao ra lương thực ăn cùng đồ đạc nhất định. Nhưng xe đi qua khu phục vụ càng ngày càng ít, bọn họ lại không dám đi vào thành phố tràn ngập tang thi tìm ăn, đành phải vợ vét sạch những kẻ xấu số đi qua tiếp theo. Bọn họ chặn lại đều là xe đi một mình, trong mặt thể người ta nhìn thấy cướp bóc cũng không quan tâm, từng có người muốn chống cự, nhưng bọn họ cầm dao dính máu tang thi uy hiếp thì mấy người đó cũng phải ra ngoài.

Tang thi xung quanh khu phục vụ ngày càng ngày càng nhiều, Phương Vĩ thấy nơi này đã không thể ở được nữa, vì thế bọn họ bắt đầu cướp xe, trong mặt thể khắp nơi là tang thi, đây là hành động chặt đứt đường sống của người khác. Người vốn không phản kháng cuối cùng cũng phải phản kháng, sau đó bị bọn họ giết chết hoặc ném cho tang thi.

Bọn họ tổng cộng có hai mươi một người, từ trong thành phố trốn ra rồi lúc thanh trừ tang thi trong khu phục vụ đã chết sáu người, hiện tại chỉ còn mười lăm. Bọn họ đã có một chiếc xe tải chen chúc cũng có thể ngồi tám người, còn thiếu một xe. Sau đó, bọn họ cản xe Đường Á.

Nhìn thấy người xuống xe là một thanh niên mảnh khảnh sạch sẽ, lại còn mang theo một con chó nhỏ. Thật sự là không biết sống chết! Trong mặt thể còn có ai nuôi thú cưng, chính mình còn không đủ ăn! Nhưng mà, bọn họ đã lâu chưa ăn thịt, hôm nay không những tìm được cái xe không tồi lại có canh thịt để ăn, quả thật rất tốt! Chủ xe không chịu cho? Được thôi, giết, vô chủ không phải muốn lấy thì lấy sao! Phương Vĩ gạt đầu một cái liền có vài người cầm gậy sắt vây đến.

Phản kháng của Đường Á bọn họ hoàn toàn không để vào mắt. Nực cười! Vừa thấy đã biết là cậu ấy chưa chịu khổ bao giờ, khí lực lớn như mèo chắt? Bọn họ đã giết tang thi cũng đã nhuộm máu người! Cho nên khi Đường Á từ trong lòng rút ra gậy sắt nhanh chóng tới gần, đồng tử Phương Vĩ mãnh liệt co rút, kéo người đứng gần nhất qua, gậy sắt lập tức đập vào trán người nọ, máu tươi bắn vào mắt hắn ta, tầm mắt một mảnh đỏ sẫm.

Hắn ta nhìn người anh em che miệng vết thương không dám tin nhìn, sau đó ngã quỵ trên mặt đất thống khổ, nhìn động tác cậu thanh niên cầm gậy sắt vung lên thật nhẹ nhàng, chỉ là mỗi một lần nện xuống, đều có thể nghe rõ tiếng xương cốt bị đánh gãy hoặc lệch vị, nơi đi qua không còn một người có thể tiếp tục đứng.

Nhìn con chó đen mập mập nhảy một phát lên vai người, chỉ một ngụm đã cắn mất nửa đầu, tốc độ nhanh chóng không dừng quá một giây trên vai người nào, liền có vài người kêu thảm ngã xuống không đứng dậy nữa, có người thậm chí cả kêu cũng không kêu được đã mất mạng, máu tươi rất nhanh nhuộm đỏ một mảng, hiển nhiên là không sống nổi.

Vài người nghe thấy động tĩnh trở lại đây, vừa thấy liền không dám tới gần, ngược lại nhìn nhau rồi lùi về phía sau, cuối cùng chạy đi. Đường Á và Đường Ngao cũng không đuổi theo. Phương Vĩ chân mềm nhũn ngồi bệt xuống đất, hắn ta không kịp nghĩ cậu thanh niên này làm cách nào giấu cây gậy dài nửa mét trong người, chó nhỏ vì sao lại có thể một nhát cắn mất nửa đầu..... Nhìn răng nanh dính máu không ngừng phóng đại trước mắt, hắn ta chỉ biết —— mình xong rồi!

“Đường Ngao!” Cậu gọi một tiếng khiến bóng đen không chịu ảnh hưởng trọng lực giữa không trung xoay người lại đi tới bên người thanh niên, đầu cọ cọ vào chân cậu, trong cổ họng phát ra tiếng ư ư, vậy mà lại dịu ngoan làm nũng, khí chất của cậu thanh niên cũng lập tức trở nên nhu hòa, xoay người dùng sức xoa nhẹ đầu chó nhỏ hai cái, nói: “..... Đừng để máu chảy nhiều như vậy nữa.”

25. Chương 25: Người Phụ Nữ

Đúng vậy, Đường Á chẳng qua là bất mãn phương thức công kích của Đường Ngao, bởi vì máu tươi sẽ thu hút tang thi tới đây rất nhanh. Ngao Tạng vốn có địch ý rất mạnh với người lạ, hơn nữa từng có kẻ suýt giết chết Đường Ngao, nó mang thù, lại càng không cần nói nó còn có kiêu ngạo của loài người khi từng bước gia tăng trí lực.

Không có người nào hiểu rõ hận thù với con người của nó hơn Đường Á, cho nên cậu sẽ không dùng bất cứ lý do chính nghĩa nào trói buộc Đường Ngao không được phép giết người. Trước đây Đường Á không muốn giết người, hiện tại cũng vậy, chỉ là người khác hại cậu, cậu cũng phải phản kháng lại chứ? Đường Ngao cảm thấy nguy hiểm, công kích càng thêm không lưu tình chút nào..... Nhưng nó vì sao phải lưu tình? Nhân từ với kẻ địch là tàn nhẫn với chính mình, cho nên Đường Á áp dụng triệt để triết lý “Diệt cỏ tận gốc”.

Không phải vì những người này hại cậu hại người khác — người khác thế nào là chuyện của họ, cậu không quản được, cũng không muốn thay trời hành đạo, thay mặt chính nghĩa tiêu diệt tà ác — cậu tuy không nhận mình là kẻ ác nhưng cũng không có nghĩa cậu đại diện cho chính nghĩa, cũng không phải thiếu niên đôi mươi nhiệt huyết ảo tưởng cứu vớt thế giới đang trên bờ diệt vong, cậu luôn tự xác định chính mình chỉ là người thường, mặt thể bùng nổ cậu không phải cũng từng chết trong tay tang thi đó sao? Chỉ là cậu được sống lại, sau đó lại trải qua thêm một lần mặt thể, con đường tương lai cậu đi cũng không bằng phẳng an toàn hơn người khác, cậu không biết ngày mai sẽ ra sao.

Cậu và Đường Ngao tấn công những người này chỉ vì những người này muốn giết bọn cậu, muốn giết bọn cậu còn không phải kẻ địch sao? Sao phải nương tay với kẻ địch? Tha mạng cho người khác để chúng tìm mình báo thù sao? Cậu cũng không ngại sống lâu, ngại phiền toái không đủ nhiều.

“Đừng dính máu.” Cuối cùng dặn dò một câu, Đường Ngao ư ư liếm lòng bàn tay cậu, tốc độ nhanh đến mức biến thành một bóng đen, không bao lâu, phương hướng mấy người chạy trốn liền truyền đến tiếng kêu thảm thiết. Đường Á cảm gậy sắt, đi tới trước mặt Phương Vĩ.

“Đừng giết tôi! Cậu muốn gì tôi cũng sẽ cho cậu!” Lần đầu tiên người đàn ông tàn nhẫn này lộ ra thần sắc hoảng sợ, bắt đầu cầu xin Đường Á.

“.....”

“Xe của tôi, con đàn bà kia..... Đều cho cậu! Đại ca, đừng giết tôi!” Người đàn ông nước mắt nước mũi giàn giụa thoát nhìn như thật sự bị đáng về tàn nhẫn không chút do của Đường Á và Đường Ngao dự xuống tay dọa sợ, ánh mắt không hề nhìn thẳng Đường Á, nhưng....

Đình! Tiếng kim loại va vào gậy sắt, vẫn luôn cảnh giác, Đường Á dễ dàng đánh bay dao hoa quả trong tay hắn ta, hắn ta lộ ra thần sắc không dám tin nhưng rất nhanh chuyển thành dữ tợn, lại rút ra một con dao găm giắt bên hông, đâm thẳng đến trái tim Đường Á — hắn cũng không tin hai người gần như kẻ sát như vậy thẳng nhóc này còn có thể tránh thoát!

Gào!!! Xa xa Đường Ngao chạy về, nhìn đến cảnh này phát ra tiếng gầm trầm thấp, âm thanh vang dội hoàn toàn không giống tiếng sấm bình thường của nó, nhưng cẩn thận quan sát thì sẽ phát hiện, đám tang thi bị mùi máu hấp dẫn đang xúm lại gần — động tác trong nháy mắt đình trệ, sau đó động tác lại có chút khoa tay múa chân như thể đầu óc không điều khiển nổi thân thể, Phương Vĩ cũng bị thanh âm này chấn động khiến động tác dừng một chút.

Kỳ dị là, thanh âm hoàn toàn không ảnh hưởng đối với Đường Á, cậu lập tức tránh được một dao của hắn ta. Cậu hiểu Đường Ngao đang nôn nóng phần nộ, nhưng không có thời gian trả lời, Phương Vĩ lỡ một nhịp bị cậu nhận thấy, trong chớp mắt Đường Á nắm chặt con dao đâm tới, tay phải nhanh chóng hung hăng đâm vào bụng Phương Vĩ, lại nghiêng người tránh đi thân mình đổ xuống, một gậy đánh thẳng lên xương sống.

“Răng rắc!” Tiếng xương sống nứt vỡ, Phương Vĩ nằm dưới đất, miệng trào máu tươi, con dao rút cuộc không cầm được nữa, rơi xuống đất.

“Gào!!!” thanh âm lần này tương đối vang dội, nhưng Đường Á sớm chiều ở chung vô cùng quen thuộc nghe ra sự vô lực trong đó, Đường Ngao đã chạy về, muốn tấn công áp đảo Phương Vĩ lại bị cậu ngăn cản. Tương lai, người đàn ông này không bao giờ có thể đứng lên được nữa, đó là nếu hắn ta còn có tương lai trong thời đại mặt thể tang thi hoành hành này. Hiện tại quan trọng nhất là Đường Ngao, Đường Á cẩn thận kiểm tra, lại hỏi Đường Ngao [gật đầu vẫy đuôi cũng có thể trao đổi], cuối cùng xác định nó chỉ là một đến vô lực. Phải biết từ khi thức tỉnh tới nay nó vẫn luôn dồi dào sức sống chưa từng mệt mỏi, Đường Á mỗi lần huấn luyện xong đều nằm trên mặt đất bất động, con nó lại vẫn tỉnh lực tràn đầy.

Đường Á hoàn toàn không nghĩ tới nó cũng có lúc mệt nằm sấp xuống, hỏi vì sao, Đường Ngao liền đáng thương hề hề phun ra non nửa đầu lưỡi ướt sũng tròn mắt nhìn cậu, một bộ cầu an ủi cầu sủng ái..... Đường Á bất đắc dĩ, nhưng vẫn sờ đầu cùng móng vuốt nó, ôm lên trên xe, bảo nó ngồi yên đừng chạy ra, sau đó khóa cửa xe.

Kết quả chưa đi được mấy bước quay lại nhìn, thân mình mềm mềm kia đã đứng dậy áp đầu trên kính thủy tinh, mũi thở ra nhiệt khí rất nhanh làm mờ trắng một mảng nhỏ trên cửa thủy tinh. Đường Á cũng chưa

phát hiện vẻ mặt nhu hòa trước nay chưa từng có của cậu, cậu thích cảm giác bị nhìn chăm chú chờ đợi này, trong lòng thấy ấm áp lại thoải mái, cảm giác bao nhiêu năm nay chưa từng có — hoá ra mình cũng có người quan tâm.

Nhặt ba lô trên mặt đất, Đường Á đi đến trước mặt Phương Vĩ đang tê liệt nằm sõng soài, lúc này bên cạnh hắn ta đã có một người, chính là người phụ nữ tóc dài vừa mới chặn xe cậu. Cô lay người đàn ông ý thức đã có chút không rõ ràng, thanh âm nghe hơi khàn khàn, hỏi: “Con tôi đâu?! Anh để con tôi ở chỗ nào?! Mau nói cho tôi biết ! !”

“.....Con trai..... mày.....” Phương Vĩ vừa mở miệng, máu từ khóe miệng chảy ra càng nhiều hơn, có lẽ hắn ta biết mình không sống được nữa, cười quái dị, nói: “Ngu.....Ngốc! Mày bị chúng tao bắt..... bao lâu, con..... mày..... đói bụng bao lâu..... Kiệt Kiệt..... Mày nghĩ nó còn sống.....”

Đôi mắt người phụ nữ lập tức mở to, tay nắm áo người đàn ông không tự giác buông ra. Tháng 12 nhiệt độ ban đêm có thể hạ xuống dưới 0 độ, đứa trẻ một tuổi bị nhốt trong phòng không có bất cứ biện pháp giữ ấm nào lại đói bụng ba ngày ba đêm, xác xuất đứa trẻ đó sống có thể còn bao nhiêu? Cô không dám nghĩ nữa.

“Mày... nếu muốn nhìn... Kiệt kiệt..... phòng an ninh... không chừng Có thể thấy thi thể..... nó Nếu thi thể không bị tang thi ăn.....”

“A a a !” Cô ta thét chói tai chạy vọt vào một phòng kính ven đường, không bao lâu liền nghe thấy một trận kêu khóc tê tâm liệt phế, người phụ nữ ôm một bộ quần áo rách nát bọc thân thể gần như chỉ còn xương trắng nghiêng ngả lao đảo đi ra, bởi vì thịt đều đã bị ăn sạch, đầu óc cũng bị cắn nát, thi thể không biến thành tang thi.

“Nó mới một tuổi! Một đứa trẻ có thể ăn bao nhiêu! Các người bảo tôi làm gì tôi cũng làm, vì cái gì còn hại chết con tôi! Nó mới một tuổi thôi.....” Người phụ nữ ôm xác con mình chất vấn Phương Vĩ.

Không biết là bị chết cồng hay chết đói, sau đó lại bị tang thi ăn, hay là trực tiếp bị..... Đường Á hiểu được tấm lòng người mẹ vì bảo vệ con buộc phải tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, bọn Phương Vĩ chính là bắt lấy nhược điểm này để khống chế cô, vũ nhục cô, bắt cô đi ngăn xe. Người phụ nữ vì an toàn của con trai và chính mình mà nghe theo, hại không ít người qua đường, nhưng cuối cùng, bọn người Phương Vĩ cũng không buông tha cho con trai cô. Đường Á kính trọng một người mẹ hi sinh vì con mình như cô, cho nên cậu nguyện ý giúp đỡ trong giới hạn nhất định.

Tang thi ngày càng tới gần, đã sắp vây tới đây, Đường Á phải thoát khỏi nơi này trước khi chúng nó vây kín, cho nên thời gian không nhiều. Cậu đưa ba lô cho người phụ nữ, nói: “Tang thi đã sắp đến đây, chị muốn sống sót mà phải không, ở đây còn chút thức ăn và nước, bên kia có xe, chị có thể đi bất cứ đâu chị muốn.” Cậu là bảo chiếc xe tải bị bọn Phương Vĩ cướp được kia. “Không đi sẽ không kịp.”

Người phụ nữ không nhận, nâng khuôn mặt đầy nước mắt lên nhìn Đường Á: “Cậu giỏi như vậy, vì sao không cứu chúng tôi?! Vì sao không giết đám khốn kiếp đó sớm hơn, còn khiến tôi bị” Vũ nhục!

Đường Á không nói gì, chỉ là lẳng lặng nhìn cô, người phụ nữ này bị ánh mắt trong suốt bình tĩnh quan sát không tự giác liền cảm thấy hổ thẹn, khiến cô không dám nhìn nữa. Cô biết mình cố tình gây sự, cái chết của con trai khiến cô mất đi lý trí, bất hạnh của cô và con trai không liên quan gì đến người thanh niên này, cậu ấy không có nghĩa vụ phải giúp cô, lại càng không nói người trẻ tuổi này cho cô thức ăn nước uống, đã xem như hết lòng quan tâm giúp đỡ.

Cô hiện tại thoát nhìn nhếch nhác, nhất định không phải cậu ấy coi trọng mạng cô, không nghĩ ra có cái gì đáng giá trên người cô, lại giúp cô, có phải hay không nghĩa là cô có thể...

“Cậu có thể cho tôi đi cùng không?”

“Không được.” Người trẻ tuổi thật rõ ràng cự tuyệt, “Bạn đồng hành của tôi sẽ không chấp nhận chị.”

“Bạn đồng hành? Không phải là một con chó sao...” Cô thấy sắc mặt người thanh niên lập tức trầm xuống, trong lòng chợt lạnh, đối phương ném ba lô tới bên chân cô, sau đó cũng không quay đầu lại lên xe, nổ máy. Cô vừa định đuổi theo nói gì đó, liền bị một ánh mắt khiến cho dừng lại, ánh mắt kia khiến cô bất giác ngừng thở, tim như ngừng đập. Lạnh lùng, sát ý, uy hiếp.

Không giống một con chó, ngược lại giống dã thú yên lặng ẩn núp, tùy thời sẽ cho con mỗi một kích trí mệnh... Nhìn kĩ lại, phía sau cửa thủy tinh đã không còn bóng đen kia, người phụ nữ cuối cùng cũng không dám đuổi theo.

Cô xoa nước mắt trên mặt, nhặt lên dao găm cùng dao hoa quả bên cạnh Phương Vĩ, cởi quần áo ông ta bọc lấy thi thể con trai, sau đó dùng dao hoa quả chém lên người Phương Vĩ hơn mười vết thương rất sâu, lập tức máu chảy ra không ngừng. Hắn ta tuy tê liệt, nhưng thân thể vẫn có cảm giác, bởi vì cần phải đau lưỡi ăn đau phát ra tiếng kêu mơ hồ thảm thiết.

Dao dính máu ném xuống lưng hắn ta, cầm lên ba lô Đường Á để lại, người phụ nữ ôm thi thể con trai ngồi vào xe tải, cần răng đâm bay vài tang thi chặn đường, rời khỏi nơi này, phía sau truyền đến tiếng kêu thảm thiết của những người đó.

Người bị Đường Á đánh ngất vì đau mà tỉnh, bọn họ mở mắt liền nhìn thấy khuôn mặt xanh xao mắt trắng dã của tang thi, có tang thi là lây nhiễm do bị cắn, trên mặt trên người có miệng vết thương đáng sợ, khoảng cách gần kề khiến mấy người kia bị dọa đến quên phản kháng. Bọn họ muốn phản kháng cũng không được — trên trăm tang thi cùng nhau vây đến, bên cạnh mỗi người ít nhất có vài chục con, bên cạnh Phương Vĩ người đầy vết thương chưa dứt máu còn nhiều hơn nữa.

Bị Đường Ngao trực tiếp cắn chết cũng tốt, ít nhất được chết thống khoái, bị Đường Á đánh gãy xương hay bất tỉnh thì vẫn còn khả năng phản kháng, nhưng trong bầy tang thi cũng chống đỡ không được bao lâu, không chú ý sẽ bị cắn. Phương Vĩ nằm trên mặt đất muốn động cũng không thể động, cố tình ý thức lại tỉnh táo, chỉ có thể nhìn cơ thể mình bị tang thi cắn từng miếng thịt kéo xuống ăn luôn, không ngừng kêu thét thảm thiết, không nói người xung quanh đều tự thân khó bảo toàn, dù có tâm, ai lại muốn cứu giúp một kẻ đem anh em ra làm lá chắn, lại càng không cần nói bọn họ vốn là vì lợi ích mới tụ lại với nhau.

Không thể nghi ngờ, không được bao lâu, trên đất liền có thêm có mấy bộ xương, bầy tang thi lại có thêm vài thành viên, người đã chết bị cắn sẽ không biến thành tang thi. Cho nên vài tang thi mới gia nhập đều có cốt cách xoay thành hình dạng kỳ quái, còn có một con quỳ rạp trên mặt đất, hà hà kêu muốn đứng lên, nhưng làm thế nào cũng không thành công...

Tác giả có lời muốn nói: Không biết mọi người có thấy Á Á độc ác hay không.....

Chương sau, Á Á sẽ gặp người quen ~

26. Chương 26: Bạn Học

Một đường từ C thị đến F thị có nhiều kinh sợ nhưng may mắn không nguy hiểm, người phụ nữ vốn giữ khoảng cách lái xe tải đi theo Đường Á, nhưng sau hai lần Đường Á dừng lại để giết tang thi, trong mắt cô, Đường Á đã từ “người thần bí” biến thành “bệnh thần kinh”.

Một thanh niên trong mặt thể lại vẫn sạch sẽ, mang theo một con chó đen hung hãn, vừa ra tay liền giải quyết tên khốn Phương Vĩ kia, thực lực, thân phận không thể nghi ngờ đều vô cùng thần bí; nhưng chủ động chống lại tang thi trong khi người bình thường tránh còn không kịp..... Cậu giết nó thì có lợi gì sao? Hay là thanh niên thoát nhìn sạch sẽ này thật ra là tên cường sát ngầm?

Mặc kệ là cái nào, cô cũng không dám đi theo Đường Á nữa, bọn họ tại một ngã rẽ thì tách ra. Đường Á không biết cô đi đâu, cậu cũng không quan tâm. Trên thực tế, cô đi theo mấy ngày nay, mỗi lần Đường Ngao chiến đấu cùng tang thi đều làm cho thịt thối đầy đất, Đường Á cũng thực đau đầu, đành phải kiên quyết cự tuyệt nó tới gần, nó mới thành thật.

Cậu đương nhiên biết Đường Ngao cố ý, mỗi lần nó trảo hoặc một phát cắn phá nát đầu tang thi, thịt nát óc bay, khuôn mặt người phụ nữ đều trắng bệch, muốn nôn lại không dám nôn. Nó vĩnh viễn trở về cũng càng thêm vênh váo tự đắc — dùng hành động biểu thị đầy đủ rằng, nó không thích người phụ nữ này.

Cho nên cho dù cô ta không chủ động rời đi, Đường Á cũng sẽ nói ra, cậu biết cô vì an toàn mới đi theo cậu, thực tế, đi theo cậu lại càng không an toàn, thời điểm gặp nguy hiểm thực sự cậu sẽ không bận tâm cô.

Tuyệt hồ là yêu tu, có thể hấp thu năng lượng trong nguyên châu. Đường Ngao nhờ huyết mạch ác thú có thể cắn nuốt tất cả, chuyển hoá virus thành năng lượng, tự nhiên cũng có thể hấp thu nguyên châu. Có lẽ Tuyệt hồ từ đầu cũng không nghĩ tới điểm ấy, đến khi Đường Ngao bắt đầu tranh nguyên châu với nó không khác gì lưu manh, nhưng thấy số nguyên châu mỗi ngày Đường Á cung cấp cho nó không khác Đường Ngao thì nó cũng chỉ “hừ” một tiếng không nói gì.

Khi Tuyệt hồ tâm tình tốt hơn liền nói điều nó phỏng đoán cho Đường Á: huyết mạch ác thú có tính ‘cắn nuốt’ rất mạnh, cho nên sau khi thức tỉnh, hình thể Đường Ngao mới có thể thu nhỏ lại rất nhiều, nhưng huyết mạch ngao Tạng chưa bị cắn nuốt sạch sẽ, nói cách khác, hiện tại nó vẫn đang trong “kì trưởng thành”. Ác thú là mãnh thú Thượng Cổ, mạnh nhất là do cơ thể ẩn chứa nguồn năng lượng vô cùng lớn, đến mỗi sợi lông của nó cũng có năng lượng rất mạnh.

Huyết mạch mỏng manh trong cơ thể Đường Ngao đương nhiên không thể biến nó trở nên lợi hại như vậy, nhưng hấp thu năng lượng để trưởng thành quả thật cần vô trang đến mỗi cọng lông, hơn nữa dựa theo truyền thừa huyết mạch mà tu luyện, thực lực Đường Ngao tăng lên rất nhanh, huyết mạch ác thú mỗi thời mỗi khắc đều ‘cắn nuốt’ máu thịt trong cơ thể nó, nhưng tốc độ phát triển lại theo không kịp, chỉ có thể dùng năng lượng thêm vào, cho nên hiện tại hình thể nó phải càng nhỏ càng tốt, cũng nghĩa là, đang trong kì trưởng thành, lượng năng lượng Đường Ngao cần là một con số kinh người.

Khi Đường Á gặp nguy hiểm, Đường Ngao gầm nhẹ chính là một kỹ năng học trong truyền thừa — sóng âm phá huỷ kèm tác dụng chấn kinh, chỉ là nó còn chưa nắm giữ thuần thực, một tiếng sẽ hao hết sức lực.

Linh tủy trong không gian có thể giúp yêu tu tăng trí lực và tu vi, trí lực không thể tích lũy gia tăng, nói cách khác chỉ lần đầu tiên có tác dụng, là vỡ lòng mà thôi, nếu càng uống yêu tu càng thông minh... Ngẫm lại cũng không phải không có khả năng.

Đường Ngao không phải yêu tu, linh tủy uống một lần sau đó sẽ không còn tác dụng nào, nó chủ yếu là dựa vào truyền thừa huyết mạch tăng lên thực lực, mà nguyên châu khắp nơi không thể nghi ngờ là phương thức hấp thu năng lượng tiện lợi nhất, chỉ là hương vị thôi..... Kể từ huyết mạch ác thú, Đường Ngao cũng kể thừa tất tham ăn của nó, vậy mà mỗi lần ăn nguyên châu đều vô cùng không tình nguyện, bởi vậy có thể tưởng tượng hương vị này tệ thế nào.

Đường Á cảm giác ăn được cũng rất không dễ, dù sao mùi và vẻ ngoài của tang thi kia thật sự khó có thể chịu được. Đến bây giờ Tuyệt hồ vẫn luôn vô cùng vui vẻ nhận lấy nguyên châu, Đường Á nghĩ, hẳn có liên hệ rất lớn tới việc nó không có thân thể, chưa nhìn thấy tang thi bao giờ, cũng ném không được hương vị nguyên châu đi.

Thời điểm người phụ nữ dời đi có hỏi tên của cậu, nói nếu tương lai gặp lại nhất định sẽ báo đáp. Đường Á không nói, cậu vốn không cứu người vì muốn được báo đáp, hay nói đúng hơn, cậu vốn cũng không định cứu. Nếu không phải còn chưa đến mức coi mạng người như cỏ rác, cậu sẽ trực tiếp nghiền nát người phụ nữ kia, nếu không phải dám người Phương Vĩ hại cậu, cậu cũng sẽ không ra tay giải quyết bọn chúng, nếu cậu muốn gặp lại người phụ nữ đó, cậu sẽ không đến mức tên cô ta cũng không thêm hỏi... Nói trắng ra, hết thấy chỉ là tiện tay mà thôi, giúp đỡ một người mẹ hi sinh tất cả vì con, rồi không còn chút liên quan nào cả, cho nên cậu không bận tâm.

Người phụ nữ tách ra, Đường Ngao cũng vừa lòng, Đường Á tiếp tục vừa đánh tang thi vừa di chuyển. Từ C thị đến F thị chỉ có hơn 400 km, rời khỏi khu phục vụ C thị, ngày hôm sau cậu đã đến ngoại ô F thị. Cậu không nghĩ tới mình còn có thể trở lại nơi này, đời trước cậu chết ở đây, trên đường cao tốc vào nội thành, cách chỗ này 3 km.

Đường cao tốc nối F thị tới N thị cần đi qua nội thành, đây là con đường ngắn nhất, cũng nguy hiểm nhất. Đường Á mặc dù học hai năm tại đại học G ở F thị, nhưng đời trước cậu luôn ở trong nhà, đến phong cảnh nổi tiếng ở đây cũng chưa thăm qua, càng đừng nói đến đường lớn ngõ nhỏ nơi này, mặc dù có bản đồ toàn quốc rất chi tiết, nhưng một thành phố thì có thể chi tiết đến mức nào cơ chứ.

Không có con đường thứ hai để chọn, nhưng cao tốc này là cầu vượt. Trên cầu có lẽ không có người, chỉ cần cầu không gãy thì Đường Á sẽ không gặp nguy hiểm gì — 3 km trước phải khi vào trong thành phố, đây mới là đoạn đường nguy hiểm nhất, đời trước cậu bị tang thi giết chết ở nơi này.

Ở ngoại ô thành phố tang thi không nhiều, Đường Á tưởng bọn chúng đều trong thành phố không tới đây, kết quả vào thành phố mới phát hiện tang thi ở đây cũng không nhiều hơn bao nhiêu, tuy nơi này không phải khu trung tâm, cũng không nên ít như vậy mới đúng! Khác thường khiến Đường Á lập tức đề cao cảnh giác, Đường Ngao cảm thấy cậu khấn trương, cũng từ trên đùi cậu đứng lên, tiểu gia hỏa cố gắng duỗi thẳng cổ nhìn ra ngoài cửa sổ, hai lỗ tai cũng cao cao dựng lên, chỉ chốc lát liền nhìn Đường Á nhẹ nhàng kêu hai tiếng, lại quay đầu nhìn về một hướng.

“Ồ bên kia? Nhiều tang thi lắm sao?” Hơn một tháng hợp tác luyện tập, tuy rằng ngôn ngữ không thông, nhưng đã đủ khiến bọn họ bước đầu lý giải suy nghĩ đối phương. Nghe tiểu gia hỏa phát ra hai tiếng, Đường Á hiểu được: “Là người.”

Quả nhiên, một đội ngũ quần áo màu lục nhanh chóng xuất hiện tại góc ngã tư đường, Đường Á nheo mắt, không sai, là quân nhân, nhưng F thị sao lại có quân nhân? Đối phương cũng thấy xe Đường Á, người nào đó đứng trên xe cúi đầu chào tay múa chân với Đường Á, ra hiệu muốn nói chuyện với cậu. Không thể lờ đi, Đường Á chỉ có thể giảm tốc độ xe, đối phương cũng dần dần ngừng lại.

Có hai binh lính nhanh chóng xuống xe, sau đó truyền đến tiếng súng có gắn ống giảm thanh trầm đục, bọn họ đang giải quyết tang thi tới gần. Tang thi tại khu trung tâm F thị tương đối nhiều, gần ngoại ô đã bị binh lính thanh lý vài ngày, không còn bao nhiêu. Thời điểm gặp Đường Á, vừa lúc bọn họ sửa sang lần cuối cùng, bảo dưỡng xe chấm dứt, đoàn xe sẽ trực tiếp đi N thị.

Tới gần Đường Á mới phát hiện đoàn xe này rất dài, có mấy chục cái pick-up màu xanh, xe đi đầu không mui, ngồi trên đó là một người đàn ông mặc trang phục quân nhân, thời điểm đối diện, Đường Á phát hiện trên vai ông ta không đeo ngôi sao tiêu chuẩn, dù có, Đường Á cũng không đoán được địa vị đối phương, cậu chưa từng quan tâm việc này.

“Xin chào, tôi là Quý Chính Vân, đoàn trưởng quân đoàn quốc gia XX” Đối phương giơ tay, Đường Á tay trái ôm Đường Ngao vội vàng nắm tay ông ta, “Tôi là Đường Á.” Suy nghĩ một chút rồi bổ sung “Học sinh đại học G.”

“Đại học G?” Quý Chính Vân cười sang sảng, nhưng ánh mắt rất sắc bén, “Chúng tôi gặp được vài học sinh đại học G trên đường, không biết có bạn học của cậu không đây? Xe này của cậu.....” Tuy rằng đã cải trang, cũng đổi màu sơn, nhưng chỉ cần là người chuyên nghiệp cẩn thận quan sát có thể nhận ra, đây chắc chắn là xe quân đội.

“Là của bác trai tôi” Đường Á nhìn thẳng đối phương, không có một chút chột dạ, “Việc học tập quá nặng khiến tôi có chút trầm cảm, mượn xe của bác ra ngoài cho khuây khoả, không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện này, may mắn tôi đi không xa.”

Quý Chính Vân nhìn Đường Á trong suốt kiên định “Vậy sao?”

Ánh mắt “Tôi đây nói thật”, cũng không giống mắc chứng trầm cảm, tuy lời cậu nói không có vấn đề gì, nhưng làm quân nhân nhiều năm, trực giác càng làm ông tin tưởng — ông cảm giác đối phương nói dối.

Quân đoàn bọn họ xuất phát từ N thị tới F thị, đến Viện nghiên cứu khoa học quốc gia đón lão giáo sư cùng một ít máy móc, dọc đường gặp không ít tang thi. Tốc độ đi rất chậm, cũng nhân tiện cứu không ít người, nhưng lần đầu tiên Quý Chính Vân gặp một người bình tĩnh lại sạch sẽ như Đường Á, lại càng không cần nói cậu còn mang theo một con chó nhỏ, sẽ không phải vì chó đen có thể trừ tà đấy chứ? Cậu nói mình là học sinh đại học G, xem ra là năm nhất, vậy mà lại không ngoan ngoãn đến trường học, còn lái xe loạn trên đường...

“Đường Á!” Tiếng gọi từ một nữ sinh kinh ngạc vang lên. Đường Á nghe tiếng nhìn lại, là Trương Tình Tình. Cậu không giỏi nhớ tên mọi người, bạn học cùng ba năm trung học khi tốt nghiệp cậu cũng chưa nhớ hết, lại càng không cần nói đến bạn đại học chỉ có lên lớp mới ngồi thấy nhau. Sở dĩ nhớ rõ người này như vậy, hoàn toàn vì cô là nữ sinh đầu tiên thổ lộ với cậu, cũng là nữ sinh Lý Lâm thích, có lẽ đây là lí do Lý Lâm đẩy cậu vào bãi tang thi.....

Trương Tình Tình trải qua gần hai mươi ngày bôn ba, tóc tai thoát nhìn nhộp nháp, quần áo cũng rất bẩn, những người khác từ trên xe xuống cũng thế, Đường Á liếc mắt một cái liền thấy vóc dáng cao gầy của Lý Lâm, đối phương ánh mắt âm trầm cũng nhìn chăm chú vào cậu.

“Đường Á! Học kì này sao cậu không đến trường? Giáo viên gọi điện thoại đến nhà cậu thì bác cậu nghe máy, nói không biết cậu đi đâu, gọi di động cũng không được..... Cậu đã đi đâu?” Trương Tình Tình nói chuyện còn không quên quan sát Đường Á, cô liếc mắt đã thấy Đường Á ăn mặc sạch sẽ, có xe lại cùng Quý đội trưởng nói chuyện, nhóm học sinh tuy rằng được cứu, nhưng mấy ngày nay trải qua cũng không được tốt lắm, đối với cô gái được nuông chiều từ bé như cô thì không còn tệ hơn.

Thời điểm mặt thể bùng nổ, trường học đem tất cả học sinh bị ngất do dính bụi xám vào bệnh viện, nhân viên trong trường lập tức giảm hơn một nửa. Cho nên 2-3 ngày sau tang thi xuất hiện, bọn cô vừa vặn có tiết học tại sân thể dục, cách cổng trường rất gần, bọn cô nhanh chóng chạy ra ngoài, nhưng sau đó không biết làm sao, có người chọn trở lại ký túc xá, có người lại đi nhà ga.

Không có ngoại lệ, bọn họ đều không trở về. Trương Tình Tình sợ hãi, gọi điện thoại về nhà không có người tiếp, lúc này lớp trưởng dẫn bọn họ đến một siêu thị nhỏ ít người ngoài trường học, đóng kín cửa thủy tinh, thả cửa cuốn bằng sắt, bọn cô tạm thời được an toàn, lúc này cô vẫn tin tưởng tất cả rất nhanh sẽ qua đi.

Siêu thị có rất nhiều đồ ăn nước uống, nhưng không có quần áo chăn bông, cũng không có WC, đừng nói là Trương Tình Tình cùng mấy nữ sinh, mười mấy cái nam sinh khác cũng chịu không nổi, có lẽ đây là những ngày khó khăn nhất từ khi bọn họ sinh ra. May mắn là bọn họ mới đợi ở siêu thị mười bảy ngày thì đã nghe bên ngoài có tiếng động cơ ô tô với tiếng súng, cẩn thận mở cửa liền thấy, quả nhiên là quân đội đến đây!

Bọn họ cao hứng phấn chấn chạy ra ngoài, suýt chút nữa bị binh lính coi là tang thi bắn chết, đây cũng là nguyên nhân bọn họ luôn ngoan ngoãn ở trong xe — bị dọa sợ.

27. Chương 27: Đồng Hành

Những ngày trong siêu thị, Lý Lâm đối với Trương Tình Tình ân cần quan tâm, tuy gia cảnh cậu ta không tốt, nhưng khuôn mặt lại âm trầm đáng khinh, thực lòng Trương Tình Tình không vừa mắt, nhưng cô cũng hiểu, trong hoàn cảnh nguy hiểm này, mình chỉ là một cô gái trời gà không chặt, chỉ có thể thuận theo Lý Lâm. Cô rất tự tin với dung mạo khí chất của mình, cũng thích cảm giác được theo đuổi cưng chiều, tình cảm của Lý Lâm giúp cô trong hoàn cảnh tệ hại này thoải mái hơn không ít, nhưng đồng thời, có thể vì “không chiếm được mới là tốt nhất”, trong lòng cô Đường Á chiếm một vị trí ngày càng lớn.

Gặp lại nhau, nhìn Đường Á so với tưởng tượng hoàn mỹ trong lòng cô còn gần gũi hơn, cô tự nhiên cảm thấy kiêu ngạo — thấy không, đây mới là nam sinh cô thích. Lý Lâm? Cô tuy không từ chối sự quan tâm của cậu ta nhưng cũng không tiếp nhận! Cậu ta thì liên quan gì đến cô chứ? !

Không nhìn sắc mặt âm trầm của Lý Lâm — dù sao mặt cậu ta lúc nào chẳng âm trầm — Trương Tình Tình nhìn Đường Á tay trái còn ôm một con cún béo núc, chân đang bước tới gần chợt dừng lại chuyển sang hướng khác. Ghét nhất là chó, vừa lăm lăm lại sữa nhiều! Đường Á sao lại ôm nó chứ? Rất bẩn a!

Dã thú trời sinh nhạy cảm, chúng nó có thể dễ dàng nhìn ra tâm tư của bạn với chúng nó là thiện ý hay ác ý, càng không cần nói đến Đường Ngao có tính độc chiếm rất mạnh cùng cực kỳ bảo vệ đồ ăn — theo huyết mạch ác thú ngày càng tinh thuần, nó biểu hiện đặc tính của dã thú cũng ngày càng rõ ràng, ví như, cái gì ác thú ăn được thì cái đó cũng là thức ăn của nó, không ai có thể cướp đồ ăn từ trong miệng nó — trừ Đường Á. Chỉ Đường Á có thể mở miệng nó lấy ra nguyên châu vốn phân cho Tuyết hồ mà toàn vẹn không sao cả.

Tuyết hồ đối với nguyên châu mình hấp thu lại lấy ra từ trong miệng Đường Ngao biểu hiện cực kỳ ghét bỏ, Đường Á nghĩ: Nếu mày biết nó từ đâu mà ra mày sẽ càng ghét nó.

Trương Tình Tình tâm tình chán ghét có thể giấu được Đường Á, lại không thể gạt được Đường Ngao, bởi vì bị ôm, khi Trương Tình Tình tới gần nó không báo trước một ngụm cắn xuống, “Đường Ngao!” Đường Á vội vàng đẩy Trương Tình Tình vừa ngây ngốc tới gần ra, nơi đây nhiều người, làm người ta bị thương sẽ rất phiền toái — người giết chó không có việc gì, chó đã thương người nhất định sẽ chết. Đường Á chán ghét loại chế độ bất bình đẳng này, nhưng thế đốn lực bạc không phản kháng được. Cậu chỉ có thể mong khi Đường Ngao đã thương người không để ai nhìn thấy.

Động tác Đường Á vừa đúng lúc, Trương Tình Tình bị đẩy ra kịp thời nên không bị thương, nhưng áo lông bị cắn mất một mảng lớn, không khí lạnh từ vết rách thổi vào, Trương Tình Tình ngo ngắc đứng đó, quên nên phản ứng như thế nào, Lý Lâm như quỷ ảnh đi tới kéo cô ra đằng sau, giận dữ nói: “Đường Á, đây là cậu sai, chó của cậu sao lại cắn cô ấy! Giờ là lúc nào rồi cậu còn mang theo một con chó chứ?”

Đường Á nhìn cũng không nhìn cậu ta một cái, lạnh lùng nói: “Thứ nhất, Đường Ngao không làm ai bị thương; thứ hai, là tôi nuôi nó. Nó chưa ăn uống thứ gì của cậu, cậu quản thừa rồi.” Rốt cục lúc này, cậu mới phản ứng lại với Trương Tình Tình đôi mắt đỏ hồng, nói: “Đừng thân cận tôi quá, tiểu gia hỏa tính cảnh giác rất mạnh, lần sau không nhất định có thể tránh kịp đâu.” Nói xong liền đi mất.

Lý Lâm cắn răng, trong lòng càng thêm oán hận Đường Á, cậu ta chính là không quen nhìn tiểu tử này làm gì cũng một dạng vân đạm phong khinh như vậy! Giả bộ cái gì! Gặp tang thi còn không phải chạy trốn nhanh hơn bất cứ ai sao! Tuy bạn gái [Chỉ cậu ta nghĩ vậy] tới gần Đường Á làm cậu ta không vui, nhưng vẫn xoay người an ủi Trương Tình Tình đang ủy khuất: “Đừng động đến cậu ta! Chúng mình chung ký túc xá hai năm mà cậu ta vẫn trưng cái bản mặt người chết đấy, với ai cũng lạnh như băng, còn tự bế..... Hiện tại còn đặt tên người cho chó, không biết là coi nó như người, hay trực tiếp coi mình là chó đây. Đầu óc đúng là không bình thường ...”

Vẫn luôn được gia đình cùng nam sinh chung quanh sủng ái, Trương Tình Tình chưa bao giờ bị mất mặt như vậy, thấy Đường Á thờ ơ cũng tức giận, nhất thời cảm thấy lời Lý Lâm rất có lý, đặt tên người cho chó, không phải là có bệnh sao.....

Đường Á chưa đi xa, thính giác lại rất nhạy, giọng của Lý Lâm tuy nhỏ nhưng cậu đều nghe rõ ràng, chỉ là lười phản bác. Cậu sẽ không đem cừ hận đời trước Lý Lâm hại cậu tính đến trên người Lý Lâm đời này, nhưng điều kiện tiên quyết là Lý Lâm không trêu chọc đến cậu, nếu không cũng đừng trách cậu thù mới hận cũ đều báo.

Quý Chính Vân từ lúc nữ sinh kia gọi Đường Á liền xác định cậu thật sự là học sinh đại học G, nghĩ rằng nếu bọn họ đã quen nhau thì ông bỏ qua, chỉ cần không phải phần tử nguy hiểm là được, ông còn nhiều chuyện bận rộn khác, nhưng ngẩng đầu lên liền thấy quần áo nữ sinh kia bị cắn rách một miếng lớn... Chó phải có răng khỏe và nhiều thể nào mới có thể cắn ra vết như vậy? Nếu không phải chính ông mất thấy tai nghe chắc sẽ không tin đây chỉ là vết cắn của một con chó to bằng hai bàn tay!

Ánh mắt Quý Chính Vân nhìn Đường Ngao lập tức trở nên nóng bỏng, đi tới hỏi: “Con chó của cậu là giống gì? Hàm răng thật lợi hại! Sao tôi chưa từng nghe qua bao giờ? Có phải lai giống không?”

“Đúng, là lai.” Giữa ngao Tạng với ác thú cổ xưa..... Coi như đúng đi.

“Tôi đổi một ngao Tạng thuần huyết với con của cậu, thế nào? Đổi cho tôi đi?”

“Không đổi.”

Được rồi, nếu ông có một chú chó tốt như vậy cũng sẽ không đáp ứng đổi, ông chỉ muốn thử xem mà thôi, nếu Đường Á thật sự đáp ứng, ông còn không biết tìm chó ngao Tạng ở đâu bây giờ đây.

“Con này là đực phải không? Đợi nó trưởng thành, đến quân doanh phối giống, thế nào.....” Lời nói ghen lại trong ánh mắt lạnh lùng của Đường Á, Đường Ngao trong lòng cậu cũng cùng chung mối thù nhìn chằm chằm Quý Chính Vân, “Được rồi được rồi! Tôi đùa thôi, đừng tưởng thật! Thật chẳng có tí hài hước nào cả.....” Nếu không phải tại chó nhỏ nhìn chằm chằm ông như hổ rình mồi, ông thật muốn hung hăng vò loạn mái tóc có vẻ rất mềm mại của Đường Á — ông rất hứng thú với việc phá vỡ cái bản mặt lạnh lùng của thằng nhóc này, chỉ là, từ khi em trai ông qua đời thì.....

Thu hồi ánh mắt, Quý Chính Vân nhìn thấy hơn mười giáo sư cũng được diu xuống xe, vỗ tay hai phát, hô: “Nghỉ ngơi hồi phục! Nửa giờ! Ăn cơm! Binh lính canh nghỉ luân phiên! Ăn xong lập tức đi N thị!”

Lính hậu cần nhanh chóng dọn dẹp rồi chuẩn bị bếp than, không đến 15 phút đã làm xong cơm cho mấy trăm người, bởi vì vội di chuyển, cơm rất đơn giản, chỉ có canh rau cùng bánh bao dưa muối, sau khi mấy trăm người đã lấy xong phần mình, tiếp theo cơm cũng được đem ra, nấu chung một nồi, mỗi người đều nhận được một phần cơm nóng hấp hập.

Đường Á cũng lĩnh một phần, canh có cà rốt cải trắng rau xanh, chỉ thêm loáng thoáng chút muối với thịt vụn — các nhà khoa học đã nghiên cứu phát hiện: động thực vật tiếp xúc với bụi xám cũng có chút lây nhiễm, phải qua một thời gian mới có thể ăn, cho nên quân đội chỉ mang theo rau dưa, gạo thịt đã đóng gói hoặc đã qua sơ chế — hương vị thật sự không tốt lắm, nhưng trong mặt thế, mỗi một phần lương thực đều rất quý giá, cho dù không thiếu, cũng không thể lãng phí. Cậu uống canh, đem hai cái bánh bao đều dứt cho Đường Ngao, Đường Ngao hít ngửi, bắt mồm ô ô hai tiếng, nhưng vẫn ăn, hơn nữa còn liếm sạch sẽ vụn bánh trên tay Đường Á.

Nó hiểu khi có người ngoài thì không thể ăn cơm ngon thơm ngào ngạt do Đường Á làm, cho nên nó không nháo loạn, chỉ là ăn xong liền cọ cọ Đường Á cầu vuốt ve cầu sủng ái, mỗi lần như vậy Đường Á đều sẽ xoa bụng, vuốt lỗ tai, gãi cằm nó..... Lúc đó nó đều thoải mái nheo mắt ngẩng đầu, cảm thấy so với được ăn ngon còn vui vẻ hơn. Đường Ngao vẫn oán hận con người, nhưng Đường Á với loài người không giống nhau, nếu trong lòng nó phân con người và “không phải người” ra ba loại thì đó chính là: Đường Á với nó, con người đáng ghét, và Tuyết hồ có nguyên châu cho nó cưỡi.

Nhìn Đường Á cho chó nhỏ ăn hết bánh bao, Quý Chính Vân có chút kinh ngạc: Trong thời đại hoà bình, số người cùng ăn cùng ngủ với thú cưng không phải ít, thậm chí có thú cưng còn được ăn ngon hơn cả chủ, nhưng trong mặt thế, những người này hoặc là vứt bỏ chúng, hoặc là mang theo như lương thực dự trữ, nhưng đều không chia lương thực được lĩnh cho thú cưng đến hơn nữa như vậy.

Đến khi thấy chó nhỏ không những ăn hết bánh bao, còn tỏ ra nó vẫn chưa ăn no, Quý Chính Vân càng kinh ngạc, bụng nhỏ ăn nhiều như vậy sẽ không bội thực sao? Hậu cần làm bánh bao vừa lớn vừa cứng, ông ăn hai cái rồi uống canh cũng no rồi, chú chó này ăn xong mà bụng cũng không lớn hơn..... Thật đúng là không dễ nuôi, ăn quá nhiều, bảo sao béo như vậy.....[Phản đối! Đường Ngao thu nhỏ lại có chút thịt, nhưng thực chất không béo..... Đều tại lông quá dày]

Trương Tình Tình cùng Lý Lâm, còn có mấy bạn học ngồi cùng nhau, Lý Lâm thành tích học tập tốt, có vẻ khá thân với mấy giáo sư, Trương Tình Tình ngồi bên cạnh cậu ta, nhìn về phía Đường Á, đúng lúc trông thấy cậu đem hai cái bánh bao đều dứt cho chó, không khỏi bĩu môi: Đúng là đồ ngốc! Chó có béo hơn, tang thi cũng sẽ không bỏ qua cậu ta mà ăn nó! Chẳng lẽ, muốn nuôi lớn giết thịt sao? Rõ ràng là lãng phí lương thực!

“Còn 10 giây. Thu doanh!” Quý Chính Vân ra lệnh một tiếng, lính hậu cần bắt đầu thu dọn bát đĩa, không cần biết ăn xong chưa đều thu lại. Lý Lâm cùng giáo sư vừa ăn vừa nói, ăn rất chậm, Lý Lâm còn chưa phản ứng, cơm trước mặt đã bị thu đi, lão giáo sư không nói gì, cũng ăn xong rồi, đã được đỡ lên xe. Cậu ta còn đói bụng, nhưng không dám phản kháng những binh lính đã một đường giết tang thi, nên cậu ta liền tính lên đầu Đường Á — nếu không phải lo việc Tình Tình coi trọng tiểu tử này, cậu ta còn cần tranh thủ thời gian lấy lòng giáo sư như vậy sao, vậy cũng sẽ không chịu đói....

Lúc ra khỏi siêu thị quá vội vàng, quên cầm theo bánh quy hay thứ gì đó khác, mấy ngày nay bọn họ chỉ có thể ăn chung với bộ đội. Ban đầu có người ngại hương vị không tốt, không muốn ăn, một binh lính nghe được cười nói “Không muốn ăn thì đừng ăn”, nhưng sẽ không phát đồ ăn khác. Bọn họ bị đói bụng hai ngày, đành thành thật cùng ăn chung. Quân đội tới đón giáo sư, chỉ là thuận tiện cứu bọn họ, hiện tại không hài lòng cũng không thể khởi tố như thời bình, chính quyền quốc gia thì quân quyền lớn nhất, đám người nhỏ bé như bọn họ có cớ cũng không thay đổi được gì.

Biết Đường Á cũng muốn tới N thị, Quý Chính Vân hỏi Đường Á có muốn đi chung hay không, bọn họ không ngại thuận tiện bảo vệ thêm Đường Á, đồng thời Đường Á phải giao ra xe của cậu, bởi cậu không có khả năng đem xe vào không gian, Đường Á cự tuyệt — không gặp quân đội, cậu cùng Đường Ngao cũng có thể tới N thị, chỉ là có khả năng sẽ nguy hiểm hơn một chút.

Đường Á nói cậu có đủ xăng, có thể đi theo đoàn xe, gặp tang thi cậu cũng có thể giúp một phần sức lực. Quý Chính Vân nghe xong, xem xét chân tay nhỏ yếu của đối phương, miễn bình luận, ông tin tưởng thanh niên này có thể một mình đến đây là có cơ sở, tuyệt đối không chỉ do may mắn. Ông cảm thấy trên người thanh niên này có loại phẩm chất thanh thuần mà cứng cỏi — năm đó, khi ông mới vừa nhập ngũ, huấn luyện ở Đông Bắc, bên bờ sông Tùng Hoa đầy cỏ lau, mùa đông đầy sương, cỏ lau nhiễm một tầng sương trong suốt, nhìn rất sạch sẽ, sương tan, cỏ lau liền khôi phục bộ dáng vốn có, cứng cỏi không chết, ông cảm

giác cậu giống như một nhánh cỏ lau trên bờ sông, cũng là nguyên nhân khiến ông nhìn cậu với ánh mắt khác.

Phily : trong truyện có mấy chỗ [...] là do tác giả viết, không phải do editor bình luận hay thêm vào ^^

28. Chương 28: N Thị

N thị dân cư đông đúc, là nơi quân đội đóng quân thời điểm mặt thể bùng nổ, quân nhân bởi vì tố chất thân thể khoẻ mạnh, chỉ có một bộ phận nhỏ bị lây nhiễm biến thành tang thi. Trước khi có mệnh lệnh từ trên xuống, không ai dám ra tay với những kẻ hôm trước mê man hôm sau đột nhiên phát điên cắn người, chỉ có thể nhốt “bọn họ” vào bệnh viện cách li.

Vài ngày sau đã khống chế được tình hình, nhưng không ai để ý đến người bị ‘bệnh nhân’ gây thương tích, vì thể liền có thêm bệnh nhân từ các nơi khác thoát ra, khó lòng phòng bị, trong đó có rất nhiều người là quân nhân từng tiếp xúc với “bệnh nhân”. N thị lập tức trở nên hỗn loạn. Phải đến khi cấp trên báo xuống — người bị lây nhiễm virus S [tên đặt cho virus] sau khoảng 21 giờ nhất định sẽ tử vong, sau đó dù đứng lên cũng trở thành “Xác sống”, gọi “tang thi” theo một bộ phim nổi tiếng, đã không còn là công dân nước Z nữa, có thể dùng vũ lực trấn áp bảo vệ an toàn mạng sống nhân dân và tài sản.

Rất nhiều quân nhân được phái đến để duy trì trật tự, thanh lý tang thi trong và xung quanh thành phố, nhưng người nhà của tang thi lúc còn sống không hợp tác, 100% lại bị lây nhiễm, số lượng tang thi đã lên đến mức khổng lồ và đang tiếp tục tăng thêm..... Khiến những người chấp hành nhiệm vụ bận đến sứt đầu mẻ trán, những chiến hữu không chú ý một chút liền sẽ bị cào bị cắn, sau đó cũng thành tang thi đánh về phía bọn họ.

Lúc này, điều duy nhất đáng được ăn mừng chắc là tang thi hành động còn chậm chạp, lực phòng ngự thấp, chỉ cần không đến quá gần cũng rất dễ giết chết — phát hiện này là nhờ thực tiễn chiến đấu, đánh gãy xương sống chỉ khiến chúng mất năng lực hành động, phải phá nát đầu chúng mới có thể thực sự tử vong. Nhờ vậy, N thị rốt cục trở lại ổn định, đương nhiên cũng nhờ nguyên nhân quân đội thường trú tại đó, các vùng khác không may mắn như vậy, tuy chính phủ phái quân đội đi nhưng nhanh chóng thất bại, trở thành chỗ vui chơi cho đám tang thi.

F thị cách N thị chỉ có 180 km, N thị đã được khống chế, đường cao tốc đến F thị được quân đội của Quý Chính Vân thanh lý qua một lần, cho nên trên đường đi lúc này không có bao nhiêu tang thi. Xe Đường Á chạy phía sau không gần không xa đoàn xe, không tới 3 giờ đã đến N thị.

Thành phố từng náo nhiệt phần vinh nay trở nên vô cùng yên lặng, vô số toà cao ốc cùng quảng trường buôn bán trở nên hoang phế, lúc này chỉ mới là mặt thể ngày thứ hai mươi tư, nhìn nhà cao tầng san sát, Đường Á có cảm giác cảnh còn người mất, trong lòng mờ mịt, không nhìn thấy chút hi vọng nào của tương lai. Đường Ngao liếm cằm cậu, hơi thở ẩm ướt mang theo mát lạnh, Đường Á không khỏi nở nụ cười, đem mặt cọ cọ đầu tiểu gia hoả vài cái, lông xù ấm áp xúc cảm tốt thật — từ sau khi Đường Ngao nhỏ hơn, Đường Á nhìn không được bắt đầu gọi nó như vậy. Cậu không phải nhà tiên tri, không biết trước con đường tương lai thế nào, cậu chỉ cần sống theo ý mình thật tốt là được, không cần phức tạp.

Sau khi xe tiến vào N thị, quân nhân không qua lại tuần tra nữa, diện tích thành phố quá lớn, bên ngoài đã bị bỏ hoang, dùng lưới điện cao thế ngăn cách ra một khu tạm thời an toàn — lưới điện tuy có tác dụng, nhưng cũng không lớn, có thể cản tang thi lúc này, nhưng sau đó thì sao? Tác dụng lớn nhất của nó chỉ là khiến người bên trong cảm thấy an tâm hơn chút mà thôi.

Đạo lý này Đường Á hiểu được, Quý Chính Vân tự nhiên cũng hiểu: Không sai, tác dụng lớn nhất của lưới điện chính là khiến người may mắn còn tồn tại cảm thấy an tâm, không thì, lòng người dao động, bạo động xảy ra cũng đủ khiến bọn họ khốn đốn. Nếu là tường cao thì sẽ càng an toàn hơn, nhưng trong ngắn ngủi hơn 10 ngày, có thể kéo một tấm lưới điện quay quanh thành phố như vậy đã mất rất nhiều sức lực, muốn xây tường thì lực bất tòng tâm, chỉ có thể đợi mọi người ổn định lại đã mới có thể tính tiếp.

Quý Chính Vân vừa đến đã bị giao nhiệm vụ mới, không có thời gian quan tâm Đường Á, Lý Lâm cùng những người được cứu về khác, nên để binh lính sắp xếp cho bọn họ. Nhóm giáo sư lên xe trực tiếp đi tới Trung tâm nghiên cứu khoa học của N thị, Lý Lâm không thể đi theo, đi nói với binh lính nói đưa cũng đi không có người lí, nhất thời sắc mặt rất khó coi.

Binh lính dẫn đoàn người đến một tòa nhà còn khá mới, lấy hai chìa khoá từ phòng an ninh cho bọn , nói: “Khu nhà này đã được dọn dẹp sạch sẽ, rất an toàn, nhưng phòng thừa không nhiều, có hai phòng lớn, nam một gian, nữ một gian. Về phần bạn này, chó của cậu cứ để nuôi cùng cảnh khuyển trước.” Cũng nhìn thấy hàm răng lợi hại của chú chó này, tuy không biết là loài gì, tính cách lại trung thành hung mãnh, làm cảnh khuyển là không thể tốt hơn. Đường Á không đồng ý lai giống cũng không sao, cứ thử trước một lần, nếu chó nhà mình thích con chó khác, là chủ cũng không thể từ chối đi?

“..... Không cần. Gần đây có phòng trống không? Tôi có thể tự xử lí.” Ánh mắt anh ta sáng lên nhìn nó như vậy, hẳn ai nhìn thì cũng biết là có động cơ riêng? Đường Ngao nghe hiểu ngôn ngữ nhân loại, lập tức liền vênh tai, căng thẳng nhìn Đường Á. Cậu sờ đầu của nó, nhỏ giọng nói: “Yên tâm đi.” Chỉ cần mày nguyện ý ở cùng tao, tao sẽ không bao giờ bỏ mày.

“Ồ.” ánh mắt Đường Ngao lập tức sáng rực, vô cùng hưởng thụ được Đường Á xoa đầu.

Binh lính rất thất vọng, không ngờ thằng nhóc này to gan như thế, hy vọng không phải mạnh miệng, đến lúc gặp thật đừng có bị dọa mới tốt. Anh ta chỉ hướng dẫn nhà năm tầng gần lưới sắt, nói rằng khu vực kia đã được thanh lí qua, sau khi xử lí thì thể cũng đã khử trùng, nhưng chưa được quét dọn, cũng không có phòng an ninh, hiện tại không ai ở đó, không có nhiều đồ vật, về sau Đường Á phải tự lo hết thảy.

Binh lính lại nói với đám người Lý Lâm: “Chúng tôi chỉ phát một lần đồ dùng sinh hoạt cơ bản và một suất cơm miễn phí, sau này sẽ không cung cấp bất cứ cái gì nữa, các bạn có thể tham gia lao động đổi lấy điểm, dùng điểm tích được để đổi thứ mình muốn.”

Trước mặt thể không có gì miễn phí, sau mặt thể thiếu thốn vật phẩm đương nhiên càng không có khả năng, cung cấp một lần miễn phí đã rất không tồi rồi, đến khi tình thế khẩn trương hơn, người đến N thị càng nhiều, thì cả lần miễn phí này cũng không có. Ngân hàng không hoạt động, phần lớn người khi chạy trốn đều không tàng trữ nhiều đồ, cho nên tiền trong xã hội cũ đã không còn dùng được, B thị N thị cùng vài thành phố khác đã bắt đầu lưu thông thẻ tích điểm do chính phủ mới ban hành, áp dụng dùng điểm tích được đổi đồ vật.

Bọn Lý Lâm hai mặt nhìn nhau, hoàn toàn không thể tưởng được sự tình sẽ phát triển thành cái dạng này. Bọn họ đều là sinh viên, chỉ có vài người từng đi làm thêm, Lý Lâm tập trung học tập và phần lớn nữ sinh chưa làm thêm bao giờ, bởi trong nhà đã cung cấp đầy đủ sinh hoạt phí, bọn họ chỉ cần học tập tốt là được — tuy rằng rất nhiều người cả cái này cũng không làm tốt.

Hiện tại nghe nói phải làm việc, mười mấy người lập tức kháng nghị, đem yêu cầu muốn về nhà nói ra, yêu cầu binh lính đưa bọn họ về. Binh lính không thèm để ý, họ cũng không phải lần đầu tiên nháo loạn, đã sớm nói rõ, quân đội hiện tại làm gì thừa nhân lực để đưa bọn họ về nhà, muốn trở về? Được thôi. Ở trên quốc lộ rất nhiều, chỉ cần các người tự lấy xe, tự giải quyết vấn đề xăng cùng thức ăn nước uống, vậy muốn đi khi nào thì tùy.

Mấy người đó cũng chỉ dám nói miệng, không dám thực sự tự mình trở về. Thời điểm thông tin còn chưa bị gián đoạn, bọn họ đã điện thoại về nhà, chỉ là hầu như chẳng ai bắt máy, số ít gọi được cũng chẳng bao lâu liền xanh mặt ngắt điện thoại, như vậy là hiểu được không có chuyện gì. F thị có nhiều người bị lây nhiễm như vậy, nhà bọn họ dĩ nhiên cũng thế, không thể tránh được. Không có người bảo vệ, ai dám về nhà? Muốn về, kỳ thật cũng chỉ là phản ứng đầu tiên khi con người cảm thấy uy khuất hoặc sợ hãi mà thôi.

Đối với việc Đường Á không muốn ở cùng bọn họ, Lý Lâm hận không thể vĩnh viễn không gặp lại cậu mới tốt, nam sinh khác lại không quen Đường Á, cũng vui vẻ khi chỗ ở rộng hơn một chút, Trương Tình Tình há miệng muốn hỏi, lại nhịn xuống. Cô còn nhớ rõ khi con chó kia cắn mình, lúc ấy Đường Á không an ủi cô, càng không dạy dỗ con chó đáng chết kia, cho nên cuối cùng cái gì cũng không nói. Không ai nói chuyện, mười mấy người cầm chìa khoá yên lặng lên lầu.

Đường Á không quan tâm bọn họ, tự nhiên cũng không để ý đến thái độ của bọn họ, ôm Đường Ngao đi

lính đồ dùng sinh hoạt miễn phí cùng chăn bông, sau đó đi tới ngôi nhà gần như mới kia. Đến dưới lầu mới phát hiện, nơi này không có người ở quả nhiên là có nguyên nhân: có lẽ chỗ này vốn là nơi bán quần áo, tuy rằng không thấy quần áo, nhưng nơi nơi là các loại manocanh trụ lủi hoặc đứng hoặc đổ, phù hợp với khung cảnh hoang vắng xung quanh, không khí vô cùng âm u. Cửa sổ sát đất ở lầu một hầu như đều nát cả, trên sàn có rất nhiều vết bẩn tối màu, trong không khí còn thoang thoảng mùi thuốc khử trùng.

Đường Á lên lầu, đến lầu thứ năm, mới phát hiện toàn bộ tầng này là một kho hàng, đã dọn dẹp qua, quần áo đương nhiên không còn. Đường Á quan sát thì thấy khóa chống trộm đã không dùng được nữa, nói cách khác, căn nhà năm tầng mới xây xong này chỉ có hai cửa có thể khoá: Một là cửa thủy tinh ở lầu một — đã nát, một là cửa kho tầng năm — đã hỏng. Khó trách không có người ở, Đường Á đầu đầy hắc tuyến, tuy cậu không biết có một cánh cửa thì an toàn hơn bao nhiêu, nhưng cửa phòng mở cậu lại càng không quen.

Từ không gian lấy ra túi bò khô lớn cho Đường Ngao.

Hiện tại nó có thể thuận thực xé mở túi kín và túi giấy đựng thịt bò khô, để nó ăn trước ở đây, Đường Á chuẩn bị dạo quanh một vòng, tìm bàn tủ gì đó thích hợp che lại cửa vào, vừa có không gian riêng, cũng không còn hở nữa! Hiện đã tháng 12, không phải tháng 8, Đường Á tuy tương đối chịu được lạnh, nhưng so với phải chịu đựng, cậu đương nhiên thích ở trong phòng riêng ấm áp không ra ngoài hơn.

Đường Ngao mở túi xong cũng chưa ăn, Đường Á đi đâu nó theo tới đó, Đường Á đẩy tủ nó cũng giúp sức dùng đầu đẩy tới, dọa Đường Á nhảy dựng, bất chấp che giấu thực lực, trực tiếp đá một cước vào ngăn tủ, vừa vặn bịt kín cửa vào — tu luyện Bích thủy tâm quyết chú trọng nâng cao kỹ xảo, ví như dùng lực trợ lực, giống như vừa rồi Đường Á dùng lực rất nhẹ nhưng hiệu quả lại đạt cao nhất.

Tiểu gia hỏa tuy sức lớn, nhưng đầu còn nhỏ, không chú ý để tủ đè nó thì làm sao được, dù không bị thương nhưng chắc vẫn sẽ đau.

“Mày nha, lớn nhanh lên mới có thể giúp tao, còn bây giờ thì ăn no đi đã.” Lấy một tấm chiếu trong không gian trải lên mặt đất, lại cầm ra một bát gà hầm khoai tây cắt khối, mấy cái bánh mì to bằng bàn tay và một bát cơm, Đường Á gấp chút đồ ăn vào bát, sau đó xé bánh thành từng khối ngâm vào canh thịt khoai tây cho Đường Ngao ăn.

Một người một chó gần như ăn xong cùng lúc, Đường Á cầm khăn lông ướt lau đi cơm bên miệng Đường Ngao cùng với bốn bàn chân, đem bát đĩa đều thu vào không gian, lấy ra đồ dùng cùng chăn nhận được — đã được cậu cho vào không gian lúc không người — để lên trên chiếu, cởi áo khoác, sau đó ôm Đường Ngao nằm xuống cùng ngủ — từ sau khi bọn họ thân nhau hơn, vẫn luôn cùng ngủ chung.

Tiểu gia hỏa đối với chăn bông mới không có mùi của Đường Á rất không hài lòng, nhưng được cậu ôm vào trong ngực, vẫn là hạnh phúc hắt xì một cái, kỳ thật đối với nó da lông dày, ngủ đắp chăn có hơi nóng, chỉ là Đường Á ôm nó, ngủ được đều là mùi vị của cậu, nó thực an tâm thoải mái, rất nhanh liền ngủ say.

29. Chương 29: Nhiệm Vụ

Đường Á vừa động nhẹ liền cảm thấy một quả bóng lông xù dịch sát tới cổ, hơi thở nóng hằm hập phả vào mặt, mở mắt ra, vừa lúc nhìn thấy một đầu lưỡi hồng nhạt liếm từ cằm lên đến môi cậu. Bị liếm mới đầu cảm thấy ấm nóng, sau là man mát ẩm ướt.

Đường Á sững sốt, nâng nó ngồi dậy, nói: “Tiểu gia hỏa, đừng liếm loạn.” Cậu lấy đồng hồ ra, thấy đã 7 giờ, kho hàng chỉ có cửa thông gió không có cửa sổ, nhìn không thấy sắc trời bên ngoài, chắc đã sáng hẳn. Mặc quần áo rửa mặt trong chưa đầy 5 phút, Đường Á lấy bánh thịt và sữa chua trong không gian ra ăn sáng.

Giải quyết xong bữa sáng, Đường Á dời vị trí tủ ngăn cửa một cách nhẹ nhàng, ôm Đường Ngao đến thẳng toà thị chính, tuy tạm thời được yên ổn, nhưng cậu còn rất nhiều chuyện phải làm. Chỉ riêng việc nội thành bị một lưới điện cao thế vây quanh, cậu nhất định phải nghĩ ra cách ra ngoài mới được. Trên đường có binh lính tuần tra, nhìn thấy Đường Á lẻ loi một mình ôm một con chó con, lại đi thẳng đến hướng toà thị chính, liền nhìn nhiều hơn một chút, nhưng không quá để ý. Rất nhanh Đường Á đã đến nơi, ngoài cửa không có bảo an, cậu trực tiếp đi vào, thấy một tấm biển lớn ghi “Khu vực đăng ký”, phía dưới tấm biển là một quầy tư vấn chỉ có một người.

Đường Á đến đó chào hỏi, nói mình là sinh viên vừa đến hôm qua, hôm nay muốn tìm việc để kiếm điểm, muốn hỏi có thể tìm việc ở đâu.

Đây không phải lần đầu tiên có người hỏi vấn đề này, nhưng tích cực như vậy, trời vừa sáng đã tới thì đúng là không nhiều, hơn nữa cũng không phải đến sớm thì nhất định sẽ tìm được việc tốt... Nhân viên trực nói chính là ở đây, bởi vì không làm việc sẽ không có cơm ăn, mặc kệ người sống sót từ đâu đến cũng đều phải đến tìm việc, vậy nên nhân viên ghi danh cũng kiên luôn môi giới việc làm.

Cô giới thiệu cho Đường Á vài công việc đang cần người, thứ nhất là xây tường — yêu cầu có thể chịu khổ, bao một ngày ba bữa, một ngày được ba điểm, nhưng làm không tốt, lãng phí nguyên vật liệu sẽ bị khấu trừ điểm.

Thứ hai là việc dọn dẹp nhà, bước đầu tiên, bao gồm quét dọn và khử trùng, được phát quần áo lao động, nhưng có nguy hiểm bị lây nhiễm do tiếp xúc vật mang virus — tuy rằng khả năng rất nhỏ — một ngày 30 điểm, không bao ăn.

Và cuối cùng, đó là theo quân đội đi dọn dẹp tang thi xung quanh hoặc thu thập vật tư — trực tiếp đối mặt tang thi, nguy hiểm nhất, không đảm bảo an toàn tính mạng, cung cấp một vũ khí lạnh, một lần được 300 điểm.

Bình thường, hai công việc đầu tiên tuyển được nhiều người nhất, việc thứ hai phần lớn tuyển nữ giới, việc thứ ba do quân đội không đủ người nên đưa ra, nhưng hầu như không ai chọn. Mạt thế ngày thứ hai mươi lăm, đa số mọi người vẫn chưa có dũng khí quyết tử đối mặt với tang thi, đa số đều là trốn được sẽ trốn, chỉ là có đôi khi, trốn cũng không thể giải quyết vấn đề. Sớm hay muộn đều phải đối mặt, lựa mình đối người trốn tránh không bằng sớm chuẩn bị, dùng trạng thái tốt nhất tử đối mặt, Đường Á chính là như thế.

Không đảm bảo an toàn tính mạng, chỉ cung cấp một vũ khí lạnh? Thăng thiên mới chọn! Thật vất vả sống sót, ai lại muốn đi chịu chết!

“Tôi chọn cái thứ ba.”

Người điên xuất hiện rồi.

“!?” Nhân viên sửng sốt, lập tức phản ứng lại, vội vàng kéo ngăn tủ tìm một bộ hồ sơ có bìa trong suốt, bên trong có một con dấu “Văn kiện tạm thời” nổi bật trên giấy trắng, có lẽ vì thời gian gấp gáp, thẻ công tác nhìn khá thô.

Nhân viên vừa muốn đưa qua, một đôi tay trắng nõn thon dài liền đỡ lấy, động tác đơn giản vậy mà thanh niên thực hiện lại có loại cảm giác ưu nhã khiến cô không khỏi ngẩn đầu, hiểu kì ngoại hình của chủ nhân đôi tay ấy.

Bích thủy tâm quyết khai phá tiềm năng con người, để họ có thể lợi dụng qui luật vạn vật một cách tốt nhất nhằm đạt được mục đích của mình, làm người biết thời biết thế. Thế gian vạn vật có quy luật của nó, cơ thể con người dĩ nhiên cũng có. Bích thủy tâm quyết thời kì đầu cần tĩnh tọa tu luyện, nhưng đến giai đoạn sau, khi chân chính hiểu được tinh túy của Bích thủy tâm quyết, mỗi động tác của người tu luyện đều chứa qui luật vận động đặc biệt của chính mình, không cần tĩnh tọa cũng có thể tu luyện, trong cận chiến dù không cố ý, Bích thủy tâm quyết cũng sẽ tự động vận hành. Tựa như đại hiệp võ công cao cường, trong hành động ẩn chứa nội lực lưu chuyển, hoàn toàn sẵn có, sinh sôi không ngừng.

Chính Đường Á cũng không phát hiện, sau khi cơ thể được linh tuỷ cải tạo cùng không ngừng tu luyện qua thực tiễn, cậu đã bước vào cảnh giới tu luyện Bích thủy tâm quyết chân chính, vượt qua cánh cửa ngăn cách thực lực một trời một vực — Tuyệt hồ không hiểu Bích thủy tâm quyết, không biết sáu tầng đầu chỉ là nền móng sơ cấp, đến tầng thứ bảy mới bắt đầu ẩn chứa tinh hoa. Đường Á cũng không biết, may mắn tính cách cậu không nóng nảy, hoàn toàn phù hợp qui luật thuận theo tự nhiên của Bích thủy tâm quyết, tâm tình phù hợp, cho nên mới có thể bứt phá.

Nhân viên vừa ngẩn đầu, liền thấy một thanh niên khí chất sạch sẽ, đội mũ màu đen, mặc một chiếc áo lông đen cao cổ, áo khoác cũng đen, càng tương phản với làn da trơn bóng trắng nõn của cậu. Thấy ngực người thanh niên động đậy, lúc này cô mới phát hiện, chỗ đó có một cái đầu lông xù, là một con chó đen

vẫn còn nhỏ, nhếch răng nhìn chằm chằm cô, lưng cô bất giác chảy xuống một tầng mồ hôi lạnh, hồ sơ vừa muốn đưa cho Đường Á kí tên liền dừng giữa không trung.

Cuối cùng vẫn là Đường Á chủ động nhận lấy, ký xong đưa trả, lúc này cô mới hoàn hồn lại từ ánh nhìn chăm chú, trái tim bởi vì chấn kinh mà đập dữ dội, thanh âm có chút run run: “Thế... sau khi cậu làm xong việc... sẽ đưa lại... tôi... đóng dấu xong là được... Về sau cần chỉ huy đóng dấu.....”

“Được, tôi biết rồi.” Đường Á nói xong liền xoay người rời đi, vừa vặn gặp một đám người đang đi tới, chính là bọn Lý Lâm. Ánh mắt Lý Lâm và cậu chạm nhau, cậu thu hồi ánh mắt trước, Lý Lâm phía sau cậu âm trầm dõi theo, Trương Tình Tình kéo nhẹ áo cậu ta, bọn họ mới tiếp tục đi tới quầy.

Hôm nay có gió, Đường Á bị gió thổi làm hơi hơi híp mắt, cậu đột nhiên phát hiện, hình như cậu không để ý lắm chuyện đời trước Lý Lâm hại mình. Lúc mới sống lại, bởi vì vội vàng chuẩn bị đồ dùng, rất ít khi nhớ tới chuyện này, nhưng mỗi khi nhớ tới trong lòng đều oán hận, sau này chậm rãi suy nghĩ cẩn thận, đời trước cậu thật sự rất yếu, cho dù Lý Lâm không hại cậu, trong mặt thể cậu cũng sống không được bao lâu. Nghĩ như vậy không phải vì cậu đột nhiên thánh mẫu không tính toán nợ cũ, mà là tâm tình thay đổi, không muốn một mồi hận thù. Vì sao đời trước Lý Lâm có thể hại chết cậu? Bởi vì cậu quá yếu, nhưng đời này cậu đã mạnh hơn rất nhiều, có tự tin cho dù Lý Lâm làm gì, ít nhất cậu sẽ không khoanh tay chịu chết.

Đường Á cầm tấm thẻ đi tới quân doanh, trước cửa đã đậu một loạt xe quân dụng chờ xuất phát, người chỉ huy đang nói chuyện với một người đàn ông trung niên, nói xong quay đầu lại liền thấy Đường Á, Đường Á cũng thấy rõ ông ta — là Quý Chính Vân.

Hôm qua Quý Chính Vân vừa về liền nhận được thông báo khẩn cấp, bị gọi đi họp, sau đó nhận được một nhiệm vụ: Đi thu thập các loại thiết bị xây dựng ở khu luyện đá và khu vật liệu xây dựng quanh N thị, như gạch, ống nước, vật liệu bằng thép..... Lương thực tạm thời chưa thiếu, không gấp, hiện tại quan trọng nhất là phải xây một bức tường cao, vững chắc ngăn trở tang thi — lưới điện cao thế chỉ có thể lừa người thường, nếu muốn thực sự ngăn tang thi phải dùng ống thép.

Ông có chút kỳ quái nhìn Đường Á đi tới, cấp dưới hẳn đã sắp xếp cho bọn họ? Còn chuyện gì sao? Đường Á chỉ là người thường, không bị Quý Chính Vân chú ý, cho nên binh lính cũng không nói cho ông biết chuyện Đường Á ở một mình trong một toà nhà.

Đến khi Đường Á đưa tấm thẻ trong tay cho ông xem, sắc mặt Quý Chính Vân nghiêm túc hẳn lên, búng đi phần tàn thuốc đã cháy, dụi tàn thuốc, ông nhả ra một vòng khói trắng, hỏi: “Cậu nghĩ kĩ chưa? Chúng tôi chỉ chú ý hoàn thành nhiệm vụ, không đảm bảo an toàn tính mạng cho cậu được đâu.”

Ngụ ý, nếu cậu chỉ không muốn xây tường hay dọn dẹp thôi thì đừng chạy đến đây, nếu không, chết thế nào cũng không biết.

“Tôi có thể tự bảo vệ mình.”

Xe Đường Á đậu ở bãi đỗ xe, vì công việc nên không đi xe của mình, mà cùng binh lính ngồi chung một xe. Thủ vệ mở lưới sắt, đoàn xe chậm rãi chạy ra. Phía trước mấy cây số gần như không gặp tang thi, đoàn xe tăng tốc, sau khi ra khỏi N thị thì dần dần chậm lại.

Họ bắt đầu gặp được những nhóm tang thi nhỏ, Đường Á và binh lính cùng nhau xuống xe chiến đấu với tang thi. Vì tiết kiệm đạn cùng tránh thu hút bọn chúng, binh lính đều dùng vũ khí lạnh như mã tấu, Đường Á cũng nhận được một lưới lê dài tầm cánh tay. Đại khái là người khác nhìn vóc người tinh tế của cậu, cố ý cho cậu vũ khí tương đối dùng ít sức. Thứ đao sắc bén có thể thoải mái đâm vào hóc mắt tang thi xuyên qua óc — điều kiện tiên quyết là có thể bình tĩnh ổn định đâm trúng hóc mắt.

Đường Á là người thường đầu tiên nhận nhiệm vụ của quân đội, giữa binh lính với nhau có thể phối hợp ăn ý, nhưng Đường Á không thể, hoặc nói đúng hơn, một đám xông lên, Đường Á liền bị bọn họ bỏ quên sau đầu. Một người chưa từng được huấn luyện, lại di chuyển trong vòng vây tang thi cùng một đám không để ý sống chết của cậu, tỉ lệ sống sót không lấy làm nhiều có thể là bao nhiêu? Có lẽ chẳng ai nghĩ Đường Á có thể sống sót trở về.

Mà bên này, cho dù bị 20 – 30 tang thi vây quanh, Đường Á vẫn di chuyển nhẹ nhàng như cũ, bước chân có qui luật tuần hoàn nhất định. Mỗi vị trí cậu bước đến tang thi không thể công kích đến góc chết, mỗi

lần vung lưỡi lê đều trực tiếp đâm vào óc tang thi, đụng tới nguyên châu ngay lập tức thu vào không gian. Cùng lúc đó, cũng có một bóng đen di động cực nhanh, mỗi lần nó tạm dừng đều có một tang thi đầu bị phá nát ngã xuống.

Đến khi tất cả tang thi bị giải quyết, Đường Á vẫn là gương mặt trắng nõn như cũ, trên quần áo thuần đen nhìn không thấy một vết bẩn, nhưng hẳn là sạch sẽ. Bóng đen cũng dừng lại, chính là con chó nhỏ màu đen kia. Bộ lông nó cũng rất sạch, hoàn toàn không dính chút dơ bẩn nào — bởi vì nó tạo ra một lớp gió bảo vệ, không chỉ có thể dễ dàng đánh vỡ đầu tang thi, lấy ra nguyên châu, máu cùng óc phun ra đều bị ngăn trở. Tuy nó cảm thấy trực tiếp cắn càng tốt hơn, nhưng thân thể bản thủ sẽ không được Đường Á ôm vào ngực, hơn nữa, hương vị tang thi dù ngửi hay ăn đều không được tốt lắm.

Binh lính cũng đang vội vàng giết tang thi, cùng vi khuẩn gây bệnh cận chiến nếu không hoàn toàn chú tâm thì chính là bọn họ muốn chết. Cho nên, bên kia Đường Á thế nào bọn họ cũng chưa chú ý, nhìn đến toàn bộ quá trình chỉ có tổng chỉ huy Quý Chính Vân ở trên xe. Ông không nghĩ tới động tác thanh niên này lại lưu loát xinh đẹp như vậy, mỗi bước, mỗi đao đều vừa đủ, không chút dư thừa, khiến ông như có cảm giác đang xem một điệu múa.

Hơn nữa, lúc này ông mới phát hiện cậu thanh niên còn mang theo con chó kia. Nếu nói Đường Á mang cho ông cảm giác là dao động, thì Đường Ngao lại khiến ông chấn kinh: Nó thật sự là chó sao? Được mấy tháng tuổi rồi? Vũ lực thật sự quá mạnh! Không phải là quái thú chứ?

Đường Á không định giấu giếm thực lực, bởi cậu không biết mình sẽ ở N thị bao lâu, không bức tường nào gió không lọt, tránh né giấu giếm cũng không phải biện pháp. Ở chung lâu bị người khác không cẩn thận phát hiện, sau đó bị ngờ vực vô căn cứ, không bằng ngay từ đầu biểu hiện ra, người khác ngược lại sẽ thấy cậu vốn chính là cái dạng này, về sau gặp phải cũng sẽ không thấy kỳ quái, tựa như Quý Chính Vân hiện tại: lần đầu tiên thấy Đường Á với Đường Ngao giết tang thi, tuy rằng kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền tiếp nhận, bắt đầu lại lên chủ ý bắt Đường Ngao về phối giống.

Đoàn người giết tang thi xong lại lên xe, đoàn xe hướng ngoại ô thành phố tiếp tục đi tới, chỗ đó có một khu nhà xưởng, khu luyện đá và khu vật liệu xây dựng cũng ở đó.

30. Chương 30: Tiến Hoá

Hơn mười chiếc xe đều là của quân đội, di chuyển gây ra âm thanh cũng không nhỏ, hấp dẫn không ít tang thi. Vì không muốn bị tang thi chặn đường, đoàn xe không thể không thường xuyên dừng lại xử lý, nhưng một thành phố lại thêm các thị trấn xung quanh có hơn một nửa số dân biến thành tang thi, đương nhiên bọn họ không gặp được nhiều như vậy, nhưng mấy ngàn tang thi cũng đủ khiến họ đau đầu.

Chém tang thi tới đau tay nhưng vẫn cẩn thận không quan tâm, lúc sau đổi sang dùng súng; khi gắn ống hãm thanh vào súng mới phát hiện cánh tay không ngừng run run không thể khống chế, rất khó nhắm trúng. Lúc này, bọn họ ở N thị cách thị trấn R chỉ có 5 km, đoàn xe đụng phải không chỉ là một hai trăm tang thi, mà là ngàn vạn tang thi tụ lại. Phía trước tang thi không đếm xuể, phía sau đi theo lại càng nhiều — không biết từ nơi nào tạo nên quần thể tang thi như thế, bao vây bọn họ kín không kẽ hở. Mà họ, lại hông thể trở về đường cũ, chỉ có thể về đi về phía trước!

Đoàn xe chạy đến thị trấn R, phía sau tang thi không đuổi theo, đường cùng nhà cửa phía trước vô cùng yên tĩnh, hoặc là nói — tĩnh mịch. Gió thổi trên mặt đường khiến các tờ báo không biết ở đâu bị cuốn lên, thỉnh thoảng truyền tới tiếng cửa sổ lạch cạch rung động như có như không, thôn trấn to như vậy, trừ âm thanh đó ra, không có một tiếng động nào khác.

Không có người, cũng không có tang thi.

Giống như... có người muốn dẫn bọn họ tới nơi này — dùng quần thể tang thi chặn đường lui của bọn họ, chừa ra một lối thoát, bọn họ muốn sống sót tự nhiên sẽ đột phá từ yếu điểm, sau đó, liền đến thị trấn hoang vắng này. Nhưng, người nào có năng lực lớn như vậy? Không phải người, thì là cái gì?

Đừng nói nở nụ cười... Không ai có thể cười vào lúc này được. Tình hình đã tiến triển theo một phương hướng không rõ, khiến cho người ta sợ hãi.

“Tình huống không đúng, cần đề cao cảnh giác.” Giọng nói của Quý Chính Vân bình tĩnh từ bộ đàm truyền ra, binh lính trong lòng đang bất an lập tức tỉnh táo lại, nắm chặt súng trong tay, điều này có thể thấy được uy tín của ông.

Đường Á cũng cảm thấy không bình thường, vuốt ve Đường Ngao, từ sau khi vào thị trấn thân thể nó liền căng thẳng, bình tĩnh chờ đợi “thứ gì đó” xuất hiện — “Nó” nếu cố sức đưa đoàn xe tới đây, thì tự nhiên sớm hay muộn cũng sẽ lộ diện mà thôi.

“A a a!!” Từ bộ đàm truyền đến tiếng hét đánh vỡ không khí trầm trọng, ngược lại càng thêm khẩn trương.

“Số 15! Số 15 trả lời!” Quý Chính Vân kêu là thứ tự chiếc xe, bọn họ lần này xuất động tổng cộng mười lăm chiếc Pick-up, để dễ dàng quản lý liền gọi theo số thứ tự, chạy thứ tự nào thì quyết định là số xe đó, phát sinh dị trạng chính là đoàn xe cuối cùng, số 15. Ông liên tục gọi vài tiếng nhưng đều không có người trả lời, ngược lại từ trong bộ đàm truyền đến tiếng hơi thở hà hà còn có tiếng da thịt bị xé rách, xương cốt bị bẻ gãy, nhưng lại không có ai lên tiếng. Giống như tiếng kêu thảm thiết qua đi thì trong xe không còn một người sống.

“Chết tiệt!” Quý Chính Vân ở trên xe số 1, ngoài tầm giúp đỡ, hơn nữa loại tình huống quỷ dị này là lần đầu tiên ông gặp phải, hoàn toàn không có kinh nghiệm ứng phó. Nhưng ông là chỉ huy, phải quyết đoán. Ông cầm bộ đàm nhanh chóng ra lệnh: “Số 14 mặc kệ 15! Toàn bộ xe phía sau đi theo số 1! Chú ý chừa lại đường!” Ông không thể để binh lính chưa có chút chuẩn bị nào đã phải đối mặt thứ đã diệt xe 15, làm vậy chẳng khác nào để bọn họ đi chịu chết.

Đường Á ngồi xe số 14. Để thuận tiện mang về sắt thép, nước uống còn có thiết bị kiến trúc, trong một xe thật ra không có bao nhiêu người, trong thùng xe tính cả Đường Á thì tổng cộng có hai mươi người. Nói cách khác, đoàn xe nhiều nhất chỉ có hơn ba trăm người.

Sau khi thanh âm trong bộ đàm vừa dứt, trong xe thực yên tĩnh, cho nên Đường Á nghe thấy rõ ràng một thanh âm thanh thúy, như là giọt nước nhỏ xuống đỉnh xe, Đường Á trong lòng căng thẳng, lỗ tai dựng thẳng lên, so với Đường Á Đường Ngao nghe được tiếng động sớm hơn, đã bày ra tư thế bảo vệ.

Tiếng nước rơi càng lúc càng lớn, thời gian khoảng cách cũng ngày càng dài, chẳng lẽ đã đi rồi?

Không đúng! Khoảng cách nước rơi chứng minh thứ gì đó trên đỉnh xe đã đổi tư thế, điểm rơi càng cao thì rơi càng nặng cho nên thanh âm lớn hơn. Nhưng cử động thân mình vì cái gì? Đường nhiên là vì phát lực càng tốt! Công kích tấm thép trên đỉnh xe!

“Cẩn thận đỉnh đầu!”

Khi Đường Á còn chưa nói xong, một cánh tay móng dài đầy máu nháy mắt liền tiến vào, móng tay đen dài nửa thước giống như cắt đậu hủ, lập tức phá đầu của một binh sĩ, óc cùng máu phụt ra, văng sang binh lính bên cạnh biến thành một thân đầy máu. Bọn họ còn chưa kịp phản ứng, tấm thép trên đỉnh giống như tờ giấy bị hai móng vuốt dễ dàng xé mở khiến cho thân thể và mặt của “kẻ địch” lộ ra hoàn toàn.

Từng cùng tang thi đánh nhau, bọn họ tưởng chỉ có tang thi mang theo vi khuẩn gây bệnh là đáng sợ nhất, bởi vì chỉ cần bị cắn phải không tránh được cũng sẽ bị biến thành tang thi, trừ phi trước khi virus lây nhiễm đánh nát đầu. Nếu chỉ như vậy cũng không phải không thể chiến thắng tang thi, chúng nó hành động chậm chạp, phòng ngự lại yếu ớt. Một người bình thường chỉ cần dám cầm ống thép là có thể đánh chết một cái tang thi. Điều đó làm cho họ cảm giác tang thi cũng không quá đáng sợ, mặt thể cũng không tuyệt vọng đến thế.

Mà hiện tại xuất hiện trước mắt là “tang thi kiểu mới” đánh vỡ hi vọng của bọn họ. Mọi người đều biết, virus kết cấu càng đơn giản càng dễ dàng thay đổi, virus tang thi còn chưa bị phá hủy, chính là bởi vì kết cấu của nó rất đơn giản, rất dễ dàng biến hóa, tựa như một sợi tơ di động trong nước, mỗi giây lại biến thành một bộ dáng khác. Nói cách khác, biến hóa càng nhanh, tỷ lệ phát sinh biến dị càng cao. Loại biến dị này đối với tang thi mà nói, có khả năng chính là một loại “tiến hóa”.

Các nhà khoa học đã phát hiện khả năng này, nhưng không thông báo ra, mặt thể đã rất tuyệt vọng, không thể lại càng xui xẻo hơn, hơn nữa, dù sao cũng chưa phát hiện ra ví dụ thực tế không phải sao? Nói không

chừng suy đoán cũng chỉ là suy đoán. Hiện tại chỉ là tang thi cấp thấp đã có người buông tha chống cự, tang thi tiến hóa vừa xuất hiện thì dù những người dũng cảm chiến đấu với tang thi cũng phải từ bỏ.

Không có biện pháp, tang thi tiến hóa đã không phải là thứ chỉ cần một người là có thể giết chết.

Chẳng hạn như Đường Á.

Bọn họ nhìn tang thi tiến hóa, thấy nó khác tang thi cấp thấp, đã hoàn toàn không còn bộ dáng của loài người: Nhìn bên ngoài nó toàn thân là màu đỏ nhưng làn da sáng bóng, giống như lớp biểu bì trong suốt của chiếc lá mỏng, phía dưới lộ ra mạch máu gân mạch như đang phập phồng, khoe miệng kéo đến vành tai, giữa các kẽ răng cửa răng nanh không ngừng chảy nước dãi, âm thanh Đường Á nghe được là tiếng nước dãi rớt trên đỉnh xe. Cánh tay từng của con người dài ra gần hai mét, hơn nữa toàn bộ cơ thể lớn hơn một vòng, móng tay nguyên bản đã biến thành móng tay sắc bén dài nửa thước. Bởi vì bọn họ ở trong xe, nhìn không thấy nửa người dưới của nó.

Kết kết!

“! !”

Thân xe bắt đầu nghiêng, binh lính cố ổn định thân thể nhưng không thành công.

“Chúng ta mau chóng ra ngoài!” Tuy Đường Á có thể cân bằng thân thể, nhưng không biết tình huống bên ngoài thế nào, hơn nữa thùng xe rất nhỏ, bất lợi với họ. Tang thi tiến hoá rất khoẻ, có thể thoải mái xé rách tấm thép, nếu bọn họ tiếp tục ngồi bên trong, sẽ không có chỗ nào để ẩn nấp. Cứng đối cứng, ai có thể chịu được.

Ầm!! Thân xe bắt đầu nghiêng, khi tang thi tiến hoá còn chưa nhìn qua, Đường Á cùng binh lính trong nháy mắt mở cửa xe chạy ra ngoài, phía sau truyền đến âm thanh thiết bị bị ép tới biến dạng, còn có vài binh lính chưa kịp chạy ra phát ra tiếng kêu thảm thiết... Có người quay đầu lại nhìn thấy một quái vật đỏ tươi cao gần ba mét, giống như coi chiếc xe tải trở thành món đồ chơi, gấp xe thành hình dạng kỳ quái, nhét máu thịt tươi sống vào miệng.

Binh lính đỏ mắt, tuy rằng biết tang thi ăn thịt người, nhưng anh em đồng cam cộng khổ nhiều năm, ngay cả tôn nghiêm được bảo tồn thì thể cũng không có... Bọn họ nuốt không trôi cơn tức này! Lập tức có vài binh lính quay lại, nhắm vào quái vật nổ súng.

“Dừng đi.....” Các anh sẽ chết! Đường Á không phải quân nhân, không thể thấy cảm động với loại hành động bảo vệ tôn nghiêm này, cậu cảm thấy người đã chết nào cần quản thi thể thế nào, trong khi đó người sống mới vĩnh viễn là quan trọng nhất. Đường Ngao theo chân Đường Á, cậu dừng nó cũng dừng.

Viên đạn muốn bắn trúng tang thi tiến hoá cũng không dễ, tuy nó thể tích không nhỏ, nhưng động tác linh hoạt, động tác cứng nhắc của tang thi phổ thông tất nhiên không thể sánh bằng, nhưng rất cuộc không thoát được đường đạn. Cơ thể nó dù trở nên cứng rắn cũng không chặn được đạn, trên người rất nhanh liền có mấy chục vết thương, sau mấy lần bị bắn trúng, nó phát ra âm thanh đau đớn gào rống.

Tang thi cảm thấy đau? Binh lính cùng Đường Á nhất thời đều không thể phản ứng. Tang thi tiến hóa gào thét đứng thẳng thân thể, hai tay bắt lấy xe tải đã bị biến hình xoay tròn rồi ném về phía họ. Vài binh lính phản ứng không kịp bị ném chết, binh lính còn lại càng thêm phần nộ, nổ súng dữ dội hơn.

“!” Đúng lúc này, một loại thanh âm kỳ quái vang lên, người nghe được thân thể đều cứng đờ, ngay cả giọng nói đều phát không ra, con mắt cũng không thể chuyển động một chút. Sao lại thế này? !

“Gào!!” Đối ứng vang lên là tiếng thú rống, Đường Ngao chạy tới phía trước Đường Á, bày ra tư thế chiến đấu, đôi mắt nó phát ra quang mang khiếp người. Đường Á sau khi nghe được tiếng gầm thân thể lập tức khôi phục sức lực, với cậu mà nói này cũng không phải lần đầu tiên, động động cánh tay, mũi dao nghiêng xuống phía dưới, cả người tiến vào trạng thái chuẩn bị.

Không có gì bất ngờ xảy ra, một thân ảnh từ trong căn nhà ven đường đi ra. Hiện tại là mặt thể ngày thứ 25, trên đường bọn họ nhìn thấy tang thi đều là mặc quần áo thu đông, thân thể bần, mặt đại ra, nhìn thấy người sống liền lộ ra bộ mặt như ác quỷ, so với tang thi đột nhiên xuất hiện này, vóc người nó thon dài, mặc âu phục sạch sẽ, thậm chí còn đeo kính gọng vàng, từ sân vắng xa xa dạo chơi đi tới, như là một doanh

nhân thành công, thuộc gia đình quý tộc. Nếu không phải nó có gương mặt trắng xanh, đôi mắt không có lòng trắng, đại khái tất cả mọi người sẽ tưởng đây là một người bình thường, hơn nữa giống bạch mã vương tử trong cảm nhận của rất nhiều cô gái — dù sao bỏ qua màu da cùng ánh mắt, khuôn mặt nó nhìn thế nào cũng thấy cực kỳ anh tuấn.

Nó đến cạnh tang thi tiến hoá, tang thi vốn dĩ tợn khi nhìn thấy nó bỗng chốc lập tức dịu ngoan lại, hạ tay xuống sau đó thở “Hà hà”, tang thi mới xuất hiện hừ nhẹ một tiếng, nó liền ngoan ngoãn cúi đầu, lùi lại phía sau, giống như trẻ nhỏ làm sai — tang thi có thể nhân tính hóa như vậy sao? Bọn họ đang nằm mơ phải không?

Lúc này, thân thể binh lính cũng khôi phục tự do, chỉ là nhất thời quá mức khiếp sợ, không chú ý tới.

Tang thi mới xuất hiện hiển nhiên là một tang thi tiến hóa, không nhắc tới phương diện thực lực, số 15 vừa bị nó im lặng hủy diệt cùng việc khiến bọn họ mất đi năng lực điều khiển là biết nó có đáng sợ như thế nào — tại thế giới mà tang thi ở khắp nơi này, nếu bạn đang cận chiến với tang thi nhưng đột nhiên không thể cử động, vậy liền sẵn sàng đợi trở thành bữa ăn nhanh của tang thi đi.

Nó đầu tiên là dẫn quân vào bẫy, dùng đại quân tang thi đem bọn họ tới gần thị trấn R, lại ngăn cách bọn họ với đoàn xe — đúng vậy, Đường Á cùng vài binh lính còn lại đã mất liên hệ với đoàn xe, Quý Chính Vân không biết như thế nào, nhưng vì mục tiêu chiến thắng quyết định tạm lánh mũi nhọn, xe bọn họ bất hạnh bị bỏ lại. Ưu tiên nhiệm vụ, Quý Chính Vân không có khả năng lập tức trở lại cứu bọn họ. Những việc này hẳn đều do nó làm — hơn nữa, chú trọng bề ngoài sạch sẽ, có thể đoán ra nó vẫn có trí tuệ nhân loại, nhưng nhân tính... nó để loại tang thi có sức mạnh tự do phóng túng, thậm chí còn trợ giúp, như vậy chứng tỏ bọn họ không nên ôm hy vọng xa vời.

Phily: cái con tang thi tiến hóa ‘đầy máu thịt’ ấy, giống hệt như trong phim Vùng đất quỷ dữ, hẳn tác giả lấy tư liệu từ nó =)))

Phim khá hay, đề cử mọi người xem ^^

Bonus cái hình:

31. Chương 31

Khi Đường Á quan sát tang thi có trí lực thì đồng thời nó cũng đang quan sát cậu và Đường Ngao, nó dựa vào trực giác lập tức nhìn ra người có uy hiếp lớn nhất với nó, mấy binh lính bình thường này tất nhiên nó không thèm để vào mắt.

Tang thi có trí lực tiến lên trước vài bước, thân thể Đường Ngao hạ xuống càng thấp, phát ra tiếng gầm gừ uy hiếp, tang thi dừng bước, chỉ là ánh mắt nó đầy vẻ hứng thú nhìn chằm chằm Đường Á. Tuy Đường Á đã không còn sợ hãi tang thi, nhưng bị một đôi mắt không có lòng trắng nhìn chằm chằm thì hẳn da đầu ai cũng phát run đi? Nếu cậu không nhìn lầm thì khoé miệng tang thi kia đang nhếch lên thì phải?

Nó cười? Tuy cơ thịt nó không cứng ngắc giống tang thi bình thường, thế nhưng không có khả năng nó đang cười đâu, phải không?!

Binh lính bên cạnh lại thấy đây là một cảnh tượng hết sức quỷ dị: một con chó bị thấy tang thi tiến hóa đến gần thì gầm lên đe dọa, tang thi sau khi bị ngăn lại cũng không đánh tới mà lại nhìn chằm chằm Đường Á đầy hứng thú...

Nhìn cái gì! Nhìn thịt cậu ấy non mềm lắm sao? !

Tang thi đỏ tươi phía sau phát ra âm thanh “Hà hà” bất mãn, tang thi có trí lực quay đầu liếc nhìn nó một cái mới an tĩnh lại, sau đó môi nó mở ra vài lần liền có vài âm thanh kì dị khuếch tán ra. Đường Á không cảm giác gì nhưng Đường Ngao lại lập tức trở nên kích động, thân thể nhanh như một vệt đen đánh tới tang thi trí lực nhưng lại bị tang thi đỏ tươi phía sau ngăn cản.

Sau khi Đường Ngao va chạm với nó liền mượn lực lui về bên người Đường Á, gần như khối thịt hơn một mét bị Đường Ngao cắn xuống rơi trên mặt đất, một cánh tay của tang thi bị cắn hơn nửa, đau đớn hét thảm, đôi mắt phượng khép hờ của tang thi có trí lực bỗng mở lớn, miệng phát ra âm thanh ngày càng dồn dập.

Thân thể không có gì khác lạ, Đường Á không biết nó đang làm cái gì, Đường Ngao ngậm ống quần của cậu dùng sức kéo đi, đi vài bước lại quay đầu nhìn cậu, Đường Á hiểu là nó muốn mình đuổi kịp, tuy không rõ nguyên nhân nhưng vẫn đi theo, cậu quay đầu nhìn những binh lính còn lại. Đám lính nhìn nhau rồi cười khở, lắc đầu, lại giơ súng nhắm vào tang thi, bọn họ sắp dùng hết đạn, sức lực cũng không còn bao nhiêu, ngoài thị trấn đều là tang thi, không có xe bọn họ có thể đi đến nơi nào, không bằng ở lại dùng số đạn còn lại bắn tang thi, vì anh em đã chết báo thù.

Đường Á quay đầu đi theo Đường Ngao, không gian của cậu người sống không vào được, cậu không giúp được những binh lính này. Nhưng, cho dù có thể, có lẽ cậu cũng không cho người khác vào, bởi cậu không thể để lộ ra bí mật không gian, trong thời thế này nếu lộ ra cậu sẽ gặp nguy hiểm. Trong lòng những người lính này, quốc gia, nhiệm vụ là quan trọng nhất, nếu quốc gia muốn nghiên cứu Đường Á, không thể trông cậy họ sẽ giữ bí mật cho cậu — vì hoàn thành nhiệm vụ, không phải Quý Chính Vân đã bỏ họ lại sao?

Cậu chỉ muốn bảo toàn chính mình, cứ để cậu ích kỷ sống sót đi... Đường Á nghĩ vậy, nhưng trong lòng cuộn cuộn không ngừng như nham thạch tuôn chảy, tại sao lại khó chịu như vậy...thật khó chịu... nước mắt như muốn trào ra mang theo thứ cảm xúc đang nhiễu loạn cậu này là gì?

Đường Ngao dẫn đường, cậu đi theo, lên tới tầng sáu của tòa nhà, nó ý bảo Đường Á nhìn xuống phía dưới. Đường Á đến chỗ lan can, liếc mắt một cái xem bên dưới, gần như quên hô hấp: Đứng ở chỗ cao, cậu có thể thấy rõ ràng tang thi đang tụ tập từ bốn phương tám hướng, đoàn xe Quý Chính Vân đã không thấy đâu nữa, tang thi giống như sóng biển không ngừng tràn đến, vài binh lính kia đã bị bao phủ một cách im lặng, bầy tang thi gặp tang thi tiến hóa thì tự động tránh đi, tách ra một khoảng trống, phải nhìn kỹ mới thấy được. Đường Á liếc mắt liền thấy, ngồi trên vai tang thi đồ tơi khoe mạnh là tang thi trí lực, nó cũng miễn cưỡng quay đầu nhìn Đường Á, khuôn miệng lại khép mở, mắt phượng cong lên tràn đầy ý cười tàn khốc.

“Khốn khiếp!” Đường Á mắng thầm một tiếng, cậu đã thấy có phần lớn tang thi đang tách ra hướng đến chỗ nhà cao tầng cậu đang đứng, xoay người đi vài bước đến cửa áp mái nhìn xem, thoáng chốc liền có tang thi chen chúc xuất hiện, đường lui của bọn cậu bị chặn kín. Ở đây vào không gian chỉ an toàn được nhất thời, cậu không thể ở trong không gian cả đời! Nếu khi ra ngoài xung quanh đều là tang thi thì phải làm sao đây? Chỉ biết sẽ càng nguy hiểm hơn lúc này!

Thấy tang thi muốn xông lên, Đường Á đem cửa kho trạm xăng thu được lúc trước ném tới cầu thang, lại khóa cửa gỗ chặn tạm một lúc. Cậu phải nhanh chóng nghĩ ra biện pháp thoát thân!

Đến bên cạnh lan can, Đường Á quan sát bốn phía, phát hiện dưới lầu không phải tất cả đều là tang thi, bên cạnh tòa nhà này còn có một tòa nhà hai tầng, tang thi dưới lầu không nhiều, chỉ là cách hơn trăm thước, hơn nữa độ cao bốn tầng... Tuy không nhất định sẽ ngã chết nhưng gãy xương không phải chuyện đùa, hiện tại là mặt thế, bác sĩ cũng không dễ tìm. Linh tủy có thể trị miệng vết thương, ai biết có thể chữa gãy xương hay không?

“Ồ!” Vẫn đi theo Đường Á chạy tới chạy lui, Đường Ngao phát ra tiếng gọi khê, cọt cọt vào ống quần Đường Á, sau đó tránh ra vài bước, thân thể nó kịch liệt run run, xương cốt mạnh mẽ rung động, thân thể bằng tốc độ mắt thường thấy được bắt đầu to hơn, nhanh chóng biến thành cự thú cao hơn một mét, cái đuôi dài đến ba mét, sừng trên đầu mọc ra, đã dài ra nửa mét.

“!” Đường Á không ngờ Đường Ngao nói biến liền biến, hiện tại đang lúc mấu chốt của kì trưởng thành, trong thời gian ngắn như vậy khôi phục thân thể vốn sẽ tổn thương rất lớn với thân thể nó, nghe tiếng xương cốt không ngừng rung động, cậu có thể tưởng tượng loại bắt buộc nhanh chóng lớn lên này có bao nhiêu đau đớn. Đường Á đau lòng ôm đầu Đường Ngao, Đường Ngao vươn đầu lưỡi liếm mặt Đường Á, đầu lưỡi lớn hơn lập tức liếm được hơn nửa khuôn mặt. Lúc này nó đứng sát cậu không có khoảng cách, cơ hồ cao hứng muốn liếm đủ, nhưng nguy hiểm vẫn còn, phía sau cửa gỗ phát ra âm thanh sắp vỡ vụn vì chịu không nổi, hiển nhiên sắp chống đỡ không được nữa.

Đường Ngao vẫn chưa đã nghiền thu hồi đầu lưỡi, nằm phịch xuống, cái đuôi quần lấy eo Đường Á nhấc tới

trên lưng chính mình sau đó đứng lên. Đường Á hiểu ý của nó là ngồi lên lưng nó, bắt được lỗ tai nó hỏi: “Đường Ngao, mày có thể nhảy qua đó sao?” Tay cậu chỉ toà nhà hai tầng.

Đường Ngao liếm lòng bàn tay Đường Á đáp lại, sau đó lui về phía sau một bước, hạ thân xuống, trong nháy mắt đột ngột từ mặt đất phóng về hướng toà nhà hai tầng. Cùng lúc đó, cửa gỗ phía sau bọn họ rất cục tan tành, tang thi cùng vụn gỗ lao về phía bọn họ, nhưng vẫn chậm một bước, giống viên sỏi cỏ rớt từ toà nhà cao tầng xuống.

Đường Á không chú ý âm thanh xương cốt gãy nát vang lên khi tang thi ngã xuống mặt đất, tất cả lực chú ý của cậu đều ở trên người Đường Ngao, thấy khoảng cách còn chưa qua một nửa Đường Ngao đã từ điểm cao nhất bắt đầu rơi xuống, không khỏi hai chân kẹp chặt eo của nó, chẳng lẽ thật sự sẽ ngã xuống...

Gió lạnh thổi qua tóc Đường Á, cậu nheo lại ánh mắt nhìn Đường Ngao thực nhẹ nhàng như bước đi trên không trung — đạp một bước trên không vậy mà lại nhảy lên, lặp lại hai lần, vũng vàng dừng ở mái của toà nhà hai tầng.

Không đợi Đường Á xuống, Đường Ngao nhảy từ mái nhà xuống nó đáp xuống vị trí có khá ít tang thi, trên lưng nó Đường Á từ không gian lấy ra một cây gậy sắt dài khoảng một thước, đụng tới tang thi liền đẩy ra, đẩy không ra thì dùng giải quyết luôn, Đường Ngao lao về phía trước, một người một thú rất nhanh mở ra một con đường, bỏ lại bầy tang thi phía sau.

Đường Ngao chạy đến đường lớn mới dừng lại, lúc này bọn họ cách N thị đã tương đối gần. Đường Á từ trên lưng nó nhảy xuống, tại một nơi không xa tìm được một toà nhà ba tầng an toàn, hỏi Đường Ngao có thể thu nhỏ lại hay không, Đường Ngao buồn rầu cụp lỗ tai xuống, bởi không tích đầy đủ năng lượng đã cưỡng chế phải lớn lên, nó tạm thời chưa khổng chế biến hóa theo ý muốn được. Đường Ngao cố chống đỡ đi theo Đường Á vào trong, sau đó liền nằm rạp xuống đất, không có sức nữa — đói.

Đường Á lấy trong không gian ra mấy bôn thịt lớn, lại lấy ra một đồng bánh nướng thật dày, chính mình chỉ ăn một ít, còn lại đều cho Đường Ngao ăn. Đường Ngao liếm môi, kỳ thật chỗ này với nó mà nói chỉ tính là đồ ăn khai vị, năng lượng bên trong hoàn toàn không đủ cho nó dùng, đầu lưỡi quần lấy ngón tay Đường Á liếm liếm, nó quyết định nhịn xuống cho Đường Á giữ lại lương thực, dù sao để nó thật sự ăn no cần một con số kinh người, càng lớn cần năng lượng lại càng nhiều, chỉ có lượng lớn nguyên châu mới có thể thỏa mãn nhu cầu của nó. Chỉ là cậu làm cơm rất thơm ngon, nó vẫn là nhịn không được muốn ăn, nhưng nó quyết định về sau coi đồ ăn cậu làm ra như đồ ăn vật đi.

Đường Á không biết chuyện đó, Tuyết hồ cũng có ý xấu không nói cho cậu. Cho nên Đường Á nấu cơm vẫn đều là làm cho cậu cùng Đường Ngao, nhưng lại nhớ rõ kết hợp cả chất đậm và chất xơ, để tránh Đường Ngao ăn dinh dưỡng không cân đối. Tuyết Hồ thực sự không còn gì để nói, nhịn không được ở trong lòng mắng chửi: Người không cần phải nhớ rõ con này vốn là Ngao Tạng, hiện tại nó sắp thành tiểu ác thú, có gì không thể ăn, đâu cần quan tâm thực đơn cho Ngao Tạng kiêng cái này, phải ăn cái kia ahhh

Đường Ngao không thể thu nhỏ lại, Đường Á có chút khó nghĩ, xe cậu ở N thị cản trở về lấy, không biết đoàn xe Quý Chính Vân có an toàn trở về hay không, Đường Ngao biến lớn như vậy, giải thích thế nào cũng không thông, hơn nữa nếu đám người Quý Chính Vân còn chưa trở về, mình cùng đoàn đi ra lại một mình trở về, nhất định sẽ bị người hoài nghi? Hơn nữa trên đầu Đường Ngao còn có sừng, hình thể cũng lớn như vậy, trước chỉ có thể đợi đã, dù sao chiếc xe kia cũng không nhất thiết phải có, chỉ là cậu dùng quen không muốn bỏ mà thôi, hiện tại xe trên quốc lộ nhiều như vậy, cậu lấy mấy chiếc cho vào không gian là được. . .

Bởi vì tình huống thân thể Đường Ngao vẫn chưa ổn định, bọn họ nghỉ ngơi trong phòng hai ngày, Đường Ngao không muốn vào không gian, Đường Á tưởng như vậy mới tốt cho nó nên không cự tuyệt. Đợi đến tối sau khi Đường Á ngủ, Đường Ngao liền lặng lẽ mở cửa sổ; sau khi ra ngoài liền dùng cái đuôi đóng lại — Đường Á ngủ ở lầu ba, không cần lo lắng tang thi vào bằng cửa sổ — nó cũng không chạy xa, tại phụ cận tìm tang thi ăn nguyên châu, đến thời gian Đường Á sắp tỉnh chạy trở về vụng trộm vào bằng cửa sổ.

Đường Á cho dù trong lúc ngủ tính cảnh giác cũng rất cao, chỉ là Đường Ngao rất quen thuộc với cậu, hoàn toàn không cảnh giác, hơn nữa Đường Ngao sau khi biến lớn đã không thể cùng cậu ngủ trong ổ chăn, sửa lại thành ngủ ở bên người cậu, cho nên Đường Ngao hai tối liên tục chạy đi “săn mồi” cậu hoàn toàn không biết.

Như thế qua hai ngày, Đường Ngao khôi phục rất khá, Đường Á liền mang nó theo phương hướng rời xa N thị, chọn đường tương đối ít người để đi. Trên đường Đường Á chọn mấy chiếc xe tương đối chắc chắn, không bị phá hủy hay biến dạng, cậu lái một chiếc còn lại thì bỏ vào không gian, lúc trước đi trên đường cao tốc thế nào không nghĩ đến thu vài chiếc xe để vào trong không gian nhỉ..... =.=///

Rời N thị, bọn Đường Á không gặp được bầy tang thi qui mô lớn nào, không biết đám tang thi gần N thị có phải vẫn bị con tang thi có trí lực kia khống chế hay không — cậu cảm thấy lúc trước thật kỳ quái, người ở N thị có hơn 300 vạn, dù chỉ một nửa biến thành tang thi cũng có thể biến N thị thành tòa thành chết, quân đội có nhiều hơn nữa cũng không thể chống lại số lượng tang thi nhiều như vậy, hoá ra là bị tang thi trí lực khống chế tại thị trấn R gần đó, nghĩ đến lúc đứng ở mái nhà nhìn thấy bầy tang thi rậm rạp giống như cơn hồng thủy gần như lan đến lầu hai..... Bình tĩnh như Đường Á cũng không tránh khỏi sợ hãi.

Đường Á cảm giác nó sẽ không ở mãi tại thị trấn R, nó cùng tang thi tiến hóa lực lượng kia mạnh hơn tang thi bình thường nhiều, với lại trí thông minh cao như vậy không có khả năng chỉ ở một chỗ du dương, hẳn là sẽ tới gần chỗ có “thức ăn” phong phú hơn. Nếu tang thi trí lực rời khỏi thị trấn R, đám tang thi gần đó lại không đi theo..... tình huống N thị không mấy lạc quan cho lắm. Nhưng cậu đã rời khỏi N thị, không có khả năng lại quay về, hơn nữa nếu cậu nói, cũng sẽ không có người tin N thị có nhiều binh lính như vậy, lại có tường cao....

Hy vọng chỉ là cậu nghĩ nhiều, hiện thực sẽ không thể tồi tệ hơn nữa đi.

—————
.

Tác giả có lời muốn nói: Muốn làm tiểu kịch trường:

Đường Á: “..... Anh rõ ràng có thể một lần nhảy qua đúng không?” [có ý làm em sợ?]

Đường Ngao: “Em không biết là có thể đi trên không trung rất đẹp trai sao? Á Á~” [kỳ thật chỉ muốn khoe ra kỹ năng mới thôi.....]

~~ nhéo lỗ tai

Đường Ngao [ôm lỗ tai hồng hồng gõ cửa]: “Ô ô ~ Á Á người ta sai rồi~ cho người ta vào đi mà ~”

32. Chương 32

Đường Á và Đường Ngao vừa đi vừa nghỉ trên đường bốn ngày mãi cho đến X thị mới tìm nơi ở tạm, bởi vì theo thời tiết càng ngày càng lạnh ô tô cũng càng ngày càng khó chuyển động. Cho dù Đường Á không sợ lạnh thế nhưng vẫn mặc thêm quần áo, đời trước đã trải qua đông lạnh, vừa cảm thấy nhiệt độ không khí hạ xuống trong lòng liền phát run. Đường Ngao da lông rất dày, trời càng lạnh nó càng tự tại, Đường Á khi ngủ liền nhịn không được muốn tới gần nó, thế rồi dứt khoát ôm nó ngủ.

Đường Á nhớ rõ, đời trước vào tháng 12, thời tiết cũng đột nhiên lạnh hơn, lúc ấy cậu cùng người khác tránh ở trong phòng, sau này không có ăn thời tiết lại càng lúc càng lạnh, bọn họ đã theo như lời radio nói đi tới căn cứ người sống sót ở N thị, kết quả..... Cậu sống lại, rất nhiều chuyện phát triển so với ban đầu không giống nữa, ví như trước khi mặt thế đến, các lão giáo sư của viện nghiên cứu khoa học nước Z đang ở lại F thị, quốc gia buộc phải phái quân đội tới cứu bọn họ, cậu cùng các học sinh cũng thuận tiện được mang về N thị, sau đó là tang thi tiến hóa xuất hiện.....

Nên tới không nên tới đều đã tới, tỷ như nhiệt độ đột nhiên hạ thấp — một tuần sau khi tiến vào tháng 12, thời tiết lại đột nhiên giá lạnh hơn, nhiệt độ không khí đột ngột về không độ, chỉ trong một đêm mà toàn bộ mặt nước đều kết tảng băng thật dày, tiếp đó là tuyết lớn trăm năm khó gặp, bông tuyết có thể lớn như một nắm tay. Hệ thống sưởi ấm trong nhà đã sớm ngừng, những người không có chút chuẩn bị đã bị đông chết không biết bao nhiêu.

Điều đáng cao hứng duy nhất chính là thân thể tang thi cũng đông cứng, hành động chậm chạp, đều co đầu rút cổ dưới các hầm ngầm không dám đi ra. Con người có thể dễ dàng đánh gãy thân thể tang thi cứng ngắc, với điều kiện đầu tiên là con người không bị đông cứng cũng như có sức cầm vũ khí.

Loài người tạm thời có thời gian để thở. Mọi người bị đông lạnh khổ sở thế nhưng vẫn hy vọng loại giá lạnh này tiếp tục duy trì, trói buộc lực hành động của tang thi. Nhưng theo thời gia, tuyết ngày càng rơi xuống lớn hơn, không có dấu hiệu ngừng lại, mọi người lại bắt đầu sợ hãi thời tiết sẽ lạnh hơn nữa, cuối cùng không phải chết ở trong miệng tang thi ngược lại sẽ bị đông chết.....

Nhất thời toàn bộ thế giới đều tĩnh lặng, không có người biết đau khổ này khi nào thì sẽ chấm dứt, tương lai là một mảnh hắc ám nhìn không thấy hy vọng.

Đó cũng là nguyên nhân vì sao Đường Á quyết định không tiếp tục lên đường, cậu không có nơi nào vội vã cần đi, không nhất thiết phải đi trong thời tiết lạnh thấu xương này. Trong khung cảnh gió bão mịt mù bắt đầu nổi lên, radio không bắt được bất cứ tín hiệu nào, mở ra chỉ có một mảnh tạp âm rè rè, radio hiển nhiên cũng đã ngừng hoạt động.

X thị không lớn, tang thi không có quá nhiều, vẫn nằm trong năng lực của Đường Á và Đường Ngao, bọn họ hiện tại ở tại một ngôi nhà phong cách phương Tây kiểu cũ. Đường Á lúc trước chọn nơi này là bởi vì nó ở ngoại ô; phòng ở chất lượng thoát nhìn cũng tốt; bức tường lại dày; chịu rét giữ ấm, về phần lầu một trong đại sảnh còn có một lò sưởi lớn trong tường chính là may mắn ngoài ý muốn.

Xe đã được Đường Á thu vào không gian, bởi vì cửa chính khóa nên bọn họ vào từ cửa sổ. Thời điểm đi vào trong phòng không có tang thi, lò sưởi trong tường củi lửa đã tắt, chỉ còn lại không biết bao nhiêu cây gỗ cháy xém, có một ông lão nằm trên ghế đối diện với lò sưởi, thần sắc im lặng không có hô hấp, không biết là cái gì mang ông đi, nhưng thoát nhìn không phải trải qua thống khổ. Ông sẽ không nhìn thấy thế giới này biến đổi có bao nhiêu hoang đường, không chút vướng bận mà rời đi.

Đường Á cùng Đường Ngao đem di thể ông lão chôn tại phía sau ngôi nhà, họ không lập bia bởi vì sẽ dễ bị phá hủy, hơn nữa cũng không biết danh tính của ông. Bọn họ ở nơi chứa củi lửa trong sân phía sau phát hiện một tang thi đã đông cứng, nhìn qua hẳn là bảo mẫu của nơi này, trên người không có vết thương, bởi vì không phá được cửa phòng mà bị nhốt ở trong này, ở trong đó cho đến tận khi bị đông cứng — tang thi là người chết đi biến hóa thành, thân thể tế bào đều đã bị thay thế, máu dĩ nhiên cũng không chảy, cơ thể không có nhiệt độ càng dễ dàng bị đông cứng.

Nó đứng ở nơi đó, nhìn thấy Đường Á thì lộ ra biểu tình hưng phấn muốn nhào lên, nhưng khớp xương chuyển động phát ra âm thanh như tiếng xê dịch bàn ghế ma sát với nền đất, hoạt động hai bước liền mất đi cân bằng ngã nhào xuống. Đường Ngao tiến lên rất dễ dàng một chân chụp nát đầu của nó, lộ ra khối óc cơ hồ đông lạnh thành băng, thật không biết đầu óc bị đông lạnh đến loại trình độ này thì nó vận động như thế nào.

Nhưng tang thi này là trường hợp đặc biệt, bởi vì nó ở trong sân sau đợi thật lâu, mới có thể bị đông lạnh thành cái dạng này. Tựa như lúc đầu tang thi đều ưa tối, thời tiết trở nên lạnh chúng nó sẽ trốn vào những nơi tối tăm. Tang thi sẽ không bị đông chết cũng sẽ không bị đốt chết, nhưng con người thì có, cho nên trận rét lạnh không biết khi nào sẽ chấm dứt này thật sự rất khó nói là phúc hay là họa.

Đường Á ở lại trong căn nhà, mỗi ngày phần lớn thời gian đều đi ra ngoài tàn sát tang thi thu thập nguyên châu, buổi tối thì vây quanh lò sưởi trong tường, trên đồng lửa dùng giá sắt để một cái nồi lớn, Đường Á nấu canh thịt ở đó, bởi vì thời gian hầm canh dài, đồ gia vị lại mang theo hương vị thức ăn thơm ngon xông lên mũi, Đường Ngao nằm bên chân cậu, đầu đặt ở trên chân trước, một bộ không động đậy, chỉ có cái đuôi không ngừng đong đưa mới bộc lộ tâm tình nôn nóng của nó.

Đợi đến khi Đường Á đem canh thịt cùng bánh rán giao cho nó, Đường Ngao lập tức nuốt vào toàn bộ, dù sao nó không sợ nóng, lúc này nó chỉ hận chính mình miệng lớn ăn quá nhiều, một bồn canh thịt cùng bánh thoáng chốc đã ăn sạch. Lưu luyện liếm liếm đáy bồn bóng loáng, Đường Ngao ngừng lại liền thấy một bồn khác. Lúc này, một bồn canh thịt tản ra hơi nóng hầm hập mê người ngay trước mặt nó, ngẩng đầu nhìn đến chính là gương mặt tuần tú nhưng do lâu dài rèn luyện cùng với đánh tang thi mà trở nên rắn rỏi của Đường Á, Đường Ngao nhất thời đã quên đồ ăn, chỉ cảm thấy người trước mắt vừa quen thuộc vừa xa lạ, tản ra mùi hương so với canh thịt càng quyến rũ, khiến nó thật muốn nuốt vào một lần, miễn cho bị người khác xem xét mơ ước.

“Sao lại ngừng? Không phải chưa ăn no sao?” Một bàn tay bạch ngọc dùng lực vừa phải xoa đầu nó, nhiệt độ cơ thể hơi lạnh khiến thân thể đột nhiên cảm giác khô nóng trong nó lập tức thoải mái hơn nhiều, “Ồ ồ”

hai tiếng muốn dán mặt lên, nhưng bàn tay đã thu hồi.

“Nhanh ăn đi kéo lát lại lạnh. Tao đi xem tình huống bên ngoài thế nào.” Cảm giác Đường Ngao không có vấn đề gì, Đường Á liền đi đến bên cửa sổ kéo rèm cửa ra, trời đêm không còn màu sắc dày đặc mây, gió từ phương Bắc đã nhỏ hơn nhưng lại giống như nổi lên một cái gì đó.

Đường Á không chú ý tới phía sau cậu ánh mắt như hắc thạch của Đường Ngao ngày càng trở nên sâu thẳm. Trong đầu của nó thanh âm của Tuyết hồ không ngừng vang lên, Tuyết hồ hấp thu không ít nguyên châu, rốt cục có thể phóng một ít thần thức ra bên ngoài, ví dụ như nó có thể trực tiếp trò chuyện trong đầu cùng Đường Á hoặc Đường Ngao, không bị người ngoài nghe được, nhưng bị hạn chế tại trong phạm vi 100 m. Hiện tại, nó đang nói trong đầu Đường Ngao, Đường Á không thể nghe được, nó nói: “Người không phải muốn cùng ta thân thiết hơn sao, càng gần hơn sao? Ta có thể nói cho người phương pháp, chỉ cần người biến thành người, sau đó.....”

Đây không phải lần đầu tiên Tuyết hồ nói vấn đề này với Đường Ngao, từ khi nó có thể cùng bọn họ nói chuyện liền phát triển theo xu thế lảm nhảm, bình thường Đường Á đối lời nói vô nghĩa không thêm nghe, Tuyết hồ liền đem mục tiêu chuyển hướng về phía Đường Ngao, đem những gì nó nhìn thấy, nghe được, nghĩ đến đều nói cho Đường Ngao nghe. Kết quả tên đại ngốc chỉ nghe lời Đường Á khiến nó tức giận không nhẹ.

Sau này, Tuyết hồ liền chuyển hướng, từ nói xấu Đường Á sửa thành trợ giúp Đường Ngao lấy được sự chú ý của Đường Á. Phương pháp đó quả nhiên dùng được với loài trung khuyến này. Tuyết hồ bắt đầu tiến hành bước thứ hai hướng dẫn Đường Ngao đả ngã Đường Á. Đường Ngao thân là Ngao Tạng, đối với chủ nhân vạn phần trung thành, nhưng đồng thời dục vọng độc chiếm cũng vô cùng mãnh liệt. Kế hoạch dụ dỗ Đường Ngao độc chiếm Đường Á của Tuyết hồ rất nhanh liền thành công, nhưng sau đó..... liền không có! Con cún ngu ngốc này! Vẫn không thông suốt!

Thẳng đến gần đây nó phát hiện Đường Ngao tựa như bắt đầu xuất hiện thời kì phát tình bởi vì huyết mạch Ngao Tạng, vì thế liền nhắc lại lời nói cũ, Đường Ngao quả nhiên xao động.

Trước kia Đường Ngao đều là trực tiếp bỏ qua không thèm để ý, hôm nay đột nhiên không biết làm sao lời Tuyết hồ đề nghị giống như tràn ngập dụ hoặc. Nó đột nhiên cảm giác biến thành người giống như Đường Á có thể khiến hai người càng gần gũi nhau hơn..... Tuyết hồ nói là bởi vì nó thích Đường Á, thích.....

Thích là cái gì nó không biết, nhưng Đường Á là người duy nhất nó muốn thân cận, đây là sự thật. Hơn nữa bởi vì huyết mạch Ngao Tạng trong cơ thể chưa loại bỏ hoàn toàn, nó giống như tiến vào thời kì phát tình.

“Còn nhớ rõ hai tang thi tiến hóa kia không?” Giọng nói của Tuyết Hồ rất có từ tính chậm rãi từ từ thì thầm, mang đến một loại hương vị mê hoặc. Nhưng Đường Ngao nghe không có cảm giác, đối với nó mà nói chỉ cần không phải giọng của Đường Á, tất cả đều giống nhau, nó phân biệt chủ yếu dựa vào khứu giác mà không phải thính giác.

“..... Ta..... phải..... làm..... sao.....???” Đường Ngao lần đầu tiên đáp lại Tuyết hồ, nó bắt chước Đường Á học cách nói của con người, nhưng bởi vì là lần đầu tiên cho nên tốc độ rất chậm, từng chữ từng chữ.

“Tang thi thông thường có nguyên châu vậy còn tang thi tiến hóa thì sao? Nguyên châu của nó chứa đựng lực lượng hẳn là đủ cho người biến thành người.” Tuyết Hồ không nói rõ kỳ thật tốc độ trưởng thành của Đường Ngao đã vượt xa so với nó dự đoán, cho dù không có nguyên châu của tang thi tiến hóa thì hai năm sau nó có thể thành người, “Tang thi tiến hóa có hai con, người ăn một là đủ rồi còn một con khác mang về cho ta.” Đây cũng là nguyên nhân đầu tiên nó giết giây Đường Ngao, một viên nguyên châu của tang thi tiến hóa bằng với mấy chục vạn nguyên châu của tang thi thông thường.

Đây mới là mục đích chính của Tuyết hồ, vẫn là xem Đường Á là quân cờ — cậu khiến nó rất phiền! Khiến nó phải ăn cái thứ ghê tởm moi từ trong óc tang thi — hơn nữa còn buộc nó phải chịu theo điều kiện của cậu! Khi nó xưng vương thấy rất nhiều người giống như Đường Á, loài người rất đáng khinh, cho nên nó mới đầy ác khí mà trăm ngàn khổ cực muốn bẻ cong Đường Ngao.

Nghĩ đến ngày nào đó Đường Á đột nhiên bị thú cưng nuôi lớn nhào vào, biểu tình nhất định rất thú vị..... Tuyết hồ mới cảm giác ác khí trong người giảm đi một chút.

Vào đêm, Đường Á ngủ trên giường cạnh lò sưởi, cánh cửa sổ nhẹ nhàng bị mở ra, một bóng đen khổng lồ lặng lẽ chuồn ra ngoài, đập trên khoảng không đi về hướng thị trấn R.

Khi sắc trời sắp sáng, Đường Ngao mới mang theo một thân đầy miệng vết thương trở về, Đường Á bị mùi máu làm bừng tỉnh, liền thấy được bộ dáng Đường Ngao ghé vào trên sàn đầy chật vật, lông đen ướt sũng không biết có phải do máu hay không. Đường Á lập tức ngồi dậy xuống giường muốn tiến lên xem xét, bị Đường Ngao kêu “hừ hừ” tránh né, miệng vết thương trên người là dấu vết do tang thi gây ra, có chứa virus cho nên không thể để Đường Á chạm vào.

Đường Ngao né vài lần, mặt sàn đã nhuộm mấy vệt máu đen, Đường Á không dám lại gần nữa, liền cầm lên một cây gậy gỗ chạm vào trên người Đường Ngao, lúc này nó không né tránh, dùng ánh mắt ướt sũng đáng thương hề hề nhìn Đường Á, cậu nhất thời chỉ có thể thở dài, đem nó chữa khỏi vết thương đã rồi tính sổ sau.

“Tao đưa mày vào không gian sau đó lập tức đi ngâm linh tủy, biết không?”

“Ồ ồ ~” Thân thể Đường Ngao lập tức biến mất trong không khí, Đường Á thế này mới thoáng thả lỏng, lấy một thùng nước lau chỗ nó mới vừa nằm, lau sạch tất cả vết máu, tuy rằng trời lạnh sẽ không truyền xa, không nhất định sẽ có tang thi bị hấp dẫn tới đây nhưng vẫn cẩn thận một chút thì hơn.

Lúc này, bên trong không gian.

Đường Ngao nổi trên sông, thân thể bao phủ một tầng hồng quang, theo đó miệng vết thương trên người nó giảm bớt, hồng quang càng ngày càng yếu, cuối cùng hoàn toàn nhìn không thấy nữa. Mặt sông kịch liệt dao động, mép nước bắt đầu rõ ràng giảm xuống, dự báo bên trong có một dị biến kịch liệt.

Bên kia, Tuyết hồ không nói chuyện được với Đường Ngao lại không có cách nào ngăn cản, nhìn linh tủy nhanh chóng giảm bớt cơ hồ muốn bạo phát thành: Nguyên châu của nó! Linh tủy của nó! Quả nhiên người có liên quan đến Đường Á đều là kẻ xấu!

Đêm nay, Đường Ngao đập không mà đi đến thị trấn R, dựa theo mùi tìm đến con tang thi tiến hóa kia, vốn mục tiêu là hai nguyên châu của chúng nó. Kết quả trong khoảng thời gian vừa qua không gặp, chúng nó lại tiến hóa còn lợi hại hơn. Đường Ngao không chút suy nghĩ, liền tấn công tang thi có trí lực, thiếu chút nữa bị tang thi đồ tươi khỏe mạnh cùng trăm vạn tang thi vây ở thị trấn R không thể trở về. May mắn thời khắc nguy cấp Đường Ngao đột phá dùng kỹ năng mới lĩnh ngộ giết chết tang thi đồ tươi, còn về phần tang thi trí lực, nó lui lại kịp thời, nhờ vô số tang thi che lấp nên rất khó phát hiện. Năng lực mới lần đầu tiên sử dụng tiêu hao không ít khí lực của Đường Ngao, hơn nữa lúc này trời cũng sắp sáng Đường Ngao liền không tiếp tục truy đuổi.

Sau khi Đường Ngao rời khỏi, một tên quần áo hỗn độn bắn thiu từ trong đám tang thi đi ra, chính là tang thi tiến hóa kia, mắt kính của nó đã rớt, hai mắt từng trắng bệch nay chỉ còn một mảnh đỏ rực, từng cỗ âm khí không chịu khống chế tỏa ra, đầu vài con tang thi bình thường gần đó lập tức liền nổ tung. Tang thi có trí lực xoay người lấy ra nguyên châu bên trong, không lau không rửa trực tiếp nuốt xuống, một đôi mắt đỏ rực sáng lóe, sắc mặt nó lúc đỏ lúc xanh vô cùng quỷ dị.

.

Tác giả có lời muốn nói:

Ách... Đường Ngao chọc tới tang thi trí lực ~[~]

~Chương sau, tiểu công thành người..... (có phải quá sớm hay không.....)

33. Chương 33

Đường Á ở bên ngoài đợi hai ngày, bởi vì trong không gian đang tràn ngập hơi thở mãnh thú, Tuyết hồ nói thân thể người phạm trần không chịu nổi, lúc này tiến vào tức là muốn chết. Thật ra, nó rất muốn khóc khi nói những lời này, nó một chút cũng không muốn ở trong không gian đối mặt với mãnh thú được không?

Trong không gian, trên mặt sông băng — sông linh tủy mờ ảo hơi nước trắng xoá, gần bờ sông hơi nước càng dày đặc hơn, ẩn ẩn lộ ra hồng quang, sương trắng trên mặt sông tạo thành hình dạng một ác thú đang há miệng rộng cắn nuốt, ánh mắt vừa vặn nhìn tới Tuyết hồ — nếu không phải ngọc châu của Tuyết hồ khởi động không gian này..... khi ác thú đang đói mà lại gặp nó, nó sẽ bị yêu thú ăn đúng không!!

Cho nên khi Đường Ngao vừa biến hóa thành công, Tuyết hồ liền khẩn cấp gọi Đường Á đem nó ra ngoài.

Khi Đường Á nhận được tin của Tuyết Hồ, mới vừa đến bên cửa sổ, kéo rèm cửa, thấy một bông tuyết hình lục giác vừa vặn rơi xuống, mặt đất bên ngoài đã phủ một tầng sắc trắng — tuyết đã bắt đầu rơi.....

“Đúng rồi, Đường Ngao còn chưa thấy tuyết bao giờ nhỉ?” Đột nhiên phía sau xuất hiện hơi thở quen thuộc, Đường Á cảm thấy khẩn trương, không quay lại, đồng thời mở một cánh cửa sổ ra. Gió lạnh mang theo tuyết bay vào, cậu không khỏi rung mình, sau đó một thân thể trơn bóng cực nóng bao lấy cậu.

Hoa tuyết lớn, Đường Á dễ dàng tiếp được một mảnh, chỉ là một thân thể đột nhiên bị một cái gì đó kề sát vào khiến cậu hoảng sợ, một cánh tay với nước da sẫm màu cường tráng từ phía sau cậu vươn ra, đóng cửa sổ, tay còn lại bắt được tay Đường Á kéo ra phía sau, đầu lưỡi ấm nóng của con người liếm đi hoa tuyết đã sắp tan trong lòng bàn tay cậu.

Đường Á kinh ngạc quay đầu, liền chạm phải ánh mắt đen như mực, ánh mắt rất quen thuộc, cậu thăm dò kêu một tiếng: “Đường Ngao?”

“Ngao ô ~” Đáp lại là đôi cánh tay ôm chặt lấy cậu, Đường Ngao vươn đầu lưỡi liếm mặt Đường Á, cũng thân mật dùng chóp mũi cao thẳng cọ cọ cổ cậu.

Nó — không đúng, hiện tại là hấn — hấn thích cơ thể này cùng với tư thế này, có thể dễ dàng ôm Đường Á vào trong ngực, còn đặc biệt dễ dàng liếm mặt cậu. Kỳ thật hấn cũng muốn liếm nơi khác, nhưng Đường Á mặc quần áo rất dày, chỉ lộ ra tay với mặt, không liếm được.

Cảm giác này rất kỳ quái...

Bởi vì đây là Đường Ngao đã làm bạn với cậu thời gian qua, cho nên thân thể quen thuộc khi đối phương lại gần, nhưng của thủy tinh phản chiếu ra lại là hình ảnh thân mật của cậu với một người xa lạ, khuôn mặt trắng nõn bắt giác nhiễm sắc hồng, Đường Á rút tay lại, nơi bị chạm qua dường như vẫn lưu lại nhiệt độ đối phương — động tác thân mật cùng cảm giác này, cậu chưa từng được cảm nhận.

Có lẽ do cha mẹ mất sớm chẳng, hoặc do tính cách của cậu, Đường Á không thích quá thân mật với người khác, cậu tự giới hạn cho mình một không gian, không cho bất cứ kẻ nào đặt chân đến, không quá thân thiết với ai, dĩ nhiên cũng không có bạn bè thân thiết nào. Cậu đã quen chôn sâu tâm sự trong lòng, chỉ dựa vào chính mình, độc lập hoàn thành tất cả. Cậu thích động vật, bởi vì ở chung với chúng rất nhẹ nhõm, cái gì cũng không cần nghĩ, nhất là chó. Cậu còn nhớ trước kia từng thấy một tấm áp phích: Ánh nắng xuyên qua tầng mây chiếu rơi xuống mặt đất, trên con đường nhỏ dẫn về nhà, bóng dáng một ông lão và một chú chó chậm rãi bước đi, trên áp phích có một câu — “Càng gặp nhiều người, tôi lại càng thích chó hơn”.

Tuyết hồ đã từng nói, chỉ cần Đường Ngao hấp thu đủ năng lượng, sẽ có thể biến thành người, nhưng Đường Á không nghĩ lại nhanh như vậy, cậu chưa chuẩn bị gì cả, tuy biết tương lai Đường Ngao sẽ biến thành người, Đường Á tôn trọng, cũng coi trọng nó, coi nó là người bạn thân nhất cũng quan trọng nhất của mình, nhưng thực tế đối mặt với nó khi là một con chó, sâu trong lòng Đường Á vẫn khó coi nó như một con người mà đối đãi, cho nên, đột nhiên đối mặt Đường Ngao ở dạng người, cậu mới kinh hoảng không biết phải ở chung như thế nào.

Đường Á đẩy cánh tay Đường Ngao đang ôm lấy mình, xoay người, rốt cục thấy rõ bộ dáng Đường Ngao sau khi biến hóa: Mái tóc tán loạn, khuôn mặt tựa như điêu khắc nhưng vẫn hiển lộ vẻ non nớt, đôi mắt sâu thoát nhìn rất thâm thúy, khung xương rắn chắc hơn nữa rất cao, là dáng người tam giác ngược tiêu chuẩn, có lẽ cao gần 1m9, chỉ là thất lưng quang lõa chứng minh cơ thể hấn không có gì che chắn. Đường Á mất tự nhiên quay đi, không dám nhìn xuống — cậu không thể trông cậy một dã thú mới thành người tự mặc quần áo không phải sao?

“Á Á!” Thanh âm Đường Ngao thuần hậu mà từ tính, chỉ là trong đó bao hàm ủy khuất — Á Á đẩy hấn ra là không thích cái dạng này của hấn sao? Nếu Tuyết hồ lừa hấn..... Về sau đừng nghĩ lấy được dù chỉ một

viên nguyên châu!!!

Đường Á nhìn thẳng mắt Đường Ngao, đối phương cũng khẩn trương nhìn cậu chăm chú, đó là một đôi mắt đen thuần rất sạch sẽ, phản chiếu rõ ràng bộ dáng của cậu — cậu đang rối rắm cái gì? Căn bản là không cần mà! Đây là đồng bạn quen thuộc của cậu, chỉ là thay một bộ dáng khác, hấn vẫn là nó, là người làm bạn với cậu đến giờ, có là người hay không thì có quan hệ gì? Đường Á không phải kẻ chỉ biết công lý không quản thân tình, ngược lại, cậu rất bao che khuyết điểm, Đường Ngao đã bị cậu liệt vào nhóm “người thân” của cậu, tuyệt đối không phải người xa lạ có thể so sánh được.

Đường Á tuyệt đối không có tư tưởng khúc “Không phải chủng tộc của ta, tất có dị tâm” gì đó, người phản xã hội còn ít sao? Hơn nữa Đường Ngao lại không có tâm tư gây hại cho xã hội, cũng không có xã hội nào có thể gây hại cho hấn — mặt thể đã phá hoại, thậm chí đánh tan xã hội của loài người, trật tự mới còn đang trong quá trình thành lập.

Xung quanh đều là những kiến trúc hoang phế lạnh lẽo với bầu tang thi đói khát dữ tợn, dù người đã quen cô đơn cũng sẽ khát vọng ấm áp, Đường Á không phải người hay ra vẻ, cậu thừa nhận: Cậu cần Đường Ngao, nhưng cậu tôn trọng lựa chọn của hấn, nếu Đường Ngao muốn rời cậu đi, cậu tuyệt đối sẽ không cố giữ lại — ban đầu, cậu nghĩ vậy, đối với người của mình, cậu vĩnh viễn không thể độc ác.

Nhưng ánh mắt Đường Ngao, là khẩn trương, khát vọng, là hoàn toàn tín nhiệm, nếu cậu nói ra, Đường Ngao sẽ thương tâm phải không?

Hấn tuy đã biến thành người, nhưng tâm lý vẫn chỉ là dã thú, bị người thân đẩy đi, nhất định hấn sẽ rất khổ sở?

Nếu cậu không chủ động rời đi, tôi vĩnh viễn không bỏ rơi cậu!

Đường Ngao, đây là lời hứa của tôi với cậu, vô luận cậu biến thành bộ dáng gì đi chăng nữa, lời hứa này sẽ không bao giờ thay đổi.

“Lại đây đi!” Nghĩ thông, tâm trạng lập tức thoải mái hơn, Đường Á khôi phục hình thức ở chung bình thường giữa hai người, mặc dù cảm giác có chút kỳ quái, nhưng vẫn vô cùng tự nhiên, cậu quyết định sau này sẽ thường hỏi ý Đường Ngao hơn, dù sao hấn cũng có sở thích của mình, cậu có thể giúp hấn, nhưng không thể áp đặt ý chí của mình lên hấn.

“Á Á!” Cảm thấy Đường Á thả lỏng cảm xúc, Đường Ngao giang rộng vòng tay ôm chặt Đường Á trong lòng — nếu phía sau hấn còn có đuôi, hiện tại nhất định đã nhếch lên, ngoe nguẩy — vui sướng vầy vầy với cậu.

“Đợi” Nói chưa xong đã bị ôm chặt, lời chưa nói hết tự nhiên phải nuốt trở về, Đường Á không nói gì, cậu chỉ là muốn mặc quần áo cho cái tên không mặc gì cả này thôi, không cần lập tức ôm lấy cậu a! Hơn nữa, khi Đường Ngao ôm sát vào cậu, xúc cảm chỗ bụng của cậu khiến cậu cơ hồ muốn đẩy ra — trong nhà đốt lò sưởi ấm áp, cậu chỉ mặc một chiếc áo lông dê mỏng, lại bị Đường Ngao gắt gao ôm chặt, cho nên cậu nhận thấy rõ ràng thứ dán vào bụng cậu, độ lớn, hình dạng, xúc cảm..... Nhất thời cả cổ cũng nổi lên màu đỏ ửng, khiến Đường Ngao vừa vịn chôn đầu ở cần cổ Đường Á nhìn thấy, không biết tại sao, cảm giác vô cùng mê người, nhưng lại luyến tiếc một ngụm ăn luôn, liền vươn đầu lưỡi liếm liếm.....

Ngao ô, giống như cắn một ngụm

~“Đừng liếm.” Vị trí mẫn cảm đột nhiên bị thứ gì đó nóng ướt đụng tới, Đường Á bắt giác rung mình, mang Đường Ngao cùng vào không gian — cậu nhớ rõ trước đây mình lấy được không ít quần áo người lớn trong kho hàng siêu thị, chắc Đường Ngao mặc được. Đường Á không nghĩ nhiều về hành động thân mật của Đường Ngao, bởi khi hấn ở dạng chó cũng rất thích liếm cậu, dã thú thích dùng mùi của mình đánh dấu vật sở hữu là chuyện rất bình thường, Đường Á nghĩ theo góc độ này, cũng không thấy có cái gì không đúng, chỉ là nghĩ đến sau này bọn cậu có thể sẽ sống cùng người khác, có lẽ vẫn nên dạy Đường Ngao thói quen sinh hoạt của con người thôi, nếu không bị người ta chú ý rồi phát hiện ra gì đó cũng không tốt.

Đường Ngao không cam lòng buông Đường Á ra, ngũ quan của hấn khắc sâu, tuy rằng đường cong gương mặt vẫn lộ vẻ non nớt, nhưng khi nghiêm lại vẫn rất có uy nghiêm, tựa như một vị tướng quân có kinh nghiệm trên sa trường, có một loại sát khí sắc bén, thực sự có thể dọa người — nhưng hấn hiện tại ở cùng

Đường Á, khí thể liền hoàn toàn biến thành giống vật sáng lờ lờ gì đó, hy vọng có thể nhận được sự chú ý của Đường Á.

Cậu đang tìm gì đó trong đồng đồ, hẳn đương nhiên sẽ không tức giận với Đường Á, hẳn là giận thứ gì đó trong tay Đường Á, đều tại chúng cướp đi chú ý của Đường Á! Hẳn muốn xé chúng nó thành mảnh nhỏ, sau đó nghiền thành bột phấn! Đó là nếu Đường Á không tức giận.....

Rất nhanh, Đường Á tìm ra quần áo thích hợp, vốn định trực tiếp ném cho Đường Ngao, lại nghĩ hẳn chưa mặc bao giờ nhất định sẽ không muốn, bình thường hẳn lại không kiên nhẫn, mất kiên nhẫn sẽ cắn luôn..... Vì để bộ quần áo nguyên vẹn, vẫn là để cậu giúp thì hơn.

Mặc đồ lót trước đi.....

“Nhắc chân.” Cố gắng không nghĩ đến cái gì kì quái, cả hai đều là nam, cần có đều có, không có gì cần kiêng dè, trước đó Đường Á ngượng ngùng là vì cảm giác tiếp xúc thân mật không cách quần áo quá xấu hổ, hình như cậu chưa ôm ai bao giờ, mà nếu có, đại khái là khi cậu mới năm tuổi thì phải, vì bị ngã nên được mẹ ôm vào trong ngực an ủi, khi cậu lớn hơn, cha mẹ luôn đi làm không về, gia đình nhà bác sẽ không ôm cậu, sau khi cha mẹ cậu qua đời, lại càng không có ai làm như vậy

Nhưng, hiện tại nhìn Đường Ngao, Đường Á chỉ có thể nói: Cậu nuôi rất giỏi, dinh dưỡng không thiếu, thứ cần phát dục đều phát dục, cho dù ngủ say, cũng thấy được kích thích chỗ đó hơn xa tiêu chuẩn bình thường [cậu chưa thấy chỗ đó của người khác, đương nhiên sẽ so với chính cậu]

Đường Á tỏ vẻ, của mình mới là tốt nhất, cậu sẽ không hâm mộ đâu! Cậu chỉ là người thường sao có thể so với dã thú!

Đường Á vừa tự giải thích vừa mặc từng thứ lên người Đường Ngao, Đường Ngao cũng rất nghe lời, ngoan ngoãn đứng bất động, hẳn nghe thấy thanh âm Đường Á rất êm tai, nhưng nội dung hoàn toàn không nhớ tí gì, lực chú ý của hắn đều tập trung vào bàn tay Đường Á đang sờ tới sờ lui trên người hắn, nhiệt độ cơ thể bất giác tăng lên, phía dưới truyền đến cảm giác trướng trướng, gần đây hẳn thường xuyên xuất hiện tình trạng này, biết phải xử lý thế nào, bình thường hẳn sẽ ra ngoài hóng mát hoặc là nghĩ tới đồ ăn vật Đường Á làm, cho đến khi bình tĩnh lại mới thôi — từ khi hắn hồi phục nguyên hình, Đường Á biết hẳn có đủ năng lực để tự bảo vệ, không ngăn hắn ra ngoài “thêm cơm” vào buổi tối nữa. Dù sao hắn còn đang trong kì trưởng thành, cần rất nhiều năng lượng, đồ ăn bình thường cung cấp quá ít, chỉ có thể dựa vào nguyên châu, chờ sau khi hắn thành niên, sức ăn sẽ nhỏ đi rất nhiều — sẽ dễ no hơn, có điều ăn như thế nào cũng sẽ không no chết được.

Hiện tại Đường Á ở bên cạnh hắn, hơn nữa còn gần như vậy, Đường Ngao cảm giác cái chỗ kia càng phình ra.....

“Tốt rồi. Sau này cứ mặc quần áo theo trình tự này, hiểu không?” Đường Á biết Đường Ngao sợ nóng, chỉ mặc cho hắn một cái áo lông cùng một chiếc quần dài thoải mái, bên ngoài mặc thêm một cái áo khoác thể thao. Sau khi mặc xong, thấy Đường Ngao muốn kéo quần áo, lo hắn lỡ tay xé rách lại phải mặc lại, Đường Á vội vàng ngăn hắn lại, nói: “Nhịn một chút, quen rồi sẽ thấy tốt hơn.”

Bên ngoài không giống trong không gian, nhập gia tùy tục, Đường Ngao đã biến thành người, không thể lơ đãng chạy khắp nơi, dù không quen cũng nhất định phải tập thành thói quen.

“Ô ô ~” Đường Ngao nghe lời không kéo, nhưng giống như trước đây, lập tức cọ cọ cầu bồi thường cầu an ủi cầu vuốt ve, hơn nữa hai tay còn ôm lấy người Đường Á, có thể sát lại càng gần, tuy rằng cơ thể thay đổi cùng bị trói buộc đều khiến hắn rất không thoải mái, nhưng ôm Đường Á, hẳn liền cảm giác có thể xem nhẹ tất cả.

“Đừng sợ, có tôi ở đây, tôi sẽ dạy cậu.” Đường Á tưởng Đường Ngao cảm thấy bất an với hình dạng mới của nó, thẩm mỹ của ác thú chắc khác người rồi, biến thành như vậy có lẽ sẽ khiến hắn không tự tin, vì thế liền an ủi.

Kỳ thật lúc này, trong lòng Đường Ngao nghĩ đến một việc hoàn toàn khác, lúc còn ở hình dạng chó, lớp lông như làn da thứ hai của nó, khi bị Đường Á vuốt ve, tựa như trực tiếp sờ trên cơ thể, mà khi mặc quần

áo, tuy ôm được Đường Á, nhưng cảm giác thay đổi, nếu không phải trong mũi tràn ngập hương vị dễ ngửi của Đường Á, sẽ chỉ như ôm một đồng quần áo mà thôi.

Mây kiếm của Đường Ngao nhả chặt: Biến thành người không thoải mái như Tuyết hồ nói, ngược lại phải mặc quần áo khó chịu, Đường Á cũng không cho hắn liếm, ôm cách quần áo lại càng không thân cận.

34. Chương 34

Ngày Đường Ngao biến hóa vừa vặn vào mùa một tháng giêng, bầu trời đổ xuống một trận tuyết trắng như lông ngỗng, toàn không gian phủ một tầng trắng xóa, thời khắc này tất cả huyết tinh hắc ám đều bị che giấu, giống như chưa từng đến thế giới này.

Đường Á mở radio, chỉ có tạp âm, vì thế lại tắt. Mặt thể, ở mọi góc ngách trên thế giới, vô số người sống sót đang giãy dụa sinh tồn, nước Z đông dần nên càng nghiêm trọng. Năm 2014, không có tiếng hoan hô cười nói, không có chúc mừng, đáy lòng mỗi người nặng nề u ám, có người cho rằng, tai nạn này là trừng phạt của thần linh vì những hành động sai trái của loài người, họ bắt đầu cầu nguyện, cũng sấm hối cho những sai lầm mình từng phạm phải, nguyện ý đánh đổi tất cả để lấy một chút bình an, hy vọng mặt thể sớm ngày chấm dứt.

Hiển nhiên không thể nào...

Đường Ngao không phải người, hắn sẽ không lo lắng cho người khác hay cho thế giới này, với hắn mà nói, toàn bộ thế giới chỉ cần Đường Á là đủ, tất cả mọi thứ của Đường Á mới là điều hắn để ý. Đường Ngao cảm thấy Đường Á không vui, cũng không ăn bữa tối phong phú Đường Á làm cho hắn, cánh tay duỗi ra liền đem Đường Á kéo vào trong lòng, cúi đầu kêu một tiếng: “Á Á!”

Hắn vừa mới biến hóa còn chưa thể tự nhiên nói chuyện, chỉ có tên Đường Á đã thầm gọi trong lòng trăm ngàn lần, nên dễ dàng gọi lên. Hắn đưa đôi đũa inox đã bị niết đến biến dạng trong tay cho Đường Á, trông mong nhìn cậu.

“Cậu a.....” Quả nhiên, lực chú ý của Đường Á thành công bị dời đi, vòng ôm ấm áp khiến tâm cậu lập tức bình yên trở lại, không nghĩ lại việc khiến cậu áp lực mà lại chẳng giải quyết được gì này nữa, thay vào đó cậu chú ý tới Đường Ngao. Bởi vì Đường Ngao không dùng đũa, đũa bằng trúc hay gỗ thì hắn vừa sờ đến cũng sẽ gãy, Đường Á tìm hai thanh inox thích hợp cho hắn dùng, kết quả, món Đường Ngao thích một miếng cũng chưa động tới, mà đũa đã bị làm biến dạng.

Đường Á đành phải tay cầm tay Đường Ngao trực tiếp dạy. Bàn tay Đường Ngao tương xứng với cơ thể hắn, rất lớn, dày rộng, một tay Đường Á không bao trọn, chỉ có thể điều chỉnh ngón tay Đường Ngao thành tư thế cầm đũa chính xác, đỡ tay hắn gấp đồ ăn, chỉ là, nếu không phải dùng lực quá mạnh khiến đôi đũa tách ra mỗi chiếc một đường thì là cách cầm không đúng nên không gấp được, trên mặt bàn đầy nước canh bị vẩy ra tung tóe. Đường Ngao làm sai, như một đứa trẻ to xác cao mét chín dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn Đường Á, dường như có thể nhìn thấy tai đuôi đã thu hồi cũng rũ xuống.

Mỗi lần hắn lộ ra vẻ mặt này, Đường Á liền không nhẫn tâm trách móc hắn, lần này cũng vậy, Đường Á nghĩ: Hắn vừa mới thành con người, học không tốt cũng là chuyện bình thường, nhiều người ngoại quốc học rất lâu cũng không biết dùng đũa như thế nào đâu! Là tại cậu yêu cầu quá cao... Còn nhiều thời gian, không vội, chậm rãi hướng dẫn là được.

Trong lòng Đường Ngao có một con thú nhỏ đang nhe răng, ánh mắt lộ ra giảo hoạt, khi Đường Á nhìn qua chớp mắt lại biến thành chân chất, ăn đồ ăn Đường Á đút, hạnh phúc kêu “Ồ ô”, cánh tay ôm Đường Á lại không bị cậu đẩy ra liền ngang nhiên ôm chặt, chủ động buông — không có khả năng.

Gió lạnh thấu xương với trận tuyết lớn kéo dài dai dẳng gần hai tháng, gần như mỗi ngày Đường Á cùng Đường Ngao đều phải dọn tuyết đọng trước cửa một lần, nếu không trong một đêm tuyết đọng có thể cao quá đầu, qua hai ngày sẽ cao đến mức cửa sổ lầu hai cũng bị chặn, người không ra được. Đường nhiên khi gió tuyết giảm bớt, hai người cũng sẽ ra ngoài thu thập nguyên châu.

Ngày càng khó thấy tang thi ở bên ngoài, Đường Á liền bắt đầu tìm trong các toà nhà, mấy toà nhà gần đây đều bị dọn dẹp qua một lần, không gặp phải tang thi tiến hóa, tang thi bị đông lạnh rất dễ giết — đây là đối với Đường Ngao mà nói. Lúc này nhiệt độ không khí có lẽ đã hạ được hơn 30-40 độ, Đường Á dù không ngại rét lạnh nhưng cũng chỉ là người thường, cho dù làm mọi biện pháp chống lạnh cũng không thể ở ngoài trời lạnh lẽo lâu, nên trong khoảng thời gian này hầu như đều là Đường Ngao vất vả.

Đường Á ở trong nhà, phân loại những thứ mình thu thập được từ trước tới nay, không dùng thì để sang một bên — Tuyết hồ hấp thu càng nhiều nguyên châu, không gian mở rộng thêm không ít, Đường Á trồng càng nhiều cây lương thực, hơn nữa đã thu hoạch rất nhiều lần, thêm hoa quả rau dưa trồng vào cũng chiếm một góc không gian, nhìn rất có cảm giác thỏa mãn.

Bất quá, cùng lúc đó, thịt trong không gian cơ hồ chỉ còn lại loại thịt cá mà Đường Ngao không thích, Đường Á không thích ăn thịt, Đường Ngao thì lại là không thịt không vui. Bọn họ cũng tìm đến siêu thị hoặc những nơi có thịt, nhưng sau mặt thể, nhiệt độ thấp đến mức phải cắt điện, khiến thịt trong tủ lạnh đều bị biến chất không thể ăn.

Ở các trang trại chăn nuôi có động vật chạy ra bị tang thi ăn không ít, đột nhiên nhiệt độ hạ thấp càng làm đông chết rất nhiều gia súc, bị con người nuôi lâu ngày, chúng nó đã mất đi một số bản năng quan trọng. Động vật may mắn còn tồn tại đều trốn rất kĩ, những loại có thể ăn thịt liền càng thiếu.

Lúc trước bởi vì không gian quá nhỏ, Đường Á hoàn toàn không muốn nuôi gia súc gia cầm trong không gian, giờ muốn nuôi và cũng có điều kiện để nuôi thì gia cầm gia súc lại khó tìm. Hiện tại trong không gian cậu chỉ nuôi hai con gà hoang do Đường Ngao bắt về, dùng rào tre vây một góc trong không gian.

Tuyết hồ đối với việc Đường Á mang động vật không có linh trí cũng không sạch sẽ này vào không gian vô cùng khó chịu, nhưng kháng nghị bị Đường Á bỏ qua, Đường Ngao không thêm để ý tới nó, nó chỉ có thể ôm lệ ôm hận nhìn chằm chằm đôi gà không biết sống chết được nuôi đến vui vẻ kia, nhìn đến khi gà bị yếu khí của nó doạ sợ tới mức lạnh run, trong lòng mới tốt hơn chút, ngược lại nó càng khó chịu — nó là Tuyết hồ, lúc trước cũng là Yêu Vương xưng bá một phương, thế nào bây giờ lại lưu lạc đến mức bắt nạt mấy con gà tầm thường không chút yêu lực để vấn hồi tự tin là sao a.....

Ban đầu Đường Á không muốn nuôi gia cầm gia súc một phần vì cậu chưa từng nghĩ sẽ rời cộng đồng một mình sinh tồn, cậu cũng không phải Robinson lưu lạc hoang đảo, nuôi gia cầm gia súc cậu có thể học, nhưng có học cũng không có kinh nghiệm, hơn nữa khi đó thời gian để cậu chuẩn bị cho mặt thể cũng không nhiều, cái việc làm nhiều công ít, học xong cũng chưa chắc làm được này không bằng trực tiếp đi trao đổi với người khác theo nhu cầu còn tiện hơn.

Cậu đã lên kế hoạch, đợi tuyết ngừng, sẽ về N thị xem tình hình, N thị có nhiều người như vậy, hẳn phải nuôi không ít gia cầm gia súc mới đúng, cậu có thể dùng lương thực để đổi, chỉ là không thể lấy đồ mới, may mà lúc trước mua dư không ít lương thực, mặt khác, không biết đám người Quý Chính Vân có an toàn trở về hay không...

Tuyết ban đêm rơi nhiều nhưng tĩnh lặng, chỉ thỉnh thoảng có âm thanh các chạc cây bị gãy do không chịu nổi sức nặng của tuyết đọng, nên cho dù cách rất xa, Đường Ngao đang ngủ vẫn nghe thấy rõ ràng rất nhiều tiếng chân đạp trên tuyết cùng hơi thở mỗi một của con người, tiếng bước chân nhiều hơn tiếng hô hấp, có người đang bị bày tang thi truy đuổi..... ba người. Hắn ngủ bên cạnh Đường Á, nhìn Đường Á vẫn ngủ say không bị quấy rầy, chậm rãi ngồi dậy, lặng im đi đến cửa sổ xa nhất, mở ra nhảy xuống.

Trên mặt tuyết, ba người đang chạy như điên, phía sau có hơn mấy trăm tang thi đuổi theo. Tang thi bị nhiệt độ thấp đông lạnh, hành động chậm chạp nhưng kiên trì không ngừng đuổi theo, thế nào cũng không chịu buông đồ ăn sắp đến miệng. Trạng thái ba người chạy phía trước cũng không tốt, tuy tốc độ của họ nhanh hơn lũ tang thi cứng ngắc một chút, nhưng cũng chẳng hơn được bao nhiêu, chạy lâu như vậy, hít thở không khí lạnh giá không thể cung cấp đầy đủ dưỡng khí cho bọn họ, mặt bị đông lạnh đến mất cảm giác, hai chân giống như không phải của mình, trong đầu thầm nghĩ “Chạy! Đừng dừng lại! Không thể dừng!”, nhưng đồng thời cũng tuyệt vọng, trong đầu không ngừng vang lên câu nói — Vô dụng thôi! Không chạy nổi nữa! Sẽ chết.....

Khi đằng trước đột nhiên xuất hiện một bóng người cao lớn, ba người đầu tiên là vui vẻ, đến khi thấy sau lưng người đó không có ai, chỉ có mình hắn, vui mừng lại biến thành tuyệt vọng: Không ai cứu giúp, chỉ là

thêm một người chết cùng mà thôi...

Có hai người chạy qua người mới xuất hiện kia thì chậm lại, bọn họ muốn từ bỏ, chạy không nổi nữa, không nghĩ tới sẽ chết khi đã gần N thị như vậy... Đáng chết, chỉ cần cố thêm chút nữa sẽ đến được N thị! Đến N thị sẽ an toàn!

Người còn lại vẫn chưa từ bỏ, cắn răng kiên trì chạy, kỳ thật kia tốc độ kia chẳng khác đi bộ là bao. Hắn không muốn chết! Hắn còn rất nhiều việc chưa làm! Không thể cứ từ bỏ vậy! Chết như thế, hắn thành quỷ cũng không cam tâm! Phải đến khi hai người phía sau sợ hãi kêu lên, hắn mới quay đầu nhìn thoáng qua, một cái liếc mắt khiến hắn dừng bước, ánh mắt trợn lên, quả thực không tin được điều mình nhìn thấy.

Hắn nhìn thấy cái người đàn ông mới xuất hiện kia — không, không đúng, trong ánh tuyết trắng chiếu rọi, hắn nhìn ra người đó chỉ là một thiếu niên dáng người tương đối cao lớn — vậy mà chỉ dựa vào sức mạnh bản thân, chặn lại bầy tang thi đang không ngừng xông tới! Vũ khí hắn cầm chỉ là một chiếc xẻng công binh bình thường, mỗi nhát đều chuẩn xác nện lên đầu lên cổ tang thi, nơi hắn đi qua, màu đen thẫm bắn lên đầy đất.

Sống đến lúc này, từ L thị đi đến N thị, mỗi người bọn họ đều từng giết qua vài tang thi, nhưng đó đều là những tang thi lạc đàn bị đông gần như không cử động nổi nữa, bọn họ không tốn công vào nhược điểm của tang thi giống Đường Á, cũng không mạnh mẽ giống Đường Ngao, tang thi đông cứng chém vào hết như chém những khối đá, sức mạnh của bọn họ không đủ để làm ra động tĩnh lớn như vậy. Cảnh tượng óc chầy ra bọn họ cũng đã thấy qua, nhưng cảnh tượng máu me bạo lực, mảnh thi thể văng khắp nơi như vậy nhiều nhất cũng chỉ thấy qua trên phim, nhất thời sắc mặt đều trắng bệch, dạ dày đói khát muốn nôn lại chỉ nôn ra nước.

Đường Ngao không cần biết bọn họ nghĩ gì, hắn chỉ là thấy nguyên châu đưa tới tận cửa như vậy không thể không cần, nhờ truyền thừa hắn học được ‘cách không thủ vật’, giờ không cần trực tiếp tiếp xúc cũng có thể lấy được nguyên châu. Kỳ thật hiện tại Đường Á cũng làm được, mà chính xác ra là Tuyết Hồ làm được, Đường Á không thể tu tiên, không học được tâm pháp bí quyết gì đó, Tuyết hồ chậm rãi khôi phục, ‘cách không thủ vật’ thì không thành vấn đề, nhưng làm vậy đều cần một điều kiện tiên quyết — đó chính là vật bị lấy sẽ không kháng cự, cho nên Đường Ngao vẫn tấn công tang thi, khiến chúng mất năng lực hành động hoặc hoàn toàn tử vong. Nguyên châu là virus kết tinh trong đầu tang thi, không có nguyên châu, tang thi sẽ hoàn toàn tử vong.

Một nguyên nhân khác, chính là hắn không muốn Đường Á bị bọn họ đánh thức. Trước cửa nhà đã dọn sạch tuyết, liếc một cái có thể nhận ra là dấu vết do con người gây nên, nếu mấy người này hoảng loạn chạy đến chỗ đó gõ cửa, Á Á ngủ không sâu nhất định sẽ bị đánh thức, hơn nữa một khi đánh thức, cậu sẽ rất khó ngủ tiếp. Có thể đánh thức Á Á chỉ có hắn mà thôi! Kẻ khác đến một người cần chết một người!

Đường Ngao nhe răng, bốn cái răng nanh của nó so với người bình thường dài hơn một chút, răng nanh so với tuyết còn trắng hơn — nên biết rằng, thời viễn cổ con người cũng là thức ăn của ác thú! Hắn chưa từng nếm qua thịt người, nhưng cũng không ngại nếm thử, khai phá món ăn mới đâu!

35. Chương 35

Đường Ngao giết hết tang thi liền xoay người đi luôn, không định nói chuyện. Ba người vô tình được cứu đã lấy lại tinh thần sau sự kinh sợ, nhìn thấy thiếu niên cao lớn không nói một câu đã muốn đi, sắc mặt hắn lạnh lùng, ba người cũng không dám ngăn lại. Nhưng bọn họ không có xe, chẳng hay đồ ăn, nếu thiếu niên ấy đi, có lẽ bọn họ cũng rất khó gặp được người khác, ở ngoài trời tuyết rơi, dù không gặp tang thi, nhiệt độ thấp cũng đủ đe dọa tính mạng bọn họ.

Lúc chạy trốn thì không thấy gì, dừng lại, hai người mới phát hiện ngoại trừ nôn khan và cố gắng hô hấp, họ cũng không làm được gì khác, cũng không đứng thẳng được, nôn như muốn tống hết mọi thứ trong bụng ra ngoài. Thấy hai người kia hiển nhiên không thể nói chuyện, người kiên trì không từ bỏ, cũng là người chạy xa nhất, hiện tại lại cách Đường Ngao gần nhất đành phải mở miệng: “Chào cậu!”

Vài giờ há miệng hô hấp trong lạnh giá, hiện tại hai lá phổi đau như kim đâm, nói không nên lời, nhưng không nói không được. Nghe tiếng, thiếu niên lập tức nhìn lại, người đàn ông kinh sợ khi thấy ánh mắt dã thú vô tình của thiếu niên, anh ta nghẹn lời — sát khí quá nặng!

Ánh mắt thiếu niên lạnh lùng, đen thui, thậm chí có thể phản chiếu rõ ràng bóng dáng người đối diện, nhưng sâu thẳm thâm thúy, khiến người đàn ông cảm giác như mình sắp bị dã thú cắn chết, trái tim tuyệt vọng lãnh lẽo, trong đầu lại không sinh ra nổi ý muốn chạy trốn, chỉ lặp lại một câu duy nhất: Xong đời!

Khi thiếu niên đột nhiên dời ánh mắt, anh ta mới chậm rãi khôi phục tri giác, che ngực cố gắng hô hấp, quay đầu, liền thấy nguyên nhân khiến thiếu niên kia dời đi ánh mắt — một thanh niên mặc áo choàng màu trắng đang đi tới. Dù không thấy mặt, nhưng người đàn ông cũng biết tâm tình cậu thiếu niên đang chạy như bay tới đón kia có bao nhiêu vui thích, giống một con chó lớn thấy chủ nhân, cái đuôi đều phải cong lên.

Còn cách khá xa, gió lại lớn, anh không nghe rõ thanh niên kia nói gì với thiếu niên, thiếu niên giống như có chút mất hứng, nhưng vẫn dụ ngoan gật đầu, dựa vào người thanh niên, thanh niên thoạt nhìn sững nịch lại bất đắc dĩ, sau đó người thanh niên đi tới chỗ họ, đằng sau, thiếu niên hung hăng nhìn chằm chằm bọn họ, anh ta không chút nghi ngờ, nếu không phải thanh niên kia ở đây, mình nhất định đã đầu thân chia lìa — bởi vì, ánh mắt thiếu niên như ánh mắt dã thú, tràn đầy sát ý, coi mạng người như cỏ rác.

“Các anh muốn đi N thị sao?” Thanh niên mở miệng, thanh âm cậu trong trẻo, ánh mắt cũng trong suốt, thoạt nhìn giống kiểu người ôn hòa, không biết thế nào lại ở cùng với loại thiếu niên tràn đầy sát khí này a.

“Đúng..... Đúng vậy.” Người đàn ông đáp lời, bị ánh mắt dã thú đối khất nhìn chằm chằm khiến anh trả lời mà áp lực rất lớn.

“Đi theo tôi.” Đường Á thở nhẹ một hơi, cậu biết ba người đã bị đông lạnh trong gió tuyết rất lâu, nơi này không thích hợp nói chuyện. Trận tuyết lớn đã ngừng cuối tuần trước, lúc này nhiệt độ không khí tăng lên không ít, nhưng vẫn chưa quá 10 độ, tuyết đọng hầu như không tan nhưng đã xẹp xuống rất nhiều, cậu cũng định đi N thị. Thanh niên xoay người đi trước dẫn đường, thiếu niên một tắc cũng không rời theo sau cậu, thấy thế nào cũng giống một con chó nhỏ đang cẩn thận canh giữ cục xương của mình không cho phép bất cứ kẻ nào mơ ước, người khác liếc mắt một cái cũng sẽ bị cắn một miếng..... Tính tình quá hung tàn.....

Người đàn ông đã lấy lại chút sức lực cố nhắc bước đi theo, hai người phía sau cũng cẩn thận đuổi kịp, đi khoảng sáu, bảy trăm mét, người thanh niên dẫn bọn họ vào một ngôi nhà kiểu Tây, lúc bọn họ vào cửa, thiếu niên quay đầu liếc ba người một cái, bước đi cũng không dừng, vẫn duy trì khoảng cách đi theo thanh niên. Hai người kia trì hoãn không nhận thấy, người đàn ông lại sợ tới mức tim như hẫng mất một nhịp, sau khi hồi hồn cảm thấy khóc không ra nước mắt, hình như anh cái gì cũng chưa làm mà? Cái loại oán khí cảnh cáo này vì sao mà có vậy?

Đường Ngao đang vô cùng tức giận, đương nhiên không phải với Đường Á, mà là tức giận ba người kia, đặc biệt là kẻ mới nói chuyện với cậu. Trong suy nghĩ của hắn, người hay không phải người, chỉ cần muốn tới gần Á Á đều không có ý tốt, cần canh phòng nghiêm ngặt, càng khỏi cần nói bọn họ còn vào nhà!

Trong lòng Đường Ngao, nơi này đã là nhà của hắn và Đường Á, người xa lạ không được phép bước vào, kết quả hiện tại có tới ba người! Tuy là Á Á cho vào..... Hắn không giận Á Á được, nhưng vẫn có cảm giác lãnh địa đã bị kẻ khác xâm phạm, truyền thừa huyết mạch nói cho hắn: “Kẻ xâm phạm lãnh địa, chết”.

Dã thú rất dễ mang thù, gặp kẻ địch sẽ không chết không ngừng, cho dù tạm thời không hành động, cũng chỉ là đang chờ kẻ địch bớt cảnh giác mà thôi. Cá voi có thể vượt nửa vòng trái đất đuổi theo kẻ thù, voi nhớ rõ kẻ thù kiên nhẫn chờ đợi vài thập niên, rắn hổ mang chết đi sẽ lưu giữ hình ảnh kẻ địch trong mắt, đồng loại của nó sẽ căn cứ vào đó tìm đến kẻ thù đến khi giết chết kẻ đó mới thôi.

Đường Ngao vẫn nhớ rõ diện mạo dữ tợn của kẻ lúc trước đâm dao vào hắn, chỉ là người nọ muốn hại Đường Á, bị Đường Á đánh lại, đã chết trong tay tang thi. Không tự tay giết kẻ thù, cừ hận trong lòng khó có thể tiêu tán, tuy rằng hắn không lộ ra trước mặt Đường Á, nhưng hắn vẫn hận con người.

Suy nghĩ này chưa từng thay đổi, Đường Á là đặc biệt với hắn, là ngoại lệ, có phải người hay không không quan trọng. Hắn nguyện ý kiềm chế không giết người trước mặt Á Á — Tuyết hồ nói cho hắn không ít ví dụ về con người cùng yêu thú sống chung, nhưng con người đều không thể tha thứ yêu thú giết người khác.

Đường Ngao sợ hãi, hần sợ hãi Á Á sẽ sợ hần, sẽ rời đi, hần không biết nếu ngày nào đó không thấy cậu, hần sẽ làm ra loại chuyện gì.

Đường Á không biết khúc mắc trong lòng Đường Ngao, cậu cho ba người vào chỉ vì ngày mai bọn cậu sẽ cùng họ rời đi, nơi này không có gì quý giá, để họ vào ở một đêm cũng không sao. Nếu không phải người có ác ý với mình, Đường Á vẫn muốn thuận tay giúp đỡ trong khả năng, dù sao mặt thể đã lấy đi không ít mạng người, những người còn sống tiếp tục đấu đá hục hặc với nhau thì sẽ không có đường sống, cậu lại không có ý nghĩ phản xã hội, cũng không vui vẻ nhìn con người đi đến diệt vong. Phức sào chi hạ, an hoàn noãn(*)? Nếu toàn bộ địa cầu trở thành thiên đường của tang thi, là một con người — cậu cũng rất khó sống tiếp.....

(*) Đại ý: tổ chim đã rơi, làm sao còn quả trứng nào có thể lành lặn nguyên vẹn)

Ba người vào phòng liền cảm thấy không khí ẩm áp ập đến, thấy lò sưởi trong tường đang bập bùng ánh lửa, một người trong họ muốn đi tới thì bị Đường Á ngăn lại: “Trước hết đứng xa một chút, đợi thân thể khô phục tri giác rồi qua đó sau.”

Bị Đường Á ngăn lại là một thiếu niên rất xinh đẹp, mũi dính một hạt kim cương thời thượng, chỉ là hai má rất gầy, lại bị đông lạnh đến trắng xanh, thoát nhìn hết như quỷ. Thiếu niên biết Đường Á nói đúng, cơ thể bị đông cứng đột nhiên tiếp xúc nhiệt độ cao có thể đột ngột thay đổi mà bị tổn thương, cậu ta quá lạnh nên nhất thời quên mất. Nhưng nghe giọng điệu cậu thanh niên thản nhiên khiến cậu ta khó chịu trong lòng, càng khó chịu là cậu ta còn phải nghe theo. Nhìn hai người đi cùng đã ngoan ngoãn hoạt động tay chân bên kia, cậu ta cắn cắn môi dưới, vẫn đi qua.

Đường Á dùng que sắt gầy gầy củi trong lò sưởi, đun chút nước sôi, lại cầm ra lương khô mua hồi trước — Đường Ngao từng ăn qua, khô khốc lại vô vị, ném qua một lần liền không bao giờ chạm đến nữa. Đối với việc Đường Á không đưa thức ăn cho bọn họ mà còn đem thứ mình ghét nhất cho người khác ăn, Đường Ngao cao hứng ôm Đường Á tỏ vẻ thực vừa lòng, nhưng, vì sao hần cảm giác lương khô của Á Á cũng rất thơm nhỉ? Không muốn cho người khác ăn cơm Á Á làm..... lương khô cũng coi như cơm đi!

Thoáng chốc, thân thể ba người đã khô phục, lúc nhận được hộp đựng cơm, người đàn ông cùng cậu thanh niên tỏ vẻ cảm kích với Đường Á, cậu thiếu niên thì không nói chuyện, cầm cúi ăn — cậu ta đói bụng lắm! Một khối lương khô to bằng bàn tay, sau khi mở ra, một khối có thể đủ phủ kín hộp đựng cơm, hơn nữa dễ tiêu hóa, dễ hấp thu, dễ ăn no.

Ăn xong, người đàn ông bắt đầu giải thích: anh ta tên là Phương Chí Lập, hơn 30 tuổi, độc thân, là người L thị, nghề nghiệp là bác sỹ thú y, nhà ở khu vắng vẻ, công việc cũng không tốt, nhưng khi mặt thể bùng nổ lại tránh được một kiếp, cũng là cái may trong cái rủi.

Anh trốn trong phòng, nghe radio, chờ cứu viện, mãi đến khi nhiệt độ đột nhiên hạ thấp, lương thực trong nhà cũng hết, đành phải ra ngoài tìm đồ ăn, có lẽ do khu đó quá hoang vu, trên đường đến siêu thị nhỏ gần nhà chỉ đụng phải vài tang thi đơn lẻ hành động cứng ngắc, nghĩ rằng không phải nó chết thì chính là mình phải chết, anh vùng xéng tấn công. Cửa siêu thị chắc chắn, lại có chần bông, anh ở đó, đến khi nghe radio nói N thị thành lập căn cứ người sống sót, anh nghĩ chờ cũng không phải biện pháp nên tìm xe đi N thị.

Thanh niên tự giới thiệu tên mình là Từ Vĩ, là sinh viên vừa tốt nghiệp, lúc mặt thể bắt đầu đang ở nhà, cha mẹ đều nhiễm virus, bị đưa đến bệnh viện rồi không trở về nữa, lẻ loi một mình không chốn nương tựa, trong lòng cậu ta căm hận virus đã mang người thân đi, cậu ta không sợ tang thi, nghe radio liền xuất phát tới N thị.

Thiếu niên lúc này đã khôi phục bình thường, nhưng mặt thể tới nay đã hai ba tháng, hoàn cảnh “ăn bữa nay lo bữa mai” khiến cậu ta gầy đi rất nhiều, sắc mặt có vẻ tái nhợt, nhưng vẫn xinh đẹp như cũ, cậu ta bĩu môi, tựa hồ cảm giác tự giới thiệu như vậy rất ngốc, dừng một hồi mới nói: “Chu Lăng, học sinh trung học, lúc mặt thể bùng nổ không được may mắn như mấy người kia, ở cùng một đám người, suýt chút nữa bị tang thi ăn.....”

Nghĩ nghĩ, còn nói thêm: “Sau này nghe nói N thị có căn cứ thì muốn tới đó.”

Ba người gặp nhau trên đường, sau đó kết bạn cùng đi. Ban ngày đi, tối tìm chỗ nghỉ — bởi vì thời tiết rất lạnh, tang thi đều trốn bên trong, bọn họ phải vạn phần cẩn thận tìm phòng không có tang thi, kết quả

đêm nay phòng tìm được có một gian bên cạnh không thu hút, bọn họ vừa buông đồ xuống, tang thi cách vách liền bị thanh âm cùng hương vị hấp dẫn đi ra. Không biết phòng bên lớn bao nhiêu, đang dùng làm gì, lại có tới mấy trăm tang thi lập tức dừng mãnh tiến ra, bọn họ không kịp mang theo thức ăn với xe, trực tiếp chạy đi... Sau đó chính là cảnh tượng Đường Ngao nhìn thấy.

Lời Chu Lăng nói không rõ ràng, nhất định có giấu giếm gì đó, ví dụ như làm sao cậu ta tự mình thoát khỏi đám tang thi, nghe ai nói N thị có căn cứ... Cậu ta không nói, Đường Á cũng không thấy hứng thú, nhiều nhất ở chung 2-3 ngày rồi lại thành người xa lạ, cậu tuy sẽ không để tâm, nhưng cũng không buông xuống phòng bị, kỳ thật cậu cho ba người này nơi dừng chân cùng đồ ăn chính là muốn đồng hành cùng bọn họ, người nhiều cùng nhau sẽ giảm bớt chú ý của người khác với cậu, dù sao, cậu không biết đám người Quý Chính Vân đã về N thị chưa, nếu chưa..... Có lẽ cậu vừa lộ diện sẽ bị “mời” đi ngay.

Nhưng lúc ấy cậu chỉ ở N thị một đêm, người thấy cậu không nhiều, ấn tượng sâu nhất về cậu chắc là có một con chó nhỏ màu đen, hiện tại Đường Ngao đã thành người, người khác khẳng định không thể nghĩ đó là hắn. Nếu Quý Chính Vân trở về... Thật ra cũng rất khó giải thích, dù sao lúc ấy cậu bị tang thi vây cùng binh lính, không có khả năng tang thi bỏ qua cậu chỉ công kích binh lính, binh lính không một ai sống sót trở về, cậu lại may mắn bình yên vô sự.

Chẳng lẽ phải đi B thị..... Nơi này cách B thị rất xa, mà quan trọng nhất — không có vệ tinh hướng dẫn, thứ chỉ đường đều bị tuyết đọng bao trùm, căn bản cậu không biết đường đến B thị! Đường Ngao từng đến N thị, có thể chỉ ra hướng đến N thị, nhưng Đường Á và hắn chưa từng tới B thị, đương nhiên không biết đường. Bản đồ? Một kẻ mù địa lí, một tên dã thú hình người... Bọn họ có thể chỉ nhìn bản đồ mà đi từ thị trấn X đến B thị được sao?

Đường Á cùng Phương Chí Lập, Từ Vĩ quyết định sáng ngày mai xuất phát, Chu Lăng thoát nhìn không hứng thú, không tham dự. Bàn kế hoạch xong, Đường Á nói: “Phòng trên lầu rất nhiều, các anh cứ tùy ý.” Sau đó cùng Đường Ngao vào phòng ngủ chính, khoá cửa lại.

Chu Lăng nhìn cửa phòng đóng chặt, khoe miệng lộ ra nụ cười khinh thường trào phúng, cậu ta biết mình không nhìn lầm, bình thường hai người đàn ông dính cùng một chỗ, hoá ra là gay, nhưng mà..... gay càng tốt! Thiếu niên đột nhiên nở nụ cười, xoay người tìm gian phòng sạch sẽ để ngủ, cũng đóng cửa lại.

Phương Chí Lập và Từ Vĩ không rõ Chu Lăng cười cái gì, cơ thể bị đông lạnh sau khi ủ ấm lại trở nên vô lực, có chút sưng đỏ, nghỉ ngơi một đêm có lẽ có thể khôi phục hoàn toàn, nhưng bọn họ đều muốn đến N thị thật nhanh, đến đó liền an toàn. Với việc Đường Á đồng ý đồng hành cùng bọn họ, họ thấy mình được lợi lớn, bởi Đường Á không chỉ cho họ đi nhờ xe, còn có thể cho họ đồ ăn —lương khô [cái khác Đường Ngao tỏ vẻ cần chết cũng không cho, tất cả là của hắn với Á Á], hơn nữa..... sau khi nhìn thấy thân thủ lợi hại của Đường Ngao, bọn họ cảm giác an toàn tính mạng được bảo đảm.

Điều kiện tiên quyết là Đường Ngao sẽ không làm thịt bọn họ, Phương Chí Lập nghĩ, anh cảm giác thiếu niên này cả người đầy sát khí, hơn nữa ánh mắt giống dã thú hung mãnh, tràn ngập địch ý với người khác, chỉ ở trước mặt thanh niên kia mới dịu ngoan vô hại, thật cẩn thận ẩn giấu nanh vuốt. Thật không biết là hoàn cảnh gì tạo nên tính cách đứa trẻ này.....

36. Chương 36

Một đêm yên lành, hôm sau, Đường Á lấy từ không gian ra một chiếc xe thương vụ, rắn chắc mà khá đẹp, cậu và Đường Ngao ngồi ở hàng ghế trước, ba người kia ngồi phía sau, đoàn người bắt đầu đi tới N thị.

Mặt đường đọng tuyết đã qua 7- 8 ngày, xe đi lên vẫn cảm thấy khá xộp, nhưng cũng không phải quá khó đi, chỉ là tuyết che lấp khiến mặt đường cùng bên ngoài vòng bảo hộ giống nhau, thoát nhìn vô cùng nguy hiểm, Đường Á biết khả năng của bản thân, trực tiếp chạy xe trên làn xe thông thường, dù sao có Đường Ngao chỉ đường, không cần lo lắng đi lạc.

Lúc trước cậu và Đường Ngao đi từ thị trấn R đến X thị, tốc độ không quá 40km/h, vừa đi vừa nghỉ mất bốn ngày, hiện tại tuy quốc lộ hầu như không có tang thi, nhưng tuyết đọng ảnh hưởng nghiêm trọng tới

tốc độ xe. Từ sau khi Đường Ngao được Đường Á dạy lái xe, hần gần như yêu thích không buông tay, tình lực dư thừa hoàn toàn không cảm thấy mệt mỏi.

Đường Á ngồi phía trước có thể tu luyện Bích thủy tâm quyết, hai ngày không ngủ, thân thể cũng không cảm thấy mệt mỏi. Chỉ khổ ba người phía sau, trừ thỉnh thoảng được xuống xe có thể hoạt động tay chân một chút, còn lại đều ngồi yên trong xe, đến khi thấy được bức tường bao quanh N thị, nửa người bọn họ đã muốn tê rần — dù sao cũng chỉ là bèo nước gặp nhau, không cần quan tâm, Đường Á sẽ không cần thận đến mức lo nghĩ cả những việc nhỏ nhất đó cho họ.

Khoảng cách đến tường vây càng gần, Đường Á thấy càng rõ: Tường cao khoảng 6m, thoát nhìn rất kiên cố, trên đầu tường cách một khoảng sẽ có một gò nhỏ, từ ô cửa nhỏ hẹp cậu nhìn hòng súng đen ngòm, cổng lớn cao 2-3 m hoàn toàn bằng thép cứng, độ rộng vừa đủ cho một chiếc xe tải đi qua. Bên ngoài tường đậu nhiều xe đủ loại kiểu dáng, còn có vài binh lính võ trang hạng nặng, cổng bị chặn một nửa, chỉ để lại lối vào vừa một người qua, có một cái bàn dài gần đó, vài người mặc đồ trắng ngồi đó cùng một đồng giấy thử, trước bàn đã có một hàng người rất dài.

Đường Ngao lái xe đến nơi cách cửa khoảng 50m thì bị một binh sĩ ngăn cản, nói xe không được phép vào N thị, bảo bọn họ đi xếp hàng nhận giấy thử. Đường Ngao liếc nhìn Đường Á một cái, thấy cậu gật đầu, liền ngoan ngoãn đi xếp hàng, Đường Á xếp sau hần, sau nữa là nhóm ba người Phương Chí Lập.

Bọn họ thấy mọi người đều nhận được một mẫu giấy thử từ chỗ bàn, thấm nước bọt, nếu giấy thử màu vàng biến thành màu đỏ, người này sẽ bị binh lính mang đi chỗ khác — trước khi bọn họ xếp hàng đã có một ví dụ đủ để khiến người khác cảnh giác: Một người khiến giấy thử biến thành màu đỏ sau đó náo loạn, trực tiếp bị binh lính cưỡng chế trấn áp, dùng còng tay còng lại ở ven đường, kết quả không bao lâu sau người này liền biến thành tang thi, sau đó bị binh lính bắn chết. Tang thi mới biến đổi thân thể còn ấm, máu nhỏ giọt không ngừng chảy ra, phủ kín một mảnh đất. Màu đen đỏ lẫn lộn này, hẳn là do ‘người’ còn lưu lại.

Nếu giấy thử không đổi màu, có thể cầm giấy thử được đánh số đến nơi có một đám người tụ tập bên kia, nhận bước kiểm tra tiếp theo là lấy máu xét nghiệm.

Không biết N thị đã trải qua chuyện gì mới lập nên quy định như vậy, khác một trời một vực với lần trước khi Đường Á đến đây, cậu có thể đoán được đó nhất định chuyện chẳng tốt đẹp gì... Thật vậy, trước đây nước Z áp dụng thủ đoạn quá mức mềm dẻo, thời điểm quân nhân chấp hành nhiệm vụ, rất nhiều người đều không rõ tình hình hiện tại, không muốn giao ra người thân đã biến thành tang thi, bởi vậy liên lụy rất nhiều binh lính cùng người dân vô tội bị lấy nhiễm, thậm chí khi binh lính cưỡng chế mang đi hoặc lúc giải quyết tang thi, họ khóc nháo làm ra những việc gây nguy hại đến tính mạng người khác cùng lợi ích của thân nhân.

Hơn nữa, người dân N thị có cảm giác tự cho mình là hơn người so với những người sống sót từ nơi khác đến, nhìn người khác phải chết một sống kiểm điểm sinh hoạt, chính mình lại không định lao động. Hiện tượng này dẫn đến sự bất mãn của người sống sót ngoại lai — N thị vốn có 800 vạn dân, mặt thể bùng nổ, sau khi hỗn loạn được bình ổn chỉ còn không đến 300 vạn, mà người sống sót nghe radio tìm đến căn cứ cũng sắp quá 300 vạn, nhiều người như vậy kháng nghị thì không thể bỏ qua, xử lý không tốt sẽ có nguy cơ chính quyền bị đe dọa, trật tự vừa mới thành lập tràn ngập nguy cơ. Chính phủ đành phải ban ra quy định mới: Người dân bản địa cũng phải lao động đối điểm sinh hoạt, không được ưu tiên chọn công việc gây ra việc đối xử bất bình đẳng.

Nếu chính phủ làm như vậy ngay từ đầu phỏng chừng cũng không có nhiều chuyện như vậy, nhưng căn cứ mới được thành lập, đóng góp công sức hầu như đều là người dân N thị, chính phủ vì bồi thường bọn họ nên ban bố thông cáo kia, nếu đột nhiên rút về sẽ xảy ra chuyện. Rất nhiều chuyện đều không thể so sánh phân bì, một khi làm ra sẽ dễ dàng xảy ra chuyện.

Trước mặt thế, dân N thị cũng không phải không làm mà hưởng, mặt thế đến, không cần làm việc đã có lương cứu tế do chính phủ phân phát thì ai còn muốn phải mệt mỏi làm việc lại có nguy cơ bị lấy nhiễm cơ chứ? Nghèo nàn dễ quên xa hoa nhưng xa hoa đâu dễ quên với cuộc sống khổ cực. Hơn nữa trước đó cũng không phải bọn họ không góp sức, hiện tại dựa vào cái gì bắt họ làm? Vậy không phải đóng góp nhiều hơn kẻ khác hay sao? Không công bằng!

Người ngoại lai cảm thấy dân bản địa sống tốt hơn cũng không công bằng, dân bản địa thấy nếu phải làm

việc giống người nơi khác đến cũng không công bằng, tình huống hỗn loạn lên, chính phủ đứng giữa nhưng không hoà giải thành công, quả thực trở thành bao cát cho hai bên trút giận.

Chính phủ rút cục ban ra chính sách cứng rắn: Tất cả mọi người đều phải lao động mới kiếm được điểm sinh hoạt, tuần hoàn phân phối theo chuẩn mực lao động, không có ngoại lệ! Người không phục gây nhiễu loạn trật tự, người bằng mặt không bằng lòng sẽ bị đuổi ra khỏi căn cứ N thị! Nếu có ý định phản kháng, sẽ phái binh lính trấn áp bằng vũ lực!

Có vũ lực làm nền tảng, vài kẻ đầu tiên phản đối bị đem ra xử phạt để răn đe kẻ khác, chính phủ N thị rút cục không chế được tình hình hỗn loạn, biến thành chế độ hiện tại Đường Á nhìn thấy.

Giấy thử kiểm nghiệm rất nhanh, Đường Ngao lĩnh giấy thử trước Đường Á, giống những người phía trước liếm một cái, giấy thử bị thấm ướt, nhân viên công tác quan sát, phát hiện giấy thử bị phai màu, phần bị liếm ướt chuyển thành màu trắng.

Nhân viên A dùng ánh mắt hỏi nhân viên B: “..... Này quyết định thế nào? Sao giấy thử phai màu được?”

Nhân viên B tỏ vẻ không quan trọng: “Không biến đỏ là được, quan nhiều vậy làm gì! Sớm nghiệm xong còn đi, nhìn mãi mắt tôi cũng mờ luôn rồi.”

Vì thế Đường Ngao cầm giấy thử đánh số chờ Đường Á đi tới, phía sau còn ba người Phương Chí Lập cũng không có việc gì đi theo. Mấy người cùng xếp sau một nhóm khác — phải ở đây kiểm tra máu, chưa có kết quả xét nghiệm không thể vào N thị, chỉ có thể chờ ở bên ngoài, hơn nữa không thể rời đi tầm mắt quân đội, nếu không sẽ phải kiểm tra từ đầu một lần nữa.

Tuyết đã ngừng, nhưng nhiệt độ không khí vẫn dưới 0 độ, nhất là khi đêm xuống có thể hạ xuống dưới âm 10 độ, rất nhiều người bởi vì xếp hàng không thể trở lại trên xe, lại không mặc đủ quần áo chống lạnh, đều bị lạnh đến sắc mặt trắng bệch, thần sắc tái nhợt. Đường Á tuy mặc áo lông giữ ấm, nhưng vì tiện vận động cũng không mặc quá dày, cho nên cũng cảm thấy khí lạnh thấm tận xương, nhưng phía sau thân thể cực nóng lập tức áp đến triệt để đuổi đi lạnh lẽo xung quanh cậu.

Lời nói Đường Ngao vang ở bên tai: “Á Á, ôm, không lạnh.”

Hiện tại hắn đã có thể dùng ngôn ngữ biểu đạt tương đối đầy đủ ý tứ, bởi vì lý giải hàm nghĩa đa số các động từ và danh từ, nhưng vì câu nói lưu loát sử dụng quy tắc ngữ pháp cùng giới từ linh tinh gì đó, với hắn mà nói còn quá mức trừu tượng, không sử dụng được, cho nên hiện tại hắn nói chuyện đều là danh từ, động từ, nói ra từng chữ một gốc rễ hề.

P phía sau họ là Phương Chí Lập, sau đó là Từ Vĩ, cuối cùng là Chu Lăng, đằng sau cũng đã có thêm rất nhiều người. Phương Chí Lập và Từ Vĩ nhìn thiếu niên cao lớn ôm người thanh niên, chỉ biết nghĩ là bọn họ đang kề cận bên nhau sưởi ấm, sẽ không nghĩ quá nhiều, Chu Lăng thì đã sớm nhìn ra quan hệ hai người không bình thường, nhưng mà, thoát nhìn vẫn là giai đoạn mờ ám chưa làm rõ~ cái này chứng tỏ phần thắng của cậu ta vẫn còn lớn lắm

~Thấy người phía trước ngày càng ít, Đường Á đột nhiên nhớ tới một việc rất nghiêm trọng: Sao cậu có thể quên Đường Ngao không phải người chứ! Đường Á ghé sát tai Đường Ngao, nhẹ giọng hỏi hắn: “Chút nữa phải lấy máu, máu của cậu không thể cho bọn họ xét nghiệm, chúng ta đi thôi, không cần vào N thị.....”

Đường Ngao không hiểu Đường Á vì sao muốn vào căn cứ, nhưng điều này không ngăn được hắn làm điều Đường Á muốn, ôm Đường Á thật chặt, ngăn cậu xoay người rời đi, Đường Ngao cũng cúi đầu nói bên tai Đường Á: “Không sao, tôi, biện pháp.”

Hắn đột nhiên phát hiện mình rất thích Á Á ghé vào lỗ tai hắn nói chuyện, giọng nói của Á Á, hương vị của Á Á...

Càng ngày càng muốn một ngụm ăn luôn.....

“Cậu có biện pháp?” Nhìn thấy ánh mắt thiếu niên đen thui kiên định, Đường Á thả lỏng tâm tình, cậu tin tưởng Đường Ngao có thể giải quyết, bởi vì Đường Ngao chưa từng nói dối cậu. Thử máu cần thời gian, nhưng lấy máu rất nhanh. Bởi vì trong không khí vẫn có chút ít virus tang thi, nơi lấy máu là một phòng

kin nhỏ khử trùng, một lần chỉ có một người đi vào. Đường Ngao đi vào, Đường Á chờ ở bên ngoài, rất nhanh thiếu niên liền đi ra, nhìn cậu gật gật đầu.

“.....” Đường Á thở ra một hơi, quả thật vừa rồi cảm giác so với cậu kiểm tra còn thấy khản trương hơn. Không có việc gì là tốt.

Đường Ngao bảo Đường Á không cần lo lắng, căn bản kim tiêm cũng không đâm nổi qua da hắc. Hắc làm thủ thuật che mắt với hai nhân viên, kim tiêm kia bị nhân viên trực tiếp đâm lên tay chính mình, lấy máu xong, khử trùng, buông ống tay áo, nhân viên công tác chờ người tiếp theo đi vào, Đường Ngao đi một vòng bên trong rồi ra. Nhưng Đường Ngao lại vì thấy Á Á lo lắng cho hắc mà cao hứng... Nhưng hắc cũng không rối rắm lâu, bởi vì người kế tiếp đi vào chính là Đường Á.

Đối với loại lấy máu kiểm tra này thật ra Đường Ngao cũng không hiểu nổi, truyền thừa huyết mạch đến từ ký ức Thượng Cổ, khi đó kiểm tra thân thể đều là dùng thần thức đảo qua, so với chuyện lấy máu kiểm tra này hoàn toàn khác biệt. Hắc chỉ biết là bị kim đâm thì Đường Á sẽ chảy máu, không bằng.....

Đường Á từ phòng nhỏ đi ra biểu tình có chút kỳ quái, bởi vì cậu cũng trải qua quá trình lấy máu giống Đường Ngao — một nhân viên khác lấy máu chính mình. Đây là biện pháp của Đường Ngao sao?

Đường Ngao thi triển pháp thuật đối với nhân viên kia đều chỉ công hiệu trong một thời gian, đến khi Phương Chí Lập đi vào, là lúc công hiệu vừa vụn chấm dứt. Hai nhân viên công tác đều cảm giác chỗ khớp tay mình có chút đau, nhưng mùa đông mặc áo bông rất dày không có khả năng bị thương, có thể là tay bị đập vào đầu đó đi.....

Kết quả hiển nhiên không có vấn đề gì, Đường Á cũng những người khác tiến vào N thị. Quản lý dẫn bọn họ đến một khu nhà lầu khá mới, phân năm người thành một tổ, phát một chiếc chìa khóa rồi nói: “Cung cấp chỗ ở miễn phí mười ngày, sau mười ngày phải dùng điểm đổi, mỗi ngày một phần, nếu không có điểm tuy không bị đuổi ra N thị, nhưng chìa khóa phòng sẽ bị thu hồi. Thức ăn cũng cần đổi bằng điểm, chúng tôi không cung cấp miễn phí. Nếu còn gì không rõ có thể đi sảnh hành chính xem thông báo, tìm việc đổi điểm cũng ở đó.”

Tình hình ngoài tường vậy thế nào mọi người đều biết, không ai ngốc mà chọn ra ngoài đó, đều ngoan ngoãn nhận chìa khóa tìm đến phòng mình — nhiệt độ thấp bên ngoài khiến người ta không chịu nổi, có chuyện gì cũng nói sau!

Có thể một mình tới N thị đã ít lại càng ít, người có bạn đồng hành thì đều ở chung phòng, cho nên đoàn người Đường Á đương nhiên bị phân đến một phòng. Cửa phòng có số hiệu là 522, mở cửa ra, phát hiện là phòng ngủ đơn giản bình thường, ba phòng ngủ một phòng khách. Chu Lăng là người đầu tiên tìm phòng, một mình ở một gian phòng ngủ đơn cho khách, Phương Chí Lập và Từ Vĩ nhìn nhau, chủ động chọn phòng ngủ cho khách cỡ trung, để phòng ngủ lớn nhất lại cho Đường Ngao và Đường Á.

Đường Á sẽ không để ý loại việc nhỏ này, nhưng người khác chủ động thức thời như vậy cậu cũng thay đổi cách nhìn với hai người này không ít, cùng Đường Ngao vào phòng rồi đóng cửa, sau đó Đường Á vào không gian. Khi cậu còn ở ngôi nhà nhỏ kiểu Tây kia rất nhàn hạ, nên cậu thu dọn đồ mới không gian hoàn toàn, cũng đun rất nhiều nước sôi, hiện tại cậu chính là muốn ngâm nước ấm tắm rửa, Đường Ngao phải ở lại bên ngoài, dù sao cũng ở cùng người khác, nếu có người gõ cửa, bọn họ trong không gian không nghe thấy được.

Đường Ngao không cam lòng, không vui nhìn vị trí Đường Á tiến vào không gian, tinh thần có chút uể oải, giống một con chó lớn bị chủ nhân bỏ quên một bên, lập tức tâm trạng động cái đuôi cũng không có.

Hắn đang nghĩ ngợi mông lung, lúc này, tiếng đập cửa vang lên, lỗ tai Đường Ngao khẽ động, biết đây là có người tìm, định không mở cửa, nhưng nghĩ đến Á Á sắp ra, vẫn là giải quyết sớm chút, miễn cho Á Á nhìn đến phiền lòng! Hắc không muốn cậu hao tâm tổn sức vì người khác. Một tay đem cửa mở ra, Đường Ngao thấy đứng trước cửa là thiếu niên đáng người mảnh khảnh — là Chu Lăng. Cậu ta hiện tại chỉ mặc một cái áo sơ mi mỏng manh trong suốt, dài đến bắp đùi, trong nháy mắt Đường Ngao mở cửa đã chen vào phòng.

Đường Ngao đương nhiên có thể ngăn Chu Lăng, nhưng hắc muốn nhìn một chút người này muốn làm gì, Á Á nói trước tiên phải biết vấn đề là gì thì mới nghĩ ra được biện pháp giải quyết. Chu Lăng vào phòng, nhìn chung quanh không thấy Đường Á, liền xoay người lộ ra một khuôn mặt quỵn rũ tươi cười với Đường Ngao, thân thể giống như không xương, muốn quần lên trên người Đường Ngao, bị tránh, cũng không tức

giận, trong suy nghĩ của Chu Lăng: bọn đàn ông không phải đều là động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới sao? Nào có kẻ không ăn vụng, lấy về nhà tưởng là tuyển trình nữ tiết liệt sao, chẳng qua chỉ là chơi đùa không phải sao? Không ăn thì chịu thiệt, là đàn ông vốn không có không thích! Trừ phi hẳn không được.....

Như Đường Á đoán, lúc trước Chu Lăng quả thật có điều giấu giếm, cậu ta đúng là học sinh ở một trường trung học hạng ba, nhưng đã tạm nghỉ học, từ khi phát hiện mình là gay, cậu ta thường đến mấy quán bar đêm, gặp kim chủ cậu ta cũng đồng ý để người ta bao dưỡng — dù sao cũng muốn tìm đàn ông, có năng lực làm, lại có tiền, có sao không làm?

Vào lúc mặt thế bùng nổ, cậu ta đang cùng kim chủ tham gia một buổi tiệc cuồng hoan. Ban đầu có người đột nhiên nổi điên cắn người, cậu ta còn tưởng là trò khôi hài mới lưu hành hoặc là phê thuốc, nhưng đến khi truyền đến tiếng kêu thảm thiết, máu chảy đầy đất, cậu ta mới chính thức ý thức được tình hình không đúng. Khi đó còn có kim chủ, là một giám đốc hơn 40 tuổi, hình thể cũng không tệ lắm, ra tay lại phóng khoáng, dù chạy trốn cũng nhớ đem cậu ta theo.

Bọn họ theo dòng người chạy khỏi câu lạc bộ, lại phát hiện trên đường cũng không tốt hơn, cuối cùng chỉ có thể tìm nơi an toàn trốn đi. Chỗ bọn họ ẩn nấp là một kho hàng, tuy thiếu đồ ăn nhưng có thể chống đỡ một thời gian, sau đó bọn họ nghe được radio, kim chủ lôi kéo cậu ta tìm xe đi N thị, nhưng kinh động đến tang thi, bị hơn 100 con tang thi đuổi theo. Chu Lăng tuy rằng tuổi trẻ, nhưng không rèn luyện thân thể còn chạy với người đàn ông vẫn luôn chăm tập luyện, thấy tang thi sắp đuổi tới, cậu ta dùng cây gậy trong tay đánh vỡ đầu người kia..... Trong khi người đàn ông bị tang thi ăn, cậu ta nhân cơ hội chạy trốn. Sau đó gặp hai người kia, rồi cùng câu chuyện hai người Phương, Từ kể cũng không khác nhiều lắm.

Khi cậu ta tuyệt vọng tưởng cuối cùng vẫn sẽ bị tang thi giết chết, một người bóng dáng cao lớn đột nhiên xuất hiện, chỉ một mình, không những ngăn cản còn tiêu diệt mấy trăm tang thi!

Nhất kiến chung tình, đương nhiên không có khả năng, cậu ta chỉ là tâm động: Nếu, nếu người đàn ông, không, người thiếu niên này, bị cậu ta khống chế trong tay, vậy an toàn của cậu ta sẽ được bảo đảm, sẽ không chịu khổ nhiều như vậy nữa. Cậu ta chưa thấy người thanh niên đi cùng Đường Ngao làm gì cả, nhưng nhìn anh ta còn da non thịt mềm hơn cả mình liền biết cũng chẳng lợi hại..... Chỉ là một con thỏ được Đường Ngao bảo hộ mà thôi.

Thiếu niên kia thích anh ta, nhưng chưa làm rõ, hơn nữa..... Dù đã cùng một chỗ, trên sân bóng có thủ môn thì không được sút bóng vào lưới sao? Trước kia kim chủ của cậu ta không phải cũng bao dưỡng vài thằng nhóc sao, nhưng chỉ có cậu ta được nuông chiều, bởi vì cậu ta biết, đàn ông cần nhất là cái gì. Thiếu niên mà, mặc dù có tình cảm quý giá thuần khiết, nhưng cũng dễ dàng xúc động nhất, quần không được thân thể.....

Dùng phương thức cực đoan nhưng dụ người, Chu Lăng chậm rãi cởi xuống thứ che thân duy nhất.....

Tâm tư Chu Lăng dĩ nhiên Đường Ngao không biết, cũng hoàn toàn không có hứng thú. Đã nói qua, thời viễn cổ, con người cũng là thức ăn của ác thú, cho nên mới có thể có danh “Mãnh thú”. Hơn nữa thẩm mỹ quan của dã thú, thật sự không giống với con người. Trong mắt Đường Ngao, chỉ cần không phải là Đường Á thì người ngoài chẳng khác nhau chút nào, à..... điểm khác nhau duy nhất chắc là ăn ngon hay không ngon, béo hay gầy mà thôi.

Cho nên Chu Lăng quăng qua ánh mắt lẳng lơ, dáng người cậu ta tưởng là quyến rũ nhưng Đường Ngao nhìn thấy lại là cảnh tượng: hệt như một người đang nhìn một con gà nhảy múa, kết quả con gà này đang nhảy lại bị vật trụ lông trước mặt người ta. Người bình thường sẽ không cảm thấy thân thể con gà này mê người bao nhiêu, đương nhiên càng không muốn cùng một con gà lên giường, người đó chỉ thấy con gà này rất gầy, dù muốn ăn cũng không đủ để nhét kẽ răng.....

Đường Ngao chỉ liếc thân thể Chu Lăng bị đông lạnh đến nổi một tầng da gà một cái liền mất đi hứng thú, chỉ toàn là xương chẳng có tí thịt, nếu ăn thật còn chẳng bằng ăn một con gà đầu..... Còn tưởng người này muốn làm cái gì, kết quả chỉ là cởi quần áo, thay quần áo trở về phòng mình đi thôi! Đường Ngao cau mày, nghĩ đến Đường Á cũng sắp ra đây, trực tiếp ném Chu Lăng cùng áo sơ-mi của cậu ta ra khỏi cửa.

Nhìn cửa phòng đóng lại trước mắt, nhất thời sắc mặt Chu Lăng hết trắng lại đỏ, cậu ta còn chưa từng bị ném ra ngoài như vậy, là chính mình cởi hết dâng lên tận cửa thể mà còn bị ném ra! Khốn kiếp..... Cậu ta

thiếu chút nữa câu được rồi, đột nhiên cảm thấy có ánh mắt dừng trên người mình, Chu Lăng vừa quay đầu liền nhìn thấy Từ Vĩ ngơ ngác đứng nhìn, lập tức nghĩ đến mình còn khoả thân, cậu ta dẫu chơi bời cũng không muốn *** trước mặt nhiều người, nhất thời đen mặt, quát: “Nhìn cái gì! Chưa thấy đàn ông bao giờ à! Tự nhìn chính mình đi!”

“A? Tôi không.....” Từ Vĩ vừa muốn nói chuyện, Chu Lăng đã xông về phòng mình khóa cửa lại. Từ Vĩ gãi gãi đầu, cậu chỉ muốn đi WC, thế nào lại chọc tới Chu Lăng, cậu cũng hoảng sợ đó.....

Tác giả có lời muốn nói:

“Trên sân bóng có thủ môn thì không được sút bóng vào lưới sao” là câu mà tôi nghe bạn kể một đoạn chuyện nhỏ, nguyên văn như sau:

Một nam sinh muốn theo đuổi một nữ sinh, bạn cùng phòng nói, cô ấy đã có bạn trai, nên cậu ta đáp lại: “Vậy thì sao? Trên sân bóng có thủ môn thì không được sút bóng vào lưới sao?”

37. Chương 37

Đường Ngao mới đóng cửa không lâu thì Đường Á đã ra khỏi không gian, cơ thể vẫn mang hơi nước, cậu đổi áo sơ mi sạch sẽ, không mặc áo khoác, cầm trong tay đệm chặn bọn họ thường dùng — nghe nói đã thú rất thính, mùi xa lạ sẽ khiến chúng nó không quen, tính tình trở nên nóng nảy. Cậu lấy thêm một cái giường nữa để trong phòng ngủ, từ sau khi Đường Ngao biến hóa thì không thể ngủ cùng cậu được nữa, mà phải phân giường, đây cũng là việc khiến Đường Ngao cảm thấy mình chịu thiệt nhiều nhất.

“Cậu muốn tắm rửa không?” Đường Á hỏi Đường Ngao, không biết hiện tại hắn làm sao, đột nhiên rất thích tắm.

“Muốn!” Bởi vì khi tắm sẽ phải cởi quần áo..... Đường Ngao “sẽ không” tự mình tắm rửa, cho nên mỗi lần đều nhờ Đường Á hỗ trợ.

Bởi vì hai người không thể cùng vào không gian, Đường Á liền lấy từ trong không gian một bồn tắm lớn đường kính gần một thước, Đường Ngao không sợ lạnh, cởi sạch thân trên, chỉ mặc một chiếc quần đùi ngồi trong bồn, tay Đường Á lại gần có thể cảm thấy làn da phát ra hơi nóng, trách không được hắn luôn sợ nóng.

Đường Á vừa mới tắm qua, cậu không có thói quen dùng nhiều thứ rắc rối, chỉ dùng xà phòng thường chà sơ. Nhờ khứu giác linh mẫn, Đường Ngao có thể ngửi thấy trong không khí tràn ngập hương thơm thanh khiết từ người cậu phát ra, không phải loại mùi hóa học gay mũi, là hương thơm giống như mùi cỏ xanh thanh mát nhẹ nhàng..... Cũng là hương vị khiến hắn nhin không được chảy nước miếng.

Đường Á cầm khăn tắm linh hoạt chà lau trên lưng hắn, dựa vào càng gần, Đường Ngao lại càng nhin không được, sau lưng truyền đến lực đạo đối với hắn mà nói thì rất nhẹ, trừ hơi ngứa còn có tê dại, địa phương nào đó cũng không chế không được mà đứng thẳng lên, loại hiện tượng này càng ngày càng thường xuyên, hơn nữa chỉ vào thời điểm Đường Á tới gần, tuy rất khó chịu thể nhưng nếu bảo hắn cách Đường Á xa một chút chẳng thà hắn tình nguyện tiếp tục khó chịu còn hơn.

“Cậu làm sao vậy?” Đường Á cảm thấy làn da dưới tay trở nên nóng hơn, hô hấp của Đường Ngao cũng trở nên nặng nề, ngẩng đầu liền nhìn thấy Đường Ngao cau mày vẻ mặt đỏ bừng, bộ dáng rất khó chịu. Sẽ không phải phát sốt chứ? Nếu dùng nhiệt kế đo chắc nhiệt độ cơ thể phải lên đến 40 độ?! Đường Á không dám cho hắn uống thuốc, chỉ có thể thân thiết hỏi hắn: “Có chỗ nào không thoải mái hay không? Nói cho tôi biết.....”

“Á Á.....” Thiếu niên cao lớn ngồi xếp bằng trong bồn nước, toàn thân đỏ bừng, cặp mắt đen nhánh rung rung nước, nhìn thế nào cũng cảm thấy đáng thương, hắn nắm lấy tay Đường Á đang sờ trên trán, giọng nói rất khổ sở, “Chỗ đó..... Khó chịu.....”

“Chỗ đó?” Đường Á nhìn theo phương hướng thiếu niên chỉ, liếc mắt một cái liền thấy cái quần đùi dính nước trở nên trong suốt, nơi bộ phận cao cao hiện ra, nhất thời xấu hổ vô cùng.

Cùng là nam cậu đương nhiên hiểu được hắc xảy ra chuyện gì, chỉ là loại chuyện này cực kỳ riêng tư.....cậu chỉ biết sơ sơ, dù sao cậu cũng chỉ tự làm qua vài lần, biết rõ đây là hiện tượng bình thường nhưng mỗi lần làm xong vẫn có cảm giác như làm chuyện xấu, cho nên sau đó là không dám tự làm nữa.

Cậu còn phải làm việc của mình, đến trường, rồi còn đi làm thêm, có thời gian rảnh thì chơi game, giải trí..... Bình thường một ngày cứ như vậy qua, cậu chỉ thấy thời gian còn không đủ dùng, nói chi đến dư thừa sức lực nghĩ mấy loại chuyện này.

Cho nên đột nhiên nhìn thấy tình huống của thiếu niên cậu mới có thể xấu hổ im lặng: Loại tình huống này nên xử lý như thế nào..... Ở nước Z lại không thể so với nước ngoài, cha mẹ đã sớm giáo dục đối với con cái từ khi còn nhỏ, tại nước Z tuy rằng không còn là phong kiến cổ đại, thế nhưng dù vậy khi nhắc đến “Tình dục” người ta vẫn kín như bưng, cha mẹ sẽ không tâm sự trò chuyện với con cái về vấn đề này — tất nhiên cho dù không nói chuyện nhưng đối với thế giới mạng rộng lớn thì tự học cũng có thể thành tài (- -!!!).

Đối với chuyện dã thú biến hóa thành thiếu niên, Đường Á lại càng không biết xử lý như thế nào. Chẳng lẽ phải tìm “Bạn gái” cho hắc? Tuyết Hồ nói, Đường Ngao hiện tại miễn cưỡng có thể xem như một con ác thú nhỏ, ác thú..... Chẳng lẽ bắt cậu phải tìm một con ác thú khác?

Trước không nói có thể tìm thấy hay không, thế nhưng nghe khẩu khí của Tuyết Hồ tựa hồ ác thú cổ chỉ có giống được thôi nha...Chẳng lẽ phải tìm Ngao Tạng??

Đường Á nhìn Đường Ngao, thật sự không thể tưởng tượng được hình ảnh một thiếu niên cùng một con Ngao Tạng yêu nhau..... Hơn nữa hiện tại hắc là tìm cũng tìm không thấy.

“Á Á.....” Đường Á vẫn không đáp lại, thiếu niên khó chịu lại kêu một tiếng, hắc cảm giác thân thể nóng quá giống như muốn thiêu cháy, thần trí dần trở nên hồ đồ, bất lấy bàn tay của Đường Á để lên bộ vị nhô cao, bỗng bàn tay Đường Á nắm chặt lại khiến hắc cảm thấy thoải mái kêu ra tiếng, nơi nhô cao trở nên càng nóng; càng cứng rắn.

Đường Á còn chưa tìm thấy biện pháp đã bị Đường Ngao cầm tay đưa đến nơi vừa nóng vừa cứng, cậu ngay từ đầu không để ý còn dùng lực nắm một cái, kết quả nghe được thiếu niên phát ra tiếng ngậm mới hoàn hồn phát hiện tay của chính mình bị đặt ở vị trí nào, cả kinh lập tức thu hồi bàn tay, Đường Ngao vẫn không chế được lực đạo bản thân, không dám dùng lực với cậu.

“Đừng nóng vội, Đường Ngao. Hãy nghe tôi nói, cái gì cũng đừng nghĩ, rất nhanh sẽ không có chuyện gì” Đường Á chỉ có thể nói như vậy, có đôi khi chỗ đó của cậu có phản ứng cậu cũng nghĩ sang những chuyện khác, hoặc là không nghĩ gì cả rất nhanh liền bình tĩnh trở lại, thế nhưng thiếu niên lại vô cùng khó chịu như sắp chết đến nơi.

“Hừ! Vô dụng!” Âm thanh của Tuyết Hồ đột nhiên vang lên trong đầu Đường Á, “Hơn nữa, cho dù ác thú biến hóa thành người, cũng chỉ là tượng trưng mà thôi. Đường Ngao trong khung còn là dã thú, nó hiện tại đang trải qua thời kì phát tình, loại chuyện này làm sao mà ghen được. Dã thú trong thời kì phát tình nếu không phát tiết, suy yếu đến chết cũng không phải không có..... Người không tin cũng không sao, dù sao nó là ‘Mãnh thú’, có khi chống đỡ mà vượt qua được cũng không chừng.....”

Tuyết Hồ tất nhiên không nói thật, nó cố ý nói như vậy, cho dù Đường Á hoài nghi nó, chắc cũng không dám thử đâu nhỉ? Người trong cuộc không rõ thế nhưng nó ở bên cạnh lại thấy rõ ràng — Đường Ngao xem Đường Á là tất cả, cùng với địa vị của hắc trong lòng của Đường Á không cần phải nói chắc chắn là có tình cảm, chỉ cần nó ra tay thúc đẩy một chút..... Nó thừa nhận nó đang muốn trả thù Đường Á, thế nhưng điều này không phải thực phù hợp với tâm ý Đường ngao không phải sao?

Đường Á xác thực không quá tin tưởng lời nói của Tuyết Hồ, nhưng hậu quả này rất nghiêm trọng — cậu không muốn ném thử.

“Đường Ngao, hãy nghe tôi nói, tự cậu cảm..... ừm, đúng... là cảm, vuốt lên xuống.....” Đường Á cảm giác hiện tại mặt của mình cũng nóng không kém Đường Ngao bao nhiêu.

“Ừ..... Khó chịu..... Á Á.....” Thiếu niên dựa theo lời cậu nói động vài cái, hoàn toàn không có cảm giác thoải mái, ngược lại, chỗ đó càng ngày càng căng, càng đau, khiến hắn tính tình cũng nhịn không được càng ngày càng táo bạo, Á Á vì cái gì không sờ hắn?

Ánh mắt đen sâu thẳm của thiếu niên dần trở nên đỏ lừ, nếu lúc này trước mặt hắn không phải Đường Á, có lẽ đã bị hắn xé thành ngàn vạn mảnh nhỏ, nhưng cũng chính vì là Đường Á mà thân thể của hắn mới ngày càng khó chịu, mãi đến khi hắn không thể chịu đựng được nữa, dần mất đi lý trí cầm lấy bàn tay của cậu, mang đầy vẻ mê lương, sợi dây lý trí cuối cùng cũng đứt ra.

Đường Á không nghĩ tới thiếu niên trở nên thống khổ như vậy, quả thực giống như sắp nổ tan xác mà chết, nhất thời không hoài nghi lời Tuyết Hồ — cậu cảm giác chính mình nếu không hỗ trợ nhất định sẽ phát sinh chuyện không tốt, kết cục đó cậu cũng không muốn nhìn. Cậu càng không nhẫn tâm nhìn thiếu niên tiếp tục thống khổ như vậy, cuối cùng vẫn là vươn tay. Một bên trực tiếp hoạt động cổ tay, một bên thôi miên chính mình là đang thay bỏ sữa vắt sữa, không có gì, không sao cả.....

Nhưng vật ở trong tay lại tăng thêm một vòng, Đường Á nhất thời cứng đờ, mắt trái cũng chậm rãi trở nên đỏ bừng. Lúc này một đôi tay bao phủ tay của cậu học theo động tác từ cậu, động vài cái, liền dần dần quen tăng nhanh hơn tốc độ.

Thiếu niên hơn phân nửa thân người tựa lên người Đường Á, tiếng hít thở ồ ồ dồn dập vang lên ở bên tai cậu, vành tai mẫn cảm của Đường Á rất nhanh bị lược thành một tầng đỏ ửng, tay bị nắm di động lên uống, mới đầu còn chủ động, sau này cổ tay cũng dần mỏi liền hoàn toàn là bị thiếu niên mang theo mà chuyển động. Cậu cảm thấy lòng bàn tay bị chà sát càng nóng, vật trong bàn tay cậu cũng nóng lên, nóng đến mức như thể bị cháy da..... khi cậu nghĩ như vậy, thân thể thiếu niên rốt cục chấn động một cái, sau đó cậu cảm thấy trong lòng bàn tay là một mảnh ẩm ướt.

Nhất thời, đầu óc Đường Á trống rỗng, cậu cái gì cũng không nghĩ, thẳng đến khi một đầu lưỡi lạnh lạnh dán lên mặt cậu, thời điểm đầu lưỡi lướt qua khóe môi, Đường Á mới giật mình hoàn hồn, chỉ là ánh mắt còn chút hoang mang, chờ cậu tỉnh táo lại liền thấy thiếu niên ở trước mắt mình, thân thể Đường Á cứng đờ, thoát khỏi ***g ngực thiếu niên.

“! !” Đường Ngao không nghĩ tới Đường Á nói đi là đi, nói thật, hắn vừa rồi cảm thấy thoải mái cực kỳ, hơn nữa, không biết vì cái gì, làm xong chuyện này hắn thấy mình cùng Đường Á càng gần gũi hơn, hắn cũng muốn khiến Á Á thoải mái như vậy, nhưng hắn còn chưa kịp động, Á Á lại đột nhiên rời đi, vui vẻ vốn lan tràn trên mặt lập tức hóa thành âm u.....

Trong không gian.

Đường Á máy móc múc một chậu nước, rửa sạch dịch trên tay, nhưng cái cảm giác nháy mắt khi chất lỏng nóng bỏng phun lên tay của mình không thể nào quên, cậu cảm giác không được tự nhiên, giống như lúc nào trên tay mình cũng có chất nhầy. Chỉ là giúp một chút mà thôi..... Đường Ngao vẫn đi theo bên người mình, cái gì cũng đều không hiểu, cậu chỉ là phụ giúp Đường Ngao mà thôi, cậu sẽ không rối rắm.....Vào thời điểm cuối cùng, Đường Ngao liếm cậu, cậu thể nhưng cũng có phản ứng!

Kỳ thật chuyện này không có gì..... chuyện này thực bình thường..... Đường Á nghĩ, cậu từ khi sống lại cho đến giờ cũng chưa nghĩ đến vấn đề này, một là không có sức lực mà đồng thời cũng không có tâm tình — làm sao để tồn tại giống như tảng đá lúc nào cũng đè nặng trong lòng, mình còn yếu như vậy..... nếu cứ tình trạng thượng nào kiểu gì cũng chết. Tính ra chính mình ở trong không gian cùng với bên ngoài cũng đã ba bốn năm, cho nên khi bị thiếu niên ảnh hưởng dẫn tới phản ứng cũng thật bình thường.....

Cậu rốt cuộc là đang rối rắm cái gì chứ!

Được rồi, Đường Á thừa nhận, cậu là đang rối rắm vấn đề sau này ở chung với hắn như thế nào. Sau khi luyện tập Bích thủy tâm quyết, không chỉ ngũ giác của cậu được tăng lên mà giác quan thứ sáu cũng tăng cường không ít, đối với sự tinh sẽ có chút mơ mơ hồ hồ cảm thụ, cảm giác đó bình thường đều rất chính xác. Mà hiện tại cậu thấy ở chung với thiếu niên có chỗ nào đó không thích hợp, nhưng cụ thể là không thích hợp chỗ nào cậu vẫn không thể nói được. Cậu không thể không có lý do gì mà bất hòa với hắn.

Tuyết Hồ nói Đường Ngao hiện tại đang là thời kì phát tình, Đường Á tính toán, từ lúc cậu mang Đường Ngao tiến vào không gian đến bây giờ đã gần một năm... Thời gian trôi qua thật nhanh, nếu Đường Ngao

là Ngao Tạng, hẳn xem như đã trưởng thành rồi? Chỉ là bởi vì thức tỉnh huyết mạch ác thú cổ, cho nên sau khi biến hóa vẫn là bộ dáng thiếu niên.

Sự tình hôm nay khiến Đường Á đột nhiên ý thức được rằng, tuy rằng cậu không cần thể nhưng thiếu niên sẽ có nhu cầu, có lẽ... hẳn sẽ muốn tìm bạn đời? Trong lòng mơ hồ hiện ra cảm giác không thoải mái, chính mình chắc là không muốn, không nghĩ ác thú nuôi từ nhỏ đã biến hóa thành thiếu niên, cũng phải tìm bạn đời, loại cảm giác không nữ này..... chắc cũng giống như cảm giác khi gả con gái nhỉ?!

Đường Ngao xác thực sẽ cần một người bạn đời, bởi vì thọ mệnh của hắn không biết cao hơn mình bao nhiêu lần, nếu cậu chết trước hắn, chỉ còn hắn cô đơn thì phải làm sao..... Đường Á hy vọng, có thể có một người ở cùng hắn, không phải người cũng được. Tựa như Ngao Tạng, một đời sống chỉ nhận một chủ, nếu người chủ không cần nó hoặc là chết trước nó, nó phải làm sao đây?

Đường Á từng xem một bộ phim điện ảnh như vậy, một chú chó trung thành đợi chủ trở về, đợi cho đến khi nó chết đi. Thời điểm kết thúc, Đường Á nhịn không được bật khóc — dường cậu biết là rất xấu hổ.

Đường Á là một người không dễ dàng trả giá, cậu không thua thiệt người khác, người khác trả giá vì cậu bao nhiêu, cậu sẽ báo đáp lại bấy nhiêu. Chỉ có khi người khác vì cậu trả giá toàn bộ cậu mới có thể dâng lên chính mình, một lần dâng chính là toàn bộ. Trên người cậu có một loại tín niệm của người xưa “Sĩ vi tri kỷ giả tử” (Kẻ sĩ chết vì người tri kỷ), cho nên hai lần làm người cho đến nay, chỉ có Đường Ngao là có thể đi vào lòng cậu, được cậu thừa nhận. Đường Á đối với “Người” được chính mình thừa nhận này là mềm lòng đến mức không có nguyên tắc, hết thủy đều tự nguyện, cho nên cậu sẽ không thể ích kỷ đem Đường Ngao khóa vào bên người. Cậu chỉ hy vọng nếu có một ngày Đường Ngao không thấy cậu cũng sẽ không quá khổ sở.

Không nghĩ tới mình cũng có lúc trở nên thánh mẫu... Đường Á cười khổ, nếu có thể cậu đương nhiên mong mãi mãi ở cùng Đường Ngao, Đường Ngao cũng sẽ mãi bên cạnh cậu, nhưng sinh mạng của con người có bao nhiêu yếu ớt, từ lúc mặt thế nảy sinh đến nay cậu vẫn hiểu rõ điểm ấy.

Nhìn thấy trên quần áo cũng dính chất lỏng màu trắng, khoe miệng Đường Á thoáng co rút, tuy rằng cùng là màu trắng không thấy được, nhưng trong lòng có bóng ma, vẫn sẽ cảm giác người khác còn có thể nhìn ra bên trên dính cái gì, cuối cùng cậu đi đổi một bộ quần áo, sau đó cầm bộ quần áo sạch sẽ đưa ra cho Đường Ngao.

Đường Á ở trong không gian gần hai tiếng, bên ngoài chỉ mới qua mười mấy phút. Thế nhưng, trong thời tiết lạnh lẽo, cho dù là nước sôi thì cũng muốn đông lạnh huống chi chỉ là nước ấm. Cho nên khi Đường Á vừa ra không gian liền nhìn thấy Đường Ngao quần áo ướt đầm ngồi ở trong bồn tắm, kinh ngạc nhảy dựng lên vội vàng kéo hắn ra — hẳn chính là không thể gặp lạnh, cũng không thể ngâm nước lạnh được.

“Á Á!” Thiếu niên cao lớn lập tức ôm lấy Đường Á, thanh âm nghe ra thực đáng thương, “Tôi không bao giờ để cậu giúp tôi làm chuyện đó nữa... Cậu đừng giận... đừng không để ý tới tôi.....”

Đừng bỏ tôi một mình.....

Đừng mặc kệ không quan tâm tôi.....

“.....” Đường Á vừa mới đổi quần áo lại bị nước trên người thiếu niên làm ướt, nhưng đôi tay đầy nước lạnh lẽo cùng với giọng nói run rẩy của thiếu niên khiến cậu không dám đẩy ra, chỉ khẽ nhúc nhích một chút, cuối cùng Đường Á vẫn ôm chầm lấy thiếu niên, nói: “.....Tôi chỉ là tìm bộ quần áo nên mất thời gian một chút, cũng không nói không cần cậu mà, với cả hiện tại là cậu lợi hại hơn tôi đó, tôi theo còn không kịp, sao có thể bỏ rơi cậu cơ chứ?” Lời nói muốn giao Đường Ngao cho người khác, đầu lưỡi chuyển một chút cuối cùng vẫn nuốt xuống. Quên đi, không phải cậu ngày mai liền không còn mạng, còn nhiều thời gian, có lẽ không cần cậu nhắc chuyện tìm bạn đời hẳn cũng sẽ tự tìm, dù sao quyền quyết định cuối cùng vẫn ở trên tay hắn.

Đường Ngao không nói lời nào, cánh tay ôm Đường Á càng thêm dùng lực, trực giác dã thú nói cho hắn biết có thể trong nháy mắt, Đường Á thật sự muốn đẩy hắn ra, loại khủng hoảng này so với tính mệnh bị uy hiếp hay khi gãy giữa sắp chết càng đáng sợ hơn, hẳn cũng không biết bản thân hắn sẽ sợ hãi đến mức này.

Hắn thậm chí cái gì cũng không dám làm, chỉ sợ làm cái gì cũng khiến Đường Á càng kiên quyết rời đi, cho

nên cuối cùng khi Đường Á xuất hiện, hắn chỉ có thể ôm chặt lấy đối phương, phát ra thỉnh cầu yếu đuối. Khi Đường Á nói “Sẽ không bỏ rơi hắn”, Đường Ngao cảm thấy như một lần nữa được sống lại, đồng thời hắn cũng chưa từng rõ ràng như vậy — chính mình sẽ không bao giờ buông tay người này.

Đường Á thấy Đường Ngao trầm mặc, cậu không biết trong khoảnh khắc ngắn ngủi này, Đường Ngao đã suy nghĩ rất nhiều, chỉ là cậu nhớ ra mình còn có chuyện rất quan trọng chưa nói rõ với Đường Ngao.

Bởi vì Đường Ngao ôm quá chặt, cậu không thể nhả tâm đẩy ra, chỉ có thể dán tại bên tai Đường Ngao: “Cái kia..... Chỗ đó cảm thấy trưởng là bình thường” Nghĩ đến lời nói của Tuyết Hồ, còn nói thêm: “Lúc thấy nó trưởng thì tự mình sờ sờ..... Hôm nay cậu cũng đã học được rồi đúng không?” Lấp bắp nói xong, Đường Á cảm giác hoàn thành nhiệm vụ trọng đại, nhưng không biết Tuyết Hồ sau khi nghe được thiếu chút nữa cười học máu, này nói thật đúng là..... Rõ ràng!

“.....” Cánh tay Đường Ngao ôm Đường Á siết thật chặt, không nói gì.

38. Chương 38

Phòng ngủ chỉ có một cái giường lớn duy nhất, Đường Ngao lại ôm Đường Á không chịu buông tay. Mãnh thú thể nhưng giờ yếu ớt khó có thể chống cự; Đường Á cũng không muốn nhả tâm đẩy ra, trên thực tế cậu cũng không muốn làm vậy, chỉ là phát sinh vài vấn đề khiến cậu không được tự nhiên thôi, dù sao cũng không phải chuyện lớn.

Khi còn học đại học cậu cũng nghe nói qua các nam sinh thường trợ giúp lẫn nhau. Cậu không biết Đường Ngao nghĩ gì lại đột nhiên biểu hiện yếu ớt như vậy, nhưng rõ ràng thiếu niên này là do chính mình nuôi lớn, chính mình mang nó vào không gian, thay nó ra quyết định nên tất nhiên chính mình phải chịu trách nhiệm.

N thị đã khôi phục cung cấp điện nhưng mà hạn chế thời gian, giống như bọn họ được cung cấp miễn phí nhà cho mười ngày để ở, nếu muốn điện chỉ có thể kiểm điểm để mua. Bọn họ đến N thị là vào buổi sáng, đợi có kết quả kiểm nghiệm đã là buổi chiều, mùa đông trời thường tối sớm, tuyết tạm thời ngừng thể nhưng lại bao phủ một tầng mây không có một tia nắng chiếu xuống. Buổi chiều sau 4 giờ tầng mây trắng dần dần chuyển sang màu xám, cuối cùng chậm rãi biến thành màu đen tĩnh lặng, trên bầu trời không có lấy một ngôi sao, bóng tối bao phủ toàn bộ thành thị, chỉ có nơi binh lính tuần tra đi qua sẽ mang đến một chút ánh sáng, lại rất nhanh bị bóng đêm che khuất.

Trong phòng không có lấy một tia sáng, Đường Á bị Đường Ngao ôm eo tuy rằng không quen thể nhưng đồng hồ sinh học cùng chuyện vừa mới trải qua mang đến mỗi một khiến cậu rất nhanh chìm vào giấc ngủ. Nghe hô hấp Đường Á trở nên vững vàng, trong bóng đêm xuất hiện một đôi mắt màu đỏ, Đường Ngao hơi xiết chặt tay, nhìn chăm chăm khuôn mặt Đường Á khi ngủ thật lâu, đôi mắt thú dần dần khép lại.

Khi tầng mây phía trên được ánh dương nhuộm thành màu vàng, N thị dần dần từ trong tĩnh lặng cũng dần thức tỉnh, bắt đầu một ngày sinh hoạt tại mặt thể. Tường thành cao tuy đã được xây dựng thể nhưng tường vây vẫn còn nhiều chỗ chưa được hoàn chỉnh, rất nhiều máy móc không có điều kiện sử dụng vào thời điểm này cho nên sức người mới là thứ quan trọng nhất; đây cũng là nguyên nhân quan trọng duy nhất nước Z thành lập căn cứ người sống sót.

Đường Á cảm giác ngủ rất sâu, có thể là do mỗi một cũng có thể là do xung quanh cậu có khí tức vừa ấm áp lại vừa an tâm, chờ cậu tỉnh lại đã là gần 9 giờ. Cậu vừa khẽ động liền cảm thấy cánh tay ôm lấy chính mình chặt hơn, ngẩng đầu lên, thì thấy một đôi mắt đang nhìn chính mình, đây là lần đầu tiên Đường Á gần gũi quan sát ánh mắt Đường Ngao như vậy: Đôi mắt của thiếu niên rất sâu, nếu không chú ý kỹ thoát nhìn sẽ giống như mắt của loài người, chỉ là sắc đen bóng, thể nhưng quan sát gần sẽ phát hiện con ngươi của thiếu niên rất lớn, con ngươi mang một màu sắc sâu thẳm chỉ cần nhìn qua thì ngay cả linh hồn cũng muốn bị hút vào, không thể nào dời mắt được.

Đường Ngao cảm thấy Đường Á hoảng hốt, dã thú thoả mãn trông có vẻ lười biếng, cầm để tại đỉnh đầu Đường Á cọ cọ, chân thậm chí còn gác trên đùi Đường Á, giống như đem cả người Đường Á đều ôm vào

trong ngực, kín không kê hở — Đường Á tuy rằng đã rửa sạch tay thế nhưng đối với khứu giác nhạy cảm của dã thú, vẫn có thể ngửi được toàn bộ hương vị trên người Đường Á là của mình, chứng tỏ con người này chỉ duy nhất là của hắn..... Thật tốt.....

Bị đẩy ra, Đường Ngao hơi oán giận phát ra âm thanh ư ử, không cam lòng lại cọ cọ một cái rồi mới buông tay. Đường Á lúc này mới nhẹ nhàng thở phào một hơi, từ trong chăn nệm chui ra, lấy cho mình cùng Đường Ngao hai bộ quần áo khác biệt, sau đó giải quyết bữa sáng, cuối cùng đem phòng thu thập lại như lúc ban đầu.

Mở cửa phòng, Đường Á phát hiện cửa của hai phòng còn lại vẫn đóng chặt, cửa lớn cũng còn khóa bên trong. Đám người Phương Chí Lập một đường bốn ba rất cục có thể nghỉ ngơi, có lẽ một đến không chịu được liền ngủ say như chết, thế nhưng chìa khóa lại chỉ có một cái nằm trong tay Đường Á, cậu suy nghĩ, vẫn là đem chìa khóa đặt ở trên bàn, cậu chuẩn bị cùng Đường Ngao đi đến tòa hành chính xem thử, đến lúc đó mặc kệ là tiếp nhận nhiệm vụ hay là bị quân đội mang đi, bọn họ đều không có khả năng nhanh chóng trở về, chìa khóa cũng không quan trọng, chỉ bằng để lại cho người cần.

Hai người xuống lầu, đi đến một ngôi nhà lầu nhỏ ở ngã tư đường thì phát hiện mọi người đang vội vàng làm việc, không ai nói chuyện với nhau, đều vì sinh tồn mà nỗ lực đấu tranh với thế giới hoang đường này. Cậu không ngừng bước, trực tiếp hướng đến đại sảnh hành chính, Đường Ngao gắt gao đi theo phía sau cậu. Kỳ thật ngày hôm qua sau khi tiến vào N thị, Đường Á cơ hồ có thể xác định Quý Chính Vân không ở N thị, bởi vì cậu nhìn thấy binh lính mặc quân phục không cùng loại, hiển nhiên không phải một đội, chỉ không biết Quý Chính Vân là sau khi trở về lại ra đi hay là không hề trở về, cho nên cậu cần xác định một chút.

Một thanh niên cùng một người thiếu niên cao lớn cũng không có gì khiến người chú ý, Đường Á rất nhanh đi tới nơi đã định, lúc này là buổi sáng 9 giờ, chính là thời điểm đông người tới nhận nhiệm vụ nhất, nhân viên công tác đều bận rộn đến sứt đầu mẻ trán, bọn họ xuất hiện tựa như một giọt nước hòa vào sông lớn, không gọi ra sự chú ý cho bất cứ người nào.

Đường Á dẫn Đường Ngao nhìn thông báo treo ở đại sảnh — kỳ thật chỉ có cậu xem, dù sao Đường Ngao biến hóa mới hơn hai tháng, có thể nói cũng đã rất giỏi rồi, chữ đối với hắn là quá nhiều quá phức tạp, hơn nữa hắn vẫn đi theo bên cạnh Á Á, chỉ cần có thể nói chuyện, trao đổi với Á Á là đủ, dã thú cũng không ham thích những gì tự rồi rắm kia.

Đường Á xem xong thông báo, liền đi đến lĩnh nhiệm vụ, bởi vì hạng mục công việc cùng nhiệm vụ đều liệt kê rõ trên thông báo, mọi người chọn công việc cho mình rồi đi xếp hàng, cho nên đội ngũ ngắn lại rất nhanh.

Nhân viên công tác khi nhìn thấy Đường Á liền nhận ra cậu thanh niên này bởi vì cậu là người đầu tiên đăng ký giết tang thi. Lần đó nhiệm vụ chấp hành thành công nhưng hy sinh mấy chục binh lính, nhân viên công tác vẫn không thấy thanh niên giao trả thẻ nhiệm vụ, nên cho rằng cậu đã chết, mà điều này cũng không có gì kỳ quái, những người không hiểu rõ thực lực của chính mình; lại tỏ vẻ dửng dưng cảm với đám tang thi chắc chắn là chết.

Sau này Quý Chính Vân nhận được lệnh đến B thị, liền mang theo quân đội hộ tống viện khoa học cùng các giáo sư có liên quan chạy không ngừng về B thị. Đội trưởng mới được bổ nhiệm tới thay ông. Chuyện này đã qua hơn hai tháng, nhân viên nọ không nghĩ rằng người này lại có thể trở lại hơn nữa còn không bị một vết thương.

“Còn giữ thẻ không?”

“!?” Đột nhiên nghe được một hỏi câu, Đường Á sững sốt một chút lập tức cũng nhận ra nhân viên công tác, nhất thời khóe miệng run rẩy thật không biết là vận may hay là vận xui: cậu còn chưa nghĩ ra biện pháp hỏi về quân đội liền có người chủ động đưa lên tin tức, nhưng đồng thời, cũng mang ý nghĩ cậu hoàn toàn bại lộ. Đường Á đem tay đút vào túi giả bộ lấy thẻ, thực ra là từ trong không gian lấy ra mảnh gỗ thô sơ mà cậu đã sắp quên đi.

Nhân viên tiếp nhận mảnh gỗ rút ra trang giấy kiểm nghiệm một chút xác định không sai một chữ, sau đó kéo ngăn kéo lấy ra trang giấy có hai cái con dấu hoa văn phức tạp đưa cho Đường Á. Đường Á tiếp nhận liền phát hiện là chất liệu giống như chất liệu của tiền, chỉ là nhỏ hơn rất nhiều, chỉ to bằng lòng bàn tay, từ

đầu tiên có chữ “hai trăm”, một cái khác trường là “một trăm”, tính lại thì đúng là 300 điểm. Có thể lĩnh được điểm tức là nhiệm vụ hoàn thành, cũng chứng minh Quý Chính Vân cùng đoàn xe an toàn trở lại.....

Xác định chuyện này, Đường Á rất cục nhẹ nhàng thở ra, còn về phần điểm trên tay xem như một phần may mắn vậy.

Xa xa một đôi mắt vừa tham lam vừa oán hận nhìn chằm chằm vào Đường Á, bị Đường Ngao phát hiện nhìn lại, lập tức hoảng sợ núp vào.

“Sao vậy? Đường Ngao.” Đường Á thấy hần đột nhiên quay đầu nhìn sang một chỗ nào đó, chính mình nhìn thì lại không thấy có gì liên nghi hoặc hỏi. Đường Ngao lắc lắc đầu, hần cảm thấy một cổ ác ý, lúc quay lại thì mất đi, không rõ ràng cụ thể là sao, nhưng mà.....

Mục đích đã hoàn thành, Đường Á trong lòng buông lỏng cảm giác, tạm thời cậu không cần tiếp nhiệm vụ, không bằng thừa dịp hiện tại khó có được thời gian rảnh rỗi mang Đường Ngao đi dạo một vòng. Bọn họ cho tới nay đều quá mức bận rộn quả thực không có tâm tư thả lỏng, cần biết nhiều một chút thì mới có thể kéo dài sự sống. Hơn nữa Đường Ngao còn chưa từng nhìn qua bộ dạng của thế giới này đâu, thế giới này cũng không phải chỉ có tang thi ăn thịt người, cũng có rất nhiều tốt đẹp này nọ, nếu hần có thể tìm thấy hứng thú gì đó cũng không tồi.....

Đường Á mang Đường Ngao đi tới chợ mới mở gần đây, ở nơi đó có một vài cửa hàng khôi phục hoạt động, những người này hơn phân nửa là người bản địa, nhiều nhất là tùy tiện trải tờ báo hay gì đó, bày đủ loại hàng hóa chờ người bên ngoài tới trao đổi. Dù sao cái gọi là công bằng cũng chỉ là đối với phần lớn người thường mà thôi, giai cấp đặc quyền cho dù ở đâu hay bất cứ thời đại nào cũng sẽ không thiếu, huống chi bọn họ chỉ là chiếm vị trí tương đối tốt, lại không phải kiểu ngồi không mà được hưởng, bên trên càng không có khả năng quản. Nước Z rắc rối nhất là quan hệ, loại chuyện này có thể gây bức dây động rừng; lại phải cật lực không gây ra chuyện xấu; cũng không có ai nguyện ý quản.

Cửa hàng bán phần lớn là đồ dùng sinh hoạt cùng nhu yếu phẩm, hỗn tạp hết như mấy quán ngoài vỉa hè, hần là chủ quán đều đem những vật không muốn dùng nữa đều bán ra, cái nào có thể bán liền bán hết, phần lớn là đồ thủ công mỹ nghệ, ba lô đã cũ, đồ trang sức linh tinh.... Kỳ thật Đường Ngao cũng không cảm thấy mấy cái này có gì hay mà xem, chuẩn xác mà nói phần lớn mấy thứ này dùng để làm gì hần cũng không biết, hơn nữa mấy thứ này lại chẳng liên quan đến Á Á, hần cũng không muốn biết. Chỉ là, nhìn thấy Á Á đi lại khắp nơi, khó có được bộ dáng thả lỏng, hần cảm giác cứ đi mãi như vậy cũng đáng.

“Á Á !” Đột nhiên vang lên một âm thanh mừng rỡ cắt ngang Đường Á, lúc này cậu vừa mua được một vỏ sò, bởi vì vừa rồi Đường Ngao nhìn vật nọ nhiều hơn một chút, cậu tưởng rằng hần thích liền dùng một túi bánh bích quy nhỏ đổi lại, cụ tuyệt chủ quán nhiệt tình giới thiệu đồ vật khác, Đường Á đang muốn đưa vỏ sò cho Đường Ngao thì nghe thấy giọng nói này, theo tiếng nhìn lại, là một người phụ nữ chừng năm sáu mươi tuổi: “Bà là.....”

“Bác là bác gái của cháu đây! Á Á!” Bà ta đi tới gần, ngữ khí thân thiện tựa hồ cảm thấy Đường Á không nhận ra bà là chuyện không đúng cỡ nào.

Đường Á nghe nói như thế kinh ngạc một chút, bác trai của cậu mới năm mươi mấy tuổi, bác gái cũng mới năm mươi, bởi vì không có tóc bạc nên bình thường thoạt nhìn có thể nói không quá bốn mươi tuổi, nay tính ra mới nửa năm không gặp, lại có thể già đi nhiều như vậy! Giờ đây tóc bạc chiếm đa số, trên mặt nếp nhăn cũng rất nhiều, màu da vàng hơn, có thể nhìn ra trong khoảng thời gian này bà sống thực gian khổ.

Trên thực tế, một nhà bọn họ cũng xác thực sống không tốt. Lúc trước vừa mua được nhà của Đường Á thì thật vui vẻ, Đường Na cùng bạn trai kết hôn không bao lâu liền có có bầu, lúc này đột nhiên mặt thế giáng xuống, virus bùng nổ, bọn họ một nhà may mắn đều không có chuyện, hơn nữa bạn trai Đường Na là hậu cần quân đội, bọn họ coi như là người nhà quân đội, cho nên bộ đội đến J thị, bọn họ đều được ngồi trên ô tô đầu tiên, được sắp xếp đưa đến N thị.

Nhưng tại N thị sinh hoạt tuy rằng an toàn lại cũng không dễ dàng, bác trai cậu là quân y, ngay từ đầu tìm công tác ở phòng khám, nhưng ông ta rốt cuộc là tuổi lớn, công tác quá mức bận rộn khẩn trương khiến ông rất nhanh ngã bệnh, tất cả những bệnh tật trong cơ thể cũng đều bộc lộ, theo hai tháng bị bệnh, cho tới hôm nay ngày 22 sắp tròn một tháng.

Chồng Đường Na mặc dù làm công tác hậu cần, nhưng hiện tại là thời kì đặc biệt, quản chế nghiêm ngặt. Đường Lượng thì ở tại X thị, từ khi mất thể bùng nổ liền không có tin tức, Đường Huy ngược lại đi theo bên người, nhưng nó chỉ là trẻ con, có thể làm cái gì? Chỉ có thể giống công nhân xây dựng dùng thể lực làm việc kiếm sống, làm một ngày trở về liền gào khóc, da bả vai cùng lòng bàn tay đều trầy xước, nhưng vẫn phải làm! Bác gái cậu bắt đầu đi nấu cơm giúp người ta kiếm sống, kết quả bị phát hiện bà ta trộm tàng trữ lương thực, liền không ai chịu thuê bà nữa. Bọn họ một nhà hiện tại thật sự là bữa no bữa đói, còn có Đường Na đang mang thai, cho nên ai cũng mang vẻ xanh xao vàng vọt.

Không nghĩ tới lại ở chỗ này gặp lại..... Đối với bà ta mà nói chỉ qua nửa năm, nhưng với Đường Á cũng là đã hơn ba năm, oán khí lúc trước đã sớm tiêu tán, hơn nữa nhìn thấy bọn họ sống không tốt, Đường Á trong lòng tuy là có giận thế nhưng là cũng đã tiêu tan. Nhưng không giận cũng không có nghĩa Đường Á sẽ quên hết tất cả chuyện trước đây họ gây ra. Bác gái là kẻ không có lợi sẽ không làm, hiện tại đối cậu thân thiện như vậy, cũng chỉ là muốn thứ gì đó từ trên người cậu mà thôi.

“Đến đến ! Chúng ta là người một nhà a, lâu như vậy không gặp, nhất định phải nói chuyện.....” Bà ta nói xong định nắm cánh tay Đường Á, lại bị một bàn tay gạt bỏ như gặp ôn dịch, nhất thời sắc mặt bà ta cứng ngắc, hiện ra một khuôn mặt tươi cười, nói: “Đây là bạn của Á Á sao? Thật là cậu nhóc tuần tú! Lớn lên cao như vậy, ăn không ít đi? Cùng nhau đến cùng nhau đến, chúng ta cùng nhau tụ họp!”

Đường Á thở dài một hơi, vỗ vỗ cánh tay Đường Ngao trấn an xao động của hắn, cuối cùng vẫn đi theo người phụ nữ cứ một bước lại quay đầu, e sợ bọn họ không theo kịp.

Tác giả có lời muốn nói: Nhà bác của Đường Á khi đến N thị thì Đường Á đã rời đi, cũng chính là khi Đường Á ở tại X thị, cho nên không gặp phải.....

Lăn lộn cầu bình luận cầu người thu

39. Chương 39: Thăng Cấp

Cả nhà bác đều chịu đói lâu ngày, đương nhiên không có đồ ăn phong phú gì đem ra chiêu đãi Đường Á. Nhưng cũng không phải là không có chút gì để ăn, nếu vậy thì bọn họ đã sớm chết đói rồi. Cho nên khi nhìn thấy bát “cháo” đục ngầu chỉ có vài hạt gạo trước mặt, Đường Á nhất thời không biết nói gì cho phải, hiện tại tâm tình cậu thật sự rất phức tạp. Cô tình bác gái còn “nhiệt tình” chiêu đãi, đem một đĩa bên trên thừa thớt vài cọng giá đỗ đặt trước mặt cậu, nói “Đừng khách sáo! ăn đi ăn đi!” Sau đó lại bắt đầu than thở: “Bác trai cháu đổ bệnh cũng sắp một tháng rồi, Đường Na cũng sắp sinh... Trong nhà cái gì cũng không có. Nếu họ xảy ra chuyện gì... chúng ta cô nhi quả phụ biết sống làm sao đây...”

Bên cạnh, Đường Huy đã gầy đi rất nhiều ánh mắt đầy oán hận nhìn cậu, một người khác là chồng của Đường Na, thấy Đường Á nhìn qua liền lộ ra khuôn mặt nịnh nọt tươi cười, ánh mắt lại vẫn đảo qua đảo lại, loạn chuyển trên người cậu. Đường Á cảm thấy hiện tại mình có thể bình tâm như vậy đều là nhờ Bích Thủy tâm quyết, cậu đại khái hiểu được ý của bọn họ là gì, chính là bọn họ sống rất khó khăn, cần giúp đỡ, ám chỉ cậu phải chủ động giao đồ ra.

Nhưng vì cái gì không thể trực tiếp nói ra, cố tình phải giở loại thủ đoạn ghê tởm này?

Chẳng lẽ bọn họ còn tưởng lúc trước cậu bán phòng là vì sợ bọn họ, nên muốn giở lại chiêu cũ?

Đẩy ra bát cháo mà bác gái đã đưa đến sát mặt, Đường Á trấn an thiếu niên phía sau vừa trở nên táo bạo, nhìn khuôn mặt đầy nếp nhăn của bác gái, nói: “Mấy người cần gì, nói thẳng đi.”

“Anh có rất nhiều điểm đúng không?” Kỳ quái thay người nói ra lại là Đường Huy, khuôn mặt từng trẻ con phúng phính giờ hoàn toàn trở nên gầy yếu, thoạt nhìn thực tối tăm, “Một mình anh ăn không hết nhiều như vậy, không bằng cho chúng tôi một chút.”

Nó nói một chút, đương nhiên không phải chỉ là một chút. Đường Huy trong lúc khuôn vác bị tai nạn gãy chân, bởi không mời nổi bác sĩ, bác trai chỉ có thể trị qua loa cho nó, kết quả sau khi có thể đi lại, nó phát

hiện mình lại bị cà nhắc, tâm trạng liền càng ngày càng âm u. Vừa rồi nó đi ngang qua sảnh hành chính, rõ ràng nhìn thấy Đường Á cầm phiếu điểm giá trị cao. Nên biết, hiện tại một điểm có thể mua một bữa cơm lớn, 100 điểm không đủ cho bọn họ một nhà năm người ăn hơn một tháng.

Bác gái thấy Đường Á quần áo sạch sẽ, sắc mặt hồng nhuận, cho nên đoán cậu sống không tệ, nhưng trong tay Đường Á chỉ có một ba lô, nghĩ rằng cậu có thể đem ra vài thứ để ăn đã rất tốt rồi, không nghĩ tới cậu còn giấu rất nhiều điểm, nếu không phải Huy Huy nhìn thấy, bà thật ra chỉ cầu cho chút đồ là đủ rồi, còn bây giờ... Bọn họ là người một nhà, Đường Á sẽ không thể thấy chết mà không cứu!

“Đúng, tôi có 300 điểm,” Thanh niên mỉm cười, thoát nhìn ôn hòa lịch sự, lời nói ra lại tình, cậu nói: “Nhưng liên quan gì đến mấy người? Sao tôi phải cho?”

“Vì sao à? Nếu không phải anh bán nhà cho chúng tôi, chúng tôi sẽ hết tiền sao? Sẽ không có gì để ăn sao? Anh dùng tiền của chúng tôi đương nhiên chúng tôi phải có phần!” Đường Huy quát, thoát nhìn rất phần nộ. Đường Á cả người sạch sẽ, bọn họ đương nhiên không nghĩ cậu đánh nhau cùng tang thi lấy điểm, còn tưởng rằng cậu dùng tiền đổi — Đường Huy không biết, kỳ thật chỉ lúc ban đầu khi quy định điểm mới được ban hành, chính phủ cho phép dùng nhân dân tệ đổi thành điểm, nhưng lãi suất vô cùng thấp, hơn nữa quy định này đã sớm hủy.

“Huy Huy! Nói gì vậy!” Bác gái giữ chặt Đường Huy đang kích động, lại nhìn Đường Á nói: “Anh họ con sẽ giúp chúng ta. Chúng ta là người một nhà mà. Á Á cũng không phải người vô lương tâm, nhất định sẽ không buông tay mặc kệ chúng ta”

“.....” Đường Á không biết nói gì. 300 điểm với cậu mà nói chẳng đáng gì, nhưng loại hành vi cứ cần là tới lấy này..... Có thể tưởng tượng, nếu cậu dễ dàng thỏa hiệp, về sau sẽ sống không yên ổn. Cái giá cậu trả sẽ bị coi là đương nhiên, thậm chí sẽ oán giận cậu vì sao không trả thêm nhiều một chút.....

Khách sáo với họ là vô nghĩa. Nếu ôn hòa không được thì.....

Nhìn bóng người chậm rãi chuyển rời ra cửa, Đường Á buông cánh tay đang giữ Đường Ngao lại, nhẹ giọng nói: “Đừng khiến họ bị thương.” Nhưng đánh đau vào, không thì sẽ không nhớ kỹ bài học này.

Đường Ngao nhéo nhéo lòng bàn tay Đường Á một cái, thân hình nhanh như gió, chỉ nghe được hai tiếng “bình bình”, trên mặt đất liền có thêm hai người ôm bụng kêu rên, chính là Đường Huy cùng chồng Đường Na muốn đánh lén cậu. Nghe lời cậu, hần chỉ tấn công vào nơi tập trung dây thần kinh của bọn họ, không làm cho họ bị thương, nhưng sẽ đau đớn khó nhịn — kỳ thật hần càng muốn trực tiếp móc tim họ ra bóp nát, dám nói năng lỗ mãng với Á Á! Đáng chết!

“Đừng đánh!” Là Đường Na, cô ta đỡ eo, đi đường rất gian nan, khuôn mặt thanh tú bị sinh hoạt tra tấn tiêu tụy đi rất nhiều, tuy có thai nhưng thân thể lại gầy đi một vòng. Bác gái cũng bỏ nhào vào hai người, nước mắt giàn dụa nói: “Cháu thương cho chúng ta đi..... Chúng ta thật sự hết cách rồi.....”

“.....” Người đáng thương tất có chỗ đáng giận, Đường Á cảm thấy tâm mình đã trở nên cứng rắn, dù người thân có khóc ngất trước mặt cậu, cậu đều không có chút cảm giác nào. Dem phiếu điểm mới lĩnh được đặt trên bàn, Đường Á mang theo Đường Ngao rời đi, thanh âm trong trẻo lưu lại trong không khí: “Tôi chỉ có vậy... Coi như tặng cho đứa bé sắp sinh đi. Hy vọng sẽ không gặp lại.”

Nhìn bóng dáng thanh niên biến mất, bác gái vội vàng đứng lên, chớp lấy phiếu điểm trên bàn, vậy mà là 300 điểm, bà mừng rỡ, vậy không cần lo đồ ăn trong mấy tháng nữa. Về phần lời cậu nói, nó để hết phiếu điểm lại đây còn tìm nó làm gì? Để thêm một miệng cơm sao?

Đi nhanh trên đường, không phương hướng, Đường Á cảm thấy mình như bèo trôi, gian nan muốn nín lại bên bờ, nhưng chẳng thể nào thành công, nay, cậu tự tay chặt đứt bộ rễ ấy, về sau tuy sóng gió cuốn đi đâu cũng được.....

“Đường Ngao.” Thiếu niên nghe cậu gọi, lập tức đi lên, cậu hiện tại thoát nhìn có chút yếu ớt, khiến hần rất đau lòng, cậu cúi đầu nói, thanh âm trong veo: “Đường Ngao, cậu có biết gia đình là gì không..... Tôi, không có gia đình, hoàn toàn không có...”

Tình cảm với gia đình bác đã sớm tiêu tán hầu như không còn, đối với Đường Á mà nói, bọn họ giống một loại chỗ dựa tinh thần hơn, cho cậu thấy ánh sáng của gia đình.

Thiếu niên mở to ánh mắt đen nhánh, gia đình là gì? Hẳn quả thực không biết, nhưng liên quan gì? Mặc kệ đó là cái quái gì, chỉ cần Đường Á muốn, hẳn đều sẽ tìm đến, hai tay dâng lên. Thiếu niên cao lớn ôm cả người cậu vào trong ngực, đầu lưỡi liếm lên đôi mắt đang nhắm lại của Đường Á, không biết là lau đi hay là lưu lại hơi nước, thanh âm từ tính thuần hậu vang lên: “Không có việc gì, tôi, cho cậu, gia đình.”

Tôi sẽ cho cậu một gia đình..... Nếu cậu muốn.

Hai người lại đến sảnh hành chính lần nữa, lần này không gặp nhân viên kia. Bọn họ nhận một nhiệm vụ thu thập đồ đơn giản. Nhiệm vụ không yêu cầu gì với đồ thu thập được, người nhận có thể tùy tiện giao lại đồ, nhưng chỉ có thể được điểm gốc của nhiệm vụ này là 2 điểm, nếu muốn tăng điểm là dựa theo thứ mà họ thu thập được để tính, nếu muốn nhiều điểm, thì phải thu thập thứ căn cứ cần nhất là lương thực hoặc than đá.

Nhiệm vụ này phân tổ theo số người, một tổ đạt tới 15 người là có thể đi làm nhiệm vụ, bởi cửa căn cứ luôn đóng chặt, không đạt số người qui định sẽ không mở cửa. Lúc này là buổi chiều, Đường Á nhận nhiệm vụ của ngày mai, hôm nay không có việc gì, cậu cùng Đường Ngao liền về phòng trước.

Trở lại thì phát hiện cửa khép hờ, mở ra liền thấy Phương Chí Lập đang sắp xếp một hòm thuốc, hôm nay anh tìm được một công việc chăm sóc động vật, tức là phải vừa làm người nuôi vừa làm thú y. Trong căn cứ vô cùng hoan nghênh những người có tay nghề hoặc có bản lĩnh thế này, cho nên cung cấp cho sinh hoạt đối với những người này cũng càng tốt, không chỉ bao ăn một ngày ba bữa, còn bao ở, chỉ là điểm không nhiều, một tháng chỉ được 50, nhưng với một người đàn ông độc thân như Phương Chí Lập cũng đủ dùng. Hiện tại anh đang sắp xếp mấy thứ vừa lĩnh được một chút, sau đó phải đến ký túc xá cho nhân viên, cũng đợi bọn Đường Á trở về nói một tiếng.

Nghe anh ta giải thích, Đường Á hơi lộ ra ý cười cổ vũ: “Rất hợp với anh, làm cho tốt vào nhé.”

“Hả? À..... Nhất định rồi!” Phương Chí Lập không nghĩ tới thanh niên luôn lạnh mặt khi cười lên lại ôn nhu như vậy, rất dễ nhìn, chỉ là sắc mặt thiếu niên sau lưng thanh niên lại biến đen, hung tợn nhìn anh..... Anh thấy áp lực rất lớn nha T-T, là cậu ta tự cười, liên quan gì đến anh chứ, không cần tính trên người anh mà.. khốn kiếp.....

“Anh ở đâu? Nơi làm việc là chỗ nào?” Nếu vừa rồi thanh niên chỉ là thể hiện sự thân thiện, hiện tại giống như là quan tâm, ánh mắt thiếu niên đã muốn biến thành tia lade có thể bắn chết người..... T-T

Phương Chí Lập hít sâu một hơi nói: “Tôi công tác ở trại chăn nuôi Đông Hải, nơi nuôi dưỡng động vật lớn nhất N thị, đồng nghiệp của tôi chắc đang sốt ruột lắm rồi, tôi đi trước, có gì liên hệ lại sau”

“Vâng. Có gì thì tôi sẽ tìm anh.” Thanh niên đáp.

“.....” Đánh chết mày nhé cái thói quen! Anh nhiều lời một câu này làm gì... T.T

Đường Á nói “Có gì sẽ tìm” đương nhiên không phải lời khách sáo đơn thuần, cậu đến N thị chủ yếu là tìm gia cầm gia súc, vốn không có chút manh mối, kết quả mục tiêu lại tự mình đưa đến đây, thật sự là xa tận chân trời gần ngay trước mắt. Chờ ngày mai cậu ra ngoài làm nhiệm vụ về liền đi tìm Phương Chí Lập, hỏi thăm trại gia cầm gia súc có bán hay không, bán thế nào.....

Phương Chí Lập đi không bao lâu, Từ Vĩ và Chu Lăng cũng trở lại, không biết hai người kia thế nào lại đi cùng nhau. Chu Lăng vừa vào cửa liền đi thẳng đến phòng mình, tiếng khóa cửa thực vang, Từ Vĩ đi vào sau cậu ta không biết đã gặp cái gì, sắc mặt âm trầm, chào hỏi bọn Đường Á một tiếng cũng trực tiếp trở về phòng ngủ.

Đường Á đoán giữa hai người kia chắc chắn phát sinh chuyện gì đó, nhưng cậu không phải người nhiều chuyện, không hứng thú tìm tòi sâu thêm. Lúc này, cậu đột nhiên cảm thấy nơi nào đó trong thân thể mình hình như phát sinh biến hoá, không kịp nghĩ nhiều, cậu lôi kéo Đường Ngao nhanh chóng trở về phòng, khóa cửa rồi cùng nhau vào không gian.

Trong không gian, Đường Á cảm thấy thân thể bắt đầu không ngừng run rẩy, trong não có một mạng lưới rậm rạp, phía sau nó là từng vòng gông xiềng nặng nề, thân thể cậu dao động thật nhỏ rất có quy luật, thoát nhìn giống như là đang run rẩy. Mỗi khi hoàn thành một lần, liền có một sợi trên mạng lưới đó bị đứt

đoạn, mạng lưới càng ngày càng ít, tốc độ đứt cũng càng lúc càng nhanh, đến khi tất cả đều đứt vụn, lưới biến mất, lộ ra rõ ràng gông xiềng phía sau ập đến.

Đội thân thể ngừng rung động, Đường Á đã ra một thân mồ hôi nóng, cậu ngẩng lên lắc đầu với Đường Ngao đang gắt gao ôm cậu, ý bảo không việc gì, hoàn toàn không đau. Hắn đại khái biết đây là chuyện gì, bởi trước đây cũng từng xuất hiện tình trạng này, chỉ là mạnh mẽ giống hiện tại. Cậu rốt cục đã tu luyện đến tầng bảy của Bích Thủy tâm quyết. Đã nói qua, Bích Thủy tâm quyết coi trọng tâm tình người tu luyện, tâm tình đến đúng thời điểm là có thể thuận lợi thăng cấp rất nhanh. Đồng gông xiềng kia hẳn là thứ gì đó cần cậu đột phá sau khi thăng cấp.

Đường Á tinh tế cảm nhận biến hoá của thân thể do tầng thứ bảy của Bích Thủy tâm quyết mang đến: Thân thể cảm giác càng thêm nhẹ nhàng, tốc độ tăng lên, thần trí càng thêm minh mẫn, năm giác quan cũng tăng mạnh, nhưng chỗ tốt nhất vẫn là..... Đường Á cầm một thanh mã tấu dài 70cm, yên lặng vận khí, bồng một đao lên mặt đất — im hơi lặng tiếng, trên mặt đất xuất hiện một vết nứt dài gần hai mét, chỗ gần Đường Á thì tương đối sâu, nơi sâu nhất có đến 20cm, đây là tầng thứ bảy, có thể phóng năng lượng ra ngoài ở giới hạn nhất định, giống kiếm khí trong phim kiếm hiệp gì đó, Đường Á quyết định, vì tiện gọi cứ gọi luôn “Kiếm khí” là được.

Nếu nói Bích Thủy tâm quyết tầng thứ sáu là rèn luyện năng lực một chọi một, vậy tầng thứ bảy chính là chiêu thức quần công, không cần đứng gần vẫn có thể công kích. Hiện tại, cho dù bị tang thi vây quanh, nếu không quá nhiều, Đường Á cũng có năng lực địch lại, tuy nhiên vẫn cần luyện tập nhiều hơn nữa...

Tác giả có lời muốn nói: Rốt cuộc vẫn có quan hệ huyết thống, Đường Á không thể giết bọn họ, cho nên mới kêu Đường Ngao đánh họ một trận.

40. Chương 40: Nguyên Châu

Sáng sớm, bên trong tường vây của N thị tập trung gần ngàn người, đợi đến 7 giờ cổng lớn vừa mở, đám người liền chen chúc nhào ra, sau khi ra ngoài thì tìm xe của mình hoặc trên đường tùy tiện lấy một chiếc, hoặc lấy cả taxi ở N thị, một tổ 15 người, như những dòng nước đổ về nhiều hướng khác nhau. Đường Á cùng Đường Ngao cũng trong đó. Xe Đường Á để trong bãi đỗ xe tại N thị trước đây, không cần đoán cũng biết đã không còn, cậu cũng không định đi tìm.

Đường Á giống những tổ viên khác tự tìm xe, không tìm được thì nếu có người đồng ý cũng có thể đi chung một chiếc. Cậu tự tìm xe, nhưng xăng đã không còn, hình như đã bị lấy đi mà dầu có còn hẳn cũng chẳng còn bao nhiêu. Thêm xăng xong, Đường Ngao khởi động ô tô, hai người đuổi kịp những xe phía trước. Đoàn xe đi về hướng nội thành, nhưng không đi xa, không tới khu trung tâm.

Sau khi bên trong tường vây yên ổn lại, chính phủ sẽ tập trung đến những nơi có vật tư phong phú đồng thời cũng ẩn giấu nguy cơ to lớn — nội thành. Bên trong tường vây nhất định phải trồng trọt, tuy các nhà khoa học nghiên cứu phát hiện: Tuyết rơi hai tháng liên tục — nhiệt độ thấp cùng nước ngầm giúp quá trình tích tụ đất đai diễn ra nhanh hơn, hiện tại đã có thể gieo trồng cây nông nghiệp, nhưng nhiệt độ thấp cũng khiến khắp nơi đều thành vùng đất lạnh, chỉ có vùng bằng phẳng gieo trồng cây nông nghiệp mới có thể sinh trưởng bình thường.

Những động vật bị lây nhiễm đôi chút cũng đã khôi phục, virus trong cơ thể qua sự trao đổi chất đã bị tiêu diệt hầu như không còn. Nhưng, dù gia cầm gia súc có nhiều hơn đi chăng nữa cũng không cung ứng nổi nhu cầu của người nội thị cùng đám người không ngừng đổ về N thị. Dù chính phủ không cung cấp một bữa ăn miễn phí cho người sống sót mới tới, không khai thác được tài nguyên mới, sớm hay muộn N thị cũng sẽ lâm vào tình cảnh thiếu thốn vật chất nghiêm trọng.

Cho nên chính phủ mới ban ra càng nhiều nhiệm vụ, bắt đầu đẩy mạnh xuất động quân đội dọn dẹp từ tường vây hướng tới nội thành, bởi vì thiếu người nghiêm trọng, nên cũng động viên tất cả mọi người cùng đi thu thập vật tư. Nếu bạn không muốn bị đói, muốn sinh hoạt được tốt hơn, vậy làm nhiệm vụ đi! Tuy

nghe có vẻ thực tàn nhẫn, bởi vì một ít người già may mắn còn tồn tại không có năng lực lao động, lại không có người cung cấp nuôi dưỡng, căn bản không sinh tồn được, nhưng đây là hiện thực, không có vị cứu tinh, con người chỉ có thể đoàn kết với nhau cùng vượt qua cửa ải khó khăn này.

N thị đã từng được dọn dẹp một lần, tang thi chung quanh vốn còn lại không nhiều, nhưng tuyết lớn rơi hơn hai tháng liên tục cơ hồ vây khốn mọi người trong N thị, bày tang thi bên ngoài biến các tòa nhà trở thành căn cứ địa, trong các tòa nhà ở nội thành đều là tang thi, nếu thời tiết đột nhiên ấm lại hoặc là tang thi không bị nhiệt độ thấp ảnh hưởng..... Chúng nó tựa như một thanh kiếm treo trên đầu người sống sót tại N thị, nếu không xử lý, hậu quả có lẽ không thể tưởng tượng nổi.

Tang thi tiến hóa mà Đường Á từng gặp lại chưa hề được nhắc tới trên radio, là vì chưa gặp được ví dụ thực tế sao..... Từng thấy tang thi trí lực khổng lồ chế bày tang thi lớn, tang thi thường vì chống lại nhiệt độ thấp đều trốn vào trong các tòa kiến trúc, tang thi trí lực cũng không thấy bóng dáng, chẳng lẽ cũng trốn rồi? Nó mặc dù có trí lực, nhưng dù sao vẫn là tang thi, là “người” chết, hẳn cũng chịu ảnh hưởng mới đúng.

N thị ra nhiệm vụ thu thập, tiểu đội không chỉ cần phải do thám phương hướng cùng phạm vi tương đối ít tang thi, hơn nữa, những người làm nhiệm vụ nếu gặp nguy hiểm, tỷ như bị tang thi tập kích, đều phải tự bảo vệ chính mình, căn cứ không cung cấp vũ khí. Cho nên mọi người đều chia nhóm ba nhóm năm để hành động, một mình hầu như đều là người mới tới không rõ tình hình.

Đường Ngao thân hình cao lớn, đầy người sát khí, vốn có rất nhiều người muốn cùng đội với hắn, nhưng thấy hắn đi theo một thanh niên thanh tú gầy yếu, một bộ lấy thanh niên làm chủ, sai đâu đánh đó, bọn họ liền lùi bước — tự bảo vệ bản thân đã khó, ai chịu mang theo người yếu ớt tay trái gà không chặt cơ chứ! Hơn nữa Đường Ngao dù cao lớn, khuôn mặt vẫn còn nét non nớt, vừa thấy đã biết là thiếu niên, có thể tự bảo vệ đã không tệ rồi, không đáng tin cậy.

Thông thường tiểu đội đi tìm đồ ra khỏi N thị liền tách ra, dù sao căn cứ mặc kệ bọn họ có cùng trở về hay không — mỗi lần đều có vài người vĩnh viễn không trở lại, căn cứ cũng sẽ không tốn công đi làm chuyện tìm kiếm vô ích. Cho nên, không ngoài dự đoán, Đường Á và Đường Ngao một tổ. Có điều mục đích chủ yếu của bọn họ cũng không phải thu thập vật tư, nếu hành động tập thể ngược lại không tiện. Bọn họ là muốn thu thập nguyên châu và để Đường Á luyện tập; hiện tại tang thi hành động cứng nhắc chậm chạp, đều co đầu rút cổ thành một đám, tìm một lần là thấy cả đám, thu thập nguyên châu vừa nhanh lại an toàn. Về phần vật tư gì đó, trong không gian có rất nhiều thứ không dùng đến nhưng N thị có khả năng cần đã được xếp thành một đống, lúc cần tùy tiện giao lên một chút là được.

Đường Ngao lái xe chạy đến một khu dân cư nhỏ, nhà cao tầng trong khu này không nhiều, có thể thấy được bóng dáng cứng nhắc mờ mờ sau cửa sổ. Từ không gian lấy ra một túi máu heo đựng trong túi ni lông kín, Đường Á ném tới cổng lớn, túi rất mỏng, lại bị Đường Á ném mạnh, đập lên mặt đất liền vỡ toang, máu chưa đông đều bắn hết ra, chỉ chốc lát liền có tang thi gào thét từ tiểu khu chạy đến.

Cổng lớn khu dân cư không mở, chỉ chừa một cửa nhỏ cho hai người lén qua, đoàn tang thi đến đa phần đều bị ngăn lại, mỗi lần chỉ có mấy chục tang thi có thể thoát ra ngoài, hai người liền chờ tại cửa, giải quyết hết đám tang thi lao tới. Bởi vì Đường Á cần rèn luyện kỹ năng mới, củng cố tầng thứ bảy, cho nên đều là cậu ra tay, Đường Ngao chỉ giải quyết vài con nhắm về phía hắn, chờ ở bên cạnh, chuẩn bị sẵn sàng hỗ trợ Á Á.

Bởi vì chưa thuần thục, kiếm khí mười lần có chín lần không phát ra được, nhưng qua luyện tập, Đường Á cũng ngộ ra một ít bí quyết: Thời điểm phát kiếm khí nhất định phải tập trung tinh lực, cánh tay cầm vũ khí phải cảm giác cùng vũ khí hoà hợp thành một thể, nếu cậu coi vũ khí như cánh tay mình mà sử dụng, năng lượng có thể theo thân thể truyền đến vũ khí phát ra kiếm khí. Dựa theo lý luận này, không có vũ khí, cậu hẳn cũng có thể phát ra kiếm khí mới đúng, nhưng mà.....

Tuyết hồ nói, từng có một người tu luyện Bích Thủy tâm quyết được xưng tụng là “Kiếm Thần”, đó là một vị tướng quân, kiếm khí của y trên chiến trường có thể mở đường vì trăm vạn đại quân, ngay cả phần lớn kẻ tu đạo quen dùng kiếm cũng không phải đối thủ của y, mà y chỉ là một người phạm trần.

Đường Á nghe xong, khoe miệng khe co rút, được rồi, cậu biết tư chất của cậu bình thường, có thể luyện lên tầng thứ bảy ít nhiều là do linh túy cùng việc sống lại khiến cậu không sợ hãi. Dù dùng vũ khí, hiện tại kiếm khí của cậu nhiều nhất cũng chỉ có thể phóng ra ngoài 4m, không dùng vũ khí thì... thậm chí kiếm khí

cậu cũng phóng không ra! Tập trung tinh lực thử phóng, cậu sẽ cảm giác ngón tay cánh tay có năng lượng tán loạn, nhưng không phát ra nổi.

Đường Á còn đang rối rắm về kiếm khí, Đường Ngao đã giải quyết hết tang thi lao tới từ khu nhà kế bên, sau đó đến bên người cậu, nói: “Máu. Người.” Gió lạnh thấu xương, nhưng mùi máu tanh phảng phất, bên kia có người bị thương. Hắn nói cho Đường Á không phải do đột nhiên muốn làm anh hùng cứu người, mà là ngoại trừ mùi máu, hắn còn cảm thấy một dao động quen thuộc, xem ra, là gặp được “người” quen.

“Bên kia có chuyện?” trong nháy mắt Đường Á liền hiểu ý của hắn, sau đó vài giây, cậu nghe được tiếng kêu thảm thiết của con người, hai người kìm nén hơi thở, im lặng chậm rãi đến gần.

Ẩn nấp sau một toà nhà, Đường Á hơi hé mắt thăm dò, quả nhiên là “người” quen — tang thi trí lực. Nó vẫn là một bộ áo mũ chỉnh tề, ngồi trên một chiếc xe hơi cũng có vài phần ưu nhã. Trước mặt nó, trên mặt tuyết trắng tinh nổi bật một đám máu tươi, ba con tang thi sức mạnh đỏ tươi cao tới 3m, cơ thịt bành trướng, khó khăn bắt lấy tứ chi xác người nhét đầy miệng, ăn xong, lại nhặt lên nội tạng rơi ra như vụn bánh quy, nhét vội vào miệng. Bởi vì sự nhiều chao ít, ba con vùng quyền vùng móng vuốt vào nhau, gào thét, thiếu chút nữa đánh nhau, nhưng tang thi trí lực không kiên nhẫn, vừa lên tiếng thì đám kia lập tức ngoan ngoãn đứng không cử động, tuy nhiên không được bao lâu lại náo loạn như cũ.

Từ lần đầu tiên gặp được tang thi tiến hóa, Đường Á liền tự hỏi: Cái gì khiến cho tang thi tiến hóa? Khi đó cậu nghĩ không ra, cảm giác có lẽ là do ngẫu nhiên, trong trăm vạn tang thi sẽ có mấy con không giống bình thường. Như vậy lúc này đây, gặp lại tang thi trí lực, nhìn bên người nhiều thêm hai con tang thi sức mạnh [kỳ thật là ba, tang thi sức mạnh ban đầu đã bị Đường Ngao giết chết, Đường Á không biết], Đường Á hiểu được đây không chỉ là ngẫu nhiên.

Tình huống này chứng minh: hoặc là tang thi bị ảnh hưởng của tang thi trí lực nên dễ tiến hóa, nói cách khác, bởi vì tang thi trí lực chính là nguyên nhân khiến mấy con tang thi đỏ tươi kia xuất hiện. Nhưng giả định này có một vấn đề rất lớn, nếu tang thi trí lực “tạo” ra tang thi sức mạnh, vậy tang thi trí lực là từ đâu mà đến? Giải thích không hợp lý. Hoặc là, tang thi trí lực có thể hấp dẫn tang thi sức mạnh tới gần nó, điều này đã được nghiệm chứng với tang thi thường.

Trong khi Đường Á nghĩ giả định thứ hai có khả năng hơn, lại phát sinh một chuyện khiến cậu mở rộng tầm mắt, cậu nhìn thấy: tang thi trí lực há miệng thở dốc, đầu mấy tang thi thường cách nó gần nhất liền nổ tung, nó xoay người nhặt lên thứ gì đó trong óc tang thi — trên tay còn đeo bao tay trắng, nhặt thứ kia lên lau sạch liền cởi ra ném xuống đất, Đường Á nhìn thấy, trong tay nó rõ ràng là nguyên châu! Tang thi trí lực biết nguyên châu?! Hơn nữa đang thu thập nguyên châu?! Nếu nói hiện tại Đường Á chỉ là khiếp sợ, cảnh tượng kế tiếp quả thực là rung động :

Mỗi tang thi trí lực khề nhúc nhích, ba tang thi sức mạnh thoát nhìn dường như không cam nguyện xếp thành một hàng ngang. Tang thi trí lực cầm nguyên châu trong tay, nhét cho mỗi con năm sáu viên — thật sự là nhét! Bởi vì lúc nguyên châu bị nhét vào, tang thi đỏ tươi kia mãnh liệt kháng cự, lúc ăn thịt người không thấy yết hầu, khi ăn nguyên châu lại giống như bị bóp cổ, thế nào cũng không chịu nuốt xuống, nhưng tang thi trí lực không để ý phản kháng của nó, cánh tay so với tang thi sức mạnh có vẻ vô cùng mảnh khảnh lại giữ chặt nó, đem nguyên châu nhét vào miệng — tình cảnh này tựa như người lớn ép đứa trẻ sinh bệnh uống thuốc, chỉ là..... thứ tang thi trí lực nhét vào quả thực giống thuốc độc!

Ăn nguyên châu không được bao lâu, tang thi sức mạnh liền phát ra âm thanh gào thét thống khổ, chúng nó phủ phục trên mặt đất, khớp xương dài ra, tầng da mỏng bên ngoài rách nát, cả cơ thịt màu đỏ cũng rơi xuống từng khối từng khối, nơi rách toạc lộ ra xương cốt trắng bệch biến dạng, một tang thi sức mạnh không chịu được loại biến hóa này, phát ra một tiếng thét thê lương chói tai, thân thể đột nhiên trướng lên, lớn hơn..... khi nổ thịt nát bay đầy đất, trong đó có một khối rơi bên chân Đường Á.

“A!” Một tiếng kêu sợ hãi ngẩn ngui, chỉ phát ra một nửa liền bị chặn miệng. Đường Á nghe được, tang thi trí lực cũng nghe thấy. Nó bất động, như thể thứ vừa nổ tung vừa rồi không phải là đồng loại của nó, cử tang thi sức mạnh đi trước, chỉ là lúc này, tang thi sức mạnh còn lại đều đã hoàn toàn thay đổi thành một hình dạng khác: Toàn bộ thân hình tăng lên, đứng thẳng cao đến 4m, ngoài thân nhanh chóng bao trùm một tầng da mỏng, tại cánh tay, đùi, lưng... đều có xương cốt tạo thành tấm chắn hoặc gai nhọn, thoát nhìn năng lực phòng ngự cùng năng lực công kích đều nâng cao không ít.

Người kêu lên sợ hãi là người của một tiểu đội thu thập khác ở gần đó, 15 người đội bọn họ chia làm hai đường, 7 người tìm đến một quán nhỏ, góp nhặt được không ít. Nhưng không được bao lâu, liền nghe tiếng kêu thảm thiết từ phương hướng 8 người kia đi truyền đến, bọn họ hoảng sợ, thật cẩn thận từ cửa sổ nhòai ra xem, liền thấy được cảnh tượng làm người ta hoảng sợ vạn phần: Ba quái vật cao lớn, giống như phá hư món đồ chơi, dễ dàng nhắc lên đồng bạn của bọn họ, tay vừa sờ, đầu người nọ tựa như quả bóng bay bị bóp nổ, hỗn hợp óc cùng máu rơi xuống, hoặc là xé toạc hai chân người bị bắt, trong khi người đó còn đang kêu thảm thiết, nội tạng đã bị văng ra, rơi trên mặt đất mà vẫn còn ấm nóng.....

Chính phủ chưa công bố tin tức tang thi tiến hóa, trừ Đường Á Đường Ngao đã gặp chúng nó một lần, người thường căn bản không biết chúng nó tồn tại. Hiện tại đột nhiên nhìn thấy vài tang thi tiến hoá khác hẳn tang thi bình thường, nhất thời bọn họ đều há hốc mồm. Khi thấy tang thi trí lực cho ba con cao to ăn hạt châu lấy từ óc tang thi thường ra, một tang thi lực lượng phát nổ, hai con còn lại thì biến hóa, bọn họ vốn đang nhẩn nhẩn, rốt cục lúc này không chế không được thét lên, tuy rằng mới phát ra liền bị bịt kín miệng, nhưng đã quá muộn.

Kỳ thật tang thi trí lực đã sớm biết sự tồn tại của mấy người này, bọn họ không thể giấu đi khí tức giống Đường Á và Đường Ngao, sau khi chấn kinh còn có thể không chế hô hấp, hơn nữa tang thi khát vọng với máu thịt tươi mới, đương nhiên cũng miễn cảm hơn với hơi thở của con người. Đối phó loại này, để tang thi sức mạnh vừa mới tiến hóa lên cấp 2 luyện tay đi.

41. Chương 41: Thứ Phẩm

Đối với tang thi sức mạnh tiến hóa lên cấp 2 mà nói, đánh vỡ vách tường cùng nóc nhà, lôi những người trốn ở trong phòng ra là hoàn toàn không thành vấn đề, những người đó cũng biết là như thế, cho nên họ thậm chí nghĩ chết chắc rồi! Trước không nói Đường Á muốn muốn cứu người hay không, cho dù muốn cứu cũng ngoài tầm tay, hơn nữa..... Đường Ngao nhẹ nhàng nắm lấy bờ vai cậu, lắc lắc đầu làm ra khẩu hình miệng — Người. Xe. Tới gần.

Có người và xe sắp tới đây? Đường Á cẩn thận lắng nghe, quả nhiên sau khi tang thi sức mạnh hô một tiếng lại nghe được âm thanh động cơ ô tô, cùng vài tiếng hô hấp, tiếp đó có một đội xe thật dài chạy lại đây, một chiếc xe việt dã dẫn đầu được trang bị hỏa lực cùng súng máy, phía sau mấy chục xe pick-up cũng đều trang bị vũ trang hạng nặng từ người đến xe — là quân đội N thị!

Dẫn đầu là đội trưởng họ Cao, tiểu đội của bọn họ đều được trang bị hỏa lực mạnh, chuyên phụ trách thanh lý đàn tang thi cản đường, dọn đường cho quân đội làm việc sau này, hôm nay bọn họ cũng giống như bình thường thanh lý một con đường cho đến khi hết tang thi thì trở về N thị, khi chạy trên đường thì nghe được tiếng người kêu thảm thiết cùng tiếng gào của tang thi, không nghĩ tới nơi mà bọn họ từng thanh lý qua còn có tang thi, bọn họ lập tức chạy tới đây, sau đó lại thấy được một loài khác hẳn với tang thi bình thường, chính là tang thi sức mạnh cùng với tang thi trí lực. Quân đội đã công bố thông tin bí mật về tang thi tiến hóa, viện khoa học ở B thị cũng thành lập tổ nghiên cứu đặc biệt thể nhưng bởi vì vẫn không có tiêu bản cho nên đến bây giờ cũng chưa bắt đầu nghiên cứu.

Tang thi tiến hóa mà hắn nhìn thấy trong bản vẽ miêu tả cũng không giống như bây giờ..... Tang thi sức mạnh cấp 2 thoát nhìn càng thêm dữ tợn, cũng càng không giống con người. Đội trưởng Cao sở dĩ biết nhiều như vậy chính là bởi vì liên quan đến nhiệm vụ của hắn — tận lực bắt sống tang thi tiến hóa, không thể bắt sống thì mang tiêu bản về — đây cũng là nguyên nhân hắn được ủy thác trọng trách này. Nên hiểu, lúc trước Quý Chính Văn dụng tới tang thi sức mạnh sơ cấp đã toàn diệt mấy xe tải chở lính, lại càng không cần nói thứ đã tiến hóa cấp 2 kia, hơn nữa bên cạnh còn có tang thi trí lực như hổ rình mồi. Đội trưởng Cao sờ sờ cái cằm mới lởm chởm vài cọng râu chưa kịp cạo sạch, nhiệm vụ này không dễ dàng! Bà nó, trách không được bộ hậu cần keo kiệt lại thay trang bị mới cho mình!

Tang thi trí lực bản lĩnh thế nào đội trưởng Cao hiểu rõ, hai tháng qua, tổ nghiên cứu đều tập trung phân tích tỉ mỉ về nó — đương nhiên, đa phần đều là phỏng đoán, còn chờ hắn nghiệm chứng trở về nữa! Lần tân trang này thật đúng là quý giá ha!

Có trí lực nhất định, còn có thể kêu gọi tang thi, đây quả thực chính là vua tang thi, hơn nữa bên người còn có tang thi sức mạnh thoát nhìn rất lợi hại..... Không thể đánh bừa, không thì cho dù hẳn có một đại đội hỏa lực cũng không đủ. Trong lúc đội trưởng Cao suy tư, đoàn xe đã sắp tới gần tang thi tiến hóa, binh lính không chế hỏa lực nhìn hẳn hỏi ý kiến, hẳn khẽ gật đầu, phải thăm dò thực lực đối thủ mới biết thế nào.

“Pằng pằng pằng! !” Dạn bắn ra liên tiếp, đội trưởng Cao vừa điều khiển toàn cục, cơ hồ mỗi một đầu đạn đều thử một hồi, vừa quan sát mức độ thương tổn gây ra cho tang thi sức mạnh: đạn bắn ra lực xuyên thấu rất yếu, không thể bắn nó thành lỗ, chỉ lưu lại một đám lỗ thủng cháy đen hơi lớn, bắn đến khi thịt nát tan, lộ ra xương cốt, xương cốt cũng có vết rạn, đạn xuyên thép có thể dễ dàng xuyên thấu thân thể những sinh vật cao to kia, bao gồm xương cốt cứng rắn, chỉ là đạn xuyên thép của họ không nhiều..... Nhưng rốt cuộc cũng chỉ là thân thể con người biến hóa thành, tang thi tiến hóa dần có nghịch thiên cũng ngăn không được súng đạn.

“Gừ gừ! !” Tang thi sức mạnh ngay khi bị viên đạn đầu tiên ghim vào người liền phát ra tiếng hét đau đớn. Đường Á ở bên cạnh lặng lẽ quan sát, bất giác bắt đầu suy nghĩ, cảm giác rất kỳ quái: tang thi bình thường hình như không sợ đau, có lẽ là bị cảm giác thêm ăn điên cuồng che giấu? Hình như càng cao cấp càng lợi hại thì tang thi càng có cảm giác..... Vậy nếu có một ngày, tang thi tiến hóa đến mức có năm giác quan như người bình thường, có tư tưởng, có cảm tình, vậy tang thi vẫn là tang thi sao? Người còn có thể tùy ý giết tang thi sao? Có phải hẳn là nên xem như một giống loài mới có trí tuệ hay không? Chỉ có điều thức ăn của chúng nó là con người.....

Đường Á hít sâu một hơi, không dám nghĩ tiếp. Sẽ không, nếu thật sự có một ngày như vậy..... Cậu nghĩ cái gì cũng không quan trọng nữa, bởi vì lúc đó sẽ là chuyện của toàn thể loài người, không phải xét việc cậu có thể xét đúng hay sai.

“Gừ ! !” Lúc này tang thi trí lực phía sau tang thi sức mạnh cũng chạy ra ngoài, hai con tang thi mảnh liệt vọt tới trước mặt đoàn xe, chỉ là trên người chúng cũng gần như vỡ nát, chúng nó gào thét, lấy chiếc xe mà người bên trong còn la hét ném về đám xe phía sau, lôi người trong xe ra xé nát thành mảnh thịt vụn, cái giá phải trả là trên người chúng cũng lỗ chỗ đầy vết đạn.

Đội trưởng Cao chỉ huy quân của mình, tập trung hỏa lực vào hai chân của chúng — bởi vì cổ là nơi yếu nhất lại gần với đầu, chúng nó rất cảnh giác, nhưng chân bị thương, bị bắn nát chúng nó lại chẳng mấy để ý.

“Chắc!” Đường Á rõ ràng nhìn thấy tang thi trí lực nhú mảy, biểu tình có vẻ rất bất mãn, nhìn hai tang thi đỏ tươi tựa như đang nhìn phế phẩm. Sau đó, khi mà quân đội còn chưa thể tấn công nó, nó đi..... Đi? Cứ như vậy mà đi? Đường Á cũng nhú mảy. Bóng dáng tang thi trí lực biến mất trong bóng tối không bao lâu thì hai con tang thi còn lại bị bắn gãy hai chân té trên mặt đất, rốt cuộc không tránh thoát loạt đạn bắn về phía óc của nó, giãy dụa hai cái liền không còn động đậy.

Quá dễ đối phó..... Đường Á rốt cục phát hiện không đứng chỗ nào, hai con tang thi này về tốc độ, tính linh hoạt, năng lực công kích còn thua xa lần đầu gặp cậu và Đường Ngao, nói khoa trương thì tựa như hàng “Thứ phẩm” chỉ có bề ngoài, liền tưởng đến tang thi trí lực không chút để ý lại còn cả vẻ mặt bất mãn, Đường Á lớn mật đoán: không phải tang thi nào ăn nguyên châu cũng có thể tiến hóa thành công, trước đó đã có một ví dụ thất bại, hơn nữa có lẽ do thể chất khổng lồ, cho dù tang thi chống đỡ qua tiến hóa, cũng không thể tiến hóa quá lợi hại, hơn nữa, bản thân tang thi sẽ không muốn chủ động ăn nguyên châu, theo động tác ép buộc khi nãy của tang thi trí lực là có thể đoán được.

Từ lúc bắt đầu đến khi chấm dứt, chỉ có vài người trên đường được quân đội thuận tay cứu bị tang thi bắt được xé thành mảnh nhỏ, còn vài binh lính chỉ bị thương — binh lính nhanh nhẹn, mấy người kia không kịp trốn, lại không có thời gian trông chừng bọn họ, kết quả liền bị tang thi sức mạnh bắt lấy làm vật hy sinh. Đội trưởng Cao cũng không nghĩ tới thắng lợi dễ dàng như vậy, hẳn đều chuẩn bị tư tưởng sẽ hy sinh rất nhiều, đương nhiên, tổn thất càng thấp càng tốt, đây đều là binh lính theo hẳn nhiều năm, nếu không phải bất đắc dĩ, hẳn cũng không muốn bỏ đồng đội. Không biết vì cái gì tang thi trí lực cứ như vậy rời đi, nhưng không có tổn thất lớn mà lại thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, tâm tình của đội trưởng Cao rất tốt, gọi mấy chục binh lính đeo bao tay cẩn thận đem xác tang thi sức mạnh cất vào xe.

Đám người vẫn luôn trốn trong khu nhà, ôm đầu chờ chết, kết quả một hồi sau lại nghe được tiếng súng cùng tiếng hét đau đớn của tang thi. Mãi đến khi thanh âm chiến đấu biến mất, không khí trở lại bình thường, thế nhưng ngoài mùi thuốc súng còn có mùi máu. Không biết kết quả cụ thể thế nào, nhưng không có tiếng người kêu thảm thiết, hẳn là quân đội thắng? Sợ quân đội cứ như vậy rời đi, tang thi lại trở về, mấy người vội vã chạy đến ngăn xe quân đội, về phần sau đó được cho lên xe nhưng bởi vì không đủ chỗ nên phải ngồi cùng xe chở thi thể tang thi, tâm tình mấy người đó là sợ hãi sống không bằng chết hay là như thế nào, đều là thứ Đường Á không thể đoán được.

Tại thời điểm đội trưởng Cao bắt đầu thu thập chiến trường, Đường Á và Đường Ngao lặng yên không một tiếng động rời đi. Tang thi trí lực còn ở gần khu vực N thị, nghĩ đến lần trước bị vây trong đám tang thi, một biển tang thi rậm rạp..... da đầu Đường Á phát run, quân đội N thị cho dù có lợi hại hơn nữa, thì giữa cơn thủy triều tang thi cũng chỉ là muối bỏ biển mà thôi, nhưng tang thi đều bị đông cứng, đứng bất động để cho bọn họ giết, mấy trăm vạn tang thi có giết gãy tay cũng không hết được, hơn nữa còn rất khó tìm thấy chúng nó, bình thường chỉ có thể tìm thấy bảy tang thi có tầm mấy chục, mấy trăm nhiều nhất mấy ngàn con. Chúng nó trốn đi tựa như bóng ma quỷ mị, chỉ chục chờ mây đen che trời liền xuất hiện tại nhân gian.

Vẫn nên cẩn thận một chút, không cần gặp lại thì hơn, nếu lại bị vây khốn..... Đường Á nghĩ, Đường Ngao tuy rằng có thể bay trên không, nhưng mục tiêu rất rõ ràng, N thị nay có nhiều người như vậy, nếu như bị người nhìn thấy bọn họ thì phải đề phòng sẽ không chỉ còn là tang thi.

Sau khi sống lại, cậu không thất vọng với thế giới, cũng không có ý xa rời con người hay không giao tiếp cùng người khác, nhân loại vất vả lắm mới tiến bộ nhiều như vậy, cho dù sau mặt thể rất nhiều thứ đều lạc hậu đi không ít, thế nhưng lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, hơn nữa nơi nhiều người mặc dù có chút không được tự do, nhưng có nhiều chỗ tốt — giao dịch thuận tiện, vật phẩm phong phú, tin tức linh thông.....

Đường Á biết mình chỉ là một người may mắn hơn, so với người bình thường cũng đã hơn rất nhiều ưu thế để tồn tại trong mặt thể, nhưng đồng dạng, cậu cũng có rất nhiều phương diện không thể nghĩ tới hoặc là suy xét không chu toàn, Đường Ngao đối với thế giới này còn rất lạ lẫm, điều hẳn biết cũng có hạn. Dưới loại tình huống này, lựa chọn của Đường Á quả thật là điều tốt nhất hiện tại.

Đường Á trở lại N thị, đi tới đại sảnh hành chính giao nhiệm vụ, phát hiện quả nhiên thiếu rất nhiều người. Cậu nộp lên là nửa túi lương thực, ước chừng có hơn mười cân, nhân viên công tác cho cậu 20 điểm, vài người chung quanh mắt ửng đỏ ghe tức, nhưng bị thiếu niên cao lớn phía sau mặt đầy sát khí trừng một cái, trong lòng nhảy dưng, cuối cùng cũng không dám làm cái gì. Đường Á lần này không trở về tòa nhà cũ mà là dựa theo hướng dẫn tìm đến nhân viên công tác, dùng 15 điểm thuê một căn phòng ở nửa tháng. Phòng ở vị trí tương đối sát bên ngoài, không gian cũng không quá lớn, nhưng hai người cùng sống thì vẫn thoải mái. Nhà cũ kia Đường Á không định trở về, Đường Ngao ngoài miệng chưa nói gì — hẳn còn chưa quen dùng ngôn ngữ biểu đạt cảm tình, chỉ là trong lòng hẳn giờ đây rất cao hứng, biểu hiện rõ ràng khi Đường Á dọn dẹp, hẳn cứ vây quanh cậu.

Đường Á đưa chổi cho hẳn, vừa cầm chổi hẳn liền chà chà xát xát, bởi vì dùng lực quá mức mà tro bụi bay lên mù mịt, khứu giác linh mãnh của hẳn bị nghẹn hắt xì một cái, vẫn là Đường Á nắm tay dạy hẳn cách quét nhà nhẹ nhàng, không cần dùng lực, sau đó chổi cũng không thể giơ lên.

Sự thật chứng minh, cảm thứ này thoải mái hơn cầm dũa, Đường Ngao lập tức nắm bắt phương thức, một mình chơi rất vui, trên tóc, trên quần áo phủ kín một tầng bụi, trong không khí cũng đều là tro bụi, thẳng đến khi Đường Á hắt xì vài cái, Đường Ngao mới phát hiện mình làm sai, hoang mang rối loạn giấu chổi ở sau lưng, thiếu niên cao lớn ừ ừ gục đầu, nếu có tai chó cùng đuôi chắc chắn chúng cũng đều cụp xuống.

“Thôi quên đi...” Rốt cuộc vẫn là thiếu niên mà thôi, không biết vì cái gì, nhìn thấy vẻ áy náy ỉu xìu còn len lén vụng trộm hé mắt nhìn cậu của Đường Ngao, Đường Á liền nhin không được cười khê một tiếng, nói: “Khóa cửa lại, chúng ta vào không gian ăn đi.”

“Á Á!” Cái đuôi của dã thú to lớn ngoe nguẩy, Đường Ngao nhào tới muốn ôm cậu, bị ngăn lại, liền mở to đôi mắt đen bóng nhìn qua.

“Đi tắm rửa trước, đổi một bộ quần áo sạch sẽ.”

“Ngao ô!”

“Kêu cũng vô dụng, đi tắm.” Từ sau lần trước, Đường Á ý thức được Đường Ngao cũng cần có không gian riêng để giải quyết vấn đề, vì thế Đường Ngao “bị bắt” học tắm rửa. Khí lực quá lớn? Không có việc gì, da dày, chà xát không rách.

“.....” Từ sau khi phúc lợi Á Á hỗ trợ tắm rửa không còn, Đường Ngao đối với việc tắm rửa không còn chút nhiệt tình, lại khôi phục bộ dáng lúc trước, hần tuy rằng là hình người nhưng làn da là từ lông và da thú biến thành, rửa xong sẽ có cảm giác lông của mình bị ướt, làm sao cũng không khô, cực kì khó chịu.

Hần ghét tắm rửa.....

Đêm khuya, nghe Đường Á hô hấp ổn định, đôi mắt thú chậm rãi mở ra, lặng yên không một tiếng động đứng dậy, dã thú lẳng lặng nhìn chằm chằm gương mặt khi ngủ của Đường Á một hồi lâu mới nhẹ nhàng mở cửa sổ bay ra ngoài. Bọn họ thuê phòng là loại nhà cũ ở khu chung cư, chung cư gồm 22 tầng mà bọn họ ở tầng 19. Dã thú nhảy ra khoảng không, thân thể như một đám mây đen, hoàn toàn hòa vào trong bóng đêm, cho dù là binh lính tuần tra ngẩng đầu nhìn, cũng khó phát hiện bởi vì tốc độ quá nhanh.

Dã thú chạy trên không đến bên trên một nhà trệt thoát nhìn rất bình thường, sau đó hần há miệng, không bao lâu liền có ba viên châu đỏ bay giữa không trung bị hần nuốt vào. Dã thú sau khi nuốt hồng châu, giậm chân tại chỗ vài cái liền nhảy vút lên trời cao.

Trời đêm không sao, nếu có người nhìn lên trên bầu trời sẽ thấy vài chỗ hơi hơi lộ ra ánh sáng đỏ, chỉ là bị bóng đêm che đi không ít, một cái chớp mắt lại bình thường trở lại — đều đã là mặt thể, còn có cái gì tội tệ hơn? Người không thoát khỏi, chỉ có thể gánh chịu.

Ánh sáng đỏ qua hai ba giờ liền trở nên suy yếu, đợi đến khi nó bị hấp thu rồi trở lại bình thường, dã thú vốn màu đen tuyền nay thân hình tăng lên một vòng, thậm chí dưới bốn chân nó đập giữa không trung là cầu lửa màu đen, trên người sát khí càng nặng, nhưng khi nhìn về một nơi, đôi mắt dã thú đỏ lừ lập tức bình tĩnh trở lại, thân thể cực nhanh lưu lại bóng dáng giữa không trung.

Dã thú ngay lúc tiếp xúc cửa sổ liền thu hồi lửa đen, rơi xuống đất thì khôi phục hình người. Không phát ra tiếng động một lần nữa nằm xuống bên người Đường Á, Đường Ngao vừa mới ăn no, nhưng hương vị nguyên châu rất khó ăn, bên người lại là Á Á vừa thơm vừa ngon miệng.....

Hần rất cực nhọc không được, lặng lẽ kẻ sát cổ Đường Á liếm một cái.....

Lại liếm một cái.....

Ngày hôm sau.

“Đường Ngao, hôm qua tôi đụng phải chỗ nào sao? Nơi này sao lại trầy da nhỉ?” Khẽ chạm vào, cảm thấy đau rát.

“.....” Ngao ô ~ không chế không được.....

42. Chương 42: Tiết Trời Ấm Lại

Sau lần đầu tiên bọn Đường Á ra ngoài thu thập vật tư, không lâu sau, căn cứ N thị liền ban bố thông báo mới, nội dung chủ yếu về hạt châu gì đó trong não tang thi, các nhà khoa học phát hiện, bên trong nó chứa đựng nguồn năng lượng phóng xạ mới chưa từng được nghiên cứu, gọi là “Nguyên châu”, phát hiện này có lẽ có thể giải quyết vấn đề năng lượng cấp bách sau mặt thể.

Người sống sót có thể thông qua giết tang thi thu thập nguyên châu để trao đổi điểm với căn cứ, một hạt châu đổi được 5 điểm. Tin tức này vừa ra, trong căn cứ một trận oanh động, từ khi bắt đầu mặt thể tới nay đã hơn bốn tháng, có ai không gặp qua tang thi, nhất là những người vốn từ nơi khác đến, những người đã từng bất chấp lạnh giá cùng hiểm nguy để đến đây, đa số đều đã giết qua vài con tang thi. Chỉ là không có ai sau khi giết tang thi lại đi mò óc nó, cho nên gần như cũng không có ai biết đến sự tồn tại của nguyên châu.

Đối mặt tang thi dữ tợn, không đấu tranh nhất định sẽ chết, phản kháng mới có cơ hội bảo vệ tính mạng, đây là lựa chọn không thể nghi ngờ. Cho nên đối với những người sống sót mà nói, giết tang thi đổi điểm cũng là một chọn lựa không tồi, bởi vậy sinh ra một loại chức nghiệp giết tang thi mới, xưng là “Hunter”. Cũng có một số kẻ đến nay vẫn không dám đối mặt tang thi, nhưng trừ phi bọn họ có quan hệ với người có năng lực hoặc là vốn đã có vị trí không thấp, không thì rất khó có cuộc sống tốt, nhà bác Đường Á chính là một ví dụ cụ thể.

Lần này phát hiện nguyên châu xem như một tin tức tốt, cùng lúc đó, chính phủ cũng tuyên bố một tin xấu khác: Tang thi tiến hóa xuất hiện! Nguồn tin cho hay, trước mắt đã biết tang thi tiến hóa có hai loại, một là tang thi sức mạnh, thân thể cao lớn, màu da đỏ sẫm, rất dễ nhận ra, một loại khác là tang thi trí lực, nhìn từ xa khá giống người bình thường, đến gần thì sẽ phát hiện nó có đặc thù bề ngoài của tang thi, nhưng quần áo sạch sẽ, có trình độ trí tuệ nhất định. Hunter gặp phải hai loại tang thi này cần tránh đi, bởi chúng nó không phải thứ người thường có thể chiến thắng.

Tang thi tiến hóa, nhất là tin tức vùng lân cận N thị có cả hai loại gây ra một trận khủng hoảng, nỗi sợ hãi trong lòng mọi người đều gia tăng: Chúng ta vừa mới có thể dũng cảm đấu tranh với tang thi, không còn e ngại, giờ tang thi tiến hóa xuất hiện..... Chẳng lẽ, nhân loại sẽ diệt vong sao?!

Đài phát thanh ở căn cứ N thị nhận được tín hiệu từ B thị — thủ đô nước Z, thanh âm phát thanh viên nghiêm túc quanh quẩn trong căn cứ: “..... Tuy xuất hiện loại tang thi mới, nhưng chỉ là hiện tượng cá biệt, nhân dân toàn quốc, thậm chí toàn thế giới nhất định không thể từ bỏ hy vọng..... Dân tộc ta, đất nước ta đã trải qua rất nhiều kiếp nạn, nhưng chưa từng có một lần bị đánh bại. Chỉ cần chúng ta đoàn kết, không có khó khăn gì là không thể chiến thắng. Các nhà khoa học đã bắt đầu nghiên cứu tang thi tiến hóa, chắc chắn rất nhanh thôi, họ sẽ đem đến cho chúng ta những tin tức tốt...”

Cùng lúc đó, Đường Á và Đường Ngao đang ở trong phòng. Phòng ở tầng 19, có cửa sổ lớn sát đất nổi ra ban công, thanh âm loa phóng thanh thực rõ ràng truyền vào. Đường Á nhìn chân trời bằng bạc không ít tầng mây, trong lòng cũng chẳng thoải mái hơn. Cậu không giống người sống sót khác trong căn cứ, nghe chính phủ cam đoan thì có thể an tâm — đương nhiên, không phải cậu nghi ngờ lực lượng quốc gia, nếu có thể vượt qua kiếp nạn, còn có ai thể có so công lao với quốc gia sao?

Chỉ là, có lẽ không muốn gây ra khủng hoảng lớn hơn nữa, chính phủ không công bố bí mật tiến hóa của tang thi. Con người mới phát hiện năng lượng trong nguyên châu, mà tang thi đã sớm có thể thông qua nguyên châu để tiến hóa, điều này chứng minh cái gì? Chứng minh tang thi tiến hóa càng ngày càng nhiều, nhất là sau khi tang thi trí lực nắm giữ bí quyết tiến hóa...

Có lẽ, kiếp nạn mới chân chính bắt đầu.

Đường Á có chút hiểu được tang thi trí lực, cũng là do hai lần chạm mặt mà đoán ra, cậu biết không nhiều, quốc gia vừa mới bắt đầu nghiên cứu tang thi tiến hóa, nếu muốn có thành quả, không biết phải chờ tới khi nào.

Bầu trời đêm như một tấm màn che bao phủ mặt đất, sắc trời sâu thẳm thẳm, tầng mây mỏng manh, gió nhẹ hiu hiu không biết thổi đến nơi nào, không có vì sao nào có thể chiếu sáng tương lai của nhân loại.

Chức nghiệp Hunter vừa xuất hiện, lập tức có rất nhiều người dũng cảm báo danh, Đường Á và Đường Ngao đương nhiên cũng là một phần tử trong đó. Ban đầu chỉ là một nhóm người, thời điểm ra khỏi thị căn cứ giết tang thi bị tổn thất không ít, sau này trải qua vài lần cọ xát rèn luyện, đội ngũ Hunter chậm rãi phát hiện biện pháp giảm bớt thương vong, bắt đầu lập đội, tìm đồng bọn.

Hai người Đường Á cũng được người khác mời, nhưng đều từ chối, hành động không tiện là một nguyên nhân, một nguyên nhân khác chính là Đường Ngao sẽ mất hứng. Hắn vĩnh viễn sẽ không có thiện cảm với con người, Đường Á lại không áp đặt suy nghĩ của mình với hắn, vả lại, trong mặt thể, luôn cảnh giác cũng không phải chuyện xấu. Hơn nữa, thực lực của bọn họ đều đang tăng lên, Đường Á tin tưởng, chỉ cần không bị chặn kín đường lui, cho dù hai người bọn họ có ở trong tầng vây tang thi cũng có thể toàn vẹn mà thoát ra.

Thời gian dần trôi, N thị chậm rãi tụ tập trăm ngàn người sống sót, tang thi ở N thị bị nhóm Hunter không ngừng giết chết, qui mô căn cứ cũng càng lúc càng lớn, phát triển theo chiều hướng tốt đẹp hơn. Đường Á

và Đường Ngao cũng theo mọi người, cách 2- 3 ngày lại ra ngoài “Công tác” một lần, đem mười mấy viên nguyên châu thu thập được đi đổi điểm, còn lại thì phân cho Đường Ngao và Tuyết hồ — mà mười mấy viên này, vẫn là từ trong miệng Đường Ngao tiết kiệm được. Đường Á đối với chất lượng sinh hoạt yêu cầu không cao, mười mấy điểm như vậy là đủ, cơm nước mỗi ngày, huấn luyện xong liền nhìn thứ mình nuôi dưỡng — cậu nhờ Phương Chí Lập hỗ trợ, dùng 1000 điểm với hơn 50 kg bột đổi lấy mấy chục con gà với hai con heo con, lúc nhận được, đám động vật này đều không khỏe, biểu tình Phương Chí Lập áy náy, bởi anh ta biết đám gia cầm gia súc này tuy đều vượt qua không bị lây nhiễm, nhưng đã bị phán định sẽ sống không được lâu, thật sự không đáng giá Đường Á trả nhiều như vậy.

Nhưng, nếu khỏe mạnh, căn cứ cũng sẽ không bán cho những người như Đường Á để ăn — đúng vậy, bọn họ đều tưởng Đường Á mua để ăn, trong mặt thể ai lại nuôi được nhiều gia cầm gia súc như vậy? Có cái đồng điểm này, không bằng để chính mình ăn ngon một chút. Nhất là sau đó Phương Chí Lập đến thăm Đường Á, lại phát hiện không còn con gia cầm gia súc nào cả, đương nhiên cho rằng đã bị bọn họ ăn. Ăn thì ăn, tuy rằng đều ốm yếu, nhưng cũng không bị bệnh, ăn so với cuối cùng vì chết mà vứt thì tốt hơn. Về phần vị nào đó đứng sau Đường Á... Phương Chí Lập tỏ vẻ, anh đơn thuần chỉ đến xem gia cầm gia súc sinh bệnh thôi, nếu cần thì hỗ trợ chữa bệnh, không có bất cứ ý gì khác... Đừng trừng tôi mà T_T!

Ngày cứ trôi qua an bình như vậy, cũng đến cuối tháng ba. Thời tiết đột nhiên bắt đầu ấm lại, dấu hiệu cụ thể không phải là cây cối ra lộc non — thực vật bị lây nhiễm đôi chút vẫn đang trong thời gian chữa trị, lại chịu tổn thương do giá rét, còn chưa bắt đầu đâm chồi nảy lộc — mà là, đất lạnh dưới chân bắt đầu hoá mềm, từng khối băng dày đến 1m trên mặt sông bắt đầu xuất hiện những chỗ tan chảy, tôm cá đói khát suốt mùa đông tranh nhau thông qua những hố này thông khí, nếu thả dây câu sẽ dễ dàng bắt được cá. Lúc này cá bắt được tuy nhỏ, nhưng vẫn có thịt, có thể giúp nhiều người no bụng, nhưng không có nhiều người dám đến bờ sông câu cá, bởi vì thời tiết ấm lại, tang thi từng vì nhiệt độ thấp phải trốn chui trốn lủi cũng sống lại, một lần nữa về dưới ánh mặt trời.

Ao hồ sông suối xung quanh N thị gần nhất cũng cách căn cứ hơn 1 km, mà không biết tang thi từ đâu ra rất nhanh kết thành đoàn, bắt đầu du dương kiếm ăn khắp nơi. Có người bởi vì muốn câu cá mà bị tang thi vây quanh, xương cốt không còn — tang thi đói khát một mùa đông đáng sợ thế nào, nhóm Hunter trực tiếp đối mặt tang thi được thể nghiệm rõ nhất: Sức mạnh tăng lên vài lần, ánh mắt từng trắng bệch giờ đây đỏ ngầu tia máu, ánh mắt càng đỏ, càng thêm điên cuồng, rất khó ứng phó, phát hiện “Con mồi” liền tụ thành đàn lao đến, có chết cũng muốn cắn một ngụm, không cắn thận sẽ bị thương.

Khó khăn khi đánh tang thi hoàn toàn điên cuồng so với tang thi khi nhiệt độ thấp bị đông cứng không phải chỉ hơn nhau một tầng, rất nhiều Hunter bởi vì không thích ứng được biến hóa lớn như vậy mà chết trong miệng tang thi. Không khí căn cứ N thị nhất thời lại trầm trọng hơn, càng ngày càng nhiều Hunter không muốn ra ngoài giết tang thi, mà tang thi ngửi được mùi thịt sống tươi mới, tụ tập ngoài tường vây ngày càng nhiều, tuy không vào được bên trong, nhưng vẫn quanh quẩn không muốn rời đi.

Chính phủ tuy ban bố một ít sắc lệnh thúc giục người sống sót đi giết tang thi, nhưng nếu đối phương không muốn cũng không ép được. Dù sao nước Z quản lý súng ống cực nghiêm, người bình thường đều không có súng, mà cận chiến rất nguy hiểm, chính phủ cũng không thể buộc người ta đi chịu chết, cho nên gần đây đều xuất động quân đội đi thanh lý tang thi ngoài tường vây. Nhưng đạn dược có hạn, hiển nhiên phương pháp này không thể kéo dài.

Chính phủ liền cổ vũ Hunter cùng hành động với quân đội, quân nhân dùng súng ống không chế chính thể cục diện, Hunter đánh tan đám tang thi bị chia nhỏ, thưởng cho càng nhiều điểm. Thưởng nhiều tất có người liều, hơn nữa có quân đội trấn an lòng người, thông cáo này quả thực lại kích động không ít Hunter, Đường Á, Đường Ngao cũng trong đó. Đường Á không phải vì điểm, chỉ là cảm giác thứ nên đến sớm muộn gì cũng sẽ đến, trốn tránh không bằng sớm thích ứng, hơn nữa, gần đây cậu mới nghĩ đến một phương thức công kích còn cần luyện tập.

Bích Thủy tâm quyết tầng thứ bảy, Đường Á có thể phát ra kiếm khí, nhưng cậu ngưng thần toàn lực phát ra kiếm khí cũng chỉ có thể xa 4 m, hơn nữa uy lực cũng giảm dần theo khoảng cách, không thể kéo dài, bình thường cậu phát ra hơn mười đạo kiếm khí, trải qua luyện tập thuần thục sau có thể phát ra mấy chục, nhưng hiển nhiên vẫn không thích hợp cận chiến với tang thi. Bởi vì phát ra kiếm khí cũng tiêu hao thể lực, ban đầu cậu không cảm giác, không biết, sau một hồi dùng kiếm khí liên tục đến ngồi bệt trên mặt đất,

may mắn Đường Ngao vẫn luôn chú ý cậu, đúng lúc vì cậu chặn lại tang thi lao đến.

Chẳng lẽ đây là kỹ năng chỉ có thể ngẫu nhiên dùng một chút sao? Đường Á tu luyện Bích Thủy tâm quyết tới nay, tự nhiên cảm nhận được quy luật càng thêm sâu sắc, uy lực công kích của Bích Thủy tâm quyết không lớn, nhưng chỉ cần dùng lực đúng chỗ, cho dù là rất yếu, cũng có thể tạo thành lực phá hoại rất lớn. Hơn nữa, nếu có thể phát ra kiếm khí mới xem như tu luyện Bích Thủy tâm quyết đúng hướng, tức là hướng cậu tu luyện là đúng, nếu kết quả không tốt, chỉ có thể là do phương thức cậu sử dụng đã sai. Chỉ cần cậu dùng đúng cách, đúng chỗ, sẽ không có kỹ năng nào vô dụng.

Nếu luyện tập chăm chỉ có thể ổn định lại không thể kéo dài khoảng cách kiếm khí, vậy vì sao không thử kéo dài khoảng cách công kích? Đổi mã tấu thành vũ khí khác, ví dụ như: nổ. Dồn kiếm khí vào trên tên, sau đó bắn ra..... Quả nhiên, một kích trúng tâm, mũi tên đâm vào sâu vào bia cỏ dùng để luyện tập. Chỉ là thời gian kiếm khí bám trên đầu mũi tên quá ngắn, khi Đường Á thực nghiệm phát hiện, phần lớn kiếm khí đều được nửa đường thì tiêu tán, khi trúng mục tiêu kiếm khí đã không còn mấy. Nhưng ít nhất cho thấy, phương hướng này là đúng, kế tiếp, phải cố gắng kéo dài thời gian kiếm khí bám vào mũi tên.

Phương pháp Đường Á cải tiến chỉ có hai loại, một là một giây trước khi tên rời tay thì để kiếm khí bám vào, giảm thời gian mang đến hao tổn, loại khác là để kiếm khí bám vào đầu mũi tên, giảm nhỏ hao tổn do không khí ma sát. Hai phương pháp này xác thực giảm bớt lượng hao tổn, nhưng hiệu quả cũng không rõ rệt, có điều, kiếm khí ban đầu khi chém ra chỉ có vài chục đạo xa 4m, còn khi sử dụng nổ, khổng chế chính xác khiến Đường Á phát ra tên chứa kiếm khí có thể lên tới gần một ngàn, Đường Á cũng không nghĩ đến.

Tuyệt hồ đối với phương pháp của Đường Á cũng biểu hiện ra vài phần hứng thú, bởi tướng quân nó gặp trước kia luôn chưa từng rối rắm vì kiếm khí phát ra quá ngắn không đủ dùng, lần đầu tiên nó nhìn thấy kiếm khí có thể sử dụng tinh tế đến vậy, nhất thời hứng khởi liền chỉ điểm Đường Á đem tất cả nổ mua trên mạng lúc trước ra gia cố cho chúng. Dù sao Tuyệt Hồ đã sống mấy ngàn năm, tri thức tích lũy được tuy rằng hỗn tạp nhưng cũng phong phú, nó chỉ điểm Đường Á vẽ những hoa văn cổ rườm rà phức tạp, rồi do Đường Ngao dùng máu kích phát — hiện tại huyết thống của hắn ngày càng thuần khiết, sức mạnh trong máu cũng càng ngày càng cường đại.

Nổ được cải tiến ngoài thân bao trùm hoa văn chìm, bởi vì toàn thân đen tuyền, không nhìn kỹ rất khó nhận ra, Đường Á thử dùng, phát hiện nổ lúc này hoàn toàn giải quyết vấn đề kiếm khí bám vào, từ lúc phát ra đến lúc bắn trúng mục tiêu gần như không hao tổn, chỉ cần rất ít kiếm khí là có thể thoải mái phá vỡ đầu tang thi!

Đường Á đối với vũ khí này yêu thích không buông tay, cậu lúc trước mua năm cái nổ trên mạng, nhưng không cam lòng dùng máu của Đường Ngao, kích phát hoa văn dùng là tinh huyết của hắn, chỉ hai giọt, nhưng khí thể hắn lúc này thoát nhìn uể oải hơn rất nhiều, không có tinh thần. Đường Ngao đang trưởng thành, thiếu nhất chính là tinh huyết, thiếu một giọt không biết phải hấp thu bao nhiêu nguyên châu mới bổ lại được. Đường Á không biết, Tuyệt hồ sẽ không nói, Đường Ngao đương nhiên lại càng không nói: cậu lấy tinh huyết của hắn để tăng sức mạnh cho nổ, đây người đều là mùi của hắn, hắn sẽ nói sao?

43. Chương 43: Bị Bao Vây

Quân đội xuất động được không ít Hunter, số lượng tang thi ở vùng lân cận N thị đã được khống chế, tuy vẫn còn không ít, nhưng đã đủ để con người cảm thấy một chút hy vọng, căn cứ chậm rãi ổn định trở lại. Không ai biết, tại một nơi, có một đôi mắt trắng bạch, xuyên qua mắt kính, lẳng lặng chăm chú nhìn vào bọn họ.

Khi mọi người thấy tang thi ngoài tường vây dần dần giảm bớt, tưởng rằng tình thế đã trong tầm khống chế, trong một đêm tĩnh lặng như bao đêm khác, vô số đôi mắt đỏ rực, chậm rãi, lặng yên không một tiếng động đến gần căn cứ. Bóng đen dày đặc, phóng mắt nhìn lại, là rậm rạp những đôi mắt đỏ như máu, cao thấp sáng tỏ phập phồng, như thủy triều tràn về phía tường vây, phát ra vài âm thanh va chạm. Trong bóng đêm trên bãi đất cao, có hai thân ảnh cao lớn cường tráng, nấp dưới cái bóng của chúng nó, một thân ảnh khác nhỏ bé cơ hồ nhìn không thấy.

Trong toà nhà 19 tầng, Đường Ngao đột nhiên mở to mắt, hần nghiêng tai lắng nghe một hồi, sắc mặt chợt trở nên nghiêm túc, nhẹ nhàng đánh thức Đường Á, miêu tả thanh âm hần nghe được. Đường Á rất cuộc vẫn chỉ là con người, tuy tu luyện Bích Thủy tâm quyết, nhưng hạn chế của thân thể không có khả năng nghe được thanh âm xa như vậy. Nghe Đường Ngao miêu tả, dường như là có rất nhiều tiếng bước chân, còn có tiếng nước đập vào mặt tường, nhưng không có tiếng hít thở..... Là tang thi! Một đàn tang thi! Đường Á triệt để tỉnh táo!

Cậu vọt tới ban công, ánh mắt tuy không thể xuyên thấu bóng đêm dày đặc, nhưng vẫn có thể nhìn thấy một biển ánh đỏ mơ hồ, đó là ánh mắt bầy tang thi! Trong căn cứ vẫn tĩnh mịch, không ai phát hiện, phải để những người đứng đầu căn cứ biết! Nhìn cột điện cao cao treo loa phóng thanh, Đường Á có chủ ý, mặc áo khoác liền xuống lầu, Đường Ngao tất nhiên là đi theo.

Nhờ bóng đêm che giấu, Đường Á không kinh động bất luận kẻ nào, tìm đến phòng phát thanh trong căn cứ, nhưng cửa đã bị khóa chặt, không mở được. Đường Ngao nhẹ nhàng kéo cậu ra, sau đó, vươn một ngón tay, móng tay sắc bén dài ra đến nửa thước, dọc theo khe cửa cắt một cái, cửa liền nhẹ nhàng tách ra. Đường Á nhìn thoáng qua móng tay sắc bén rõ ràng không thuộc về nhân loại, lại nhìn ánh mắt thiếu niên rưng rưng trong đêm tối, một bộ “Tôi làm rất tốt phải không, mau khen tôi đi, mau khen tôi đi ~”, liền nhịn không được xoa đầu thiếu niên, đem đám tóc ngắn vốn hỗn độn càng trở nên rối loạn, thiếu niên cũng phối hợp cúi đầu, biểu tình lại có vẻ rất thích thú.

Đường Á chưa thấy qua bao giờ, càng chưa từng sử dụng những thiết bị này, nhưng không khó để cậu nhìn thấy chốt mở, sau đó liền ấn toàn bộ những nút có thể là đúng một lần. Vì thế, sau khi radio phát ra vài tạp âm bén nhọn chói tai, rốt cục truyền ra thanh âm một thanh niên, thanh âm trong trẻo, Đường Á vận chân khí, gần như đánh thức cả căn cứ: “Đàn tang thi lớn xuất hiện! Đã vây quanh căn cứ!”

Đến khi tất cả mọi người bừng tỉnh, vội vàng mặc quần áo, phát hiện sau một câu đó lại không có thêm bất cứ thanh âm nào khác, khi nhân viên tới phòng phát thanh chỉ phát hiện cửa phòng mở rộng, không có ai. Những người ở chỗ cao, từ cửa sổ nhìn ra phía ngoài liền thấy biển đỏ như sương mù đã sắp vọt tới tường cao, nhưng nhất thời bị ngăn chặn. Lúc này mọi người mới phát hiện, tiếng hô trong đêm khuya này không phải đùa dai, mà thực sự là cảnh báo nguy hiểm. Không còn ai có tâm tình truy tìm người phát tin nữa.

Căn cứ lập tức đại loạn, chính phủ nhanh chóng xuất động quân đội, nhưng khi nguy hiểm chết chóc đã gần trong gang tấc, biện pháp trấn an này chỉ có hiệu quả cực kỳ bé nhỏ, cuối cùng chỉ có thể bắn súng chỉ thiên, cưỡng chế ngăn chặn cục diện hỗn loạn, nhưng biện pháp giải quyết vẫn chưa có. Bốn phía căn cứ đều có tường vây cao chắc chắn, tựa như một nhà giam kiên cố, bình thường có thể ngăn tang thi, nhưng trong thời khắc nguy hiểm, cũng chặn đường lui của mọi người, trừ bỏ “cửa nhà giam” vốn không có đường ra khác.

Trong căn cứ có gần ngàn vạn nhân khẩu, cửa ra lại chỉ có một mà còn không được 4 m, dù không hỗn loạn, dùng tốc độ nhanh nhất chạy ra cũng phải mất vài giờ, mà hiện tại làm sao có nhiều thời gian như vậy cho bọn họ chậm rãi đi ra! Hơn nữa..... Nhìn biển tang thi rậm rạp ngoài tường, ra ngoài, có lẽ chỉ có thể kẹt lại, rồi chết càng nhanh hơn? Nhưng không ra, ai biết tường vây có thể chống đỡ bao lâu? Nếu đột nhiên bất ngờ sụp đổ, biển tang thi tiến vào, còn không phải là sói nhập bầy dê?

Thời điểm người khác hỗn loạn giãy dụa, Đường Á cùng Đường Ngao đang yên lặng chờ đợi. Bọn họ có thể thừa dịp không ai phát hiện lặng lẽ rời khỏi, Đường Ngao tỏ vẻ hiện tại hần mang theo Đường Á bay mấy vạn dặm cũng không vấn đề gì, nhưng sau đó bọn họ sẽ đi đâu? Còn bao nhiêu người có thể sống sót? Đường Á không phải thánh mẫu, cậu cũng hiểu rõ chính mình không phải anh hùng có thể cứu vớt thế giới, nhưng đồng thời cậu cũng không thể trở mắt nhìn nhiều người chết đi như vậy, đến cơ hội đấu tranh cũng không có, bị tang thi đánh lên mà chết. Người sống đã còn ít như vậy, nếu mặc kệ không quan tâm, có lẽ nhân loại thật sự sẽ bị diệt vong cũng không chừng... cậu có thể giúp chút sức lực nhỏ bé vì những người sống sót cũng tốt.

Đường Á biết thông báo sẽ khiến mọi người hỗn loạn, nhưng dưới tình huống như vậy, không hỗn loạn là không có khả năng. Không ai muốn chết, ai cũng đều đang liều mạng cố gắng để sống, dựa vào cái gì nói sinh mệnh của anh giá trị hơn tôi? Ai lại muốn cơ hội sống sót bị cướp đi trong vô thức? Ai lại muốn làm kẻ hi sinh? Không ai có thể nói vô tư như vậy. Một khi đã như vậy, thì tự lực cánh sinh đi !

Biển tang thi không biết mỗi một không ngừng va chạm rớt cục khiến tường vây sập một mảng, cùng lúc đó, một chỗ khác cũng hỏng một lỗ, ánh mắt đỏ rực điên cuồng như quỷ đói đột nhiên thấy bữa tiệc Mãn Hán, nghe rằng nhỏ dãi, vung móng vuốt nhào vào đám người. Trong đám người vang lên từng trận thét chói tai, xô đẩy nhau: Có người bị vài tang thi vây quanh, kêu thảm, rất nhanh chỉ còn xương trắng, có người cầm vũ khí bỏ về phía tang thi, tang thi trong miệng còn cắn thịt người không kịp nuốt xuống đã mất đầu ngã xuống đất, có người bị tang thi cắn, cào, không lâu sau cũng biến thành tang thi, còn có người bị tang thi cùng đám đông giẫm đạp mà chết..... Vô cùng hỗn loạn!

Tang thi liều mạng muốn chen vào, mọi người liều mạng muốn chạy ra, không chạm nhau là không có khả năng. Đường Á cùng Đường Ngao cũng xen lẫn trong đám người qua một chỗ hỏng ra khỏi căn cứ, nhưng bên ngoài cũng không tốt hơn bao nhiêu so với bên trong, bọn họ phải đối mặt càng nhiều tang thi, như mặt biển mênh mông vô bờ. Cậu không nghĩ tới mọi việc sẽ tệ đến mức này, nhưng, lặng yên không một tiếng động tới gần, rồi một kích tất trúng... Thấy thế nào đều có dấu hiệu cố ý sắp đặt, trong óc tang thi bình thường chỉ có ăn sẽ không có loại thủ đoạn ẩn nấp này, như vậy... Là tang thi trí lực!

Đường Á ngẩng đầu nhìn quanh, quả nhiên trên một vùng đất cao hơn có bóng dáng tang thi sức mạnh vững chắc như sắt thép, đứng trước nó, chính là tang thi trí lực!

Tang thi trí lực vẫn nhàn nhã trên bãi đất, nhưng khi Đường Á và Đường Ngao xuất hiện, nó liếc mắt một cái liền thấy được bọn họ, đây là một loại trực giác phát hiện thiên địch của dã thú. Trong chiến đấu hỗn loạn, Đường Ngao phải giải quyết đám tang thi cản hẳn không buông dù chẳng rách nổi da, nên cũng không nhớ phải che dấu sự tồn tại của chính mình, Đường Á cũng thế, Đường Á chỉ là người bình thường, nếu bị tang thi cản... Cậu phải toàn lực che chở, tuyệt đối không cho phép loại chuyện này xảy ra!

“Grúuuu!!” Một loại âm thanh kỳ dị vang lên, hai tang thi sức mạnh nhìn nhau, từ trên cao nhảy xuống, rơi xuống đất dè dặt vài tang thi không biết né tránh, chúng nó đã sớm thèm nhỏ dãi với thịt tươi, chỉ là tang thi trí lực không lên tiếng, chúng nó cũng không dám tự tiện hành động, hiện tại rất cực được tự do, chúng nó quyết tâm phải ăn cho đã nghiền, thịt người ngon miệng nhiều như vậy a... Nhưng mà chúng nó phải ăn hai người kia trước, bởi vì đây là mệnh lệnh của tang thi trí lực.

“Gừ!!!” Tang thi sức mạnh gào thét, cánh tay cường tráng không ngừng đẩy bầy tang thi chặn đường, giống như hai con thuyền rẽ bèo, cắt qua mặt nước, để lại hai lối đi màu xanh không kịp khép lại, nhất thời trong biển tang thi xuất hiện hai lối trống rỗng.

Những người bên cạnh Đường Á tuy rằng không thể phân thân, nhưng cũng phát hiện hai kẻ to con không ngừng tới gần bọn họ, sắc mặt nhất thời thảm đạm, bọn họ nhớ rõ chính phủ đã nói “Gặp tang thi tiến hóa, trốn được phải trốn, không thể đánh bừa”! Các người ăn trước chỗ khác thì làm sao cơ chứ? Sao cứ nhất định phải vọt tới đây trước a? !

“!” trong lòng Đường Á cũng cả kinh, cậu không nghĩ tới tang thi tiến hóa sẽ để ý bọn cậu như vậy, cậu cũng không chọc tới nó mà? [sai, Đường Ngao chọc tới.] Vì sao lại chú ý bọn cậu không buông? Tại thịt cậu thơm ngon hơn người khác chắc! Đường Á vốn định cùng Đường Ngao chạy tới một nơi không người, để Đường Ngao dẫn cậu bay mà đi, trực tiếp tránh khỏi nơi này, hiện tại thì hay rồi, bị theo dõi! Một khi đã vậy..... Đường Á đánh ánh mắt với Đường Ngao, nhanh chóng lấp tên vào nỏ, ngón cái đặt trên chốt bắn, ngón út và áp út kẹp lấy một mũi tên khác, tập trung nhắm ngay ánh mắt của một tang thi sức mạnh..... Đường Á thả ngón cái, tên đã lấp nhanh chóng bắn ra.

“Grrr!” Tang thi sức mạnh rống lên thống khổ như sấm rền, thân thể to lớn ngã xuống lại dề lên một đám tang thi, quay cuồng vài cái, không động dậy nữa, đầu tên lộ ra từ gáy nó. Đường Á bắn liền hai tên có trợ thêm kiếm khí, dễ dàng xuyên qua phần mắt yếu ớt phá nát đầu tang thi. Nhưng mà, phương pháp này, rất khó dùng lần thứ hai, Đường Á mím môi, mũi tên đổi hướng theo sự dao động của tang thi sức mạnh. Con này tuy hình thể khổng lồ, nhưng tốc độ rất nhanh! Đường Á bắn tên nhiều nhất chỉ trúng người nó, tuy rằng tên ẩn chứa kiếm khí có thể xuyên qua thân thể, nhưng không bắn trúng điểm trí mạng, trừ bỏ khiến tang thi lực lượng đau đớn trở nên càng thêm táo bạo khát máu thì không có bất cứ tác dụng gì!

Trong chớp mắt, nó cũng đã đến trước mặt! Đường Á thu nỏ lại, cầm mã tấu muốn chiến đấu, một thân ảnh cao lớn đã lao tới dùng côn thép đập vào eo nó, đánh cho thân thể nặng nề của nó văng ra mấy thước, chỉ là côn thép trong tay thiếu niên cũng không chịu nổi cường lực trở nên vụn vụn.

“Đường Ngao!” Một thứ gì đó sáng như tuyết bay đến, thiếu niên tiếp được, là một thanh trát đao dài và nặng, cầm rất thuận tay, chạm đến ánh mắt thân thiết của thanh niên, hắn gật gật đầu, trước khi tang thi lực lượng đứng lên vọt tới, trong chớp mắt hắn lao đến.

44. Chương 44: Vượng Tử

“Coong!” Âm thanh chém vào cơ thể tang thi sức mạnh thế nhưng lại giống như chém vào kim loại, còn bắn ra tia lửa chói lóa, Đường Ngao chém tang thi sức mạnh xong thì tách ra, rất nhanh lại lao vào đánh nhau. Tốc độ của hắn rõ ràng nhanh hơn, vòng quanh tang thi sức mạnh cơ hồ hóa thành một vệt đen, cơ thể tang thi sức mạnh khổng lồ, dù nhanh cũng không thể so với Đường Ngao đáng người tương đối nhỏ lại càng thêm nhanh nhẹn, sau một tiếng rống của nó, một miếng thịt lẫn máu đỏ tươi bị chém ra.

Loại chiến đấu ở trình độ này những người xung quanh không nhúng tay vào được, nhưng trừ bỏ Đường Á đại khái cũng không ai muốn nhúng tay, đến cái bóng còn thấy không rõ, vào đó để làm bia ngắm sao? Lúc này Đường Á còn chưa lo nổi thân mình, trong bóng đêm tối đen, trong biển tang thi, bốn phía có người sống cũng có tang thi, không chỉ phải cẩn thận phân biệt không chém nhầm người còn phải cẩn thận không bị người khác chém tới, tất cả tâm trí sức lực của cậu đều dùng để phân biệt cùng chém giết, dù có nóng lòng cũng chẳng dư thời gian liếc Đường Ngao một cái, chỉ có thể đề cao thính lực chú ý động tĩnh bên kia truyền đến, nhưng trừ tiếng tang thi sức mạnh gào rống lại không có thanh âm khác. Đường Ngao thu bớt tiếng động của mình, như một lưỡi kiếm sắc bén, hoàn toàn ẩn vào trong bóng đêm, chỉ có nơi kiếm phong lướt qua mới chợt lóe tuyết sương, sau đó chính là tiếng gào thét của tang thi sức mạnh và khối thịt văng ra.

Sóng âm mà tang thi trí lực phát ra, người bình thường không nghe được, Đường Á cũng không ngoại lệ, chỉ là Đường Ngao nhanh chóng rút lui, về bên người cậu, lưu lại phía sau là tang thi sức mạnh đầu thân đã đứt lìa ngã xuống mặt đất.

“Đường Ngao!”

“Đi!” Không hỏi lại, Đường Á không chút do dự vung đao chém nửa vòng, bức lui tang thi bên người liền đi theo Đường Ngao vừa đi vừa mở đường. Hướng hai người đi người càng lúc càng ít, quả thực chính là đã bị biển tang thi ngăn lại, bên người rất nhanh liền tràn ngập tang thi, Đường Á hơi hơi nắm chặt mã tấu trong tay nhưng vẫn không chút do dự tiếp tục đi theo Đường Ngao.

Đang chạy, khung xương Đường Ngao đột nhiên vang lên tiếng biến hóa kịch liệt, quần áo rách tan, sừng và lông nhanh chóng mọc ra, bằng tốc độ mắt thường khó có thể phân rõ hóa thành một con thú lớn đen tuyền bốn chân đạp trên ngọn lửa màu đen, đôi mắt đỏ thẫm như chuông đồng quay lại nhìn Đường Á một cái, Đường Á một cước đá văng tang thi lao đến, một tay chống đỡ nhảy lên mình thú, Đường Ngao đạp một cái, tang thi tiếp xúc đến ngọn lửa đen đỉnh đầu nháy mắt kết thành băng, một giây sau vỡ tan, ngọn lửa đen chạy dọc từ đỉnh đầu xuống dưới, nơi cháy qua không lưu chút tro tàn.

Cự thú đen tuyền mang theo Đường Á trực tiếp nhảy lên không thoát ra, vô số cánh tay khô gầy xám đen vươn lên, khao khát máu thịt đang chạy trên không, độ cao Đường Ngao đi trên không trung ổn định gia tăng theo vị trí cánh tay tang thi chạm không đến, mỗi một bước nhảy hơn mười thước, thẳng đến khi cao bằng một cái ban công của tòa nhà nào đó.

“Đường Á!” Một thanh âm khàn khàn gọi cậu, cậu quay đầu, liếc mắt thấy trên ban công có một cô gái chặt vật bị tang thi cắn xé, là Đường Na! Tóc cô rối tung, trên người tràn đầy máu đen, trên lưng cô là một tang thi khô gầy nhưng lực lớn vô cùng đang không ngừng cắn xé, cô kêu thảm, thanh âm khàn khàn, nhưng vẫn chặt chẽ che chở thứ bên dưới như thể nó quan trọng hơn cả mạng sống của cô. Sau lưng cô là mấy thi thể đã không động đậy, có thể thấy được diện mạo mơ hồ quen thuộc.

“Đường Á! Cầu xin anh! Van anh!” Cô ta kêu khóc, “Cứu con của em! Cứu nó!” Không biết lấy sức đâu, cô dám đẩy tang thi trên người ra lộ ra một đứa trẻ được bảo vệ bên dưới không chịu chút tổn thương nào, hai cánh tay lộ xương trắng nâng đứa trẻ lên lột thân về hướng Đường Á. Hai hàng nước mắt nhiễm máu

chảy xuống hai gò má hốc hác, trong ánh mắt đỏ máu tràn đầy cầu xin: “Cầu anh! Đường Á! Chúng tôi sai rồi! Sai rồi! Nhưng đứa bé..... nó vô tội!”

“Mặc kệ thế nào nó cũng là cháu của anh..... Anh chưa từng ôm nó mà.....” Trước mắt cô bắt đầu mơ hồ, cô biết chính mình cũng sẽ biến thành tang thi nhanh thôi. Cô không ngừng cầu xin cho đứa con mình sống sót! Cô không muốn ăn chính con của mình!

Một cái bọc tã lót bị ném ra, tay Đường Á cứng lại, khẽ động nhẹ lông trên người Đường Ngao, Đường Ngao một bước tiến lên cắn được tã lót suýt chút nữa rơi xuống, quay đầu ném vào trong lòng Đường Á. Cậu ôm đứa trẻ vì đừng đưa mà tỉnh lại trong tay, mẹ nó đã bị tang thi bổ nhào vào, cắn trúng kinh mạch, máu màu đỏ tươi phun ra..... Không bao lâu, thi thể đầy máu giắt giắt, đẩy ra tang thi vẫn tiếp tục cắn xé, ánh mắt trắng bệch nhìn Đường Á trong không trung, hưng phấn gào thét lao lên, lan can không quá chắc chắn lắc lư vài cái, rốt cục kết thúc sứ mệnh của nó, không kịp phản ứng, tang thi cùng lan can cùng rơi xuống, phía dưới là vô số cánh tay vươn lên, khát vọng máu thịt tươi sống. Tang thi rơi xuống như giọt nước rớt xuống lòng sông, không tạo nổi một gợn sóng.

Đường Á siết chặt tay, nhìn ánh mắt đen láy ngây thơ của đứa trẻ trong lòng, bất giác mím môi, rốt cục nói: “Chúng ta đi.” Vừa dứt lời, cự thú đen tuyền liền nhảy lên trời cao, bước chân nhìn không lớn lại một bước đi được gần trăm mét. Gió mạnh trực diện thổi tới khiến Đường Á nheo lại ánh mắt, theo độ cao này, xuyên thấu qua bóng đêm cậu chỉ có thể mơ hồ nhìn đến chiến trường kịch liệt bên dưới, có mấy nhóm người đã đến gần giới hạn của biển tang thi, mà trên bãi đất cao đã không còn bóng dáng tang thi trí lực nữa.

Đường Ngao liên tục chạy nửa giờ, cuối cùng ra hiệu Đường Á ý bảo sẽ dừng trên mái một toà nhà cao tầng, sau đó hai người một thú vào không gian. Trong không gian đã thay đổi rất nhiều, Đường Á mỗi ngày tiến vào một lần quy hoạch khiến không gian hiện tại tốt hơn — tuy Tuyết hồ không cho là như vậy, gà và heo đều được nuôi, đã từng cho uống linh túy sau khi pha loãng — linh túy bị loãng rất nhiều vốn không thể nâng cao trí lực động vật nhưng vẫn có thể cải thiện thân thể chúng — cho nên chúng nó hoàn toàn khôi phục sức khỏe, thậm chí có vẻ rất khỏe mạnh, chỉ là bị yêu khí Tuyết hồ dọa cho ngoan ngoãn. So với lúc đầu không gian cũng đã mở rộng rất nhiều, Đường Á vẫn chưa động đến mấy chục con gà con heo kia. Cậu ở bên ngoài hơn một tháng, trong không gian đã qua một năm, số lượng gà đã tăng lên vài lần, có hơn trăm con, heo con cũng đã trưởng thành.

Đường Á tiến vào liền trực tiếp đi tìm sữa bột còn thừa, đứa bé sau khi sinh có lẽ chưa từng được ăn no, đầu quả thực lớn hơn thân nhiều, hoàn toàn không giống những đứa trẻ bị bầm cậu từng gặp trước đây, nhưng, nghĩ đến một nhà bác gái, người lớn vẫn luôn đối bụng thì lấy gì để cho đứa nhỏ ăn no? Điểm cậu để lại cũng không biết dùng làm cái gì.....

Đường Á đặt đứa bé lên xô pha, vội vàng pha sữa. Bên kia, sau khi tiến vào không gian Đường Ngao liền biến về hình người, chỉ là trên người không mặc quần áo, hắn chưa mặc quần áo đã đi theo phía sau Đường Á, Đường Á đi một bước hắn cũng tiến một bước, Đường Á xoay người, hắn đứng bất động. Cho nên chớp mũi Đường Á lập tức chạm vào da thịt cực nóng, cậu kinh ngạc một chút, ngẩng đầu liền thấy ánh mắt đen vô tội của Đường Ngao.

Đường Á bóp trán, nói: “..... Đi mặc quần áo. Trong ngăn kéo thứ ba tủ trắng, cậu biết mặc rồi đấy.”

“Ngao ô ~” Á Á hiện tại chỉ nhìn nhóc con kia mà không nhìn hắn!

“..... Đừng nháo, tôi phải cho đứa bé ăn.” Đường Á lắc lắc bình sữa trong tay, đều là tìm trong kho hàng lúc trước, vẫn chưa dùng đến, may mắn không gian lớn cho nên chưa ném, “Cậu mặc quần áo xong cho gà heo ăn, dọn dẹp một chút, thêm thức ăn cho gia súc.” Vừa nói cậu vừa thử độ ấm, đem bình sữa có độ ấm thích hợp đến bên miệng đứa bé. Đứa bé vốn liền lấu nhìn xung quanh, miệng vừa tiếp xúc núm vú cao su liền cắn chặt, dùng lực hút lấy.

Đường Ngao nhanh như chớp chạy đi, nháy mắt liền mặc xong quần áo rồi phóng tới một nơi, không đến một hồi liền trở lại. Thiếu niên cao lớn ngồi xổm xuống, tay đặt trên đầu gối Đường Á, cầm tựa lên mu bàn tay, nhìn chăm chăm đứa trẻ ăn sữa đến khóe miệng đều là bột mếp. Đường Á lấy khăn tay không ngừng lau cho bé. Ăn xong một bình, Đường Á sờ sờ bụng bé, cảm giác đã no liền không cho ăn nữa. Nhưng, nhìn tã lót là áo bông cũ nát một chút cũng không ấm!

Dẫn Đường Ngao trông coi cẩn thận đừng cho bé lặn từ sô pha xuống, Đường Á liền đi tìm thăm lông lót cho bé, còn phải tìm bím cho nó... Trẻ nhỏ rất khó nuôi a! Đường Á hồi tưởng Đường Ngao khi bé, tuy cũng không khiến cậu bớt lo nhưng da dày thịt béo ép buộc thế nào cũng sẽ không có chuyện gì, không khiến cậu lo lắng, còn đứa nhỏ này..... quá yếu ớt! Hơn nữa còn không biết bé mấy tháng tuổi rồi, có lẽ, bé là thân nhân cuối cùng của cậu còn sống trên đời này.....

Bên sô pha, sau khi Đường Á quay người rời đi, thiếu niên liền lộ ra biểu tình hung ác, nhe răng nanh trắng sáng với đứa trẻ, yết hầu phát ra âm thanh “Hừ hừ” uy hiếp. Đường Á là của tao! Còn dám tới gần, tao liền ăn mày!

“A a ~” Đứa bé mở to ánh mắt tròn vo hoàn toàn không thấy cảm giác nguy hiểm, còn tưởng Đường Ngao đang chơi với nó, vụng vụng thân mình phát ra tiếng cười vui vẻ. Đường Á trở về liền thấy hình ảnh đứa nhỏ bị thiếu niên chọc cười vô cùng ảm áp, cũng thoáng thả lỏng tâm tình, lấy tay xoa mái tóc ngắn luôn rối bù của thiếu niên, sau đó mặc bím cho đứa bé cùng một bộ áo bông, lại quần thăm lông, cho vào một thùng giấy kích cỡ thích hợp.

Nuôi em bé thế nào..... đây thật sự là một vấn đề lớn. Đường Á tuy đã gặp qua nghe qua một hai lần nhưng sao rõ được, Đường Ngao lại càng không cần nói. Ăn uống — mấy hộp sữa bột hẳn là có thể chống đỡ một thời gian, quần áo — cái này không cần lo lắng, trong không gian có rất nhiều quần áo lấy trong kho hàng siêu thị lúc trước, cho bé mặc quần áo nhỏ là được, cần người chăm sóc — cái này khó nhất, trong không gian thì an toàn, nhưng thời gian lại khác bên ngoài, để đứa trẻ trong không gian, Đường Á rất khó nắm chắc thời gian để vào không gian cho ăn, mà trẻ con thì cần ăn nhiều lắm. Nếu không để lại trong không gian, bên ngoài nơi nơi đều là tang thi, mang theo một đứa trẻ chạy khắp nơi có bao nhiêu nguy hiểm..... Đường Á lật sổ tay nuôi dạy trẻ em, đau đầu vô cùng.

Thôi, hiện tại nghĩ nhiều cũng vô dụng. Đường Á khép lại sổ tay, quyết định chuyện đến đâu hay đến đấy, nhưng vẫn còn việc quan trọng cần giải quyết...

“Gọi cháu là gì đây nhỉ?” Đường Á không có khiếu đặt tên, nhìn tên Đường Ngao thì biết.

“Vượng Tử.” Thiếu niên trầm thấp lên tiếng, dạo gần đây hấp thu không ít năng lượng, thiếu niên lại trưởng thành thêm một chút, khuôn mặt càng thêm kiên nghị, thoát nhìn như thanh niên đã hai mươi tuổi.

“Tên này nghe có vẻ quen quen.....” Đường Á suy nghĩ một chút, nhất thời không nghĩ ra, cảm giác tên này cũng được, dù sao đứa bé còn nhỏ, đặt tên cũng chỉ để cho dễ gọi, đứa bé hẳn là nghe không hiểu đâu nhỉ...Cứ để đó làm biệt danh, tên chính thức thì từ từ rồi nghĩ.

“Vậy gọi ‘Vượng Tử’ đi !” Đường Á dứt khoát.

Thiếu niên cao lớn thỏa mãn cười rộ lên, hần lòi trong túi áo ra một túi đồ ăn vặt, nhìn qua khe hở có thể mơ hồ thấy chữ “Bánh bao Vượng Tử”.

“Vượng Tử gây quá!” Thanh niên cảm thán.

Ừ, rất gây, nuôi béo rồi ăn! Thiếu niên nghĩ.

“Đường Ngao, chúng ta đi B thị nhé.” Đường Á nói. Sau đó..... Bọn họ đợi trong không gian hơn một tháng, thứ nhất là để chăm sóc cho thân thể Vượng Tử tốt hơn một chút, thứ hai là vì mục tiêu cậu định ra, Đường Ngao đương nhiên đồng ý hai tay, nhưng Đường Á phát hiện, tuy tuyệt động đã tan, đường đã lộ rõ, nhưng chưa xem qua bằng chỉ dẫn bao giờ, dù có nhìn bản đồ, cậu cũng không thể từ nơi cách B thị vạn dặm thể này tìm ra đường tới B thị.

Cho nên, cậu nghĩ đến một biện pháp duy nhất chính là cùng đồng hành với người biết đường tới B thị. Hơn một tháng này, phần lớn thời gian bọn họ đều ở trong không gian, nhưng cách một đoạn thời gian hai người sẽ ra ngoài, khứu giác Đường Ngao linh mãnh có thể thông qua mùi truyền trong không khí tra xét gần đây có người qua lại hay không. Lúc trước Đường Ngao một hơi chạy không biết xa bao nhiêu, trong không gian hơn bốn mươi ngày, đổi thành thời gian bên ngoài cũng được 4 – 5 ngày, hai người vẫn không gặp được người nào.

Đợi đến khi Đường Á rốt cục nghĩ ra cái tên Vượng Tử có từ nơi nào thì đứa nhỏ tựa hồ đã rất thích cái tên này, vừa gọi bé liền sẽ cao hứng vỗ tay, cười khanh khách, ngược lại chưa thấy bé khóc bao giờ. Điều nói

“Cháu ngoại giống chú”, nghe nói cậu trước đây cũng không khóc mấy đâu... Nhưng mà trong mặt thể, có thể duy trì im lặng là chuyện tốt, nếu bé khóc lớn không ngớt... Có lẽ Đường Á thật sự phải để bé lại trong không gian. Chờ khi mặt bé đã trở lại bụi bặm, trong không khí rất cực có hơi người truyền đến.

“Xuất phát đi.” Đường Á nói. Thiếu niên cao lớn ôm bọc tả lót gập đầu, tuy không muốn ôm đứa nhỏ mềm yếu như không xương này nhưng hẳn lại càng không muốn cho Đường Á ôm, cho nên..... Chính là cảnh tượng hiện tại.

45. Chương 45: Rời Đi

Đường Ngao phát hiện một tiểu đội sống sót, có khoảng bảy mươi người, phần lớn là thanh niên trai tráng, chỉ có vài người là phụ nữ và thiếu niên, trong đó còn có hai khuôn mặt quen thuộc, chính là Từ Vĩ và Chu Lăng mà Đường Á không nghĩ còn có thể gặp lại.

Phần lớn người trong đội quần áo đều dính máu đen chưa kịp tẩy rửa, thần sắc cũng mỗi một tiểu tụy. So ra, hai người đột nhiên xuất hiện trước mặt bọn họ lại khác hẳn: Quần áo sạch sẽ, sắc mặt hồng nhuận, thiếu niên cao lớn còn ôm một đứa bé. Trước mặt thể cảnh tượng hạnh phúc này có lẽ không có gì kỳ quái, nhưng hiện tại là mặt thể! Sao bọn họ còn có thể sống tốt như vậy... Chỉ có thể nói rằng bọn họ có thực lực! Cho nên đội trưởng vô cùng hoan nghênh bọn Đường Á gia nhập — chỉ là cùng đường mà thôi, nhưng có thêm kẻ mạnh giết tang thi đúng là quá tốt.

Đội trưởng là một người đàn ông trung niên thân hình cao lớn, tự giới thiệu với Đường Á bọn họ là những người từ căn cứ N thị, sau khi thoát khỏi vòng vây thì tụ tập lại, chuẩn bị đi căn cứ B thị hồng cầu đường sống, mời Đường Á và Đường Ngao cùng hành động. Đường Á cũng giải thích, nói cậu và Đường Ngao cũng ở căn cứ N thị, chỉ là mấy hôm trước ra ngoài làm nhiệm vụ với bộ đội, còn chưa trở lại N thị đã gặp phải nhóm người bọn họ.

Cũng có người mất hứng khi hai người Đường Á gia nhập, cảm giác bọn cậu mặt dày vào nhóm là muốn được che chở, liền nói: “Điều Quảng này, hai người lớn này thì còn được, nhưng còn có một đứa bé kia! Nếu nó đột nhiên khóc lên gọi tang thi tới thì sao đây?” Ngụ ý tất nhiên là phản đối.

Điều Quảng chính là tên đội trưởng, nói là đội trưởng, kỳ thật cũng chỉ là trong mấy chục người không mục tiêu hẳn ra sức nhiều nhất thì được cho là lợi hại nhất, được chọn để tạm thời dẫn đội mà thôi, cho nên kỳ thật lời hắn nói cũng không có uy tín quá lớn, vẫn có rất nhiều người không phục hắn, người nói chuyện này chính là một trong số đó.

“Nó rất im lặng,” Giọng nói của thanh niên hờ hững, tựa hồ cũng không để ý lời bọn họ, “Chúng tôi có xe, chỉ là tiện đường cùng các người đi B thị mà thôi, sẽ không mang phiền toái đến cho các người.” Thiếu niên cao lớn phía thanh niên giật giật khe động, bị cậu giữ lại.

Xác thực, bên cạnh thanh niên là một chiếc xe, hai người ngồi vẫn rộng rãi, chỉ là không biết trên đó có bao nhiêu đồ ăn và xăng... Có người xem xét rồi nghĩ đến gì đó, cùng mấy người bên cạnh trao đổi một ánh mắt ngầm.

Bên kia, Từ Vĩ và Chu Lăng cũng thấy Đường Á, Đường Ngao, trên mặt đều hơi lộ ra kinh ngạc. Lúc hai người Đường Á bị bài xích, môi Từ Vĩ giật giật muốn nói gì đó, nhưng bị Chu Lăng kéo góc áo, cuối cùng vẫn không nói ra.

Đường Ngao lái xe, bảo trì tốc độ ổn định không nhanh không chậm đi sau đoàn xe, khoảng cách thật sự không có ý định muốn đoàn xe che chở, bởi vì một khi gặp chuyện, với khoảng cách này dù cậu cần cứu, đội đoàn xe tới nơi cũng đã muộn. Ô tô trong đoàn nhìn qua kính chiếu hậu chỉ có thể thấy xe Đường Á như một điểm đen giống con bọ cánh cứng mà thôi.

N thị cách B thị 1000 km, phần lớn đường cao tốc đã bị các loại xe chặn đứng, đoàn xe chỉ có thể đi qua đường nhỏ, nhưng tuyết đọng tan chảy khiến đất nhiều nơi bị lở, còn có tang thi lớn vờn khắp nơi, đường sá vô cùng nguy hiểm và khó đi, mỗi ngày bọn họ đi không tới 200 km. Trời tối, bọn họ liền dừng lại, thời

tiết tụy đã ấm hơn nhưng ban đêm vẫn rất lạnh, không thể đốt lửa, xăng không đủ cho họ tiêu phí, không thể làm ấm không khí, mọi người chỉ có thể ở trên xe mơ mơ màng màng ngủ.

Bọn họ thoát ra từ biển tang thi vây N thị, không mang gì trên người, ô tô hiện tại dùng cũng là lấy trên đường, ô tô thì dễ, xăng lại không dễ như vậy, cho nên dù bọn họ có hơn bảy mươi người, lại chỉ có sáu chiếc xe. Ban ngày đi không để ý, đến tối thì quây cùng một chỗ, tứ chi đều không thể duỗi ra, sau một đêm thân thể bọn họ đều cứng ngắc cơ hồ không có cảm giác, quả thực mệt muốn chết. Từ Vĩ, Chu Lăng nghĩ: Lúc trước được Đường Á mang đến N thị thực sự tốt hơn nhiều lắm.

Lại nói đến Đường Á, đoàn xe đang nghỉ ngơi, chỉ để hai người gác đêm, cậu cùng Đường Ngao tuy không bị đêm tối hạn chế nhưng không thể để lộ, hơn nữa cũng không vội, không tiếp tục đi, vì thế ngừng xe cách đoàn 400 – 500 m để nghỉ ngơi. Nói là nghỉ ngơi, thật ra chính là cho Vương Tử ăn, Đường Á tu luyện thêm Bích Thủy tâm quyết, Đường Ngao thì vừa trông chừng Đường Á vừa tiêu hoá tri thức của truyền thừa.

Bầu trời đen như mực, gió đêm lay động, nhánh cây phát ra tiếng xao động như quỷ khóc, không khí trong xe lại không bị ảnh hưởng chút nào, hài hòa mà yên ắng.

Bên kia, ô tô cuối cùng trong đoàn mở ra khe hở đủ cho một người chui qua, ba thân ảnh lén lút trong bóng đêm, chậm rãi tới gần xe Đường Á. Ba người không biết, ngay khi cửa xe vừa mở ra, liền có một đôi mắt thú đỏ rực nhìn thẳng bọn họ, chờ bọn họ bắt đầu tới gần xe, thiếu niên cao lớn đã biến mất khỏi chỗ ngồi.

Người canh gác không phát hiện có người rời đi, khi ba người kia cách đoàn xe 300 m, một bóng đen cao lớn xuất hiện sau lưng bọn họ. Không có ánh trăng hay ánh sao, cũng không có bất cứ thứ gì chiếu sáng màn đêm. Nếu ba người kia quay lại có lẽ có thể nhìn thấy ánh mắt đỏ ngầu của dã thú, nhưng thật đáng tiếc, bọn họ chỉ chuyên chú vào mục tiêu trước mắt, đối với tất cả phía sau không có bất cứ cảm giác gì.

Không biết gió từ nơi nào thổi tới, thổi loạn một mảnh bụi đất, thổi loạn mặt nước tĩnh lặng. Thân cây cao to đứng lẳng lẳng, nhánh cây trụi kịch liệt lay động trong gió đêm, nhìn từ xa như một đám quỷ đang khiêu vũ.

“Đường Ngao?” Sau khi Đường Á vận hành Bích Thủy tâm quyết một lúc, vừa mở mắt đã thấy thiếu niên dựa tới sát mặt, kinh ngạc một chút, sau đó thả lỏng nói: “Cậu đã lái xe cả ngày rồi, muốn nghỉ ngơi một lúc không?” Nhìn bên trong xe tuy khá rộng nhưng với thiếu niên mà nói vẫn rất chật hẹp, Đường Á buông hai chân, tiếp tục nói: “Nếu không gối lên đùi tôi ngủ một lát” Lại nhìn thấy ánh mắt thiếu niên rõ ràng rất tỉnh táo, “Cậu mệt không?”

“Á Á. Mệt.” Đường Ngao kéo Đường Á, nhẹ nhàng ấn đầu cậu lên đùi chính mình, nói: “Ngủ.”

“.....” Đường Á nhất thời dở khóc dở cười, không nghĩ tới kết quả sẽ như vậy. Cậu muốn nói cho thiếu niên, cậu vừa tu luyện Bích Thủy tâm quyết, rất tỉnh táo, không cần ngủ, nhưng kê sát hai chân thiếu niên cứng rắn lại mềm dẻo, nhiệt độ làn da xuyên thấu qua quần áo phả vào mặt, ấm áp như thế, cậu đột nhiên cảm thấy mỗi mệt, cảm giác cứ như vậy ngủ một giấc cũng không sao.

Ý thức chậm rãi nhẹ nhàng tiến vào giấc ngủ, cậu mơ hồ nghĩ: Không nghĩ được chớ nhỏ lúc trước chỉ bằng bàn tay cậu, nay đã trưởng thành có thể cho người khác dựa vào

Vương Tử được đặt ở hàng ghế phía sau, có thắt dây an toàn không lo bị rơi xuống. Đường Á thả lỏng, rất nhanh liền ngủ say. Đường Ngao nghe hô hấp cậu trở nên vững vàng mới cúi đầu cẩn thận quan sát người thanh niên. Cậu gối lên đùi hắn, tóc đen mềm mại có chút tán loạn khiến gương mặt khi ngủ vốn bình thản lại càng thêm an tường. Một đôi tay cực nóng cẩn thận chạm hai gò má hơi lạnh của thanh niên, cậu ngủ say theo bản năng càng áp sát lại. Thiếu niên ngơ ngác duy trì động tác, hắn ôm Đường Á, giống như ôm toàn bộ thế giới.

Sau khi tia nắng đầu tiên rơi xuống mặt đất, không lâu sau mọi người cũng lục tục tỉnh dậy, trong hoàn cảnh tra tấn như thế này mọi người đều cố ngủ, dù ít nhiều cũng phải có sức để đi tiếp, nhưng ngủ bất động một đêm khớp xương cũng tê cứng lại. Bởi vậy trời vừa sáng, bọn họ liền xuống xe, có vấn đề cần giải quyết thì giải quyết, cần hoạt động thân thể thì hoạt động, đến tận khi cơ bắp tập thể làm xong, chuẩn bị ăn cơm mới có người phát hiện thiếu ba người liền báo cho Diêu Quảng.

Diêu Quảng biết tính nết ba người này, bọn họ chính là ba người dẫn đầu không phục hắn, không nghĩ tới

qua một đêm lại không thấy tăm hơi... Hắn vội vàng đi kiểm tra lương thực và xăng dự trữ, phát hiện trừ phần mọi người tiêu hao, cũng không xê xích chút nào, chỉ là thiếu một cái can đã dùng hết xăng. Không mang lương thực, không có xăng xe, lại là ban đêm, chỉ lấy một cái can... Bọn họ có thể đi đâu? Diêu Quảng ngẩng đầu, thấy phía xa xa cách 400 m, Đường Á cùng Đường Ngao cũng từ trên xe xuống, đang hoạt động thân thể.

Thanh niên thoát nhìn vô cùng mềm dẻo, trong ánh sáng đường cong thân thể lại vô cùng xinh đẹp. Ánh mắt hắn chỉ nhìn vài giây liền cảm thấy thiếu niên cao lớn nhìn về phía hắn, tuy rằng thấy không rõ khuôn mặt đối phương, nhưng Diêu Quảng lại cảm nhận được ánh mắt thiếu niên chứa đầy sát khí.

Hắn vừa muốn mỉm cười thân thiện, thiếu niên đã thu hồi tầm mắt, tươi cười cứng ngắc, do dự trong chốc lát, hắn vẫn đi về phía Đường Á. Sau đó, cách ô tô Đường Á chừng 100m thì phát hiện một cái can, hắn nhặt lên, chính là cái can đựng xăng bị mất kia. Dừng một chút, hắn lại tiếp tục đi tới, thanh niên quay đầu lại nhìn hắn. Hôm nay cậu mặc một chiếc áo gió nhạt màu, sợi tóc mềm mại bị ánh ban mai nhuộm lên màu vàng óng ánh, trong nắng sớm nét mặt có vẻ nhu hòa sạch sẽ, hắn đột nhiên không lên tiếng được.

Đường Á mở miệng trước, cậu dùng thanh âm trong trẻo khiến người ta sinh thiện cảm, nói: “Xin hỏi có chuyện gì sao?”

“À, ừm... Là như vậy, đoàn xe chúng tôi có mấy cái người mất tích, muốn hỏi một chút các cậu tối qua có thấy động tĩnh gì hay không?”

“Thật ngại quá, chúng tôi tối qua ngủ say, không nghe được bất cứ động tĩnh nào.”

“... Như vậy sao...”

“Hơn nữa chúng tôi còn cách các anh mấy trăm mét, ban đêm lại tối như vậy... Thực sự có gì chúng tôi cũng không thể thấy được?”

“..... Cũng đúng. Quấy rầy rồi.” Diêu Quảng nắm chặt cái can trong tay, nói: “Có lẽ bọn họ có chuyện nên đi trước, tôi đi chỗ khác tìm xem sao.”

“Hy vọng sớm tìm thấy bọn họ.” Thanh niên vẫn luôn ôn hòa, thiếu niên cao lớn đứng phía sau cậu, một đôi mắt đen thuần không có bất cứ cảm tình gì nhìn chằm chằm Diêu Quảng.

Diêu Quảng xoay người có chút lảo đảo, không ai thấy, một giọt mồ hôi từ thái dương hắn nhỏ xuống. Có thể sống trong mặt thế bình yên vô sự đến bây giờ có ai sẽ ôn hòa vô hại chứ? Ba người kia..... thôi tự cầu phúc đi! Nói đến cùng, hắn cũng không phải thánh nhân, chỉ là người chung đường mà thôi. Nếu nói thẳng ra, không có bọn họ, cũng không chừng đoàn xe sẽ càng ổn định đoàn kết hơn.

“Á Á.” Đường Ngao có chút vội vàng gọi thanh niên, bị thanh niên xoay người búng một cái vào trán, thanh niên hỏi hắn: “Giải quyết tốt chưa? Rửa tay, lên xe ăn cơm.”

“Á Á!” Dã thú to lớn vẫy cái đuôi liên tục, ôm Đường Á không buông tay. Trong tay Đường Á đồ rửa mặt lấy từ trong không gian, đột nhiên nhớ tới việc: “Tối hôm qua cậu ăn cơm xong không đánh răng đúng không?”

“.....” Không, không đánh...

“Đi đánh răng trước.” Có sâu răng sẽ không tốt.

Nhưng, ác thú sẽ sâu răng được sao?

“Cẩn thận đừng cắn hỏng bàn chải.” Thanh niên lại dặn, vừa dứt lời chính là “Rắc!” một tiếng, miệng dã thú đầy bọt, trong tay cầm một nửa bàn chải, trong miệng còn một nửa, mở to đôi mắt đen lấy vô tội nhìn cậu.

“.....” Đường Á bóp trán.

46. Chương 46: Mất Tích

Diêu Quảng giải quyết như thế nào Đường Á không biết, nhưng chuyện này cứ như vậy cho qua, đoàn xe tiếp tục lên đường. Xe của Đường Á theo ở phía sau, đây là buổi tối cuối cùng ở ngoài B thị, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm vì dù sao chỉ còn cách B thị mấy chục km nữa thôi, nếu không phải đi ban đêm rất nguy hiểm thì có lẽ họ đã không phải ngừng lại thế này.

Bọn họ chọn đi đường nhỏ may mắn không gặp phải bầy tang thi lớn, chỉ có mấy chục con rải rác nơi nơi, thực nhẹ nhàng liền giải quyết sạch. Nhưng trên đường đi người ở rất thưa thớt, ngay cả một căn nhà có thể ở tạm cũng không có, họ chỉ có thể tiếp tục ngủ trên xe, có điều nghĩ đến ngày mai có thể đến B thị, cho nên dù khi ngủ dậy thân thể vừa cứng vừa đau nhưng ai cũng cố chịu đựng. Diêu Quảng cho nhóm phụ nữ nấu cơm đủ cho cả sáng mai, còn về số lượng thức ăn ít ỏi dư lại thì cũng dùng làm bữa tối phong phú một chút.

Đường Á và Đường Ngao cách đó hơn trăm mét cũng bắt đầu nghỉ ngơi. Cậu từ trong không gian lấy ra bánh mì kẹp thịt hun khói đã làm sẵn, chia nhau ăn với Đường Ngao, lại đút cho Vương Tử, yên ổn ở trong xe đợi trời sáng. Khi đoàn xe đã an tĩnh, tất cả mọi người đi ngủ hết Đường Ngao lại đi ra ngoài săn bắn tang thi, hẳn cũng không đi quá xa để tùy thời đều có thể trở về, Đường Á liền ngồi tại chỗ khoanh chân vận hành Bích thủy tâm quyết, khép nữa con mắt nghỉ ngơi, thân thể đề cao cảnh giác.

Đêm nay cùng gió lớn hôm qua khác nhau hoàn toàn, tối hôm nay vô cùng yên ắng cho nên có thể nghe rõ tiếng chân đạp trên nền cỏ cùng tiếng người nho nhỏ vang lên, Đường Á lập tức mở mắt. Không khí sạch sẽ cậu có thể rõ ràng nhìn thấy cảnh bên ngoài mấy trăm mét, khuôn mặt người tuy rằng không thể nói hoàn toàn thấy rõ ràng, nhưng có thể phân biệt ra là ai — là Từ Vĩ cùng Chu Lăng. Bọn họ vụng trộm từ trên xe xuống dưới làm gì?

Đường Á nhìn bọn họ một trước một sau lặng lẽ đi đến phía sau một thân cây cách đoàn xe hơn mấy chục mét, bọn họ nhìn bốn phía một chút, có lẽ không phát hiện người cùng tang thi, sau đó lập tức ôm lấy nhau. Từ Vĩ áp Chu Lăng lên trên thân cây rồi kéo quần áo của Chu Lăng xuống, nhưng cậu ta lại đẩy Từ Vĩ ra, hai người tranh chấp cái gì đó, cuối cùng vẫn là thanh niên cường tráng chiếm ưu thế, lột quần áo của Chu Lăng, hai người kề sát yên tĩnh một hồi, sau đó Từ Vĩ dần dần đưa đẩy...

Đường Á quay đầu đi, trên mặt hiện vẻ đỏ ửng xấu hổ, cậu không nghĩ tới sẽ nhìn thấy loại chuyện này, cậu ban đầu còn tưởng rằng hai người muốn đánh nhau, nhưng khi Chu Lăng bị lột quần áo... Cậu cho dù vô tri đi chăng nữa thì cũng biết chuyện sẽ phát triển theo hướng mà cậu vẫn chưa từng nghĩ tới. Chuyện người đồng tính yêu nhau cậu đã nghe qua, nhưng cụ thể như thế nào thì lại không biết, kết quả hôm nay thấy được hiện trường thực tế.....

Đường Á nghĩ trong đầu may mắn là Đường Ngao không ở đây, về phần vì sao lại ‘may mắn’ thì....

Thật sự là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới liền, Đường Á vừa nghĩ đến Đường Ngao, hẳn liền ở bên cạnh cậu.

“Cậu sao về nhanh vậy? !”

“Gần đây. Tang thi. Ít.” Quanh đó không có tang thi tụ tập thành đàn, hao tổn nhiều khí lực nhưng lại không thu được bao nhiêu nguyên châu, hẳn liền trở lại với Á Á, nhưng Á Á giống như rất kinh ngạc..... Lúc này, hẳn cũng nghe thấy thanh âm sắc tình truyền đến trong không khí, còn chưa kịp quay đầu, Đường Á nắm lấy tay của hắn, cảnh sắc lập tức thay đổi, bọn họ tiến vào không gian.

“?”

“..... Chúng ta đêm nay ngủ trong không gian. Trời sáng rồi mới đi ra.” Đường Á theo bản năng cảm giác không thể để Đường Ngao nhìn thấy chuyện vừa rồi, nguyên nhân..... Đại khái chắc là không muốn thiếu niên học theo nhỉ?

“Được.” Đường Ngao tuy rằng không biết nguyên nhân, nhưng chưa bao giờ cự tuyệt bất cứ yêu cầu gì của cậu, hẳn dĩ nhiên tràn đầy vui mừng đáp ứng, thân thể hắn to lớn, tính cách hoang dã, cho nên so với thùng xe nhỏ hẹp hẳn lại càng thích nơi rộng rãi, hơn nữa chỉ cần được ở cạnh cậu nhất là khi hai người lại cùng một chỗ...

Đường Á cảm giác mình giống như đã quên cái gì đó, nhưng lại nghĩ không ra cụ thể là chuyện gì, bị Đường Ngao đẩy ngã trên giường lớn, lại còn bị hấn gắt gao ôm chặt, cậu đẩy đẩy hai cái hấn mới thả lỏng một chút, cậu chuyển thân mình sao cho thoải mái, dưới đầu là chiếc gối mềm mại, bên người là nhiệt độ cơ thể ấm áp quen thuộc, Đường Á rất nhanh liền ngủ say. Từ khi mới đến N thị bọn họ vẫn luôn nằm ngủ ở cùng một giường, cậu sớm đã thành thói quen, chuyện vừa mới phát sinh giống như có hòn đá rơi vào trong nước, khi rơi vào liền lan ra từng đợt gợn sóng, tuy rằng sau đó chìm xuống đáy thế nhưng ai biết được sau này có ảnh hưởng gì hay không?

Một đêm ngon giấc, thời điểm Đường Á tỉnh lại liền bị dã thú phát hiện. Nhưng dã thú vô cùng luyện tiếu thân cận tay chân với cậu, da thịt dán vào nhau — cho dù cách áo sơ-mi, ôm trong chốc lát thì mới chịu ngồi dậy. Khi Đường Á đi rửa mặt liếc mắt một cái liền nhìn thấy bình sữa trên bàn, cậu như thể bị sét đánh; rốt cuộc cậu nhớ ra mình đã quên chuyện gì — cậu bỏ quên Vượng Tử ở bên ngoài!

Đường Á vội vàng lau khô bọt nước trên mặt, nghĩ mình ngủ chưa tới 8 giờ vậy thì bên ngoài mới trải qua chưa tới bốn mươi phút, trong xe mở máy sưởi, lại không đóng kín toàn bộ, có thể thông khí. Hẳn sẽ không có việc gì? Cậu nắm lấy tay Đường Ngao ra khỏi không gian, khi đi ra còn ngồi ngay trên ghế ô tô, Đường Á nhìn lại phát hiện phía sau trống không! Vượng Tử đâu?! Phía dưới chỗ ngồi cũng không có, phí cửa sau hơi hơi hé ra; vậy là có người mở cửa.....

Đường Á quay đầu nhìn thiếu niên, hỏi: “Cậu có thể tìm thấy Vượng Tử ở đâu không?” Vượng Tử sẽ không tự dưng biến mất, khẳng định là do con người gây nên, mà lúc này ngoại trừ mình cũng chỉ có đoàn xe!

Đường Ngao đối việc Vượng Tử đột nhiên biến mất hiển nhiên không có cảm giác gì, chỉ là Đường Á muốn tìm, hẳn liền phối hợp, mặc dù có chút không cam lòng — sữa bột này, vốn là của hấn mà...

Đường Ngao cẩn thận cảm nhận mùi lưu lại trong không khí, mang Đường Á xuống xe, đi về hướng rừng cây. Đường Á theo sát đằng sau, chẳng lẽ không phải người của đoàn xe? Tuy rằng không biết là ai mang Vượng Tử đi nhưng có lẽ kẻ đó mang ác ý rất lớn, nhưng nó chỉ là một đứa trẻ, ôm đi làm gì? Không có khả năng là muốn đưa trẻ, vậy hẳn là muốn đồ của mình?

Đường Ngao dẫn Đường Á đi đến chỗ trong cùng của rừng cây đột nhiên ngừng lại, hấn nghiêng đầu tựa hồ đang phân tích, mày lại nhăn lại, cuối cùng nói với cậu: “Mùi. Biến mất. Tìm. Không thấy.”

Mùi đến nơi đây liền biến mất? Nếu là người đoàn xe hẳn sẽ không lớn mật đi đến chỗ sâu trong rừng cây, lại còn có năng lực giấu giếm trước sự tìm kiếm của Đường Ngao... Nếu không phải người của đoàn xe, vậy thì là ai? Đường Á trong lòng phảng phất tựa như bị đè nặng bởi một khối đá, Vượng Tử là con của Đường Na, cậu đối với người nhà họ không còn thân tình nhưng giống như Đường Na nói, trẻ con vô tội, hơn nữa lại có quan hệ huyết thống với cậu, nếu có khả năng cậu nguyện ý chăm sóc Vượng Tử... Nhưng mà hiện tại, ngay cả tung tích đều tìm không được, chỉ mới hơn bốn mươi phút, hẳn là đi không xa mới đúng...

Trong đêm đen, Đường Ngao lại khôi phục hình thú, chở Đường Á bay trên không trung quan sát phía dưới, đôi mắt màu đỏ của dã thú có thể dễ dàng nhìn xuyên qua bóng đêm, thấy rõ mỗi một lá cây trên mặt đất cùng với bọt nước còn chưa ngưng tụ thành hình. Nhưng khi Đường Ngao tìm kiếm trong phạm vi có thể đi trong bốn mươi phút, hết trọn một đêm, thế nhưng lại không phát hiện được gì. Vượng Tử rốt cuộc bị đưa đi đâu?

Sắc trời dần sáng, Đường Á không thể tiếp tục tìm, liền cùng Đường Ngao trở về xe. Không bao lâu người đoàn xe cũng bắt đầu thức dậy, thu thập một phen liền muốn đi tiếp. Yên lặng chú ý động tĩnh bên Đường Á, với vốn kiến thức phong phú Điều Quảng lập tức phát hiện cậu có phần hơi nôn nóng, vì thế đi lên phía trước không nhanh không chậm hỏi: “Buổi sáng hẳn là có thể đến B thị, các cậu chuẩn bị xuất phát đi! Đúng rồi, sao không thấy Vượng Tử vậy?” Hấn nhìn thấy trong xe ngoại trừ một cái bao leo núi cũng không có thứ gì khác, vậy đứa trẻ kia đâu? Cũng không thấy? Chẳng lẽ ba người mất tích bên mình thật sự không liên quan tới bọn họ?

“..... Tối hôm qua chúng tôi ngủ say không chú ý, tỉnh lại thì phát hiện không thấy đâu nữa. Đội trưởng Điều có gì chỉ giáo sao?” Đường Á thản nhiên mở miệng, dáng vẻ điềm nhiên như không có việc gì, kỳ thật trong lòng cậu đang rất sốt ruột, tuy rằng chỉ ở chung vài ngày, nhưng rốt cuộc cậu đã xem như người thân của mình.

“Chỉ giáo thì không dám. Chúng tôi tối hôm qua ngủ say như chết. Đi tìm xung quanh chưa?” Xem giọng nói thái độ, hẳn không phải con của cậu ta! Điều này cũng đúng, cậu ta thoát nhìn tuổi cũng không lớn.....

“Tìm rồi.” Cậu mím môi, tựa hồ không muốn nói thêm nữa. Điều này cũng đúng, nếu nói ba người lớn không thấy còn có thể là do họ tự bỏ đi, còn đây chỉ là một đứa trẻ không hề có năng lực hành động, trong cái thế giới tang thi hoành hành không biết bao lâu, có thể sống sót được sao? Hơn phân nửa đã là lãnh ít dữ nhiều.

“Đoàn xe bảy giờ sẽ xuất phát.” Muốn tiếp tục tìm hay là đuổi kịp... Tùy các cậu, dù sao chỉ là đồng hành cũng không thân quen giao tình gì, Diêu Quảng cảm giác chỉ cần không trở mặt với nhau là được, đoàn xe không có khả năng chờ bọn cậu.

“..... Đã biết.” Quả thật không cần phải tìm, nếu đúng ra thì ở gần đó hẳn có thể tìm được mới đúng, tìm suốt một đêm mà không có phát hiện gì... Đường Á chỉ có thể từ bỏ, cậu không thể không thừa nhận, bởi vì cậu sơ sẩy nên Vương Tử có lẽ đã... Đường Á siết chặt nắm tay. Một bàn tay dịu dàng nắm lấy tay cậu, đem ngón tay cậu nhẹ nhàng mở ra, trong lòng bàn tay đã sắp bị nắm đến chảy máu, thiếu niên cao lớn dùng bàn tay ấm áp cầm tay cậu, nói: “Không có. Máu.”

Không nghĩ được mùi máu, chứng minh ít nhất Vương Tử không bị thương hoặc bị tang thi tấn công. Hối hận không phải là biện pháp, chỉ cần Vương Tử không có việc gì, một ngày nào đó có thể tìm được, nếu đã xảy ra chuyện..... Có lẽ cậu sẽ vẫn áy náy trong lòng, nhưng nếu nói thật lòng kỳ thật cậu lại không có bao nhiêu khổ sở — cậu không phải đặc biệt thích trẻ con, chăm sóc Vương Tử với cậu mà nói cũng không phải hoàn toàn thoải mái, cậu lúc ấy đồng ý tiếp nhận đứa trẻ phần lớn xuất phát từ trách nhiệm trong máu. Kỳ thật nếu xét rõ ràng trong lòng Đường Á, tình cảm giữa con người và thú vật cũng không khác nhau.....

Cậu không thể không thừa nhận, trong lòng cậu phiền muộn, chỉ có một phần là vì đột nhiên không thấy Vương Tử, càng nhiều là đối với người mang Vương Tử đi, hẳn sẽ là ai? Có thể hay không nguy hại đến bọn họ..... Máu của mình, quả nhiên cũng biến thành băng lạnh rồi sao?

Đường Á đối với biểu hiện máu lạnh của mình chợt cảm thấy kinh hãi, cậu phỉ nhổ bản thân ích kỷ vô cùng, nhưng về phương diện khác cậu lại hiểu rõ như vậy có thể khiến cậu càng thêm an toàn. Tại mặt thể mang theo một đứa bé, thật sự không phải chuyện dễ dàng. Trẻ con không phải chó mèo, sinh mệnh vô cùng yếu ớt, cần thức ăn đặc biệt lại còn phải chăm sóc cẩn thận, hơn nữa khóc nháo sẽ dẫn tang thi tới, chính nó lại không có bất cứ năng lực tự bảo vệ, không sinh bệnh còn tốt, nếu bị bệnh, người lớn cũng không chịu nổi chứ đừng nói đứa trẻ. Nếu không phải Đường Á có ngọc đồng không gian, ngay cả điều thứ nhất, cậu đều làm không được: trong mặt thể cậu đi đâu mà tìm đủ sữa bột cho trẻ con?

Thiếu niên truyền đến ấm áp khiến tinh thần sa sút cùng với suy nghĩ miên man của cậu bị ngừng lại, mặc kệ bất cứ khi nào thì ít nhất có hẳn sẽ luôn bên cạnh cậu, hẳn sẽ không ghét bỏ cậu, ở thời kì mặt thể cô độc băng lãnh này, có một người đồng hành như vậy — thật tốt!

Đường Á cùng Đường Ngao cuối cùng vẫn lên xe, lúc đoàn xe khởi động, bọn họ cũng đuổi kịp.

Đợi đến khi xe Đường Á chậm rãi biến mất phía cuối con đường, phía sau đột nhiên xuất hiện một thân ảnh cao to chậm rãi đi ra, nó thay đổi thành một thân tây trang đen, tóc chỉnh tề vuốt ra sau đầu, trên mũi mang cặp kính gọng vàng, trong lòng ôm — một bọc tã lót! Bên trong chính là đứa trẻ ngày hôm qua hai người tìm kiếm, lúc này nó duỗi ngón tay, đứa trẻ đang ngủ say, nước miếng từ trong miệng chảy xuống hoàn toàn không biết chính mình rơi vào hoàn cảnh thế nào.

Tang thi trí lực vô cùng hứng thú với bánh bao nhỏ trong lòng, móng tay màu đen bén nhọn cách bánh bao nhỏ mấy cm trong không trung động động vài cái, cuối cùng vẫn không hạ xuống, nó đương nhiên biết nếu mình tiếp tục, bánh bao nhỏ mềm mại trong lòng cũng sẽ biến thành thứ cứng ngắt như mình, biến thành kẻ chỉ biết ăn thịt người không có đầu óc... Đôi môi mỏng của nó khẽ nhếch lên như lưỡi dao sắc bén, ánh mắt trắng bệch nhìn đứa bé mềm mại trong lòng mang theo tia nghiền ngẫm bên trong.

Theo phía sau nó là tang thi sức mạnh mới hình thành, đối với vật sống trong lòng tang thi trí lực nó đã sớm thêm nhỏ dãi, nước dãi không ngừng từ khóe miệng chảy xuống, tay buông bên thân cũng không ngừng rục rịch, vốn dĩ ánh mắt của tang thi trí lực đang dừng trên người bánh bao nhỏ lại dời đi chỗ khác, nó không chế không được liền vươn tay...

“Ngao ! !” Tang thi sức mạnh ôm đầu kêu thảm thiết, thân hình lui về phía sau vài bước, có chất lỏng màu đen từ hai bên tai nó chảy ra. Mỗi tang thi trí lực khê nhếch, đối với hành động ngu xuẩn của tang thi sức mạnh không quá để trong lòng, loại thứ phẩm này nó có rất nhiều.

Tang thi sức mạnh nhận được khiển trách liền thành thật trong chốc lát, tuy rằng không lâu sau nó có thể lại tấn công vật sống kia.....

Bọc tả lột trong lòng giật giật, hai tròng mắt to tròn của đứa trẻ mở ra, phản chiếu rõ ràng khuôn mặt của tang thi trí lực, đứa bé kêu “u u~”, tay chân đều bị trói buộc bởi tả lột mà không thể hoạt động, liền cố gắng dùng nước miếng thổi bong bóng, mắt to đen bóng hết sức chăm chú nhìn chăm chăm tang thi trí lực, đối phương cũng hứng thú nhìn bé.

Thổi bóng bóng một hồi, kể từ tối qua không ăn nên bé cảm thấy đói khát, bánh bao nhỏ giống con sâu lông giầy dựa vào thân mình, cố gắng chạm đến ngón tay trước mắt. Tang thi trí lực đương nhiên sẽ không bị bé chạm đến, có điều nó cũng phát hiện gì đó, cách thăm lông sờ sờ dạ dày xẹp lép của bánh bao nhỏ, nó xoay người rời đi. Phía sau nó, tang thi sức mạnh mờ mịt nhìn chung quanh một lát nhưng vẫn bị mùi hương của thức ăn mê hoặc mà đi theo, chỉ là còn nhớ rõ dạ dày vừa rồi mà không dám tới quá gần.

Tác giả có lời muốn nói: Đường Đường sẽ nói về bánh bao nhỏ trong hai chương..... [] hắc hắc

~Vú em chân chính xuất hiện ~[= =]

47. Chương 47: Ánh Mặt Trời

Xung quanh B thị có lẽ đã được thanh lí qua, quốc lộ tới B thị vô cùng thông thoáng, ban đầu còn có thể nhìn thấy những bầy tang thi nhỏ lượn lờ, sau này thì hoàn toàn không còn.

Đoàn xe chạy đến ngoại ô thành phố thì gặp quân đội tuần tra, trên tường vây có thông báo bắt mắt, nội dung đơn giản là những ai muốn vào B thị phải tạm chờ gì gì đó, không bị lây nhiễm tất nhiên là quan trọng nhất, trên đó viết rõ nơi kiểm tra. Bọn họ đã đi qua một vòng phòng ngự — vòng đầu tiên để chống cự tang thi, nhìn sơ qua thì nơi này không có tang thi, chỉ có người khỏe mạnh ra vào B thị, chỉ cần không nhiều loạn trật tự thì quân đội sẽ mặc kệ.

Xe có thể đi qua vòng phòng ngự thứ nhất, Đường Á cùng đoàn xe đi vào vòng phòng ngự thứ hai thì bị ngăn lại, nơi này chủ yếu là kiểm tra và bước đầu tiên diệt ký sinh thể chứa virus. Theo thời gian trôi qua, thời gian ủ bệnh của virus tang thi trên cơ thể người càng ngày càng ngắn, quốc gia cũng nghiên cứu ra biện pháp kiểm tra càng chính xác hơn, chỉ cần lây nhiễm virus cơ bản đều có thể kiểm tra ra. Mặt khác, ô tô từ nơi khác tới đây sẽ bị ngăn lại, sau khi tiêu độc mới có thể vào trong căn cứ — nhưng thuốc tiêu độc chủ xe phải tự mua, người có xe sẽ được phát một tấm thẻ nhựa màu trắng có in số, khi cần có thể dùng thẻ lấy lại xe.

Bên cạnh là binh lính vác súng, đạn đã lên nòng, quá trình kiểm tra nhanh chóng mà im lặng, nhanh hơn khi tiến vào N thị rất nhiều, bởi không cần vài giờ quan sát, sau Đường Á nhận thẻ xác nhận không có vấn đề rồi cục chân chính vào căn cứ B thị. Qua cửa thì ra có sự khác biệt lớn như vậy. Trên đường rất nhiều người qua lại, cổ đồ qua nhiều triều đại lịch sử vẫn đứng sừng sững, chưa từng bị đánh bại.

Tại ngã tư đường đối diện là biển thông báo khổng lồ có vẽ sơ đồ giản lược của căn cứ. Đường Á đi lên phía trước nhìn kỹ, phát hiện căn cứ được phân thành ba phần theo ‘thứ hạng’, các phần có kí hiệu riêng biệt rõ ràng — có tường vây cách xa nhau, lại vây quanh lẫn nhau là tầng ngoài cùng, cũng là vị trí hiện tại của bọn Đường Á, nơi này chỉ cần là người khỏe mạnh thì có thể ở, nhưng trình độ sinh hoạt lại chỉ ở tầng thấp nhất, phần lớn là người không có công việc hoặc không muốn làm việc, sống không lí tưởng, được ngày nào hay ngày ấy, nhưng chỉ cần là người có chút chí tiến thủ cùng năng lực đều cố gắng làm nhiệm vụ kiếm đủ điểm để tiến vào tầng thứ hai — căn cứ B thị cũng áp dụng cơ chế điểm sinh hoạt, chính xác hơn là N thị cùng các căn cứ khác đều mô phỏng theo chế độ tại B thị. Nếu nói sinh hoạt ở tầng thứ nhất là được bữa nào hay bữa ấy, thì sống tại tầng thứ hai chính là sinh hoạt ẩm no, người nhà quân nhân cũng ở đó. Tầng

thứ ba chính là khu trung tâm — ở chỗ đó thông thường đều là nhân vật quan trọng trong căn cứ, tỷ như quan viên cùng nhân viên nghiên cứu khoa học, dù người thường có kiếm được bao nhiêu điểm cũng không thể vào đó ở.

Bọn Đường Á mỗi người nhận được một thẻ chứng minh thân phận màu trắng, trên đó điền thông tin cơ bản, tên là chứng nhận công dân, phải luôn mang theo, không mang theo sẽ bị binh lính tuần tra đuổi ra bên ngoài. Thẻ chứng minh chia theo màu sắc: Người ở tầng thứ nhất đều là màu trắng, nếu kiếm đủ điểm có thể đi phòng công tác đổi thành thẻ chứng minh màu xanh lam, sau đó có thể vào tầng thứ hai, trong tầng thứ hai sẽ phân chia càng chi tiết, cụ thể thì thông báo chưa nói, đại khái là cần vào tầng thứ hai mới có thể nhìn đến.

Kiến trúc B thị có đặc điểm lớn nhất chính là tận dụng mỗi tấc đất, nơi nơi đều là nhà cao tầng có thể ở, một căn phòng chen chúc một chút có thể ở 7 – 8 người. Theo thông báo, nơi ở là dựa theo số trên tấm thẻ bọn họ nhận được khi kiểm tra sức khỏe, ấn theo số thứ tự này mà được sắp xếp. Nhân viên tầng thứ nhất qua lại vô cùng đông đúc, bởi vì muốn kiếm điểm thì cần nhiệm vụ, rất nhiều người lại một đi không trở về, nhân viên công tác mỗi ngày đều thống kê lại một lần, người vượt qua kỳ hạn nhiệm vụ còn không trở về thì phòng ở sẽ bị dọn dẹp sạch sẽ, cấp cho những người đến sau. Bởi vậy B thị cùng các vùng xung quanh tuy tụ tập mấy chục triệu người nhưng vẫn đủ chỗ.

Thời điểm kiểm tra, Đường Á và Đường Ngao đứng cùng nhau, cho nên trình tự kể nhau, thấy thời gian còn sớm, không đến 10 giờ, Đường Á không đi xem chỗ ở mà trực tiếp tới đại sảnh nhận nhiệm vụ. Trong đại sảnh có rất nhiều người nhưng rất trật tự. Cậu nhìn dòng chữ liệt kê nhiệm vụ chuyển động trên bảng điện tử, cuối cùng thương lượng với Đường Ngao — kỳ thật vẫn là cậu quyết định, Đường Ngao chưa phản đối bao giờ — chọn nhiệm vụ “Thu thập 100 viên nguyên châu”, bởi số lượng Hunter tăng nhiều, nguyên châu để đổi điểm cũng theo đó mà yêu cầu cao hơn, hiện tại một viên nguyên châu chỉ có thể đổi 1 điểm.

Nhiệm vụ này đối với Đường Á cùng Đường Ngao mà nói không có bất cứ khó khăn nào, trong hôm nay là có thể hoàn thành. Đường Á lại xem xét một ít tin tức về nhà ở, phát hiện 50 điểm có thể thuê một gian phòng khá tốt trong một tháng, xem ra đêm nay không cần chung ký túc xá tập thể với người khác. Hai người đều không cảm thấy mỗi mệ, xếp hàng nhận nhiệm vụ xong liền trực tiếp ra khỏi căn cứ, dùng thẻ lấy lại xe, Đường Ngao cảm nhận vị trí bày tang thi gần nhất liền lái xe chạy tới đó.

Dọc đường đi gặp không ít ô tô tới lui, hẳn là cũng ra làm ngoài nhiệm vụ. Khi hai người tới mục tiêu, đây chỉ là một bày tang thi quy mô nhỏ, khoảng 200 con. Hai mươi mấy người cả nam cả nữ, trong tay cầm các loại vũ khí đang vừa chiến đấu với tang thi vừa lui lại, nguy cơ không ngừng, hiển nhiên chống đỡ không được lâu sẽ bị bao vây.

Mấy người này là một đội Hunter vẫn luôn hành động cùng nhau, mục tiêu là sớm một chút kiếm đủ điểm để vào tầng thứ hai. Bọn họ nhận nhiệm vụ “Thu thập 500 viên nguyên châu”, thời gian là 3 ngày, mỗi ngày bọn họ đều đi sớm về muộn, liên tục chiến đấu hai ngày và một buổi sáng rốt cục kiếm đủ nguyên châu, vốn định giữa trưa trở về, kết quả trên đường về đụng phải mấy chục tang thi, tuy cảm thấy mỗi mệ, nhưng vì kiếm thêm chút điểm nên vẫn cắn răng cố gắng, kết quả vừa đánh, không biết từ đâu gần 200 con tang thi bị thanh âm hấp dẫn mà chạy đến, áp lực bọn họ đột nhiên tăng mạnh.

Vũ khí trong tay huy động ngày càng bủn rủn vô lực, tang thi lại bởi vì máu thịt tươi ngon gần trong gang tấc mà ngày càng hưng phấn điên cuồng, đối với đao côn chém đến không quan tâm, chỉ muốn ăn được con mồi trước mắt — Hunter sẵn bắn tang thi, tang thi cũng sẵn bắn Hunter, ai là Hunter ai là con mồi, thường thường thì kẻ nào chiếm ưu thế kẻ đó sẽ quyết định, mà hiện tại, đối mặt số lượng tang thi gấp mười lần, nhóm Hunter này đã trở thành con mồi, nghĩ như vậy, trong lòng mọi người đều có chút tuyệt vọng: Tang thi không biết mỗi mệ đau đớn, con người lại có.

Đường Á đến thu hút mấy chục tang thi, nhưng còn lại vẫn nhắm vào bọn họ. Hơn nữa, hai người, có khả năng làm cái gì? Nghĩ như vậy, những người đã giẫy dụa sống tới ngày hôm nay, bọn họ thế nào lại muốn cứ như vậy chết đi, chỉ có thể càng thêm liều mạng, gặp một giết một, nhưng.....

Là ảo giác sao? Hay là bọn họ trở nên lợi hại? Tại sao tang thi chung quanh thiếu nhiều như vậy? Đến khi hơn 200 tang thi chỉ còn dư mấy chục, mọi người rốt cục phát hiện nguyên nhân — bên kia, một thiếu niên cao lớn vung đao loang loáng, mỗi đao đều lưu loát chém vào gáy tang thi, óc phun ra, tang thi ngã xuống,

động tác mạnh mẽ trực tiếp. Đứng xa hơn chút là một thanh niên, một cánh tay vững vàng cầm nỏ, tay còn lại nhanh chóng lấp tên, chỉ thấy vệt sáng, một tang thi bị đâm thủng óc từ hốc mắt, lực chưa hết lại tiếp tục bắn xuyên trán một tang thi khác, đuôi tên kịch liệt rung lên, hai tang thi lần lượt ngã xuống. Nếu nói một lần hạ hai tang thi là ngẫu nhiên, vậy mỗi lần thanh niên ra tay nhất định sẽ khiến hai tang thi ngã xuống chính là năng lực của cậu ấy — năng lực không chế chuẩn xác như vậy đáng sợ đến nhường nào!

Tuy thật ra thiếu niên giết tang thi còn nhanh hơn nhiều so với thanh niên, nhưng càng kích thích thị giác thì ký ức càng sâu khắc, thanh niên bắn tên sắc bén như tia chớp chợt lóe trong đêm mưa giông, nháy mắt phá vỡ đêm đen. Bọn họ tưởng người này sẽ có diện mạo tính cách cương nghị sắc bén, nhất thời do dự, nhưng cuối cùng vẫn tiến lên nói lời cảm ơn — mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân gì, người đó đã cứu họ.

Đường Á đeo bao tay lấy lại tên của mình từ thi thể tang thi, Đường Ngao hỗ trợ. Mấy người muốn tiến đến dừng một chút, xoay người giúp Đường Á rút tên, thế này mới phát hiện, tên bắn ra thế nhưng cũng đâm xuyên đầu óc tang thi thứ hai, chính thể tên dài chừng một mét, trừ bỏ phần đuôi chỉ còn dư 20 cm lộ bên ngoài. Bọn họ cũng đeo bao tay rồi rút, thế mà lại không được, rõ ràng hai người thiếu niên và thanh niên động nhẹ tay là có thể mà! Bọn họ không biết: Đường Ngao đơn thuần là sức mạnh, Đường Á thì dùng kỹ xảo. Bọn họ không mạnh lại càng không có kỹ xảo, đương nhiên rất khó.

“Vẫn là để tôi đi.” Thanh âm trong suốt như nước chảy thực dễ nghe, mọi người nhất thời đỏ mặt — vừa xấu hổ vừa thẹn, xấu hổ vì hành động ngốc nghếch của mình bị nhìn thấy, hổ thẹn vì muốn hỗ trợ cũng không giúp được. Quan sát gần mới phát hiện, diện mạo thanh niên thanh tú sạch sẽ, thoát nhìn rất ôn hòa, dễ dàng khiến người khác yêu mến, cùng biểu hiện sắc bén vừa rồi hoàn toàn khác biệt.

Nói là tự cậu làm, thanh niên còn chưa xoay người, thiếu niên cao lớn đã làm tốt tất cả, còn dùng khăn lau tên sạch sẽ, dùng túi vải bố bao lại cất vào ba lô sau lưng — tên đã bắn chết tang thi có dính bệnh độc, Đường Á bình thường sẽ không tiếp tục sử dụng, sau đó lại biết linh tủy chỉ cần không rời khỏi linh mạch — tức con sông kia thì có thể tiêu hóa hấp thu virus tang thi, Đường Á liền dùng nó để rửa sạch tên, bình thường ngâm hơn 10 phút virus trên tên sẽ được tẩy sạch, đối với linh tủy mà nói, virus tang thi là loại năng lượng gì đó, sau khi hấp thu linh tủy sẽ không bị ô nhiễm, linh khí lại càng thêm nồng đậm, hấp thu virus càng nhanh. Tuyệt hồ đương nhiên không phản đối.

Hai người thoát nhìn đã hợp tác rất lâu, nhất cử nhất động ăn ý mười phần — thiếu niên dùng dao ngắn đào ra nguyên châu ném qua, tay thanh niên vừa động hạt châu liền lọt vào trong bình, đào được 100 viên, thiếu niên liền đứng dậy không đào nữa, các nguyên châu khác từ lúc cận chiến đã bị hấn cùng Tuyệt hồ lấy vào tay. Kỳ thật ngay cả trăm viên này, nếu không có người ở bên thiếu niên cũng không cần tự lấy — hấn có thể ‘cách không thủ vật’, sao còn cần tự mình ra tay phiền toái như vậy, chỉ là làm bộ trước mặt người khác mà thôi.

Đường Á và Đường Ngao phối hợp rất ăn ý, động tác thành thạo, khiến mọi người hoa cả mắt, đến tận khi hai người dừng lại, Đường Á đóng lại nắp bình, mọi người cũng không biết hai người rốt cuộc đã đào ra bao nhiêu, là 100? Hay là 200... Được hai người cứu, mọi người đã thu thập đủ nguyên châu đương nhiên ngưng ngừng hỏi phần mình từ hai người..... Lại nói, bọn họ có có gì mà lấy lại?

Nhìn hai người đều dừng động tác, thanh niên gật đầu với bọn họ liền xoay người muốn lên xe rời khỏi, Hình Bằng An vội vàng tiến lên ngăn lại, nói: “Cậu đã cứu chúng tôi, chúng tôi còn chưa cảm ơn cậu mà!”

Bọn họ vốn biết nhau, đoàn đội này lập ra cũng đã hơn nửa tháng, đã làm nhiệm vụ vài lần, Hình Bằng An bởi vì năng lực mà được chọn làm đội trưởng. Tin tức trong căn cứ truyền rất nhanh, hấn còn chưa từng nghe nói có tiểu đội hai người lợi hại như vậy, vậy chỉ có một khả năng: Bọn họ vừa tới B thị không lâu, đây là lần đầu làm nhiệm vụ. Không kết thân với người lợi hại như vậy thì rất đáng tiếc, nếu có thể...

“Không cần, chúng tôi chỉ thuận tay làm nhiệm vụ mà thôi.”

Tuy rằng đây là nói thật... Nhưng nói ra cũng thực khiến người khác tức giận đó! Khóe miệng Hình Bằng An run rẩy: Nói như vậy người ta vốn muốn cảm ơn cậu cũng sẽ không thấy biết ơn nữa đâu!

“Các cậu là một đội hay là quen nhau từ trước?” Hình Bằng An bỏ qua ánh mắt như muốn giết người của thiếu niên cao lớn sau lưng thanh niên, tiếp tục mặt dày mảy dạn hỏi.

“Có chuyện gì?” Đường Á khẽ nhún mày, cậu không am hiểu ứng phó loại hỏi han đều giả này.

“Có muốn tham gia nhóm chúng tôi không? Như vậy có thể làm nhiều nhiệm vụ hơn, kiếm được càng nhiều điểm đó ~” Hình Bằng An quyết định vì đoàn đội mà bán mặt, người đàn ông sắp ba mươi giả đáng yêu không hề áp lực. Chỉ là phía sau hắn, tất cả mọi người nổi một thân da gà, ngay cả Đường Á cũng lạnh rùng mình, không phản ứng đại khái chỉ có kẻ xem người khác như xem chân gà — Đường Ngao.

Thấy cậu không nói lời nào, Hình Bằng An vội vàng nói: “Muốn chúng tôi gia nhập đội cậu cũng được~ cậu làm đội trưởng nha ~” Hắn từ lâu đã không muốn làm Alexander đội trưởng rồi ~ nếu Đường Á không đáp ứng, hắn sẽ quần lấy bọn họ..... Đường Ngao nắm chặt nắm tay. Hình Bằng An run lên, có sát khí!

Gia nhập đoàn đội..... Thông báo đã nói qua, một ít nhiệm vụ lớn — như tiêu diệt bầy tang thi qui mô lớn, chỉ phân cho đoàn đội làm, dù cậu và Đường Ngao có năng lực nhưng lại không thể biểu hiện vượt qua người khác quá nhiều, không làm được. Gia nhập đoàn đội lại có thể, thu thập nguyên châu cũng tiện hơn, hơn nữa tin tức về các tuyến đường cũng sẽ tăng nhiều... Chỉ là cuối cùng lấy nguyên châu lại không tiện. Nhưng tổng thể vẫn là lợi nhiều hơn hại, như vậy.....

“Chúng tôi gia nhập đội anh.” Đội trưởng cái gì, Đường Á không hứng thú, cậu chưa bao giờ là một người ham mê quyền lực. Làm đội viên bình thường càng tự do cũng càng tiện, cậu không muốn nhất cử nhất động đều bị người khác chú ý.

“A? Được, được ~” Hình Bằng An không nghĩ sẽ thật sự thành công, thiếu niên cao lớn sau lưng cậu rõ ràng không vui — hoặc càng chính xác hơn, là bộ mặt đầy sát khí ra vẻ nhất định sẽ làm thịt hắn, trong nháy mắt thanh niên quay đầu dùng ánh mắt hỏi hắn lại mềm xuống, tỏ vẻ không ý kiến, sau đó khi cậu quay đầu đi, tiếp tục phóng sát khí với hắn.

Dù là Hình Bằng An mặt dày hơn tường thành bị ánh mắt thiếu niên hung ác nhìn chằm chằm cũng thấy như đang đứng trên bàn chông, hắn nhất thời cực kỳ bội phục cậu thanh niên kia, cảm giác cậu như một người huấn luyện thú, thiếu niên là mãnh thú đã tính khó thuần, chỉ khi gặp cậu mới mềm mại nhu thuận như chó nhỏ, một mối quan hệ vô cùng thú vị.

“Anh là đội trưởng, đoàn đội chúng ta tên là gì?” Muốn gia nhập cũng phải hiểu đội mình một chút mới được.

“Tên..... Tên..... Ánh mặt trời! Đúng, ánh mặt trời!”

Người này rõ ràng vừa mới nghĩ ra cái tên này... Đường Á rớt mồ hôi lạnh, Đường Ngao tiếp tục bốc ra sát khí.

Đội trưởng, anh có dám càng không có tiết tháo thêm chút không.....

Mọi người bóp trán: Lúc trước chọn anh ấy làm đội trưởng rồi cuộc là sáng suốt hay là ngu xuẩn đây?

48. Chương 48: Tầng Thứ Hai

Thành viên đoàn đội tự chia nhau giới thiệu, Đường Á cùng Đường Ngao xem như hoàn toàn gia nhập. Mặc dù có người đối với vũ khí của Đường Á trông thấy mà thèm, nhưng người trong một nhóm, bọn họ cũng biết thức thời: không nói họ chỉ mới quen biết, tại mặt thể này, vũ khí đối với hunter như sinh mạng, bọn họ nếu không phải là người cực kỳ thân thiết mà đưa ra yêu cầu thì sẽ khiến đối phương nổi giận.

Hơn nữa, cũng rất rõ ràng, kỹ thuật Đường Á thành thạo không phải không nhìn ra, thoáng qua là biết cậu đã trải qua bao nhiêu khó khăn, luyện tập không biết bao nhiêu lần mới được như vậy, cậu trả giá như vậy thì tất nhiên phải thu được thành tựu. Về phần Đường Ngao..... Cái loại phương thức tấn công dùng đao chém mạnh — thật sự không có gì kỹ thuật đáng nói! Sức mạnh, tốc độ thiếu một thứ cũng không được — không phải cứ luyện tập là sẽ thấy hiệu quả!

Hình Bằng An cũng không yêu cầu mọi người ở tiểu đội ‘Ánh mặt trời’ phải tập trung cùng một chỗ, bởi vì dân cư B thị rất đông, vì bảo vệ trật tự, quản lý cũng vô cùng nghiêm khắc, mỗi người ứng với dãy số tại mỗi phòng — bên nhân có đăng ký, mỗi lần kiểm tra phòng đều là dựa vào dãy số đăng kí để tìm, ở sai phòng nhẹ thì bị trừ điểm, nặng thì sẽ bị đuổi ra khỏi B thị.

Hơn nữa tuy rằng là một đoàn đội, nhưng ngoại trừ định kỳ luyện tập cùng khi có nhiệm vụ lớn. Mọi người cũng không phải mỗi ngày đều tụ tập một chỗ, thời gian riêng của mỗi thành viên còn có thể làm nhiệm vụ nhỏ, liên hệ rất ít, càng giống như quan hệ hợp tác, như thế rất hợp khẩu vị Đường Á — nếu liên hệ quá nhiều, cậu chắc chắn sẽ không có hứng thú gia nhập, nhiệm vụ lớn nhưng lực hấp dẫn còn chưa lớn đến vậy, làm nhiều nhiệm vụ nhỏ cũng có thể bù lại.

Tiến vào tầng thứ hai yêu cầu điểm thấp nhất là 1000, nói cách khác mỗi người phải giết 1000 con tang thi. Đám người Hình Bằng An không phải dân tại B thị, khi Đường Á gia nhập, bọn họ đã ở B thị nửa tháng, từ ban đầu họ chỉ có thể tìm tang thi lạc bầy mà xuống tay còn bây giờ đã có thể thoải mái giết mấy chục tang thi, bọn họ chính là như vậy từng bước tiến tới, tốc độ trưởng thành của mỗi người đều có thể lấy ánh mắt mà nhìn đến. Tiểu đội ‘ánh mặt trời’ thêm Đường Á và Đường Ngao tổng cộng có hai mươi bảy người, chỉ có hai thành viên nữ nhưng cũng không phải hậu cần, đều là gặp tang thi cũng không chút do dự trực tiếp xông lên. Vận rủi giống như tảng đá từ trên trời rơi xuống, hoặc là bị ném đầu rơi máu chảy, hoặc là đem nó xem như đá lót đường mà bước càng cao.

Đoàn đội đối kháng tang thi luôn luôn là tập thể tác chiến, cuối cùng thu thập được nguyên châu phân phối theo công sức — ai bỏ ra nhiều công sức nhất, ai giết nhiều nhất, ai làm bao nhiêu thì họ đều có thể thấy rõ, hơn nữa bọn họ ai cũng không lợi hại hơn ai là bao, trình độ vũ lực chênh lệch không lớn, hơn nữa vốn hiểu biết lẫn nhau, sẽ không xuất hiện tình trạng phân chia không đồng đều.

Nửa tháng trôi qua, trừ bỏ tiêu phí ăn cơm nhà ở, mỗi người còn dư khoảng 300 điểm, cách yêu cầu thấp nhất của tầng thứ hai còn kém rất nhiều. Hơn nữa, 1000 điểm sở dĩ được gọi là yêu cầu thấp nhất là bởi vì tầng thứ hai tuy rằng điều kiện ở tốt hơn, nhưng tiêu phí cũng cao hơn, có rất nhiều Hunter chính là dùng phần lớn thời gian tân tân khổ khổ kiếm đủ điểm, lại ở tầng thứ hai vài ngày liền chủ động chuyển ra — người quản lý sẽ không đuổi họ ra ngoài, nhưng thức ăn cùng nhà ở đều cần điểm cao hơn rất nhiều, trừ phi có thể ở mà không cần ăn cơm, nếu không không thể hòa nhập được với tầng thứ hai, sớm hay muộn cũng phải chuyển ra ngoài.

Lúc trước vẫn tưởng rằng kiếm đủ 1000 điểm thì có thể tiến vào tầng thứ hai nhưng khi nghe tin tức như thế mọi người phần lớn đều nản lòng, có rất nhiều kẻ liền lựa chọn ở tầng thứ nhất: Không phải là ký túc xá tập thể sao, đại học cùng khi làm công đều đã ở. Tầng thứ hai là chỉ dành cho hunter mà thôi, bọn họ không cần đi tạo thêm náo nhiệt!

Thế nhưng, vẫn có không ít người bị phúc lợi của tầng thứ hai hấp dẫn — chẳng hạn như thiết bị chữa bệnh đầy đủ, hay cấp phương tiện công cộng cho đoàn đội sử dụng. Liều mạng giết tang thi để tiến vào đã số thường là đoàn đội. Còn có những nhóm người khác, giống như Hình Bằng An cùng Đường Á, đối với việc có vào tầng thứ hai hay không cũng không để ý, người trước chủ yếu muốn rèn luyện năng lực, người sau mục đích là thu thập nguyên châu.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, bất giác đã là cuối tháng 4 năm 2014, qua một tháng, thời tiết nhanh chóng ấm lại, mọi người chỉ mặc một áo cũng cảm thấy nóng, giống như thoáng cái đã trôi qua thời gian dài. Nhiệt độ không khí tăng trở lại, nhóm thực vật có sinh mệnh mạnh mẽ cũng dần sống lại, B thị không còn bộ dáng ảm đạm như trước, nơi nơi tràn ngập màu xanh. Nhưng đồng thời sống lại còn có vi khuẩn, ruồi, muỗi, độ ẩm thích hợp, thi thể hư thối, tang thi lượn lờ chung quanh..... Đây là môi trường tốt nhất để chúng nó phát triển.

B thị là thủ đô của nước Z, từ đầu tháng 3 nhiệt độ không khí tăng trở lại liền bắt đầu nghiên cứu chế tạo các loại nước tiêu độc cùng kim tiêm dự phòng, mỗi lần sau tai họa có khả năng sẽ xuất hiện ôn dịch, sự thật chứng minh đây là điều cần thiết, bởi vì ngay cả như vậy, vẫn có rất nhiều người lây nhiễm bệnh tật không rõ mà ngã xuống, tầng thứ hai có thiết bị chữa bệnh đầy đủ lập tức được mọi người tranh giành tiến vào.

Trong căn cứ nơi nơi đều là mùi hương của nước tiêu độc — xe chở đầy nước cứ sáng tối lại đi phun một lần, mùi hương như thế nào cũng không tan đi. Loại mùi gay mũi này, người bình thường còn có thể chịu đựng, cường hóa qua khứu giác nhạy cảm của Đường Á thì có chút chịu không nổi, lại càng không cần nói đến khứu giác linh mãnh cực điểm như Đường Ngao — ngay cả khẩu vị đều chịu ảnh hưởng, tính tình cũng trở nên nóng nảy, bị vạ lây đương nhiên không chỉ Đường Á, mà người trong tiểu đội cùng tang thi đều phải bị sát khí của hắn thử thách một lần.

Tầng thứ hai dùng nước tiêu độc tốt hơn, mùi vị không gay mũi như vậy, hơn nữa nơi đó thiết bị chữa bệnh cũng tốt hơn, Đường Á từ sau khi tẩy tủy, tuy rằng không bị bệnh, nhưng tại mặt thể, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất. Sống lại một lần, Đường Á càng quý trọng sinh mệnh, cho nên việc tiến vào tầng thứ hai nhất định phải thực hiện.

Sau khi cậu gia nhập tiểu đội ‘ánh mặt trời’, cùng đội viên cũ tập hợp vài ngày, liền bắt đầu ném thử nhiệm vụ mà một ít đoàn đội không dám thử — căn cứ quy định, một nhiệm vụ chỉ có thể một người hoặc đoàn đội làm, nếu nhiệm vụ không hoàn thành sẽ trừ một nửa dựa trên số điểm thưởng để trừng phạt. Cứ như thế tiếp nhận vài nhiệm vụ, đoàn đội chậm rãi tìm thấy năng lực của chính mình, sau lại hoàn thành nhiệm vụ tốt hơn nhiều. Đường Á cùng Đường Ngao gia nhập khiến đoàn đội lập tức đề cao lên hai cấp bậc, lên tới cấp độ ba.

Đoàn đội khi đăng kí nhiệm vụ có tạm thời cùng lâu dài, lâu dài cũng chia đẳng cấp: đoàn đội cấp ba quy mô gồm mấy chục người, đoàn đội cấp hai bình thường ít nhất cũng có mấy trăm người hay phần lớn hunter tụ lại với nhau, đoàn đội cấp một rất ít, phần lớn là đoàn đội chịu khống chế của quốc gia hoặc hợp tác với quân đội, nhân số trên mười nghìn. Hơn nữa mỗi một đẳng cấp, dựa theo tần suất nhiệm vụ cùng hiệu suất hoàn thành mà được nêu danh, có điều chỉ ghi lại mười cái tên đứng đầu.

Tiểu đội ‘ánh mặt trời’ trải qua một tháng tôi luyện trưởng thành, nay cũng là đội nổi danh trên bảng. Đội trưởng Hình Bằng An đương nhiên có thực lực chân chính, không nói vũ lực — hấn khẳng định không hơn Đường Á, lại càng khỏi cần nói Đường Ngao — hấn là một đội trưởng rất tốt, rất am hiểu nhìn mặt lựa lời, tin tức cũng rất linh thông. Tuy rằng mỗi lần làm nhiệm vụ Đường Á và Đường Ngao bỏ sức nhiều nhất, lấy công đầu là không thể nghi ngờ, còn lại phân chia ra, một tháng trừ bỏ tiêu hao, trong tay mỗi người cũng có hơn 2000 điểm, loại hiệu suất này là điều trước đó bọn họ nghĩ cũng không dám nghĩ.

Bởi vậy thời điểm Đường Á đưa ra đề nghị tiến vào tầng thứ hai, Hình Bằng An suy nghĩ một chút liền đồng ý. Không nói ôn dịch có thể xuất hiện hay không, mấy ngày nay này lần lượt có người chết, tập thể ký túc xá tầng thứ nhất thật sự không an toàn, có một người bị bệnh truyền nhiễm, cả phòng đều sẽ bị lây bệnh — loại chết kiểu này, với những người gắng sức tồn tại đến tận bây giờ mà nói, rất uất ức!

Một đội người đi tới chỗ nhân sự làm thủ tục chuyển tầng, thẻ màu trắng đều đổi thành màu xanh, sau đó được nhân viên công tác đưa đến lối vào, nơi này có binh lính vác súng canh gác, cư dân có thể chứng nhận màu xanh có thể tiến vào tầng thứ nhất, cư dân chứng nhận màu trắng lại không thể tiến vào tầng thứ hai.

Tiến vào tầng thứ hai, trên mặt đường ít người hơn rất nhiều, họ đều là bộ dáng vội vàng. Hai mươi mấy người theo thói quen đi tới lầu thông báo, bên trên quả nhiên càng chứng tỏ chi tiết tình huống tầng thứ hai: bố cục tầng thứ hai chủ yếu chia làm bốn phần, một là khu dân cư cho Hunter như bọn hấn, hai là quân nhân cùng nhân viên nghiên cứu khoa học hoặc có người nhà là nhân viên nghiên cứu, ba là cơ quan chính phủ, phân bộ cùng quân đội đóng quân, bốn là khu thiết bị công cộng, đoàn đội có thể thuê sử dụng sân huấn luyện cỡ lớn, còn có bệnh viện, nơi sửa xe mà chính phủ đã khôi phục một bộ phận cơ cấu.

Tầng thứ hai nhà ở tự do hơn nhiều, chỉ cần có đủ điểm, có thể ở trong phạm vi tương ứng lựa chọn một căn nhà trống bất kì. Lúc này Hình Bằng An ra mặt, mỗi người bỏ ra 100 điểm thuê tòa nhà lớn ở chung ba tháng, tầng trệt một phòng rộng lớn, phòng ngủ có mười mấy cái, xem như đủ cho tất cả. Nữ thì một người một phòng, đàn ông đối với việc trong đội có hai cô gái vẫn rất chiều chuộng. Vốn bởi vì Đường Á cùng Đường Ngao bỏ sức nhiều nhất, đội viên đều tình nguyện chia cho bọn họ một người một phòng, nhưng Đường Á tỏ vẻ bọn họ ở chung một phòng là đủ. Hình Bằng An là đội trưởng, đặt chính mình ở cuối cùng, nhưng đội viên chủ động nhường cho anh ta một gian — gian phòng khá nhỏ. Phòng ngủ chính chia cho Đường Á cùng Đường Ngao, hai cái giường cùng vài phòng khá đều là hai người ở.

Trong phòng đã được quét tước tiêu độc qua, có mùi nước thuốc nhàn nhạt, cũng không quá gay mũi — đây là đối với Đường Á, sau khi khóa kỹ cửa, Đường Á hỏi thiếu niên cao lớn: “Cậu muốn vào không gian nghỉ ngơi không?” Cậu muốn thiếu niên đeo khẩu trang, nhưng hiển nhiên không thể, hấn cũng không quen mang.

“Không cần.” Đường Ngao nói, đợi Đường Á thu dọn xong — kỳ thật cũng không có gì để dọn, đồ quan trọng này nọ đều ở trong không gian, bọn họ chỉ mang theo một ba lô, giả vờ như lấy đồ từ ba lô.

Cùng Đường Á rửa mặt xong, thiếu niên cao lớn tựa như dã thú lớn bắt giữ con mồi lập tức đẩy ngã thanh

niên, nửa thân mình đặt ở trên người cậu, đem mặt chôn ở cổ cậu, hít sâu một hơi tất cả đều là hương vị của Á Á, khiến hắn cảm thấy mỹ mãn. Cậu thực mềm mại không hề chống cự, một tay nhẹ nhàng sờ sờ cái ót của người phía trên, một tay kéo chăn mỏng, nhưng lại bị thiếu niên ngăn cản.

Đường Á dừng động tác, nghĩ lại thì gần đây Đường Ngao bởi vì phải ngửi mùi khó chịu, lại không chịu vào không gian, liền đem đầu chôn trên người cậu, gần nhất thời tiết trở nên nóng bức, mỗi ngày buổi sáng của Đường Á đều bị một dã thú cực lớn ôm chặt trong ngực, bị nhiệt độ cao của dã thú làm tỉnh... xác thực không cần phải đắp chăn... =. =//

Thanh niên không thấy được ánh mắt đen của dã thú đang dựa vào trên người cậu lộ ra bộ mặt giả hoạt: nhiệt độ cơ thể của Á Á khá thấp, thân thể được rèn luyện không quá mềm mại mà lại rất co dãn, sau khi trời nóng mặc quần áo mỏng, ôm vào xúc cảm vô cùng tốt, hơn nữa mùi dễ ngửi...

Ngửi mùi da thịt gần trong gang tấc, con người thiếu niên tối lại, rất muốn cứ như vậy cắn xuống, rất muốn cứ như vậy một ngụm ăn luôn.....

Mùa đông là mùa rất nhiều động vật phát tình, thời kì phát tình của Đường Ngao vừa mới trải qua, đương nhiên sẽ không đến lần nữa, chỉ là... hắn cảm giác chính mình giống như bị ảnh hưởng — có điều không phải đến từ khí hậu, mà là đến từ người đang ở trong lòng của hắn, chỉ cần da thịt tiếp cận như vậy, nơi nào đó sẽ không ngừng nóng lên.....

Đường Á đã sắp tiến vào giấc ngủ đối với nhiệt độ cơ thể cao có chút không thoải mái, hơi hơi giãy dụa hai cái, liền bị thiếu niên gia tăng khí lực ôm lấy, cậu bất mãn nhú nhú mày, liền không động nữa. Trong bóng đêm, ánh mắt thiếu niên biến hóa hết tối đen lại đỏ sẫm, cuối cùng vẫn là chậm rãi khôi phục thành màu sắc đen thuần.

49. Chương 49: Thiêu Cháy

Bệnh dịch không xuất hiện nhưng vẫn có rất nhiều người mắc bệnh kì lạ mà chết đi. Mạt thể khiến rất nhiều nơi trở nên hoang vắng, muỗi không bị kiểm soát tùy ý sinh trưởng, bên trong căn cứ thì đỡ hơn, bên ngoài thì bần thủ hỗn loạn.

Tang thi vốn đã chết, trên người không có tế bào sống, căn cứ nghiên cứu phát hiện nguyên nhân trong đầu tang thi cung cấp năng lượng cho chúng nó hành động, trong hiểu biết của mọi người tế bào chết sẽ không trở thành kí chủ cho virus, bởi vì tế bào chết không thể cung cấp năng lượng cho virus hoạt động, mà vì đầu lại có nguyên nhân, vì sao nó lại có thể cung cấp năng lượng cho tang thi, đó là câu hỏi nan giải...

Trước khi nghiên cứu, gây ra thảm họa này chính là bụi xám kì lạ từ trên trời rơi xuống, chúng mang theo một loại virus giống như trong phim, khả năng lây nhiễm rất mạnh, nhanh chóng đẩy thế giới vào bóng đêm. Nhân viên nghiên cứu dùng chuột bạch làm thí nghiệm, phát hiện virus S cực kỳ bá đạo, không chỉ cắn nuốt tế bào sống mà còn cắn nuốt cả virus khác, sau khi nạp đủ năng lượng sẽ nhanh chóng tách ra tạo thành số lượng khổng lồ tăng theo cấp lũy thừa.

Môi trường sinh tồn của virus này vô cùng đơn sơ, độ ẩm và độ kiềm thích hợp thêm một chút dinh dưỡng là được. Cơ thể tang thi chỉ có tế bào chết không thể cung cấp dinh dưỡng cho chúng, thậm chí vi khuẩn tiếp xúc virus S cũng sẽ bị cắn nuốt, cho nên bình thường trừ quần áo có chút vi khuẩn, tang thi cũng không thay đổi bao nhiêu. Về phương diện khác, trên người phần lớn tang thi có miệng vết thương, trong thời tiết nóng bức vô cùng thu hút ruồi muỗi. Trong khi Hunter chiến đấu với tang thi không thể không bao kín thân mình, không thì nhất định sẽ bị đám ruồi bọ đông nghìn nghịt trên đầu tang thi khiến mắt không mở ra được, càng ghê tởm hơn, bọn họ không biết ruồi muỗi có mang theo vi khuẩn gây bệnh hay không! Nếu muỗi sau khi hút máu tang thi lại đến hút máu bọn họ cũng chẳng rõ có thể truyền virus hay không? Dù không mang theo virus S thì những bệnh truyền nhiễm thông thường cũng đủ khiến bọn họ lo lắng hãi hùng!

May mắn là không lâu sau căn cứ công bố ra kết quả nghiên cứu xác thực: Sau khi muỗi lây nhiễm virus S sẽ trực tiếp tử vong, người không tiếp xúc sẽ không có việc gì — đây coi như là tin tức tốt duy nhất. Nhưng

đồng thời căn cứ cũng nói phải chú ý vi khuẩn chúng mang, nếu không cẩn thận phòng bệnh rất dễ mắc phải bệnh truyền nhiễm.

Dân cư ở B thị lại nhiều như vậy, nay điều sợ nhất đại khái chính là “Đại dịch” sau kiếp nạn lớn đi.

Ngày 3 tháng 5 năm 2014, thời tiết hanh khô, gió lớn — dễ cháy nhà. Nhiệt độ không khí tuy đã trở nên rất nóng, nhưng thời gian mặt trời mọc – lặn vẫn giống như trước mặt thế, sáng sớm 7 giờ, hừng đông, một đoàn xe thật dài chậm rãi ra khỏi căn cứ, đi về hướng cạnh B thị. Hai giờ sau, đoàn xe tới nơi, binh lính trang bị đầy đủ nhanh chóng theo thứ tự nhảy xuống xe, trong tay mỗi người ôm một thùng dầu hỏa, phía sau bọn họ là lính cứu hỏa sẵn sàng chuẩn bị ứng đối bất cứ tình huống nào, ngoài cùng là binh lính võ trang thanh lí tang thi bị thanh âm hấp dẫn mà đến.

Dầu hỏa hắt vào mọi vị trí thuận lợi để phóng hỏa cả tòa kiến trúc, sau đó ném tới một que diêm cháy, lửa lớn hừng hực nhanh chóng bùng lên. Sau mặt thế hầu hết nhà xưởng đều hoang phế, khi không còn khói cuộn cuộn bay lên nữa, bầu trời chậm rãi khôi phục xanh thẳm, trong biển lửa nóng rực, bầu trời vẫn xanh ngát bao la khiến người ta không cảm nổi nước mắt.

Cùng lúc đó, ở một nơi khác trong nước Z cũng lần lượt cháy lớn, có vô số bóng người trong ánh lửa lác đi ra, thân thể còn đang bốc cháy, có bóng dáng lại vĩnh viễn ngã vào ngọn lửa. So với kiến trúc cốt thép chắc chắn, thân thể tang thi mất đi hơi nước càng dễ bốc cháy. Bên ngoài căn cứ B thị thanh lí sạch sẽ, cách xa như vậy dù lửa có lớn hơn, gió có thổi tới cũng không ảnh hưởng đến nơi này.

Ngoài tầm lửa, trên một nhà cao tầng nào đó có một thân ảnh cao to đang lẳng lặng chăm chú nhìn vào nơi quân đội đang bận rộn, trong lòng nó ôm một đứa trẻ bị bỏng khoảng một tháng tuổi — chính là tang thi trí lực bé theo Vương Tử. Tay nó đeo một đôi bao tay trắng, phía sau tang thi sức mạnh ôm một cái túi căng phồng, mơ hồ có thể thấy bình sữa lộ ra. Không có tầng mây che chắn ánh dương chiếu thẳng xuống khiến mắt kính của tang thi trí lực phản quang mờ mờ, thấy không rõ đôi mắt dưới cặp kính. Vương Tử trong lòng nó sắc mặt hồng nhuận, không khóc không nháo, im lặng mút ngón tay, cũng cố sức lắc lắc đầu nhỏ nhìn về hướng tang thi trí lực đang nhìn — hiển nhiên, bé chẳng thấy rõ được cái gì.

Đường Á một đao chém tang thi đang lao đến, không mất nhiều sức đã khiến cái đầu bị thiêu cháy đen rơi xuống lăn sang một bên, mùi thịt nướng cháy toả ra trong không khí. Trừ kẻ không có suy nghĩ giống người thường là Đường Ngao mặt không đổi sắc, Đường Á và Hình Bằng An sắc mặt đều trở nên trắng bệch, hai mấy người còn lại thậm chí không khống chế được không ngừng ghê tởm nôn ra. Mùi thịt người cháy trộn với mùi quần áo cháy... Mùi hương kia người bình thường khó mà chịu nổi. Không nói bao nhiêu người ngửi thấy, chính là tâm lý cũng chịu không nổi: Dù là tang thi thì cũng biến từ người mà ra, thi thể cháy đen không khác bệnh nhân bị thương nặng được cứu ra khỏi trận hoả hoạn là mấy. Mùi thịt nướng khiến người ta thèm ăn nhưng nhìn thứ phát ra mùi ấy... Chưa lúc nào khiến họ ý thức được sự thật như lúc này: Con người đã trở thành thức ăn.

Lớn như cá voi dưới đại dương, nhỏ như côn trùng vi khuẩn, chim bay cá lặn chưa thứ nào chưa từng bị con người mang lên bàn ăn, như vậy có vẻ như con người nằm trên đỉnh chuỗi thức ăn. Gần như không có thiên địch khiến số lượng loài người tăng vọt, mọi người không kiêng nể gì mà cải tạo thế giới này, nhưng mặt thế đến, tang thi xuất hiện, loài người đột nhiên phát hiện, chính con người cũng trở thành thức ăn của thứ khác..... Không thể không nói điều này thực châm chọc.

Kế hoạch đốt thành phố giết chết số lượng tang thi không nhỏ, xác thực có thể áp chế vi khuẩn ở trình độ nhất định, nhưng thi thể tang thi chống chất — hoặc chính xác hơn là thu thập nguyên châu trong đầu tang thi cũng là một vấn đề. Nhân viên nghiên cứu trong khi thí nghiệm khai phá nguồn năng lượng nguyên châu đã có tiến triển rất lớn, năng lượng nguyên châu trong đầu tang thi thông thường dùng điện năng đạt tới 100W, tang thi tiến thì chưa rõ.

Thời gian trước trong thi thể tang thi tiến hoá vận chuyển từ N thị lại không có nguyên châu tồn tại trong óc, sự thật này làm lung lay suy đoán của bọn họ: Nguyên châu cung cấp năng lượng cho tang thi hoạt động, nhưng tang thi tiến hoá lợi hại hơn thì trong đầu lại không có nguyên châu, chẳng lẽ nguyên châu của tang thi đã bị chính nó hấp thu để tiến hóa, đến khi hấp thu hoàn toàn là khi tiến hóa hoàn thành, sẽ biến thành tang thi tiến hóa? Vậy vì sao không hấp thu ngay từ đầu, lại cần ngưng tụ rồi hòa tan lòng vòng tồn công cơ chứ?

Đường Ngao không biết ba viên nguyên châu hần thu được của tang thi sức mạnh lúc trước tạo thành phiến toái cho nhân viên nghiên cứu, bắt đầu đi sai hướng, hần gắt gao nhìn thẳng người đàn ông trước mặt Đường Á đang cười sâu xa, hần không thể cản đứt đầu hần.

“Không nghĩ còn có thể gặp lại cậu.” Người đàn ông vô cùng hứng thú với thiếu niên tràn đầy sức sống lại đầy sát khí sau lưng Đường Á, đầu tiên mở miệng, tay trái theo bản năng muốn lấy thuốc lá từ trong túi áo nhưng không đựng đến, mới nhớ tới điều thuốc cuối cùng tối qua đã rơi mất đành phải xấu hổ sờ sờ mũi.

“Tôi cũng không nghĩ tới.” Đường Á thản nhiên trả lời, đừng nhìn cậu mặt không đổi sắc, trong lòng lại đang muốn đâm tường. Cậu đã sớm ném người này ra khỏi đầu, tất nhiên cũng không nghĩ sau này phải làm sao đối diện, hiện tại đột nhiên đụng tới chỉ có thể tùy cơ ứng biến.

Người đàn ông này — Quý Chính Vân tiếp tục nói: “Đúng rồi, con chó mực của cậu đâu? Chúng tôi có các loại quân khuyến rất cường tráng, cậu có muốn tìm bạn cho nó hay không?” Ông vẫn nhớ mãi không quên con chó nhỏ có hàm răng sắc bén vô cùng ấy.

Vừa dứt lời, thiếu niên sau lưng Đường Á mặt đầy sát khí, Đường Á cũng lạnh lùng nhìn ông.

Chẳng lẽ nó gặp chuyện hoặc là đã bị vứt bỏ? Quý Chính Vân lại xấu hổ sờ sờ chóp mũi, quyết định vẫn trực tiếp nói ý chính thì hơn: “Lúc trước các cậu bị tang thi tiến hóa ngăn cản, sau này chúng tôi đi cứu các cậu phát hiện chỗ đó đã là biển tang thi... Không tưởng được cậu lại không có việc gì, vậy các binh lính khác đâu?” Vì sao chỉ có mình cậu bình yên vô sự? Để ông nghe một chút giải thích rồi mới quyết định có ra tay với cậu hay không...

Ánh mắt Quý Chính Vân sắc bén, nhưng lập tức cảm thấy một ánh mắt càng sắc bén như đao chém cốt nhìn chăm chú vào mình, ông cả kinh ngẩng đầu liền bắt gặp một đôi mắt đen thuần tràn ngập thú tính, nhất thời hô hấp khó khăn như con mồi bị mãnh thú to lớn theo dõi, nhưng rất nhanh đã khôi phục. Không thể không thừa nhận, trong nháy mắt đó ông không thể cử động, như cá nằm trên thớt. Trực giác sâu sắc do nhiều năm làm bộ đội đặc chủng dưỡng thành khiến Quý Chính Vân ý thức được rõ ràng sự nguy hiểm của thiếu niên. Nhưng, rồi sao? Thiếu niên có lợi hại cũng chỉ là một người, không thể chống lại toàn quân đội? Nếu Đường Á thật sự hại lính của ông, dù thiếu niên có thể mang cậu lên trời ông cũng có thể dùng pháo cao xạ bắn hạ! Nhưng, đi theo Đường Á, dù là người hay thú đều thật hung hãn a!

“.....” Đường Á do dự trong chớp mắt, thiếu niên sau lưng cầm tay cậu, cậu cuối cùng vẫn nói thật: “...Tôi không cứu bọn họ, cũng không cứu được. Tôi trèo lên lầu cao dùng dây thừng treo mình giữa không trung chỗ tương đối kín để ẩn nấp, tránh thoát bầy tang thi, tiểu gia hỏa cũng là lạc mất khi đó. Tôi đợi giữa không trung vài ngày, đợi đến khi tang thi rút đi, sau đó gặp Đường Ngao, cậu ấy đã cứu tôi.”

Tuy rằng lời giải thích này không thể xác nhận đúng hay không nhưng nhìn ánh mắt cậu trong suốt, bên trong ẩn chứa hồ thẹn cùng chân thành, Quý Chính Vân cuối cùng vẫn tin cậu, tin rằng ít nhất trong lòng cậu kính trọng đối với binh lính đã chết, cho nên..... Hần là cậu thật sự không hại bọn họ. Binh lính của ông a... Quý Chính Vân nghĩ muốn hút một điếu để bình tĩnh trở lại, ai, ông hần nên để lại điếu thuốc đó tới hôm nay.

“Cho ông.” Xuất hiện trước mắt là một bao thuốc lá Hồng Tháp Sơn, nhãn hiệu không sai, hợp khẩu vị ông.

“.....Lúc trước tuy tay cầm được, nhẹ lại không tổn diện tích nên vẫn giữ lại.” Đương nhiên đây không phải lời nói thật, nhưng lúc trước cậu thu một đồng thứ linh tinh trong đó có không ít rượu cùng thuốc lá. Rượu có thể sưởi ấm tiêu độc, thuốc lá với người không hút thuốc như Đường Á mà nói vốn không có bất cứ tác dụng nào. Cậu chuẩn bị một thời gian nữa sửa sang lại không gian liền đem ra đối điểm sinh hoạt. Sau mặt thế, tất cả vật tư thế này không sản xuất được nữa, rượu thuốc đều trở thành mặt hàng xa xỉ, thứ này chỉ có thể càng ngày càng thiếu. Trong căn cứ một bao thuốc chất lượng kém nhất cũng đối được hơn 300 điếu, giá rất cao. Điếu thuốc Quý Chính Vân hút hôm qua là mò ra từ phòng chỉ huy trưởng.

May mắn bật lửa còn trên người, Quý Chính Vân hít sâu hương vị đã lâu không nếm, thở ra một ngụm khói trắng, khuôn mặt người đàn ông 30 tuổi lấp trong khói trắng, lần đầu tiên hiện ra vài phần tang thương, ông nói: “Mấy ngày nay tôi cũng nghe qua đội các cậu, thành tích không tồi.” Ông đã sớm biết Đường Á ở B thị, chỉ là hôm nay mới chào hỏi mà thôi.

“.....”

“Có thể nói chuyện riêng không?” Nhìn thiếu niên cao lớn tiến lên một bước đem thanh niên bảo hộ ở sau người, Quý Chính Vân trêu chọc cười nói: “Thằng nhóc này thật đúng là trung khuyển, yên tâm, đi hai bước Đường Á cũng không có chuyện gì.”

“...Cứ như vậy nói đi, chuyện của tôi chưa bao giờ giấu cậu ấy.” Đi hai bước? Dù đi trăm bước Đường Ngao cũng nghe được rõ ràng, vậy mất công làm gì.

“Được rồi,” Quý Chính Vân tiến lên hai bước, nhưng thiếu niên phòng bị theo dõi ông, hẳn có ý tứ chỉ cần ông vừa động sẽ tức khắc công kích, Quý Chính Vân đành phải đỡ khốc đỡ cười dừng lại, hạ giọng nói: “Hai ngày nay quân bộ có nhiệm vụ, có thể tuyển người bên ngoài, các cậu có hứng thú chứ?” Nói là các cậu nhưng ông đã sớm nhìn ra Đường Á mới là người quyết định, những lời này chính là nói với Đường Á.

“Phần thưởng hoàn thành nhiệm vụ dù có bao nhiêu điểm cũng không đổi được đâu.”

50. Chương 50: Lý Lâm

Đường Á không đáp lại lời của Quý Chính Vân, đối phương tuy rằng chưa nói cụ thể phần thưởng là cái gì, nhưng Đường Á cũng có thể mơ hồ đoán được thứ kia nhất định không đơn giản, nhưng nếu thật sự đó là thứ mà mọi người đều cần thì phần thưởng này quá hậu đãi, như vậy nhiệm vụ này tuyệt đối không hề dễ dàng, theo sự gia tăng lực lượng quân đội cũng cần phải tăng thêm số lượng người bên ngoài — nếu không phải chính mình nói trước, Quý Chính Vân có lẽ cũng không đưa ra nhiệm vụ cơ mật này.

Nhưng hiện tại ở đoàn đội cậu lại không phải đội trưởng, không thể thay mặt toàn đội ra quyết định, vì thế Đường Á nói cần thương lượng với Hình Bằng An trước một chút, sẽ cố gắng thuyết phục hắn — tuy rằng thật sự không chừng Hình Bằng An cũng sẽ không phản đối — không ai có thể cam đoan chính mình vĩnh viễn không bị tang thi gây thương tích, nếu thực sự có một ngày như vậy, ít nhất cũng có một phần hy vọng sống sót không đến mức trực tiếp chờ chết, đây là tôn trọng đối với đội trưởng Hình Bằng An.

Quý Chính Vân tỏ vẻ không sao, ông ta không vội, chỉ cần trả lời trước ngày mùng 7 là được. Ông nói một địa chỉ, nói đó là nơi ông đang ở, đây là chỗ người nhà của quân nhân, trước nhiệm vụ lớn, không có việc gì ông đều sẽ ở trong phòng huấn luyện để luyện tập. Đường Á gật đầu, hai người tạm biệt.

Sau khi trở lại cùng Hình Bằng An nói chuyện này, Đường Á ngồi yên tại một bên xem bọn hắn thảo luận, Đường Ngao đứng ở sau lưng cậu, lấy ngón tay chơi đùa với mái tóc đen mềm của cậu, trên ngón tay quấn một vòng rồi buông ra, nhìn nó lập tức trở lại bộ dáng ban đầu, lại quấn hai vòng...

Quả nhiên, mọi người đều đồng ý. Vốn Hình Bằng An muốn tự mình tới cửa đi hỏi nhiệm vụ cụ thể, nhưng người hắn tìm mua vũ khí đã đến, đi không được, vì thế cái nhiệm vụ này lại rơi vào trên người Đường Á, người xem như tương đối “quen thuộc” với Quý Chính Vân.

Cậu ngược lại không quan tâm lắm, cậu cho rằng chuyện ở N thị đã được giải quyết, gặp lại Quý Chính Vân cũng không có việc gì, Đường Ngao đối với Quý Chính Vân từng ép hỏi Á Á trong lòng bất mãn, nay Á Á còn muốn đi tìm ông ta... Dã thú nheo lại đôi mắt, liếc Quý Chính Vân vào danh sách những người cần diệt trừ đầu tiên.

Khu người nhà nhân viên càng quản lý nghiêm khắc hơn, ra hay vào đều phải kiểm tra giấy chứng nhận cùng đăng ký, Đường Á xoay người tại giấy đăng ký viết tên thì một thân hình yếu điệu vừa vọt từ bên trong đi ra, binh lính canh gác cười với cô ta, liền mở cửa lớn. Người phụ nữ đi qua bên cạnh Đường Á, dừng lại một chút, lập tức vờ như không có việc gì tiếp tục đi qua. Đường Á không ngẩng đầu nhìn, Đường Ngao ngoại trừ cậu thì người bên ngoài sẽ không thêm quay đầu nhìn một cái.

Không có ai thấy ánh mắt phức tạp của cô ta kia biến mất dưới chiếc kính râm màu trà, móng tay được nuôi dưỡng dài khỏe đang nhấn mạnh vào trong lòng bàn tay, ở trong lòng cô ta điên cuồng kêu to: Ai có thể nói cho cô vì cái gì cậu thanh niên kia lại xuất hiện ở trong này? Tuy rằng hiện tại cô ta cùng với bộ dáng chật vật lúc trước như hai người hoàn toàn khác nhau..... Nhưng cô ta không chắc cậu không nhận ra.

Nghĩ đến người nhà của mình đều đã mất, trước mặt thể chồng của cô hi sinh trong lúc làm nhiệm vụ, đứa con duy nhất cũng chết dưới móng vuốt tang thi cùng với kẻ ác, ba chồng đã đối với cô ta gần như nhìn thối liền phiền lòng, nếu lại để cho lão biết cô từng..... Cô nhất định sẽ bị đuổi đi! Hiện tại là mặt thể, cô chỉ là phụ nữ, mất đi chỗ dựa làm sao mà sống? !

Người phụ nữ này tên là Vương Kỳ, ba chồng của cô là thiếu tướng, có huyết thống thuộc về quân nhân, một gia đình quân ngũ, hai đứa con cũng đều là lính, lão tuyệt không nâng đỡ mà để cho tự trải nghiệm, con trưởng 30 tuổi lên làm đội trưởng, đến nay độc thân, đứa thứ hai — cũng chính là chồng của cô, người đã hi sinh vì nhiệm vụ, tuy rằng được thêm danh hiệu liệt sĩ, nhưng cái danh hiệu này thì có tác dụng gì? Vốn nhà của chính mình không huy hoàng bằng Quý gia nhưng cũng không kém, xem như môn đăng hộ đối. Khi mặt thể đến lại quấy rầy tất cả, cô ta nay không thể không dựa vào Quý gia..... Tuyệt đối không thể khiến cái lão già kia biết chuyện này!

Nếu cậu đã cứu tôi một lần..... Không bằng liền đưa phạt đưa đến tây phương! Hai mắt dài đẹp dễ của Vương Kỳ ánh lên tia độc ác, môi đỏ tươi như được tẩm máu.

Gặp lại Quý Chính Vân, ông nhận được câu trả lời đồng ý, liền nói cho Đường Á về nội dung cụ thể của nhiệm vụ này: rạng sáng ngày 8, mấy ngàn quân nhân thêm mấy trăm người cùng nhau tiến đến T thị, đi cùng còn có một ít quan viên và nhân viên nghiên cứu khoa học, phụ trách cùng nước R trao đổi. Nghe nói nước R đã phá được virus S, nghiên cứu chế tạo ra vaccin phòng bệnh, bọn họ lần này đến chính là muốn dùng vaccin phòng bệnh giao dịch với nước Z..... Nhưng quân bộ đã hạ mệnh lệnh chết, mặc kệ giao dịch thành công hay không, vaccin phòng bệnh đều phải lấy về — bất kể dùng biện pháp gì.

Nước R và nước Z ước định gặp mặt tại vị trí biên giới lãnh hải của hai nước, cũng chính là trên biển. Cho dù là mặt thể, không có quốc gia nào áp dụng dùng phương thức bom nguyên tử hoặc bom khinh khí cực đoan để tiêu diệt tang thi, sẽ phá hư hoàn cảnh là một nguyên nhân, một nguyên nhân khác chính là lo lắng như vậy cũng không thể tiêu diệt virus ngược lại càng kích thích nó biến dị — nghiên cứu cho thấy, virus S chịu ảnh hưởng của phóng xạ có tỷ lệ phát sinh biến dị nhất định. Biến dị không nhất định sẽ tăng cường virus, nhưng tỷ lệ tăng cường chỉ có không thấy không... không mấy phần trăm, ai dám thử? Nếu không tốt, con người chết hết cũng không chừng.

B thị đến T thị tính luôn bờ biển chỉ cũng không quá 200 km, một đường đi tới gặp phải tang thi cũng không phải quá nhiều, hơn nữa mang danh quốc gia chỉ cần không phải gặp trùng bầy tang thi, an toàn tới mục đích không phải là vấn đề. Bờ biển đã sớm chuẩn bị mấy con tàu, Đường Á nhận thấy có tàu tuần dương, tàu khu trục cùng với tàu bảo vệ phân không rõ cụ thể ai là ai đã từng xuất hiện trên TV. Quý Chính Vân mang quân đội cùng Đường Á và những nhân viên ngoài phụ trách phòng vệ, luôn chú ý tiêu diệt tang thi bị mùi vị cùng âm thanh thu hút, mặc trang phục xanh của hải quân rồi lần lượt lên tàu vào vị trí, sau đó cùng bộ đội hậu cần mang theo các loại vật tư lên thuyền, sau cùng là nhân viên nghiên cứu khoa học được bảo vệ bên trong.

Một tên bắn chết hai tang thi, Đường Á thu vũ khí lại, Đường Ngao cũng lui về bên người cậu, hai người chặn phía sau cùng với bộ đội trên còn tàu lớn. Trên tàu tuần dương là hải quân cùng nhân viên của chính phủ, đám người ngoài bởi vì nhân số không quá nhiều, ở trên biển làm không được cái gì, liền cùng bộ binh của Quý Chính Vân bị phân ở trong này. Đi bằng tàu thuyền, Đường Á vẫn là lần đầu tiên đi con tàu lớn như vậy, Đường Ngao chưa từng đi thuyền còng là cảm giác vô cùng mới lạ, hai người đứng ở trên boong nhìn ra xung quanh.

“Đồ nhà quê.” Một giọng nói mang theo ý tứ châm chọc vang lên.

Đường Á quay lại liền thấy một gương mặt quen thuộc, chỉ là ăn mặc thực xa lạ, chính là Lý Lâm lần đầu tiên khi đi N thị gặp được: Cậu ta thoát nhìn gầy yếu hơn rất nhiều, khuôn mặt trẻ tuổi cùng với đầu tóc lộn xộn phía sau thoát nhìn có chút buồn cười, nhưng nhìn thần sắc cậu ta càng thêm âm trầm phảng phất như rất ít người có thể cười ra, cậu ta mặc một cái áo sơ mi trắng, áo khoác cùng màu, dáng người cao gầy bộ dáng như thể gió biển có thể thổi bay.

Lúc trước Đường Á chưa trả lại nhiệm vụ, Lý Lâm ác ý tưởng rằng cậu đã chết. Cậu ta bạn học khác không dám đi giết tang thi, liền vào công trường bưng nước xây tường để kiếm sống, mỗi ngày đều mệt đến eo mỗi lưng đau, ngón tay đầy phồng rộp, đựng một chút là đau. Mấy nữ sinh làm không được chỉ có thể tham

gia sửa sang lại phòng kiểm sống. Trương Tình Tình không chịu đi làm, Lý Lâm liền ân cần nói “Tổ nuôi cậu, cậu cái gì cũng không cần làm”, nhất thời khiến cô cảm động phát khóc. Thời điểm mệt đến tận cùng, Lý Lâm cũng muốn buông tha nhưng nhìn ánh mắt Trương Tình Tình ngập nước, cậu ta rất khó nói ra lời “Cậu cũng đi tìm việc đi”.

Như thế mệt nhọc một tuần, giáo sư Lý Lâm từng lo lắng lấy lòng rốt cục nhớ tới cậu ta, tìm người đến mang cậu ta tới viện nghiên cứu khoa học. Lý Lâm mấy ngày nay lấy lòng vẫn rất hữu hiệu, cậu ta mở miệng một cái Trương Tình Tình liền đi theo. Thành tích của cậu ta rất tốt, chuyên nghiệp lại thân thiết với giáo sư phòng nghiên cứu, rất nhanh liền được làm trợ thủ cho giáo sư. Quý Chính Vân đưa nhân viên nghiên cứu viện khoa học đi, cậu ta tất nhiên cũng được mang theo, Trương Tình Tình tất nhiên là không hề nghi ngờ đi theo — bọn họ đã xác định quan hệ người yêu.

Thời điểm ở B thị, Lý Lâm ở trong tầng thứ ba, dĩ nhiên sẽ không gặp Đường Á. Trương Tình Tình tuy rằng ở tầng thứ hai, nhưng ở khu nhà chung, Đường Á vừa mới tiến vào tầng thứ hai không được mấy ngày, duy nhất một lần đến khu người nhà mà lại đến thẳng nhà họ Quý tìm Quý Chính Vân, cho nên cũng không gặp phải. Vì vậy bây giờ bọn họ mới chạm mặt.

Bởi vì ở cùng một chỗ với đoàn đội, tuy rằng không hiểu rõ, nhưng Đường Á cùng Đường Ngao mang theo đồ xác thực không nhiều, trong căn cứ mặc dù có cung cấp nước, nhưng đều là hệ thống cung cấp nước uống đã tiêu độc phải cần điểm mua, trừ bỏ dự phòng bệnh truyền nhiễm mỗi ngày phải làm vệ sinh bên ngoài, thật đúng là không có Hunter xa xỉ đến mỗi ngày bảo trì quần áo sạch sẽ. Đường Á tốt hơn một chút, bởi vì Đường Á lúc trước mua quần áo đều là một đám giống nhau, trong kho hàng siêu thị cũng là một đồng giống nhau, mỗi ngày thay giặt không chú ý cũng nhìn không ra. Có điều Đường Á cũng không để ý nhiều như vậy, sau khi tẩy tủy cơ thể cậu có nhiệt độ thấp hơn hẳn so với bình thường, không phải sợ lạnh sợ nóng nữa, quần áo vài ngày mặc cũng chỉ bẩn một chút bên ngoài. Đường Ngao nhiệt độ cơ thể tuy cao, nhưng hẳn ưa lạnh, nhưng rất ít chảy mồ hôi. Cho nên Đường Á bình thường sẽ mặc áo khoác cũ, tần suất thay giặt ngược lại không khác mọi người cho lắm.

Đường Á và Đường Ngao đều không ai thích mặc đồ theo phong cách gì đó, chỉ cảm thấy sạch sẽ vừa người là được. Nhưng dừng ở trong mắt của Lý Lâm mà nói, hơn nữa cậu ta đoán được thân phận Hunter của Đường Á — tuy rằng đối với bạn chung phòng vô dụng có chút nghi ngờ, thế nhưng, thấy Đường Á có vẻ là chịu gió mưa, quần áo cũ nát, sinh hoạt không được tốt lắm, trong lòng cậu ta lại thấy thư thái không ít.

Tâm lý của Lý Lâm Đường Á dĩ nhiên không biết, nhưng phân nửa là không tốt, cùng Lý Lâm nói chuyện một chút cũng không hứng thú nên chỉ giơng mắt nhìn một cái, liền quay đầu tiếp tục cùng Đường Ngao giới thiệu sinh vật biển — cậu chưa từng đi biển, đây thậm chí là lần đầu tiên cậu đến bờ biển nhưng Đường Á từng thích nhất một tiết mục TV tên là ‘thế giới tự nhiên’, cậu học được từ đó không ít điều thú vị. Cũng đã lâu lắm rồi, có chút nhớ không rõ liền cho qua, có khi đang nói nói lại nghĩ cái khác thế lại lại nói về một vấn đề khác, cũng chỉ có Đường Ngao mới có thể nghe được, lại còn rất say mê.

Lý Lâm từ sau khi xác định quan hệ với Trương Tình Tình liền nghĩ sẽ tiến thêm một bước, nhưng Trương Tình Tình mãi không đáp ứng. Cậu ta cảm giác chính mình không thành vấn đề, Trương Tình Tình thích cậu ta cũng không có vấn đề, như vậy vấn đề chỉ có thể bởi vì Trương Tình Tình từng thích Đường Á, trong lòng liền vẫn đề nặng một chút tình cảm. Khi đó cậu ta tưởng rằng Đường Á đã chết, tức giận không có chỗ xả, nghĩ chậm rãi cọ xát, một ngày nào đó, Trương Tình Tình sẽ bị cậu ta làm động lòng. Kết quả không bao lâu liền có người nói cho cậu ta biết Đường Á chưa chết, còn tham gia nhiệm vụ lần này.

Vốn nhiệm vụ lần này danh sách không có Lý Lâm nhưng sau khi nghe đến tin tức này, Lý Lâm dám tự tiến cử tham dự, sau này quả nhiên gặp lại Đường Á trên thuyền.

Đường Á không quan tâm xem như triệt để chọc giận cậu ta, Lý Lâm mặt âm trầm tiến lên nắm lấy bả vai Đường Á, nhưng khi sắp đụng đến quần áo của Đường Á thì một bàn tay nắm lấy, sau đó, khẽ dùng lực.

“A a ! Buông buông!” Lý Lâm kêu thảm thiết, cậu ta người thường xuyên ở trong phòng, vốn gầy yếu, lại bị Đường Ngao nhận thấy cậu ta có ác ý với Đường Á mà không lưu tình chút nào, dùng lực nắm chặt, chỉ nghe một tiếng “Rắc”, Đường Ngao buông tay, cổ tay Lý Lâm hạ xuống góc độ không giống bình thường, hiển nhiên là đã gãy.

“Có chuyện gì?” Nghe tiếng quân nhân hỏi, từ khoang thuyền đi ra còn có Quý Chính Vân cùng Hình Bằng

An. Quan sát xung quanh một chút, Hình Bàng An liền đoán được phần lớn, hần tiến tới đứng cạnh Đường Á, mà những người thuộc tiểu đội ‘Ánh mặt trời’ khác cũng hướng về phía cậu.

Tác giả có lời muốn nói:

Mọi người nhất định đoán được người phụ nữ kia là ai đi..... Nếu cô ta không bị các tình yêu quên mất rồi.....

Câu chuyện sắp tiến vào ** rồi đó (*__*) hi hi...

51. Chương 51: Biến Dị

“Là cậu ta bẻ gãy tay tôi!” Về mặt Lý Lâm đau đớn vặn vẹo, chỉ vào Đường Ngao hô lớn, thấy Đường Ngao vừa hơi động thì lập tức thu tay, hiển nhiên là lo lắng tay này cũng bị bẻ gãy nốt.

“.....” Quý Chính Vân biết Đường Á và Lý Lâm quen biết, lập tức đoán được chân tướng, tuy thấy Lý Lâm là tự tìm khổ nhưng thiếu niên phía sau Đường Á đúng là không khiến người bớt lo, vừa thấy chính là một kẻ chuyên gây chuyện. Thiếu niên đi theo Đường Á, cũng không biết đã trải qua chuyện gì, sát khí đầy người so với bộ đội đặc chủng thường xuyên xông lên tiền tuyến chấp hành các loại nhiệm vụ còn lợi hại hơn, đôi mắt ngoại trừ Đường Á ra thì nhìn ai cũng không có cảm tình, ông cũng không dám nhìn thẳng, Lý Lâm lại chọc vào thiếu niên, thật sự là..... Kẻ vô tri không biết sợ a! Đối với một con sơn dương mà nói, sói hay sư tử quả nhiên không có gì khác nhau.

“Đem cậu ta tới chỗ bác sĩ.” Lý Lâm tuy chỉ là một trợ thủ, nhưng vẫn là người bọn họ phải bảo vệ, xảy ra chuyện cũng khó giải thích, không để ý cậu ta ngu xuẩn chửi bậy, Quý Chính Vân trực tiếp phân phó binh lính bên cạnh dẫn cậu ta đi bó bột.

Lý Lâm dù sao vẫn là một thanh niên trưởng thành, hơn nữa xương cốt người bình thường cũng không phải là sợi mỳ đun nhừ, sờ vào liền gãy — đó là trong tiểu thuyết võ hiệp, thiếu niên không dùng bất cứ thứ gì trợ giúp liền tay không dễ dàng bẻ gãy tay Lý Lâm... Quý Chính Vân đột nhiên rất ngạc nhiên: Cậu nhóc này mạnh đến mức nào?

Quý Chính Vân liếc mắt nhìn Đường Á cùng Đường Ngao một cái, không truy cứu gì liền rời đi, nghiêm khắc mà nói, hai người Đường Á xem như là người ông đưa tới, có chuyện gì cũng là ông chịu trách nhiệm.

Hình Bàng An nâng tay định vỗ bả vai Đường Á — một động tác chào hỏi cực kỳ thông thường của những người đàn ông lại bị ánh mắt thiếu niên nhìn chằm chằm đe dọa, da mặt Hình Bàng An dày hoàn toàn không thấy xấu hổ, thần thái tự nhiên duỗi thẳng cánh tay hoạt động hai cái mới thu hồi, vừa muốn nói gì nữa để che giấu một chút lại nghe thấy thanh âm ôn hoà của thanh niên, cậu nói: “Cảm ơn.”

Đường Á biết mình và Đường Ngao sau này mới gia nhập tiểu đội ‘Ánh mặt trời’, khác với những đội viên đã quen thuộc khác, trong chiến đấu còn tốt, bình tĩnh lại sẽ dễ dàng nhận thấy khoảng cách, bọn họ không thể dung nạp chỉ bởi nguyên nhân là tính cách, Đường Á không thích quá mức thân mật với người khác, Đường Ngao lại hoàn toàn không có thiện cảm với con người, cho nên liền cứ ở chung thờ ơ như vậy.

Việc hôm nay, Hình Bàng An cùng đội viên khác không hỏi gì liền trực tiếp đứng về phía Đường Á khiến Đường Á lần đầu cảm giác được bọn họ là một tập thể mà không chỉ là quan hệ hợp tác tương kính như tân, trong lòng cậu có vài phần cảm động.

Đường Á nói một tiếng cảm ơn này, dù là người da mặt dày như Hình Bàng An cũng cảm thấy trên mặt nóng như lửa, hần liếm liếm môi bị gió biển thổi có chút khô, nói: “Không, không cần..... Ách, muốn cảm ơn cũng nên là chúng tôi cảm ơn cậu, nếu không có cậu thì việc chúng tôi muốn làm cũng không còn cơ hội nữa rồi.....”

Còn có, sinh hoạt hiện nay của bọn họ, tài nghệ tốt hơn, đều là những thứ chưa từng dám mơ tưởng. Một thời gian ở chung, bọn họ cũng biết Đường Ngao là đứa trẻ to xác lạnh lùng nhưng miệng lưỡi không lạnh lợi, không chọc đến hần sẽ không sao, Đường Á tuy không nhiệt tình, nhưng với những điều bọn họ thắc

mắc đều tỉ mỉ chỉ bảo. Sau khi Đường Á tu luyện Bích Thủy tâm quyết, cảm nhận với sức mạnh, kỹ xảo dù chỉ lấy ra một chút cũng giúp bọn họ được lợi không ít, cậu chỉ bảo không giấu giếm, mỗi đội viên ‘Ánh mặt trời’ đều tìm được phương hướng phát triển thích hợp, thực lực đều tăng mạnh.

“Khụ, mấy người tiếp tục hóng gió, tôi vào đây.” Loại tình cảnh này thực không thích hợp với hắn..... Cái mặt dày của Hình Bằng An ứng đỏ, còn lại hai mươi mấy người mang vẻ mặt dò xét, đối với đội trưởng không chịu trách nhiệm chút nào trốn mất đều trong lòng mắng to tiểu nhân, xấu hổ đứng một lát rồi cũng gật đầu đi làm chuyện cần làm, lưu lại Đường Á và Đường Ngao tiếp tục kể chuyện xưa.

Mặt biển êm ả, chỉ có nơi thuyền chạy qua kéo ra một dải bọt nước trắng xanh. Trên bầu trời xanh thăm rải rác mấy cụm mây trắng, nếu là trước mặt thế thế này không khác gì đi nghỉ phép trên biển..... Đường Á nhìn đường chân trời xa xa, có cảm giác có chỗ không đúng, thật nhiều nước..... Nước.....

“Đường Ngao, cậu có cảm giác tốc độ thuyền chậm lại hay không?” Đường Á từ sau lan can chậm rãi đứng thẳng dậy hỏi. Đường Ngao gật đầu, hắn đã sớm phát hiện, chỉ là không cảm giác có cái gì dị thường.

“Tôi đi tìm Quý Chính Vân.” Dự cảm trong lòng càng ngày càng mạnh, Đường Á nói, Đường Ngao không hỏi trực tiếp đuổi theo.

Trong khoang thuyền cậu tìm được Quý Chính Vân đang tuần tra, mở miệng liền hỏi: “Tốc độ thuyền này luôn không đổi phải không?”

“Đúng vậy, làm sao?” Thân là quân nhân, trực giác sâu sắc khiến ông lập tức nghe ra lời Đường Á nói có ý ngầm, tiếp tục hỏi: “Cậu phát hiện cái gì?”

“15 phút trước, tốc độ, chậm.” Đường Ngao đáp chuẩn xác.

Từ 15 phút trước tốc độ thuyền chậm lại? Đường Á và thiếu niên đều không phải người đột ngột lo lắng lung tung, Quý Chính Vân ý thức được vấn đề không đơn giản, hiện tại bọn họ ở trên biển, bốn phía đều là nước, nếu phát sinh chuyện xấu thì ai cũng trốn không thoát. Nhíu mày, ông vội vàng xoay người đi về khoang điều khiển, Đường Á suy nghĩ một chút cũng đi theo. Binh lính giữ cửa tướng bọn họ đi cùng nhau liền không ngăn lại, Đường Á và Đường Ngao theo vào khoang điều khiển liền nhìn thấy bên trong là cảnh tượng bận rộn.

Quý Chính Vân đến trước mặt người đàn ông trung niên mặc quân trang màu trắng, trực tiếp hỏi: “Có phải thuyền chậm lại không?” Người đàn ông này hẳn là thuyền trưởng, nghe Quý Chính Vân hỏi thoát nhìn có chút kinh ngạc, nhưng vẫn trả lời: “Đúng vậy, 15 phút trước thuyền bắt đầu chậm rãi giảm tốc, không rõ nguyên nhân, hiện đang kiểm tra.”

“Thuyền trưởng! Vạch nước tăng thêm!” Một thuyền viên hô. Đây là tàu tuần tra, bình thường vạch nước đều là 10 m, nay không biết vì nguyên nhân gì, phần chìm trong nước đã đạt tới 12 m và vẫn dần liên tục tăng lên.

“Phái vài người lặn xuống xem thử.” Thuyền trưởng cắn răng nói, chuyến đi lần này vô cùng quan trọng, không thể để xảy ra chuyện gì!

Lập tức vài thợ lặn đi đến mép tàu nhảy xuống, bọn họ trang bị đều là thiết bị lặn tiên tiến nhất, quần áo trước ngực có camera dưới nước độ nét cao, cảnh tượng quay được có thể trực tiếp truyền tới màn hình trong khoang điều khiển, cảnh tượng các camera quay được phân làm 6 màn hình. Trong nháy mắt thợ lặn nhảy vào trong nước đã kết nối camera, Đường Á, Quý Chính Vân cùng thuyền trưởng đều gắt gao nhìn thẳng màn hình, đầu tiên là bọt nước trắng xoá, sau đó tầm nhìn tối đi rất nhiều, theo thợ lặn tới gần đáy thuyền, bọn họ cũng thấy được nguyên nhân khiến thuyền dừng lại: bóng đen chi chít bám tại đáy thuyền, xa xa còn có thân ảnh không ngừng bơi tới, sau khi phóng đại có thể nhìn thấy đó là cá, ngắn nhất nửa mét, dài nhất ba mét, có thể giúp bọn chúng bám vào đáy thuyền là vây lưng đã tiến hoá

“Là cá!” Thuyền trưởng hít sâu một hơi, đập bàn nói.

“Cá?” Quý Chính Vân là người đất liền, chưa từng sống trên biển, đối với các loại cá cũng không hiểu biết.

“Trên biển có một loại cá, gọi là ‘Lữ hành miễn phí’, trên đầu nó có một giác hút lớn, có thể bám trên đáy thuyền hoặc trên thân cá lớn để đi khắp nơi.” Đường Á biết là bởi khi xem ‘thiên nhiên hoang dã’ có nhắc

tới, cậu cảm thấy thú vị liền nhớ kỹ.

“Đúng, loại cá này bình thường khoảng nửa mét, dài nhất thì một mét.” Thuyền trưởng chỉ vào hình ảnh trên màn hình nói, “Hiện tại, chúng nó biến lớn như vậy, ít nhất tăng lên gấp ba.” Nếu không phải tại hình thể thay đổi quá lớn, không tới gần ông cũng không thể nhận ra. Thường xuyên lên đèn trên biển, vì phòng ngừa sinh vật biển bám vào đáy thuyền, gia tăng trọng lượng thuyền, giảm tốc độ, tổn hại thân tàu, bình thường đáy tàu đều sơn phủ lên một loại sơn, loại sơn đó này có chứa một ít độc, nhưng hiện tại đáy thuyền đông nghìn nghịt, hoàn toàn nhìn không thấy sắc đỏ.

Lúc này, thợ lặn rất gần đáy thuyền, trên màn hình, Quý Chính Vân thấy được rằng nanh trắng bạc phản quang, đó là hàm răng sắc bén của bầy cá!

“Mau! Đưa bọn họ lên!” Thuyền trưởng cũng thấy được hô lớn, nhưng đã chậm, vài thân ảnh to lớn đã phát hiện bọn họ, nhanh chóng bơi đến, đột nhiên thể trọng gia tăng cùng tay chân không thể hoạt động khiến rất nhiều người trong nước chỉ có thể vô lực giãy dụa..... Màn hình biến thành đen kịt!

T thị giáp biển, nước R càng là quốc gia trên biển, tang thi tuy không cần hô hấp nhưng có thể là bị kìm ứ ảnh hưởng cũng không xuống nước, như vậy bốn phía đảo là nước — chỉ cần người trên đảo diệt hết tang thi trên đó hẳn càng an toàn hơn so với lục địa mới đúng, vì sao nước R quốc vội vã lấy thành quả nghiên cứu đến trao đổi...

Không, không đúng! Đường Á mở to hai mắt, cậu rốt cục hiểu dự cảm không rõ trong lòng là gì — trên trái đất có 71% diện tích là biển, thời điểm mặt thể bùng nổ bụi xám rơi xuống với qui mô toàn cầu, động vật và con người trên đất bằng có thể tránh né, nhưng sinh vật biển lại không thể! Nước sông luôn chảy sẽ được tinh lọc, sinh vật trong đó bị ảnh hưởng không lớn, nhưng trăm sông đổ về một biển, nước biển không chỗ có thể thoát đi.

Không ai biết trong biển có bao nhiêu sinh vật, tuy bụi xám gặp nước liền tan, bị nước biển pha loãng, nhưng tích lũy qua bao tháng ngày cũng đủ để làm nên biến hóa, bầy cá trước mắt chính là ví dụ. Đây mới chỉ là loài cá vốn vô hại, nếu gặp cá mập, cá voi, những sinh vật dưới đáy đại dương..... Đường Á không dám nghĩ tiếp. Nhìn sắc mặt Quý Chính Vân cùng thuyền trưởng trắng bệch, hiển nhiên cũng nghĩ như vậy, nhất thời không khí trong khoang điều khiển trở nên trầm trọng.

Lại một màn hình biến đen!

“Vạch nước đã lên 12.5 m!” Một thuyền viên đưa tin.

“Đừng động! Lên trước! Thả dây thừng xuống!” Thuyền trưởng hét lớn, gân xanh trên cổ nổi lên, có thuyền viên ôm dây thừng xông lên boong tàu.

“Má nó!” Quý Chính Vân nhìn không được mắng một tiếng, “Nước R không có nổi một nơi an toàn!” Kỳ thật cũng chỉ là một câu bực tức, Quý Chính Vân biết: Đảo quốc bốn phía là biển, nếu không phải sắp bị những sinh vật biển biến dị này chèn ép tuyệt đối sẽ không công bố thành quả nghiên cứu như vậy, lại chủ động tìm nước Z đàm phán! Hai nước là kẻ thù truyền kiếp, họ hẳn nên tìm nước M bên kia đại dương mới đúng..... Quả nhiên là chó cùng rứt giậu!

“Chúng ta đi hỗ trợ.” Đường Á nói, Đường Ngao gật đầu, hai người cũng chạy tới boong tàu.

Đi ra, Đường Á phát hiện trên boong đã đầy người, hiển nhiên đều thấy không thích hợp. Hình Bàng An thấy Đường Á liền tiến lên hỏi, Đường Á đem sự tình kể lại ngắn gọn, mọi người đều nghiêm túc hẳn lên. Thanh âm của cậu rất thấp, những người khác nghe không được, nhất thời tiếng đoán tiếng chửi loạn thành một đồng, nhưng binh lính rất nhanh đã duy trì trật tự, chỉ là trong lòng mỗi người đều có một tảng đá nặng trĩu.

Trên mặt biển nổi lên sắc đỏ, một dây thừng buộc nặng một đầu thả xuống, binh lính và Hunter đi lên hỗ trợ, tuy trong lòng còn muốn mắng nhưng lần này mọi người thật sự thành châu chấu trên thuyền, không nói trong nước nguy cơ tăng tăng, hiện tại là mặt thể, cho dù ở trong nước ngâm nở thành màn thầu cũng không ai tới cứu. Nếu thuyền chìm ai cũng không sống được!

Khoang điều khiển, màn hình quay được đầu cá dữ tợn lao đến gần cuốn lấy thợ lặn: hàm răng tăng gấp đôi, từng vòng răng nhọn có thể dễ dàng cắn nát bất cứ thứ gì cắn được, thực đơn của chúng nó hiển

nhiên không chỉ là phù du hay động vật nhuyễn thể cùng cạnh thức ăn sinh vật khác ăn còn lại.

Một thuyền viên đột nhiên nghĩ đến một trò chơi trước đây mình chơi “Cá lớn nuốt cá bé”, một con cá nhỏ chỉ cần không bị ăn, theo lượng cá nó ăn càng nhiều, nó sẽ ngày càng lớn, có nhiều thực vật có thể ăn hơn, nếu tiếp tục lớn thêm, cuối cùng toàn bộ hải dương tựa như bàn ăn của nó, trên bàn đều là thức ăn.

Màn hình lần thứ ba biến đen!

52. Chương 52: Thanh Âm

Một sợi dây thừng to như ngón tay người, ba sợi bện lại với nhau có vẻ vô cùng chắc chắn nhưng không nhẹ chút nào, sau khi dính nước càng thêm nặng, mấy người cùng giữ chặt vẫn có cảm giác bị kéo xuống. Trên mặt biển trời lên đầu một thợ lặn, hắn giữ chặt dây thừng, trên lưng còn bám mấy con cá dài đến 2 – 3 mét, trong đó một con cắn vào vai hắn, hàm răng sắc bén đã cắn nát bộ đồ lặn, máu thấm ra khiến sinh vật biển biến dị càng thêm điên cuồng, tay thợ lặn nắm lấy dây thừng có chút run rẩy, hiển nhiên sẽ không kiên trì được lâu.

Nhưng dây thừng thấm nước cộng thêm thợ lặn đã khá nặng rồi, hơn nữa mấy con cá hình thể khổng lồ lên đến mấy trăm kg ở trong nước, liệu mạng kéo người thợ lặn xuống, mọi người cắn răng, nửa ngày cũng kéo lên một chút. Xa xa trên mặt biển đã xuất hiện vây tam giác đặc trưng của cá mập, chúng nó bị mùi máu hấp dẫn đến. Thợ lặn có chút tuyệt vọng, tay vốn gắng níu dây thừng có vẻ đã muốn buông lỏng ra.

“Nắm chặt dây thừng!” Một thanh âm trong trẻo xuyên thấu tiếng ồn ào, sau khi nghe được thợ lặn theo bản năng nắm chặt dây thừng trong tay, sau đó đột nhiên cảm thấy một lực kéo lớn nháy mắt lôi mình ra khỏi mặt nước, cảnh vật trước mắt nhanh chóng lướt qua, tại thời khắc chạm được boong tàu hắn cũng không dám tin tưởng mình lên được, ngay thời điểm hắn muốn buông tha cho hy vọng..... Đây là đã được cứu sao?

Đầu tiên đập vào mắt là một thiếu niên cao lớn, ít nhất cũng phải 190 cm..... Vây quanh hắn là một đám người, có người trên mặt còn lưu lại phần nộ khí bị đẩy ra, có người lại kinh ngạc, không thể tin được thiếu niên chỉ dựa vào sức mạnh của riêng mình làm được việc mà rất nhiều người cũng không thể.

“Mau gọi bác sĩ!” Là thanh âm trong trẻo đã nhắc nhở hắn, thợ lặn nhìn qua, phát hiện là một thanh niên khí chất sạch sẽ, tuy rằng mặc một bộ quần áo có chút cũ nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy rất thoải mái.

Thợ lặn bởi vì liệu mạng trốn thoát, sau khi được cứu liền kiệt sức ngã xuống, con cá cắn vai hắn đôi mắt đỏ ngầu, đang không biết sống chết tham lam cắn nuốt, nhân viên y tế cùng binh lính tới nơi hợp tác tách con cá khỏi vai hắn, miệng vết thương còn lưu lại răng nanh bị bẻ gãy, chui sâu vào trong thịt. Con cá lấy xuống lập tức giao cho nhân viên nghiên cứu, bác sĩ bắt đầu cứu giúp bệnh nhân. Lúc này lại có một thợ lặn được thiếu niên cứu lên, lại là một phen luống cuống tay chân nữa.

Sáu thợ lặn, chỉ cứu được hai người. Xa xa, cá mập ngửi được mùi máu mò tới ngày càng nhiều, mặt nước quanh thuyền rất nhanh vây đầy vây tam giác xẹt qua xẹt lại, mức nước tuy thông thả nhưng vẫn liên tục tăng lên.

Thuyền làm bằng thép cứng, cá mập dù biến dị rằng nanh cũng không cắn nổi, vùng biển này không biết có bao nhiêu cá, không có biện pháp đuổi chúng đi, chỉ là mức nước ngày càng tăng, nếu tới mức nguy hiểm, thuyền chìm..... Bọn họ sẽ thành thức ăn cho cá mập.

Trước hết phải giải quyết bầy cá trước!

Khoang điều khiển, thuyền trưởng hạ lệnh: “Ngư lôi chuẩn bị!” Nếu không phải tình huống đặc thù, thật sự không có cách nào, ông cũng sẽ không hạ mệnh lệnh này, chung quanh thuyền nhiều sinh vật như vậy, nếu ngư lôi trong nước bị thay đổi quỹ đạo sẽ có nguy cơ làm vỡ đáy thuyền.

“Không thể. Công kích. Cá mập.” Đường Ngao nói với Đường Á, hắn có thể cảm giác được cá mập cũng không có ý định rõ ràng công kích con tàu này, chỉ cần không chọc tới chúng, nói không chừng chúng nó còn có thể “Hỗ trợ”.

“Chúng ta phải làm thế nào?”

“Dừng phóng!” Đồng thời mở miệng là Quý Chính Vân vẫn luôn tại khoang điều khiển, ông neho lại con người sắc bén như ưng, qua hình ảnh camera truyền lại từ boong tàu, ông đọc hiểu khẩu hình môi của thiếu niên, theo bản năng nói ra, thuyền trưởng quay đầu kinh ngạc nhìn ông, lập tức cũng bị hình ảnh trên màn hình hấp dẫn: Thiếu niên một tay cầm dây thừng, dây thừng bị quăng ra lưu loát tạo thành hình cung, đầu buộc vật nặng rơi vào nước gần như không tạo thành một chút bọt nước nào, nhưng một mảnh đỏ chói mắt lập tức loang ra, bên cạnh hẳn là thanh niên đã trang bị xong nổ, mũi tên bắn ra như điện trên mặt biển, nhanh hệt như chim hải âu mãnh liệt chui vào trong nước bắt giữ con mồi, cùng lúc đó mặt nước lại loang ra một đóa hồng đỏ sắc máu..... Khi người khác chưa kịp phản ứng, thiếu niên cùng thanh niên đã nhuốm đỏ vùng biển này.

“Nhìn kìa! Cá mập đang ăn!” Không biết ai nhanh mắt hô lên, mọi người bỏ nhào ra lan can liền thấy, quả nhiên, máu tanh nồng đậm kích phát hung tính cá mập, chúng nó mở ra hàm răng dữ tợn, tấn công bầy cá dù trên mặt biển hay đang bám tại đáy thuyền, sóng máu cuộn cuộn, mức nước dần giảm xuống trở lại.

“Xong rồi?!” Đơn giản như vậy liền xong... Có điều bọn họ mới xuất phát không lâu, nhìn gió nhẹ bắt đầu gợn sóng mặt nước xa xa không biết còn bao nhiêu hiểm nguy đang ẩn tàng bên dưới.

Đắm chìm trong gió biển, thanh niên khẽ thả lỏng cùng thiếu niên nhìn nhau cười, vô cùng nhu hòa, không còn vẻ sắc sảo vừa rồi.

Vấn đề được giải quyết, tàu khôi phục tốc độ bình thường, tiếp tục di chuyển, nhưng đàn cá mập xúm lại chung quanh vẫn theo sát không rời, chúng nó cũng không tấn công, chỉ yên lặng đi theo thuyền, bên dưới mặt nước sâu thăm mớ hồ có thể thấy được những bóng đen mạnh mẽ.

“Chẳng lẽ cá ở đáy thuyền chưa bị ăn hết sao? Chúng nó không phải nghĩ rằng đi theo chúng ta sẽ có ăn chứ?” Nguy cơ bị giải trừ, có người trên chộc nói.

“Có lẽ chỉ là tiện đường thôi.....” Hy vọng là chúng không coi người trên thuyền thành con mồi.

Tuy rằng giống như trên đầu luôn có một thanh đao trực chờ chém xuống, nhưng bọn họ như tên đã rời nỏ, nhiệm vụ lần này chỉ cho phép thành công không được phép thất bại, mặc kệ phía trước là cái gì đang chờ bọn họ đều không thể lui lại phía sau!

Lãnh hải giao giữa hai nước Z và R cách cảng xuất phát ước chừng hơn 200 hải lí, tàu tuần tra di chuyển với tốc độ nhanh nhất trên biển là 35 hải lí/ giờ, dọc đường đi không gặp phải cái gì nguy hiểm nữa, lại qua hơn bảy giờ, bầu trời đã tối đen, đèn Natri có tính chiếu sáng rất mạnh, trong sương mù trên biển chiếu ra hai đường sáng màu vàng thật dài, nhìn từ xa như ánh mắt quái vật biển lộ trên mặt nước.

Nhìn thấy bóng tàu màu đen xa xa, đội tàu giảm bớt tốc độ, ánh đèn vàng rực chớp tắt vài cái giống như quái vật chớp mắt. Cách thật lâu, thuyền đối diện mới đồng dạng nháy đèn đáp lại. Hai con tàu chậm rãi ngừng sát gần nhau, ở giữa bắc một tấm ván gỗ cho người đi qua.

Trên mặt biển đột nhiên nổi lên gió lớn, gió thổi đưa hơi nước, rõ ràng ban ngày vẫn là thời tiết nắng nóng bình thường, buổi tối nước biển đánh vào người liền oan hồn băng lãnh đến từ biển sâu vạn dặm, cảm giác rét lạnh làm thế nào cũng xua không đi. Hơi nước dần dần dày hơn, chỉ chốc lát liền ướt đầm quần áo, có người mặc áo mưa vào cũng ngăn không được hơi nước mỏng man vây kín khắp mọi nơi.

Đường Á ở trong khoang thuyền, tuy cậu có thể nhìn trong đêm tối nhưng bị sương mù ngăn cản cũng không thấy rõ tình huống bên ngoài như thế nào, cậu chỉ biết là cuộc đàm phán tiến hành trên thuyền nước R nhưng không biết tình hình cụ thể. Bọn họ là người ngoài, còn chưa nhận được thông báo. Nếu vẫn không có thông báo gì, hẳn là nhiệm vụ thuận lợi hoàn thành, không cần bọn họ ra tay, chỉ là không biết như vậy có được thưởng nữa hay không...

Đường Á nằm chán ngồi nghĩ, Đường Ngao im lặng ngồi bên cạnh.

“Đinh linh linh ~” Tiếng chuông thanh thủy không vang dội, nhưng trong căn phòng trống trải liền bị phóng đại rất nhiều lần, phẳng phất như phiêu miểu trên mặt biển, như u hồn đan từng bước tiếp cận.

Đây là tiếng chuông hành động, cũng có nghĩa — đàm phán thất bại !

Cửa sắt không khóa đột nhiên bị đẩy ra, thanh âm băng lãnh chói tai khiến da đầu phát lạnh, một lính hải quân mặc trang phục lặn đen tuyền bỏ sát người ném hai bộ đồ đồng dạng lên bàn, hỏi: “Cho các cậu 3 phút, biết mặc không?” Lập tức thấy được Đường Ngao thân cao khác thường, có chút đau đầu nói: “Xem chừng không có bộ nào thích hợp cho cậu...”

“Tôi. Không cần.” Thiếu niên cúi đầu dùng thanh âm từ tính nói, bắn một ánh mắt yên tâm cho thanh niên đang lo lắng nhìn qua.

“Vây đi.....” Thời gian khẩn cấp, binh lính cũng không có thời gian cần nhân, trực tiếp tới cạnh cửa nói: “3 phút sau lên boong tàu tập hợp !”

Trước đây Đường Á chưa lặn bao giờ, nhưng áo lặn vẫn biết mặc, chỉ là khi thay quần áo cứ cảm giác có tầm mắt nóng bỏng chăm chú vào lưng mình, xem qua lại cái gì cũng không có đành phải vội vàng thay quần áo, mang theo Đường Ngao chạy lên boong.

Lúc này đã tụ tập rất nhiều người, đều mặc áo lặn để hoạt động, nhưng trải qua việc ban ngày, mọi người nghĩ giống nhau — tốt nhất không cần dùng đến thứ quần áo này..... Chết cũng không xuống nước! Xuống nước cũng không biết sẽ chết như thế nào!

Trong không khí tràn ngập gió biển gào thét khi xa khi gần, tiếng người ồn ào hỗn loạn loáng thoáng. Đám người Đường Á bị binh lính dẫn đi, từ nơi khác lặng lẽ hạ ván gỗ không tiếng động lên thuyền nước R. Chỉ huy đám lính phát tay, đám người Đường Á liền theo kế hoạch vừa nói tản ra tìm kiếm vật phẩm nhiệm vụ.

Đường Á, Hình Bằng An dẫn người đi một phương hướng, một đường đi tới, phòng thủ lơ lửng ngoài ý muốn, một con thuyền to như vậy giống như đột nhiên biến thành một con tàu ma, không đụng tới một ai, nhưng, điều này sao có thể?

Ngay cả tiếng người ồn ào vừa mới nghe được cũng không biết khi nào đã biến mất. Đám người Đường Á liếc nhau, cuối cùng vẫn đi tiếp, trong khoang thuyền, hành lang dài không có một ngọn đèn, như một con quái thú mở ra lớn miệng to như bồn máu, chờ đợi người ta lọt vào rồi nuốt chửng.

Đường Ngao đi phía trước, thân hình hần cao lớn, bước chân vững vàng, cánh tay duỗi ra liền ngăn chặn toàn bộ.

“Sao thế?” Hình Bằng An hạ giọng hỏi, lời vừa ra khỏi miệng liền dọa chính hắn nhảy dựng, toàn bộ hành lang đều là thép đen cứng chế thành, một chút thanh âm cũng bị phóng đại rất nhiều lần. Hắn tưởng mình đè thấp thanh âm, nhưng lời vừa ra khỏi miệng lại vọng khắp lối đi, còn có cả tiếng vang, chỉ là dưới tình huống không có người tiếng vang như vậy nghe cực kỳ quỷ dị.

“.....” Sau khi bị mọi người lấy ánh mắt khiển trách bắn chết, ngón tay Hình Bằng An kéo từ trái sang phải làm động tác khoá miệng tỏ vẻ sẽ không nói nữa, sau đó cùng mọi người nhìn về phía thiếu niên không có biểu tình gì.

Vài giây tạm dừng này, Đường Á nghiêng tai lắng nghe cũng nghe được một loại thanh âm như tiếng răng cắn rách thép cứng, cậu quay đầu dùng khẩu hình môi nói cho mọi người: có thanh âm, mọi người lắng nghe. Nhưng chỉ ngắn ngủi hơn mười giây, thanh âm liền tăng lớn đến mức người thường cũng có thể mơ hồ nghe được, chứng minh..... thứ phát ra âm thanh — đang di chuyển tới gần bọn họ!

Càng càng gần, Đường Á lại càng có thể tinh tế cảm nhận thanh âm: là thứ gì đó nặng nề kéo lê trên mặt đất, còn có âm thanh va chạm hỗn loạn trầm đục..... Thanh âm càng ngày càng gần, cuối cùng, như vang bên tai.....

“Cẩn thận!”

53. Chương 53: Báo Thù

Phát ra âm thanh chính là Hình Bằng An, người lên tiếng nhắc nhở là Đường Á. Nhưng ngay khi cậu mở miệng thiếu niên cao lớn đã ôm lấy cậu nhanh chóng lui sang một bên, vài người còn lại gần vách tường

cũng vội vàng tránh ra khoảng cách nhất định.

Tại khoảng cách an toàn mọi người mới phát hiện, vách tường làm bằng thép cứng bị thứ gì đó phía bên kia tác động biến dạng lồi ra, hơn nữa còn đang không ngừng gia tăng lan tràn xung quanh, thậm chí tiếng vang khi răng nanh cắn vào cũng ngày càng nghe rõ. Vách tường vốn chắc chắn bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được trở nên mỏng hơn, thứ gì đó bên kia hiển nhiên đang lao tới, hơn nữa không có thiện ý !

“Mọi người ra khỏi khoang thuyền mau!” Hình Bằng An hô lên.

“Ầm!” Bị tiếng người kích thích, thứ kia càng đậm mạnh hơn, Đường Á có thể cảm nhận được chấn động dưới chân.

Hành lang bọn họ vừa đi qua vách tường đã bị hư hại nghiêm trọng ngăn chặn lối đi, hiển nhiên không thể đi chỉ có thể tìm lối ra khác, nhưng ai biết còn lối ra thứ hai hay không. Qua lực đạo va chạm có thể đoán được hình thể đối phương tuyệt đối sẽ không nhỏ, nếu đi tiếp cũng bị ngăn chặn, đến lúc đó thật sự chỉ còn đường chết!

“Mọi người mau đi trước!” Thời điểm vừa né tránh, hai mươi mấy người bị phân thành hai phương hướng, mười mấy người ở lối ra bên kia, hiện tại đối mặt nguy hiểm không rõ, giúp bọn họ đi trước giảm nhỏ tổn thất chính là điều đội trưởng như Hình Bằng An muốn làm, về phần chính mình cùng vài người và Đường Á bị ngăn chặn, chỉ có thể liều mạng.

Mười mấy người cũng hiểu được ý tứ đội trưởng, lúc này nếu dây dưa nói cái gì mà “Tôi không đi” “Muốn chết thì cùng chết” tinh tinh thì rất náo loạn, hơn nữa đội trưởng vẫn dạy bọn họ “Núi xanh còn đó không lo không có củi đốt”, tuy rằng rất muốn ở lại nhưng vẫn cắn răng rời đi, chỉ là không đi xa. Nếu đội trưởng thật sự xảy ra chuyện gì..... Bọn họ cũng không thể cứ như vậy sống tiếp, nhất định phải quay trở lại chém giết một trận! Gặp một giết một, gặp hai giết hai!

Trong hành lang, chuỗi thanh âm va chạm rớt cục chấm dứt bằng tiếng thép cứng bị phá vỡ, từ vị trí tường cao cao vỡ ra một khe hở đen ngòm, đầu tiên miệng mũi nhọn nhọn của sinh vật biển vươn ra, phần trên xám bạc, phần dưới trắng xóa, quái vật vung vẩy lộ ra càng nhiều, Đường Á thấy được một cái miệng to đầy máu — kia thật sự là cái miệng to như bồn máu, có máu tươi đỏ sẫm không ngừng từ răng cửa dữ tợn của nó chảy xuống, không bao lâu trên mặt đất liền đọng một vũng chất lỏng nhỏ, một cái răng nanh sắc như dao cạo mắc một bộ quần áo rách nát, trên quần áo có một người — hoặc là nói, nửa người, nửa người dưới đã không thấy tung tích, máu tươi cuộn cuộn không ngừng từ miệng vết thương xé rách thô bạo chảy ra.....

Đó là áo dài trắng của nhân viên nghiên cứu, Đường Á cẩn thận phân biệt bằng hiệu đính ở ngực trái — là kí tự không biết, ngôn ngữ nước R! Vậy là tốt rồi..... Trong lúc suy tư thân hình cậu cũng lui lại, quái vật lớn không ngừng chui ra từ khe hở, từ cái khe nó đi ra truyền ra mùi máu nồng đậm xông Đường Á đến choáng váng đầu óc, có thể chứng tỏ bên trong là tình cảnh đổ máu thế nào, mà Đường Ngao đưa lưng về phía bọn họ, hai tròng mắt đen thuần chậm rãi nhiễm đỏ.....

Đây là một con cá mập trắng biển dị khổng lồ — bình thường cá mập trắng lớn nhất chỉ hơn 6 mét, mà con trước mắt này, nhìn không thấy độ dài cụ thể là bao nhiêu, toàn thân nó đều là xương sụn, khi thân thể nó chui ra tạo thành một độ cong làm người ta kinh ngạc, hoàn thành động tác xoay người trong hành lang... Vây lưng chạm đỉnh hành lang, toàn bộ thân thể chặn kín lối đi, chỉ có nơi tiếp xúc của vây ngực với vách tường có khe hở đủ một người nghiêng người có thể đi qua, nhưng ai dám đi qua nơi đó?

Con cá mập trắng không chỉ phát sinh biến dị ở hình thể, nó còn có thể di chuyển trên mặt đất bằng vây ngực cùng vây đuôi, tuy tốc độ không nhanh nhưng lại có ưu thế hình thể khổng lồ, hoạt động một cái đủ bằng khoảng cách con người đi vài bước, ánh mắt nó dò lừ, khi mở miệng rộng hàm răng sắc bén như dao cạo rớt cục xé rách quần áo, nửa thân thể rơi xuống trên mặt đất, cùng rơi xuống là nội tạng chảy ta từ thi thể... Vây ngực dùng lực, cá mập di chuyển thân thể chính mình, bắt đầu thông thả lại nhanh chóng hướng tới chỗ đám người Đường Á đang đứng.

“!”

Vũ khí trên người Hình Bằng An có bao nhiêu sắc bén, muốn không tới gần mà ra tay thì chỉ có thể phóng, cũng không thể tạo thương tổn lớn với cá mập, chỉ có thể chọc giận nó thêm. Nổ của Đường Á trong không

gian hạn chế bị thân thể cá mập trắng khổng lồ ngăn chặn trở thành vũ khí vô cùng hữu dụng, hơn nữa kỹ thuật Đường Á cao siêu... Không nói bắn chết, bắn nát mắt nó là không thành vấn đề, mà Đường Á cũng nghĩ như vậy, cận chiến hiển nhiên vô cùng nguy hiểm, cậu cảm thấy dùng tên ẩn chứa toàn lực kiếm khí hẳn có thể bắn xuyên óc cá mập..... Chỉ là không biết đầu sinh vật biển bị thương có trí mạng hay không?

Cho nên khi lắp tên bị Đường Ngao ngăn cản, hai người đều có chút kinh ngạc.

“Giao cho. Tôi.” Thiếu niên cao lớn nói, thân ảnh đã như hóa thành tên rồi cung xông ra ngoài, Hình Bằng An không kịp ngăn cản — trong khoảng thời gian ở chung, cùng hôm nay khi thiếu niên cứu người bộc lộ thực lực, hẳn biết thân thủ Đường Ngao và Đường Á người bình thường đều không thể so sánh, hẳn cũng biết thiếu niên không giống người mạnh miệng... Nhưng đây là cá mập khổng lồ đó! Hơn nữa là biển di! Thanh niên bên cạnh bị cướp nỏ sao lại không nóng nảy? !

Giữa lúc hiểm nguy, thân thể mạnh mẽ của thiếu niên đã chạy tới bên người cá mập, hắn nhảy lên, dưới chân là cá mập há mồm chờ hắn rơi vào cái miệng rộng của nó..... Chỉ một quyền phẳng phát tựa như tia chớp xé rách mây đen trên mặt biển, hòa cùng thanh âm như tiếng sấm ầm ầm đập mạnh vào cái trán dẹt của loài cá khổng lồ..... Hệt như có vết nứt lộ ra từ đỉnh đầu lan tràn xuống toàn thân cá, dòng máu tươi nhè nhẹ chảy ra, vây ngực cá mập vô lực chống đỡ, thân thể cao lớn tầng tầng ngã xuống đất.

“..... Nó chết?” Thật lâu sau, Hình Bằng An mới hỏi ra những lời này, giọng hắn khàn khàn chính hắn cũng không phát hiện, trong lòng giống như có nhiệt huyết đang thiêu đốt: Lấy bạo chế bạo thật sự là quá sung sướng!

Mấy người đi qua khe hở của cá mập với vách tường, chạy tới hướng ngoài khoang thuyền. Đến phiên Đường Á đi qua, bước chân cậu dừng một chút, nhìn thân mình cá mập trắng hơi hơi lật nghiêng, con mắt trắng dã, thiếu niên cao lớn sau lưng cầm cổ tay hơi lạnh của cậu, hơi động một chút liền bao toàn bộ bàn tay cậu vào trong lòng bàn tay mình. Nơi tiếp xúc truyền đến độ ấm cực nóng, là nhiệt độ có thể khiến hơi nước băng giá bốc hơi, ngón tay cậu giật giật, cũng cầm lại bàn tay thiếu niên, cậu tin tưởng Đường Ngao có lý do của hắn, tuy hiện tại không nói, nhưng chính cậu có thể lý giải.

Đến khi mọi người từ hành lang đi ra cũng thấy được mấy người quần áo ướt đẫm vẫn canh giữ bên ngoài, Hình Bằng An không thể trách cứ bọn họ bằng mặt không bằng lòng, chỉ có thể tóm lấy đồng bạn gần nhất xoa nhẹ đầu một phen. Lần này là Đường Ngao chỉ huy, tìm được mùi mục tiêu trực tiếp đi tới phòng hội nghị.

Trong hành lang đầm máu ảm ướt âm u, sau khi mọi người rời khỏi, thân hình khổng lồ giật giật, hoàn toàn không còn bộ dáng cứng ngắc vừa rồi, mắt trắng dã cũng khôi phục màu đen, vây ngực mạnh mẽ lại khởi động thân thể, mặt đất bị hơi nước làm ẩm ướt giảm ma sát với thân cá, vây ngực dùng sức quạt có thể trượt đi rất xa. Phía sau nó, gió biển như đang gào thét trong hắc động, ù ù như thanh âm quỷ khóc.

Gió lớn, sóng phập phồng cũng lớn, đi trên con tày ngàn tấn, người còn có thể cảm thấy lay động, tiếng bước chân vội vàng bị gió biển đang gào thét bên tai ngăn cản, mấy ngọn đèn mờ nhạt ít ỏi cũng không thể xuyên thấu bóng đêm khiến con người cảm thấy ảm áp, ngược lại bị thổi làm không ngừng lay động, đánh vào vách tường liền phát ra một tiếng giòn vang, gió càng lớn, tiếng vang càng liên tục, khiến trái tim người ta cũng không tự giác đập theo nhịp ngày càng nhanh, càng lúc càng nhanh..... Thẳng đến cực hạn, cảm giác ngũ quan bị phóng đại tới mức lớn nhất, theo bản năng tìm kiếm tất cả động tĩnh chung quanh, cho nên thời điểm tiếng kêu thảm thiết vang lên, mọi người rải rác trong các góc thuyền ngay khi nghe thấy tiếng kêu lập tức làm ra phản ứng nhanh nhất, hướng đến phương hướng thanh âm truyền đến.

“A a!” Tiếng kêu thê lương như cái cân đồng đưa chưa xác định bị nhét thêm một quả tạ, chú định ắt phải lệch nghiêng, chứ không thể duy trì vận mệnh chông chênh giữa sống và chết.

Phương hướng truyền đến chính là nơi Đường Ngao đi tới, bọn họ cách thanh âm gần nhất, nghe được cũng rõ ràng nhất, nhất là Đường Á và Đường Ngao, rõ ràng nghe được tiếng kêu thảm thiết xen trong tiếng động cơ máy móc, thanh âm da thịt xương cốt bị mạnh mẽ đập nát... Cách đó vài chục bước, cửa khoang thuyền mở rộng, cảnh tượng Tu La địa ngục không có bất cứ ngăn cản trực tiếp đập vào mắt hai mươi mấy người mới đến: Đèn trong phòng vỡ nát không ít, còn lại vài chiếc đèn tiết kiệm năng lượng phát ra ánh sáng lạnh lẽo chiếu xạ lên gương mặt dữ tợn cứng ngắc của con người, thoạt nhìn xám trắng phù thũng, dòng nước đen đỏ uốn lượn đan xen vào nhau, thân hình trắng bệch ảm màu, hàm răng sắc bén như lưỡi hái Tử Thần,

ánh mắt đỏ tươi thỉnh thoảng chớp động, giữa hàm răng nanh rậm rạp rơi xuống mảnh nhỏ quần áo trộn máu thịt..... Máu chảy thành sông, khắp nơi rơi rớt tay chân con người, nói là lò mổ thịt người cũng không đủ.

Nước R có lượng thuyền săn bắt cá mập khổng lồ, thậm chí có trung tâm chuyên đánh bắt cá mập trắng, hàng năm cá mập săn được đến trăm ngàn tấn, con tàu có vẻ có chút cũ nát này hiển nhiên đã từng là thuyền săn cá mập, thiết bị xẻ thịt đều có, dao mổ sử dụng lâu dài dị thường sắc bén, không biết ai mở công tắc nguồn điện, máy móc loang lổ vết máu lại kịch liệt chấn động, chỉ là lần này bị cắt không phải là cá mập xám trắng, mà là con người.

Một cánh tay đầm máu lay động trong không trung, cuối cùng rốt cục đụng đến bậc thang nhuộm máu đỏ chói, gian nan ngẩng mặt nhìn đến mấy người Đường Á đứng trước cửa, ánh mắt ảm đạm đột nhiên nở rộng ra hy vọng sáng rực, môi hắn khẽ động :“@# %&*.....”

“Thật sự xin lỗi, chúng tôi nghe không hiểu đâu.” Thanh niên vẫn ôn hòa như vậy, lại nói lời lạnh lùng đến thế. Cậu cảm thấy vừa rồi bàn tay được thiếu niên nắm lấy siết chặt, thiếu niên không nói lời nào, nhưng cậu chẳng hiểu sao cảm thấy Đường Ngao đang bị ai, phần nộ: Hắn cũng từng bị hành hạ đến chết, cảnh tượng máu me khơi dậy hồi ức, còn có oán hận. Con người làm qua cái gì có lẽ chính mình cũng không nhớ rõ, có lẽ nhớ rõ nhưng cũng không để ý, tỷ như người từng chỉ vì hiếu kì mà bóp chết một con rắn, nhưng họ quên, chúng nó lại sẽ không quên, oan hồn chìm vào biển sâu không thể ngủ yên cũng sẽ không quên, chúng nó sẽ không ngừng truy đuổi họ đòi lại món nợ, bắt họ trả giá việc chính họ đã gây ra, trong đó bao gồm cá mập.

Các người tự mình gieo nhân, tạo nên quả, dù là ngọt bùi chua xót đương nhiên cũng tự các người nhấm nháp.

54. Chương 54: Mở Khoang Thuyền

“Có thể tìm được bọn họ không?” Bọn họ mà Đường Á hỏi là chỉ những giáo sư nước Z. Nếu hiện trường đàm phán đã biến thành lò sát sinh, lại không nhìn thấy bọn họ dù chỉ là thi thể chứng minh họ có thể chưa có việc gì, trước tìm họ hỏi tình hình, ít nhất so với tìm trong hành lang đầm máu này có khả năng hơn. Không biết nước tràn vào từ đâu, hoà vào với hỗn hợp máu thịt tanh tưởi biến toàn bộ mặt đất thành dòng sông máu, nếu có thứ gì đó thực sự ở đây, dưới đó, dù tìm được chỉ sợ cũng vô dụng.

Ánh mắt đen của thiếu niên trong đêm tối sáng rực, bờ môi quật cường khẽ mím lại, dĩ nhiên là có chút vui sướng — Á Á của hắn quả nhiên đứng về phía hắn, không tức giận với hắn...

Nghe Đường Á hỏi, ánh mắt Đường Ngao nhìn về một phương hướng, chỗ đó cách mặt đất rất cao, không có cầu thang tới thẳng đó, nhất định phải lợi qua căn phòng ngập máu pha loãng đầy mảnh vụn rải rác trôi nổi mới có thể tới nơi, trên vách tường chỗ đó ẩn ẩn hình dáng cửa khoang thuyền, các giáo sư bên họ hẳn là trốn trong đó.

Đánh giá khoảng cách, Đường Á cảm giác chính mình nhảy qua không thành vấn đề, như vậy thì có thể lấy được đồ này nọ, nhưng những người tránh trong kia không phải ai cũng có thân thủ như cậu, bọn họ là lực lượng nghiên cứu khoa học không thể thiếu của B thị, không thể làm mỗi cho cá mập ở đây được.

Nếu đã có nhiều nước tràn vào như vậy... Đơn giản liền thêm nhiều thêm chút nữa!

“Đội trưởng, không bằng chúng ta.....” Đường Á nói khẽ với mọi người, đề nghị được tất cả thông qua, mọi người lấy ánh mắt khâm phục nhìn Đường Á, còn không quên khinh bỉ liếc đội trưởng một cái: Nhìn Đường Á một cái lại nhìn đội trưởng một cái, anh định khi nào mới để bộ não đặc quánh của anh hoạt động một chút đây hả..... Nháo một chút như vậy khiến cảm giác kinh sợ ghê tởm bởi cảnh tượng trước mắt cùng sự e ngại lại giảm đi không ít.

Đám người Đường Á đi dọc theo một hướng khác của khoang thuyền, ngay sau khi bọn họ rời khỏi, có những người khác cũng nghe được tiếng động vội vàng đuổi tới, cũng bị kinh sợ khi nhìn thấy cảnh tượng máu me trước mắt này.

Mục tiêu của Đường Á là phòng điều khiển, cậu muốn mở cửa đáy thuyền khiến nước biển tràn vào cuốn thi thể cá mập trở lại biển, rồi lại đóng kín khoang thuyền thông qua van không ngấm nước — phương pháp vô cùng đơn giản thậm chí thô bạo, nhưng là biện pháp hiệu quả và nhanh nhất. Chỉ là phương pháp này có một nhược điểm lớn — bọn họ, không có ai biết điều khiển thuyền. Tàu thuyền khác với ô tô, nó phức tạp hơn rất nhiều, trên bàn điều khiển chỉ chút nút bấm, vài cái duy nhất có chú thích lại là ngôn ngữ nước R, Đường Á và mọi người đưa mắt nhìn nhau, nhất thời khó giải quyết. Trên thuyền bình thường đều trang bị ngư lôi đạn đạo, ai biết con tàu này có hay không, nếu không cẩn thận bắn một đầu đạn ra ngoài..... Vô luận bắn về phía nào, trong đêm tối đen thế này đều là một chuyện vô cùng nguy hiểm.

“Cậu cùng Đường Ngao đi tìm người biết điều khiển, chúng tôi ở lại. Quan sát tình huống rồi hành động.” Hình Bằng An nói, Đường Á và Đường Ngao thân thủ tốt nhất, bên ngoài tuy nguy hiểm nhưng bọn họ hợp tác hẳn sẽ không có gì xảy ra, thêm người ngược lại là trở buộc, không bằng ở lại chỗ này, xem xét tình huống để hành động — có gì biến hóa đều phải tự mình quyết định, linh hoạt hành động, nếu có nguy hiểm liền đem sự an toàn của chính mình đặt lên hàng đầu.

“Mọi người cẩn thận.” Đường Á cũng không chối từ, cậu và Đường Ngao quả thật là những người thích hợp nhất để ra ngoài. Hơn nữa, ra ngoài cũng không có nghĩa nhất định sẽ nguy hiểm, ngược lại hành động càng tự do, chính là nếu thực sự gặp nguy hiểm cũng có càng nhiều lựa chọn, so ra thì mọi người ở lại phòng điều khiển sẽ tạm thời an toàn nhưng cũng mất đi khả năng nắm bắt tình hình bên ngoài kịp thời, nếu có nguy cơ ngược lại càng nguy hiểm, thậm chí có khả năng không kịp chạy trốn.

“Chúng ta quay lại căn phòng kia.” Trong lúc đi, Đường Á nói. Nếu cậu không đoán sai, ở cùng nhóm giáo sư hẳn là không thiếu lính hải quân, bọn họ khẳng định có thể điều khiển tàu.

Đường Ngao gật đầu, đi trước Đường Á mở đường, khí tức thuộc về mãnh thú chậm rãi lan tràn ra, giống một vòng bảo vệ mở ra, vừa vặn vây Đường Á vào bên trong liền không mở lớn hơn nữa. Nếu Đường Á chưa từng cảm nhận loại uy áp này thì giờ nhất định cậu lập tức sẽ cảm nhận được, nhưng sớm chiều ở chung, hết thấy khí tức đối phương giống như có mặt khắp nơi trong không khí khiến cậu quen thuộc, tựa như cá nhỏ dọn thức ăn bám bên trong miệng cá mập, cá mập tuy rằng hung mãnh, nhưng cá nhỏ dù trong miệng nó cũng sẽ không cảm thấy một chút sợ hãi, bởi vì nó biết đối phương sẽ không thương tổn nó.

Trở lại “Lò sát sinh”, chỗ đó đã tụ tập rất nhiều người, vừa rời khỏi một lúc lượng nước trong phòng lại dâng lên không ít, đã tràn qua phần dưới thùng gỗ. Xem ra có người đã phát hiện cửa khoang thuyền kia, chỉ là vô số vây tam giác cùng thân thể lấp ló trên mặt nước khiến bọn họ không dám thử xuống nước, còn có người ở một bên chống tường nôn mửa, hẳn là bị những khối thịt trôi nổi trên mặt nước kích thích đến..... Một đám người tụ cùng một chỗ nhao nhao ồn ào, nửa ngày cũng không thương lượng ra biện pháp hữu dụng nào.

Đường Á Đường Ngao xuất hiện khiến bọn họ im lặng một giây, hiển nhiên nhận ra hai người đã thể hiện khả năng ban ngày, yên lặng nhường vị trí cửa cho bọn cậu, muốn nhìn một chút thanh niên và thiếu niên có năng lực làm cái gì ngoài dự đoán mọi người nữa.

Kết quả cũng thật sự ngoài sức tưởng tượng, sức bật cùng lực khống chế của cậu thanh niên rất tốt, vô cùng thoải mái nhảy trên thùng gỗ, nhảy vài cái liền đến vị trí cách cửa khoang thuyền gần nhất, thiếu niên đi theo cậu càng khựng bố, theo sát phía sau thanh niên mà vẫn duy trì khoảng cách một bước, ngay cả trong không trung đều không xê xích khoảng cách này. Hơn nữa cá mập ở trong nước bơi lượn giống như không thấy hai người, thậm chí chung quanh khi hai người đến liền sẽ ẩn ẩn tránh đi, trong khi rõ ràng lúc bọn họ vừa tới gần liền giương miệng máu lao đến.....

“Cộc cộc!” Đường Á gõ cửa khoang thuyền, phía sau cửa thuyền đến thanh âm bối rối, khi cậu hỏi “Có người không?”, cửa gỗ lập tức bị mở ra, lộ ra khuôn mặt kiên nghị của quân nhân.

“Cậu là.....” Bọn họ lên thuyền này không bao lâu, đàm phán mới tiến hành một nửa, không biết từ nơi nào mấy con cá mập trắng có thể di chuyển trên mặt đất lao tới, chúng nó đột nhiên tấn công mấy nhân viên nước R ở bàn đàm phán bên kia, phía cửa lộ ra một đầu quái vật to lớn, cắn răng thừa dịp hỗn loạn lấy tất cả những thứ cần lấy trên bàn xong bọn họ cũng chỉ có thể từng bước lui về phía sau, một sĩ binh tìm được gian phòng chất đầy đồ linh tinh này, bọn họ liền che chở quan viên và giáo sư giẫm lên thùng gỗ vào trong phòng, đóng lại cửa gỗ, nghe bên ngoài tiếng kêu thảm thiết không ngừng truyền đến, bọn họ không mang

theo vũ khí sát thương, chỉ có thể chờ đợi cứu viện.

“Mấy người ai biết điều khiển con tàu này?” Đường Á trực tiếp hỏi. Hiện cậu đã xác định con tàu này bị thùng, hơn nữa chỗ hỏng đang không ngừng mở rộng, không được bao lâu nhất định sẽ chìm, phải trong thời gian nhất định hộ tống những người này trở lại tàu tuần tra nước Z, làm gì còn thời gian giải thích.

“.....Tôi biết!” Binh lính cũng thấy nước trong khoang thuyền, hẳn trường kì trên biển, tự nhiên có thể phán đoán vấn đề cùng nguy cơ chuẩn xác hơn Đường Á, tình hình hiện tại xác thực vô cùng nguy cấp, không phải thời điểm để tra hỏi.

“Có thể nhảy qua những cái thùng đó không?” Thanh niên chỉ vào thùng gỗ đựng dưa trôi nổi lơ lửng trong nước, chung quanh thùng lượn lơ vài cái vảy tam giác.

“..... Hẳn là có thể” Nếu không bị cá mập ăn luôn.....

“Theo tôi tới khoang điều khiển.”

“Nhưng còn giáo sư...”

“Đúng vậy, chúng ta thì phải làm sao?” Vội vàng lên tiếng là một người đàn ông mặc tây trang giày da, mái tóc vốn vuốt chỉnh tề giờ tán loạn xuống thoát nhìn trẻ hơn không ít, chỉ là khuôn mặt hoảng sợ khiến khuôn mặt có chút vụn vặt, không còn bộ dáng tuần nhã bình thường nữa.

“Không có việc gì, đi đi, chàng trai trẻ, tôi tin tưởng cậu.” Mở miệng là một người đàn ông trung niên vẫn ngồi ổn định ngay ngắn trên ghế, sau mặt thể vốn không có người có thể nhuộm tóc cho nên tóc ông đều bạc trắng, khuôn mặt ông bình tĩnh, có một phen khí độ cùng uy nghi có thể khiến người tin phục.

“Tổng tham mưu trưởng...”

Đường Á gật gật đầu, nhảy đầu tiên, thân thể thon dài mềm dẻo nhảy vài cái lên xuống đã đến cửa mặt đất, vô cùng rõ ràng lưu loát. Binh lính theo sát nhảy lên, lúc rơi xuống một thùng bị thân thể to lớn cùng hàm răng tanh tưởi vọt lên khỏi mặt nước làm cho hoảng sợ, thiếu chút nữa ngã xuống — sở dĩ nói thiếu chút nữa là vì thiếu niên cao lớn bắt được cánh tay anh ta, binh lính rõ ràng nghe được thiếu niên cao lớn “Hừ” một tiếng không kiên nhẫn, thiếu niên kéo cánh tay hắn thành thạo đặt tới mặt đất, hơn nữa giống như đụng phải cái gì bẩn thỉu, thực ghét bỏ lập tức buông lỏng tay ra..... Buông ra cũng tốt, sức nặng toàn thân đều đặt lên cánh tay bị thiếu niên kéo lấy, tuy rằng vô cùng hâm mộ sức mạnh đáng kinh ngạc của hắn nhưng cánh tay cũng bị siết đến sắp không còn cảm giác...

Mất thấy thanh niên cùng thiếu niên thực nhẹ nhàng mang binh lính ra từ cửa khoang thuyền, mọi người lưu lại ở cửa có chút đứng ngồi không yên, bọn họ đều tìm đến đây, không thể để toàn bộ công lao đều do hai người đó nhận được, nếu cuối cùng khen thưởng không phân cho bọn họ chẳng phải là bị thiệt, nhiều người thêm can đảm, một người thiếu kiên nhẫn rốt cục hô lên: “Người đồng sức lớn! Chúng tôi cũng hỗ trợ!” Một người đối mặt thiếu niên tràn đầy sát khí sẽ có chút kinh hãi, nhưng bọn họ có nhiều người! Dù thanh niên cùng thiếu niên lợi hại hơn nữa, có thịt ăn cũng phải cho bọn họ miếng canh để uống a! Không thì, bọn họ nhiều người như vậy, còn sợ hai người kia sao?

Đường Á nhìn mấy người trước mặt ánh mắt loé sáng, đương nhiên hiểu được cái từ “Hỗ trợ” đường hoàng này có mục đích chân chính là gì, đơn giản là gặp lợi nảy lòng tham, muốn phân một ly canh. Hơn nữa, nếu cậu không đáp ứng, bọn họ vẫn sẽ làm gì đó.....

“Được.” Đường Á đáp ứng rõ ràng, những người này phần nhiều là quen biết với quân nhân, chính là đến để tìm lợi, nếu không thu được lợi lộc tự nhiên sẽ không để yên, nhưng cứ như vậy anh tới tới lui lui không khỏi ngọt ngào, cậu tiếp tục nói: “Chúng tôi mang người lính này đi trước, mấy người tùy ý.”

Muốn “canh thịt”, phải dựa vào lực lượng của chính mình đi lấy! Thế mới “Công bằng”, đúng không?

“.....” Người lính đã nhảy qua tự nhiên hiểu được cạm bẫy nhỏ của thanh niên: “Môn nhảy ngựa gỗ” nhìn bọn họ làm có vẻ rất dễ dàng, nhưng thực sự đứng lên lại có độ khó rất cao, hơn nữa đây cũng không phải trò chơi, thất bại có thể chơi lại lần nữa, cá mập trong nước như hổ rình mồi! Nhưng hẳn cuối cùng vẫn theo thanh niên rời đi, cũng không nói ra khỏi miệng: Muốn nói thanh niên có ác ý, nhưng cậu ấy không

buộc bọn họ nhảy qua, quyền lựa chọn trên tay bọn họ, đồng dạng, bất kể bọn họ làm ra lựa chọn gì hậu quả đều do chính họ gánh vác!

“Trở lại rồi!” Đám người Hình Bằng An nghe được tiếng bước chân dồn dập, sau đó ba người Đường Á xuất hiện tại cửa, không hỏi, binh lính tự giác đứng ở trước bàn điều khiển. Hắn ấn một cái nút, đèn trên bàn điều khiển sáng lên, ngón tay thô ráp hoạt động nhanh chóng phát ra hiệu lệnh phức tạp một cách chuẩn xác khiến con tàu âm lãnh này khôi phục một chút nhân khí, không đến một hồi binh lính liền hiểu rõ vấn đề: Tại phòng trung ương lớn nhất bên dưới thuyền, cũng chính là bộ phận đáy thuyền xuất hiện 3- 4 lỗ hổng, chỗ hổng hẳn là bị cá mập cắn xé, kích thước đủ cho một con cá mập chui qua, bởi vì tàu có hệ thống tự động kiểm tra đo lường rút nước cho nên tốc độ nước lên mới không nhanh như vậy. Nhưng theo số lượng cá mập tăng nhiều, chỗ hổng cũng càng lúc càng lớn, tốc độ rút nước kém xa tốc độ nước biển tràn vào, con tàu này sớm muộn gì cũng chìm, giáo sư cùng nhân viên còn trong cabin kia, thêm binh lính nữa là có hơn 100 người..... Vừa rồi thanh niên không nên dẫn hắn ra, hẳn là nên mang tham mưu trưởng và vật phẩm nhiệm vụ ra trước.....

“Mở cửa khoang đáy thuyền.” Thanh âm thanh lãnh đột nhiên vang lên bên tai.

“Cậu điên rồi?!” Chỗ đó là phần chìm trong nước, sau khi mở ra nước biển sẽ điên cuồng tiến vào, thuyền chìm càng nhanh!

“Nghe cậu ấy!” Người đàn ông bên cạnh nói với binh lính, chính là Hình Bằng An, hắn nhìn thẳng mắt binh lính: “Tin tưởng cậu ấy, chúng ta đều không muốn chết!”

Đúng vậy, dù sao mọi người đều lên trên một chiếc thuyền, nếu thuyền chìm, bọn họ cũng sống không được, thật vất vả sống sót từ mặt thế đến bây giờ, ai lại muốn chết cơ chứ...

“Làm thế nào? !”

“Trước mở toàn bộ khoang bên phải, 3 giây sau mở ra một nửa khoang bên trái, 3 giây tiếp đóng kín tất cả cửa khoang.”

Binh lính cẩn thận, ấn xuống nút mở khoang thuyền.

55. Chương 55: Trở Về

Trong phòng, cửa khoang trái đột nhiên mở ra toàn bộ, nước biển đen tối nhanh chóng tràn vào khoang thuyền, trong cabin phòng như Địa Ngục này giống như sông Hoàng Tuyền từ trên trời giáng xuống. Nước biển dâng mãnh tràn vào hòa tan mùi máu tươi, cả con thuyền chịu lực ép thật lớn khiến mọi thứ trong khoang thuyền đều vọt sang bên phải, gồm cả chúa tể đại dương – cá mập cùng thi thể con người và máy móc.

Không đợi sinh vật trong nước thích ứng biến cố đột ngột này cửa bên phải khoang thuyền đã mở ra, toàn bộ khoang thuyền dường như trở thành hành lang nước biển, chỉ là cửa vào lớn, lối thoát nhỏ, dòng nước vào từ bên trái rõ ràng mãnh liệt hơn, thiên tính tránh hiểm tìm an khiến những sinh vật biển thuận theo dòng nước bơi ra qua cửa bên phải... Vừa ra lại không thể quay lại, bởi phía sau chúng cửa khoang thuyền đã gập gao đóng kín.

Tất cả chỉ xảy ra trong vòng có vài giây, đến khi tình hình ổn định lại thân tàu cũng chìm xuống rất nhiều, không có thời gian chúc mừng cá mập bị đuổi ra ngoài, mọi người chạy ra khỏi khoang điều khiển, chạy tới hướng cabin phòng trung ương ngập một nửa trong nước biển.

Ngoài cửa phòng trung ương đã loạn thành một đoàn, Đường Á xuất hiện khiến những người đang hỗn loạn tìm được nơi trú ẩn, hùng hổ muốn xông lên — vừa rồi có vài anh em nhảy trên thùng gỗ lại rơi xuống nước trở thành thức ăn cho cá mập, trách nhiệm không tính lên cậu ta thì tính cho ai?

Chỉ là còn chưa đến gần cậu, một cái chân dài hữu lực lấy tốc độ mắt thường không thể nhận ra nâng lên, trong khoảnh khắc liền đá ra đập mấy người xông đến văng lên dính vào vách tường, những người còn lại thấy thế mới dừng lại, bọn họ dừng thiếu niên cao lớn cũng không dừng lại, “rầm rầm” vài tiếng khiến mấy người kêu thảm thiết, trên vách tường lại nhiều thêm mấy bức họa hình người.

Đứng ở cửa, Đường Á mới phát hiện mực nước đã rất sâu, tất cả thùng gỗ đều nổi lên, Hình Bằng An vội vàng chỉ huy nửa đội đi canh giữ hai tấm ván gỗ nổi hai thuyền — nếu hai tấm gỗ đó đều gãy, bọn họ nhất định sẽ chết!

Dù lính hải quân và quan viên trẻ tuổi có thể bơi qua nhưng nhóm lão giáo sư hiển nhiên không được. Đường Á để vài binh lính quen thuộc kết cấu thuyền đi tìm áo phao và phao cứu sinh, có thể tìm được thuyền cứu nạn thì càng tốt. Đồng thời để lính hải quân trong phòng lợi qua trước, binh lính đi tìm không bao lâu liền trở lại, nhưng chỉ tìm được vài áo phao và phao cấp cứu chưa bơm khí, không có ống bơm, phao cấp cứu bị để qua một bên.

Vài cái áo cứu sinh hiển nhiên không đủ mỗi người một cái, chỉ có thể đưa cho nhóm lão giáo sư dùng. Có người mang áo cứu sinh bơi qua cho mấy vị giáo sư mặc vào, thùng ván kiện không thể dính nước phải để lên đỉnh đầu, nhiệm vụ này do Đường Ngao hoàn thành.

Đầu tiên được đón ra chính là vài vị lão giáo sư này [Lý Lâm bởi vì cánh tay bị thương nên không tới đây], tình cảnh ép buộc này cơ hồ lấy đi nửa cái mạng già của họ, nhưng không có thời gian thở dốc đã trực tiếp bị người dẫn đi, thông qua tấm ván gỗ trở lại tàu tuần tra nước Z, lính hải quân chiếm hơn phân nửa khiến công tác cứu viện giảm bớt không ít gánh nặng. Vị tổng tham mưu trưởng kia trong nhóm cuối cùng được cứu ra, thiếu niên cao lớn trầm mặc mang theo ông ở trong nước, theo lượng nước tràn vào khoang thuyền ngày càng nhiều, thân tàu rốt cục không chịu nổi áp lực lớn từ cả trong và ngoài, bắt đầu phát ra âm thanh “ầm ầm”, Đường Á đứng ở cửa, rõ ràng thấy được sàn gỗ dưới chân xuất hiện vết rạn càng lúc càng lớn cùng âm thanh nhức răng khi khung cửa kim loại biến dạng... Con thuyền này sắp gãy đôi!

“Đường Ngao! Mau!”

“!” Cũng không biết thiếu niên làm cách nào mượn lực trong nước, tốc độ vốn rất nhanh lại tăng lên gấp đôi, tựa như một mũi tên rời cung, khoảng cách tới bậc thang ngày càng gần, phía sau hắc lính hải quân yên lặng cản rằng bơi nhanh hơn.

“Nhanh đến tấm ván gỗ kia đi!” Hình Bằng An hô lớn, xem lượng người rời khỏi đã không sai biệt lắm, chính mình cũng phóng về phương hướng kia.

Mỗi người đều chạy cùng một hướng, trong lòng cũng nghĩ một vấn đề giống nhau, đó chính là: Nhanh một chút, nhanh hơn chút nữa...

Phần lớn thuyền khi chìm xuống sẽ bắt đầu chìm từ một đầu, mà đứt gãy phần giữa thân thuyền chia thành hai bộ phận, thuyền vì chiều dài ngắn lại một nửa tốc độ mỗi bộ phận nghiêng cũng sẽ nhanh hơn, so với dự đoán thời gian còn lại còn ngắn hơn rất nhiều, đại khái không đến một phút đồng hồ. Hơn nữa khi một con tàu lớn chìm xuống sẽ tạo thành xoáy nước chảy xiết, nếu thuyền gần đó không ra khỏi phạm vi xoáy nước có khả năng rất lớn cũng bị kéo xuống đáy biển. Cái này có nghĩa: đám người Đường Á phải trong một phút ngắn ngủi trở lại tàu tuần dương hơn nữa phải chạy tạo nên một khoảng cách!

Nước biển tràn vào trong ngày càng nhiều, mọi người liều mạng bắt đầu nghiêng boong tàu duy trì cân bằng, nơi bọn họ muốn đi vừa vặn là bộ phận thân tàu nhếch lên, bên người không gì để nắm giữ, sàn dưới chân trơn ướt càng khiến người leo không có chỗ mượn lực, thỉnh thoảng có người phát ra tiếng kinh hô, giây dựa lại vô lực trượt trên sàn tàu rơi vào trong nước biển, trong sắc biển đen thỉnh thoảng lấp lánh ánh kim, hiển nhiên sẽ không có bất cứ cơ hội nào để người đó nổi lên lần nữa.

Dưới tình huống này, tuy là Đường Á cũng chỉ có thể tự gắng sức, người duy nhất còn dư lực đại khái chính là Đường Ngao, hắc kiên trì đi phía sau Đường Á để nếu có gì không đứng lập tức sẽ ra tay, một tay nắm cánh tay tổng tham mưu trưởng. Tổng tham mưu trưởng vốn muốn thiếu niên cao lớn buông ông ra, chính ông có thể đi, nhưng càng ngày càng nhiều người rơi xuống làm mỗi cho cá mập, ông hiển nhiên hiểu được thân thủ nhiều năm trên chiến trường của mình cũng không đủ để đối phó với tình huống trước mắt này.

Phía sau họ, đám lính hải quân vẫn cản rằng diu đỡ lẫn nhau tiến lên. Góc độ nghiêng càng ngày càng cao, khoảng cách ngắn ngủn mấy chục mét giống như xa cách tận chân trời, thật vất vả đi đến vị trí tấm ván gỗ nổi tiếp lại phát hiện tấm ván chỉ một người có thể qua kia đã sớm bị gió biển cùng sóng lớn cuốn đi nơi nào không biết, may mắn đội ngũ ‘ánh mặt trời’ vẫn canh giữ ở đó đã dùng thang dây thay thế.

Đến nơi chỉ còn có mấy chục người, ba thang dây, mọi người chấp nhận qua đó theo thứ tự trước sau, cẩn thận nhanh chóng leo lên thang dây lung lay, qua bên kia tự nhiên có người tiếp ứng. Đường Á và Đường Ngao còn có tổng tham mưu trưởng ở giữa, khi đến phiên bọn họ nước biển cách chân họ không đến 10m. Sau khi mấy người Đường Á trèo lên tàu tuần tra, thuyền liền khởi động, nhìn 6 – 7 binh lính vẫn trên con tàu sắp chìm ngấm, khuôn mặt bọn họ bị bóng đêm và mưa bụi che lấp mờ hồ không rõ, nhưng cũng không hề lộ vẻ sợ hãi kinh hoàng, Đường Á đột nhiên nghĩ tới những binh lính lựa chọn ở lại tại thị trấn X ngày đó...

“Nhảy lên thang dây! Mau!” Đường Á hô to, đồng thời lên nỏ. Đường Ngao ngăn lại động tác mấy binh lính khác nín lệ định cắt thang dây: Thuyền khởi động, khoảng cách giữa hai thuyền tăng lớn, thang dây cũng càng căng càng chặt, nếu không cắt đi sẽ ảnh hưởng đến việc di chuyển của thuyền, lại trong thời gian hữu hạn phải ra khỏi phạm vi xoáy nước sẽ vô cùng gian nan nguy hiểm, nếu không phải Đường Á đi cùng tổng tham mưu trưởng, nói không chừng hiện tại cũng bị bỏ lại trên con thuyền sắp chìm ấy...

“Nhảy!” Nếu có khả năng, nhóm lính bị lưu lại đương nhiên cũng không muốn chết, bất động ở chỗ này là chết chắc rồi, nghe thanh niên nói ngược lại có đường sống — đây lòng bọn họ vẫn hy vọng cậu thanh niên có thể như ban ngày, cứu được bọn họ!

Mắt thấy sáu bảy binh lính đều nhảy bám vào thang dây, Đường Á nhanh như chớp bắn ra sáu mũi tên, mỗi tên nhất định bắn trúng đầu thang buộc vào con thuyền đang chìm, không đến hai giây, ba cái thang dây đứt hết.

“Trèo lên đi!” Trong nước biển thỉnh thoảng hiện bóng dáng màu bạc ẩn chứa sát khí, có lẽ chỉ có nhanh chóng lên trên mới an toàn một chút.

Đột nhiên mất đi một đầu chống đỡ, thang dây gánh vác thể trọng 2- 3 người đàn ông trưởng thành đập lên thân tàu, hai tay bám chắc thang dây đau nhức thiếu chút nữa không khống chế được mà buông ra, nhưng trên đỉnh đầu truyền đến thanh âm trong trẻo như xuyên qua hơi nước mê người cùng bóng đêm dày đặc, khiến con người ta duy trì thanh tỉnh. Gắt gao nắm chặt, cẩn thận tránh né nguy cơ đến từ lòng biển, binh lính cắn răng nhanh chóng leo lên.

Không đến hai phút, 6 – 7 người đều lên, tuy mệt mỏi tê liệt ngã xuống sàn tàu, nhưng thấy được mọi chuyện, mọi người nhin không được muốn cất tiếng cười to, nhưng nỏ nụ cười vài tiếng liền chuyển thành nức nở. Đám lính đứng lên ôm lấy chiến hữu, một binh lính màu da ngăm đen đại biểu đi tới trước mặt Đường Á, khom người chào cậu, sau đó đứng dậy kính một lễ: “Tôi là Vương Hải, ơn nghĩa không lời nào cảm tạ hết được, sau này chỉ cần việc chúng tôi có thể giúp dù vượt lửa vượt sông cũng không chối từ!” Phía sau hơn mười người lính đã thu lại tươi cười cùng nhau kính lễ.

“Không, không cần.....” Hai má thanh tú trắng nõn không khỏi nhiễm sắc đỏ, thanh niên có chút bối rối xua tay, lần đầu tiên lộ ra câu nệ và ngây ngô nên có. Cậu chỉ là làm việc vẫn luôn muốn làm ở thị trấn X, áy náy mơ hồ trong lòng rốt cục tan đi.

“Nếu họ đã nói vậy cậu cứ nhận đi.” Vô liêm sỉ chen vào như thế tất nhiên là Hình Bằng An, hần hiểu rõ, sau mặt thể tình người có bao nhiêu quan trọng.

“.....”

Tốc độ thuyền chỉnh tới tối đa, tránh khỏi phạm vi xoáy nước hiểm nguy.

Sau hỗn loạn, Đường Á và Đường Ngao rút cục về phòng nghỉ ngơi. Đường Á nhìn qua cửa kính thủy tinh có chút ẩm ướt, ánh mắt trong suốt trong suốt lại sâu thẳm phẳng phất xuyên thấu tầng tầng hơi nước trên mặt biển, qua ánh đèn rọi sáng trong đêm thấy được nơi con thuyền kia chìm xuống tạo thành một xoáy nước lớn, xoáy nước chậm rãi nhỏ dần rồi biến mất không thấy, vô số vây tam giác cùng thân thể lấp loáng lấp ló trong mặt nước đen ngòm, cuối cùng lên vào đáy biển.

Gió biển gào thét, lúc nhanh lúc chậm, khi gần khi xa, thê lương uyển chuyển, như tiếng ca bi thiết tuyệt vọng của Nhân Ngư quanh quẩn trên biển.

“Đường Ngao, chúng nó báo thù... chưa chấm dứt, phải không?”

“Ừ.” Đó mới chỉ là bắt đầu, lần tới sẽ là nơi có nhiều người hơn, đảo nhỏ là mục tiêu kế tiếp của chúng, mà mục tiêu cuối cùng của chúng chính là đất liền.

“Chúng nó..... Có thể lên bờ?”

“Phải.” Chúng nó hẳn là giống cá biến dị ra bộ phận thân thể có thể tồn trữ dưỡng khí, trong thời gian ngắn rời khỏi nước biển, nhưng xâm nhập đất liền là không có khả năng. Hải dương mới là chiến trường ưu thế của bọn chúng.

Cho dù trước mặt thể, diện tích trồng trọt trên lục địa nước R không đủ cung cấp nhu cầu sinh hoạt bình thường của người dân, sau mặt thể, tuy rằng nhân khẩu giảm mạnh nhưng sản xuất lương thực cũng bị đình chỉ, cho nên những người may mắn còn tồn tại chỉ có thể hướng tới đại dương, mà những con thuyền đánh cá đã vô số lần nhiễm máu tươi, một khi ra khơi liền sẽ bị vô số oan hồn chưa ngủ yên vẫn kiên nhẫn ẩn núp quán lấy, va chạm, cắn xé, thẳng đến khi chìm vào lòng đại dương mới thôi.

Sau mặt thể, chỉ cần thuyền đánh cá rời bến, không một cái nào có thể an toàn trở lại, chính phủ nước R nhanh chóng nhận ra điều bất thường, thông qua nghiên cứu không ngừng phát hiện sinh vật biển biến dị, nhưng vẫn không tìm thấy biện pháp giải quyết, bọn họ bị nhốt chết trên mảnh đất quê hương mà họ luôn tự hào. Những người còn sống vẫn cần tiếp tục sống tiếp, bắt đực dĩ, chính phủ lấy ra thành quả nghiên cứu từ sau mặt thể tới nay, hướng mục tiêu đến cường quốc địch thủ truyền kiếp.

Lần hội đàm này kỳ thật chính là nước R muốn đổi thành quả nghiên cứu lấy một chút đất đai để sinh tồn của nước Z mà thôi, chỉ là không nghĩ tới sự báo thù của sinh vật biển đáng sợ như thế, tất cả nhân viên sau khi rời bến đều ly kỳ mất tích, cuối cùng con thuyền gia cố hàng tấn thép cứng cũng bị con cá mập trắng ánh mắt đỏ tươi cắn thủng. Cá mập lên thuyền như sói nhập bầy dê, trực tiếp báo thù..... Cuối cùng, thuyền hủy nhân vong, chẳng thể quay về.

Chính phủ nước R vẫn có thành quả nghiên cứu dự bị, có lẽ nó có thể tìm đến hi vọng sống sót cho nhân loại, nhưng những điều đó đều không phải thứ đoàn người nước Z đang trở về quan tâm.

56. Chương 56: Trận Đấu

Hành trình suốt đêm chạy trở về may mắn không xảy ra chuyện gì, khi xuống thuyền sắc trời đã sáng. Không nghỉ ngơi tại T thị, đoàn người trực tiếp khởi hành chạy thẳng về B thị. Vật phẩm nhiệm vụ được mang đi tiến hành nghiên cứu, “phần thưởng” cho đám người Đường Á phải qua một thời gian nữa mới có thể phê duyệt, hiện tại bọn họ có nửa tháng ngày nghỉ — nói là ngày nghỉ, kỳ thật chính là trong 15 ngày, cần cứ bao không phí ăn ở và một ít phí dụng khác mà thôi.

Vừa mới trải qua một phen gian khổ tìm được đường sống trong chỗ chết, Đường Á cũng hiểu được không nhất thiết phải tham gia ngay một nhiệm vụ giải quyết tang thi khác, không bằng thừa dịp này thả lỏng một chút. Khó có lúc Hình Bằng An cùng chung ý tưởng với cậu như lúc này, sau đó thông báo cho đội viên trong nhóm “Thả lỏng năm ngày, nhiệt tình tận hưởng đi” quyết định cũng được toàn phiếu thông qua. Đường Á không cảm giác gì, người duy nhất bất mãn đại khái chính là Đường Ngao vẫn lạnh mặt: Vốn là ngày nghỉ của riêng hắn với Á Á, hiện tại thêm nhiều người như vậy thì sao có thể cao hứng cơ chứ...

Công trình công cộng tầng thứ hai vẫn nguyên vẹn hoàn hảo, sân thể dục, phòng tập thể thao, bệnh viện..... Cái gì cần có đều có, cơ bản có thể thỏa mãn yêu cầu đã thấp đi rất nhiều của con người sau mặt thể. Sau khi biết trong vòng 15 ngày phần lớn thiết bị đều không thu phí của bọn họ, Hình Bằng An liền lấy lí do “Tăng cường hợp tác giữa các thành viên trong đội”, “Có thể phối hợp tốt hơn” quyết định tổ chức một “Cuộc so tài cầu lông” – ban đầu hắn muốn cử hành là “Đấu Tennis”, nhưng sự phổ biến của tennis lại kém xa cầu lông, rất nhiều đội viên tỏ vẻ sẽ không chơi, cuối cùng đành phải đổi thành cầu lông.

“Hắn sẽ không ai chưa bao giờ đánh cầu lông nhỉ?” Hình Bằng An thì thào tự hỏi.

“... Đường Ngao chưa chơi bao giờ.” Đường Á dạy Đường Ngao rất nhiều thứ, nhưng đều là sinh hoạt thông thường, như ăn cơm thì học cầm đũa, chống lạnh phải mặc quần áo, hiện tại cầm vợt mới nghĩ đến cậu chưa dạy Đường Ngao một trò giải trí nào. Đường Á không có đam mê nào, đời trước hay đời này cậu đều là

một trạch nam chính hiệu, trừ bỏ lên mạng cậu hình như không có hứng thú đặc biệt gì. Sau khi sống lại cậu lại vẫn tận sức nâng cao thực lực, tích lũy vốn sinh tồn trong mạng thể, mỗi ngày trừ bỏ luyện tập vô vị chờ đợi mạng thể đến thì không làm cái gì khác. Ngay cả sở thích cũng không có, dĩ nhiên cậu cũng không nghĩ đến phải dạy Đường Ngao cái gì, hơn nữa..... Đường Ngao cũng có chút đặc thù.

“Ách.....” Hình Bằng An vốn muốn phân Đường Á và Đường Ngao về hai đội khác nhau, tình huống tiểu đội này hẳn làm đội trưởng tự nhiên rõ ràng nhất: Đường Á khác hẳn, cậu thanh niên này luôn tự chủ, thậm chí có thể nói là sinh hoạt nghiêm cẩn, mang theo một thiếu niên như dã thú cao lớn, mỗi ngày khi làm nhiệm vụ giết tang thi đều là động tác lưu loát, không ướm ắt bần thủ khiến bọn họ cũng nghiêm túc hơn không ít. Tuy bình thường khuôn mặt thanh niên thoát nhìn thực nhu hòa, nhưng đội viên vẫn không dám đùa với cậu, đối với hai người vẫn khách sáo khi ở chung.

Nếu trước mạng thể, phương thức nhanh nhất tăng tình hữu nghị chính là cùng nhau ăn một bữa cơm, uống rượu, nhưng sau mạng thể lương thực khan hiếm, mỗi một phần ăn đều vô cùng quý giá, da mặt dày như Hình Bằng An cũng hiểu được vài loại lương khô hay cơm đơn giản bày trên bàn không thể nào đãi khách nổi, vì thế liền có hoạt động toàn đội hôm nay — cùng nhau vận động và mồ hôi cũng là một phương thức hữu hiệu tăng tình hữu nghị, bồi dưỡng cảm tình đấy nha!

Chỉ là không nghĩ tới Đường Ngao không biết chơi cầu lông..... Ai, trên địa cầu còn có người không biết đánh cầu lông sao? [] một khi đã thế, cũng chỉ đành như vậy.

“Tôi làm trọng tài, Đường Á với Đường Ngao một tổ, Tiểu Uy và Tam Tử một tổ.....”

Hai mươi bảy người, trừ mình làm trọng tài, còn lại hai mươi sáu cá nhân vừa vận phân thành mười ba tổ, hai cô gái lần lượt lập tổ với một đội viên nam, vừa vận có thể đánh đôi nam nữ.

Trước đây Đường Á cũng từng chơi, là cùng bạn học trên sân bóng tùy tiện đánh vài trận, cũng không thường xuyên luyện tập, kỹ thuật bình thường, chưa từng thử đánh đôi, đối với qui tắc phức tạp của một trận cầu lông cậu không biết gì cả, Đường Ngao thì càng mù tịt. May mắn đây chỉ là một cuộc thi chỉ để thả lỏng, Hình Bằng An không quan trọng qui tắc, mọi người cũng không phải vận động viên chuyên nghiệp, không nhất thiết quá mức qui củ khiến mọi người đều mệt. Đánh đôi sao, chỉ cần không ra ngoài, cầu không chết thì cứ tùy tiện đánh!

Toàn bộ sân tập trừ bọn họ thì không còn người nào, đội viên được phân thành tổ cũng mặc kệ trọng tài Hình Bằng An không có tác dụng gì này, trực tiếp tự tìm bãi bắt đầu hoạt động. Đánh cùng Đường Á, Đường Ngao chính là bộ đôi Tiểu Uy và Tam Tử, cũng không biết Hình Bằng An phân tổ có dụng ý gì, phân cho hai người Đường Á cặp đôi thủ như vậy — Kiều Uy [Tiểu Uy] và Đồng Xa Thần [Tam Tử], bọn họ là những người giỏi nhất trong đội. Mọi người nghĩ rằng: Chẳng lẽ đội trưởng chuẩn bị nhân cơ hội báo tư thù, muốn nhìn hai người họ xấu mặt?

Mặc kệ Hình Bằng An nghĩ thế nào, Đường Á và Đường Ngao thật là bêu xấu, hoặc càng chính xác hơn là Đường Ngao không thiếu “Xấu”— vợt bóng bàn vừa lấy tới tay, đến cầu cũng chưa chạm liền bị vị đại gia này bóp thành “I”. Nói là miễn phí cũng chỉ trong giới hạn được sử dụng, không bao gồm làm hỏng thiết bị, cuối cùng Đường Á bồi thường mười mấy điểm lại mua thêm 5 – 6 cây vợt về — vợt cầu lông không thể so với vợt tennis hay vợt bóng bàn, nó rất nhẹ, chiến đấu với tang thi không có chút lực sát thương nào, ra bên ngoài, tìm trong cửa hàng thiết bị thể thao thứ đồ vô dụng như vậy có cả đồng, trong căn cứ cũng bán vô cùng rẻ mạt, nhưng cho dù như vậy cũng rất ít người muốn phí điểm sinh hoạt mua chúng.

“Bại gia tử a.....” Đội trưởng keo kiệt lắm bẩm: “Bởi vì thiếu niên làm hỏng một cái vợt liền mua một đồng về... Đây quả thực tựa như trước mạng thể người chạy BMW không cẩn thận làm hỏng xe liền mua một đồng Ferrari, đặt trong gara dự bị.....” Hẳn cũng muốn làm tên bại gia tử a...

Đường Á không biết trong lòng người nào đó mình nghiêm nhiên thành “nhóc bại gia tử”, chỉ là Đường Ngao đối với cây vợt “tinh tế” này không khống chế được sức mạnh, khiến hắn đột nhiên phát hiện một phương pháp luyện tập rất tốt, đó chính là — đánh cầu lông! Môn cầu lông này, dùng lực nhẹ đánh không xa, dùng lực quá mạnh cũng không được. Thiếu niên hiện tại cầm nặng tựa nhẹ không có vấn đề, nhưng cầm nhẹ mà coi là nặng liền khó khăn. Đại khái giống tiểu thuyết võ hiệp đã từng nói: Ban đầu dùng kiếm bằng sắt, vài năm sau cầm nặng tựa nhẹ đổi thành dùng kiếm gỗ, vài năm sau cầm nhẹ tựa nặng, đến sau này dù chỉ là phi hoa lá cỏ cây đều có thể đả thương địch thủ.

Đường Ngao không rõ mấy người này lấy một miếng bọt biển cắm thêm lông chim nặng không nổi hai lạng đánh về phía hắn có ý nghĩa gì, một bộ phận khác của sinh vật khác — lông chim — bay qua lại trước mặt dã thú, lúc ẩn lúc hiện, nếu nó là vật sống, dã thú sẽ cho rằng đây là khiêu khích trắng trợn, sẽ cho một vuốt đập rớt nó, vật sạch lông nó, giáo dục nó làm một con chim biết khiêm tốn là như thế nào; nhưng cầu lông không phải vật sống, là bị người khống chế di động, cho nên — là hai tên loài người ngu xuẩn đối diện đang khiêu khích hắn?

Dã thú không hứng thú với đám người có vẻ bình thản ở chung một thời gian với hắn nay lại khiêu khích hắn, đối với hắn mà nói, đừng nói một tháng, dù hơn ngàn vạn năm, con người chung quanh cũng chỉ là quen thuộc một chút hoặc người xa lạ mà thôi. Dã thú tuổi càng lớn kháng cự với bên ngoài lại càng mạnh, chúng nó rất khó chấp nhận sinh vật khác, trong đó đương nhiên bao gồm con người, hơn nữa hung thủ sát khí đầy người như hắn còn hơn thế. Đường Á tiến vào thế giới của hắn khi hắn mới ấu niên, dù là với Đường Á hay là Đường Ngao, đây đều là một loại may mắn.

Xé nát hai người kia, ờm, có lẽ bởi vì Á Á ở đây hắn trước chỉ đánh bọn họ như tử thi, sau đó ban đêm không người chú ý..... Tại thời điểm dã thú đầy não đều là ý tưởng tàn nhẫn máu me, mùi vị quen thuộc lại gần khiến hắn chú ý, vừa quay đầu liền thấy Đường Á mang một cái vợt mới tinh đến gần hắn, sau đó chiếc vợt bị nhét vào tay hắn.

“Đánh đi, cố gắng khống chế sức mạnh đừng làm hỏng vợt hay cầu đấy.” Cậu khẽ cười cười, bộ dáng thả lỏng. Làn da cậu trắng nõn, ánh nắng rọi qua cửa sổ sát đất chiếu xạ vào khuôn mặt không chút tí vết, không kinh diễm tuấn mỹ đến mức vừa thấy liền khiến người ta ấn tượng khắc sâu, nhưng nhu hòa, kiên nghị, hào quang độc nhất của thanh niên phát ra không thua gì ánh dương chói mắt.

“Đánh thắng, buổi tối sẽ có thưởng đó nha ~” Cậu nói thường dĩ nhiên là một bữa ăn cực kì phong phú. Có điều dã thú nghĩ đến một phương hướng khác hoàn toàn không thể tưởng được, khí thế toàn bộ khai hỏa, trong lòng hưng phấn ngao ngao kêu gào muốn đấu võ, sau đó là một tiếng “rắc” thanh thúy — chiếc vợt mới cầm đến tay đã bị bóp gãy.

Đường Á: “.....”

Lại đã đổi vợt, mọi người vào vị trí trên sân bóng, trận đấu rút cục chính thức bắt đầu.

Đường Á và Đường Ngao tuy rằng chiến đấu ăn ý, nhưng đánh cầu lông lại là tay mơ, một chút tiêu chuẩn cũng không có, ngay từ đầu hiển nhiên không so được với Kiều Uy, Đồng Xa Thần kỹ thuật vốn không tồi. Nhưng sau khi sống lại, đầu tiên là tẩy tủy, sau lại tu luyện Bích Thủy tâm quyết, nay thể chất Đường Á so với thân thể kém cỏi chạy 1000m cũng không đạt tiêu chuẩn trước đây, nói là một trời một vực cũng không đủ. Thể lực cậu tốt, nhảy được rất cao, năng lực cân bằng lại tốt, nhanh tay lẹ mắt, kĩ năng đánh cầu tiến bộ thần tốc.

Đồng thời, Đường Ngao ban đầu không khống chế tốt sức mạnh – đối với kẻ vẫn dùng sức mạnh đánh võ đầu tang thì mà nói, nhẹ nhàng cẩn thận đối đãi chỉ có một mình Á Á mà thôi, bóp hỏng cái khác thì quan hệ gì tới hắn — lại hủy hai cái vợt, nhưng hắn còn đang trong giai đoạn trưởng thành, năng lực học tập rất nhanh, không bao lâu liền khống chế được sức mạnh, phối hợp cùng Đường Á ăn ý không có chỗ hở: đáng người Đường Á tương đối tinh tế đứng ở gần lưới, Đường Ngao thân hình cao lớn thì đứng sau. Kỳ thật sau khi quen thuộc, nếu xuất toàn lực, một mình Đường Á có thể đánh bại hai người Kiều Uy và Đồng Xa Thần, nhưng cậu còn muốn nhân cơ hội này huấn luyện Đường Ngao năng lực khống chế liên cố ý bỏ qua rất nhiều cầu, đây cũng là nguyên nhân lớn nhất khiến hai người Đường Á liên tục thua mấy trận.

“Hô ~ biến thái quá ~” Kiều Uy mồ hôi ướt đầm ngồi bệt dưới đất, nhận thua không đánh, cùng hắn than thở trên đất là Đồng Xa Thần mệt đến sắp thở không nổi, gật gật đầu đồng tình, cầm bình nước uống ừng ực. Bọn họ đánh cùng Đường Á, Đường Ngao, mắt thấy hai người kia nhanh chóng trưởng thành, thật sự là — rất đả kích tự tin! Đáng lẽ không nên cho hai người đó đi ra đả kích người! Không nói năng lực phản ứng cực nhanh cùng lực khống chế chuẩn xác, đến thể lực cũng thực “Biến thái”: bọn họ một nằm sắp xuống, cánh tay đều nâng không nổi, hai người kia thế mà còn đối sân tiếp tục đánh đơn!

Lúc này đã qua hơn hai giờ, những người khác đánh đánh dừng dừng cũng đều mệt mỏi, liền tụ cùng một chỗ xem Đường Á đấu với Đường Ngao.

“Ai, đội trưởng, anh đoán bọn họ hai người đánh nhau ai sẽ thắng?”

“Đường Á!” Trăm miệng một lời. Nếu bàn về sức mạnh và sức bật, không thể nghi ngờ Đường Ngao ưu tú nhất, nhưng năng lực khống chế vẫn là Đường Á tốt hơn, hay có thể nói, Đường Ngao hẳn là tướng quân lấy một địch vạn quân trên chiến trường, Đường Á lại là thích khách một kích trí mạng.

Trên mảnh sân nhỏ tự nhiên chính là thiên hạ của Đường Á, cơ hồ cầu lông không ngừng quay tít trong không trung là một bộ phận thân thể cậu, muốn đi đâu liền bay tới đó, quỹ tích bay trên không cũng quỹ dị khó dò: Có thể đi theo chữ Z, cũng có thể đi theo hình chữ M, dù là thiếu niên có năng lực ứng biến không thua Đường Á với trực giác dã thú cường đại cũng bị đường bay xảo quyệt của cầu xoay quanh — tuy nhiên, hẳn rất thích cảm giác đó.

57. Chương 57: Ngắm Bản

Nhẹ nhàng vui vẻ vận động một hồi quả thực khiến mọi người thoải mái không ít, có điều nay không thể so với xưa, thật sự dùng mười lăm ngày đều “Nghỉ phép” không khỏi quá mức xa xỉ lãng phí, cho nên chỉ nghỉ ngơi hồi phục năm ngày, tiểu đội ‘ánh mặt trời’ lại bắt đầu đi làm nhiệm vụ.

Hình Bảng An lần này nhận nhiệm vụ là thanh lý một xưởng chế biến thực phẩm. Theo tiết trời ẩm lại, những mảnh đất khôi phục sạch sẽ cũng có thể gieo trồng, chỉ là B thị có nhiều người như vậy, diện tích trồng trọt thật sự không có bao nhiêu, cho nên chính phủ tuyên bố công tác mới là khai khẩn đất hoang, khôi phục trồng trọt, người có kinh nghiệm làm ruộng được ưu tiên trúng tuyển, thậm chí có thể quản lý. Thời điểm những người này khai hoang sẽ có Hunter hoặc quân đội ở một bên bảo vệ, là công việc hạng nhất tuy có chút tổn sức nhưng tương đối an toàn, rất thích hợp với người dân tầng thứ nhất.

Sau khi khai khẩn, lương thực có thể tăng thêm rất nhiều, mà công việc sau khi thu hoạch lương thực thì cần rất nhiều nhà xưởng chế biến. Những nhà xưởng này thường đặt tại ngoại ô tương đối xa xôi, lúc trước đốt thành phố không bị lan đến. Bởi vì qui mô tương đối nhỏ nên lấy hình thức nhiệm vụ cho các đoàn đội Hunter làm. Nhiệm vụ này muốn hoàn thành phải xong ba phần: Một, tìm một xưởng chế biến thực phẩm; hai, thanh lý sạch sẽ; ba, khi giao nộp nhiệm vụ phải nói rõ vị trí nhà xưởng, mặt trên kiểm nghiệm nếu không có sai sót mới phát điểm.

Vì thế trong căn cứ, một phần bản đồ có thể bán với giá trên trời. Mà Đường Á lảng lạng cảm ra bản đồ mới tinh, trong mắt mọi người trong đội quả thực có thể so sánh với Đô-rê-mon, là đáng yêu như thế! Đường Á lấy ra là bản đồ B thị chi tiết, chi tiết từ nội thành đến ngoại ô, từ dấu hiệu đến kiến trúc đều ghi rõ. Mà kiến trúc ở vùng ngoại ô rất thưa thớt, vài cái nhà xưởng ít ỏi đương nhiên được đánh dấu rõ ràng.

Mọi người tụ tập một chỗ nghiên cứu một hồi, cuối cùng quyết định mục tiêu là nhà xưởng cỡ trung cách B thị gần 300 km, khoảng cách gần hơn phân nửa đã bị người khác ra tay trước, nếu thử một chuyến mất công vô ích còn lãng phí thời gian không bằng trực tiếp vất vả chạy xa một chút, hơn nữa, 300 km, buổi sáng xuất phát, một ngày vừa đủ cả đi cả về, hơn nữa địa phương hoang vu hẳn sẽ không có quá nhiều tang thi, cho nên nguy cơ gặp nguy hiểm là rất thấp.

Xác định xong kế hoạch, chuẩn bị hoàn tất, tiểu đội ‘ánh mặt trời’ xuất phát vào sáng sớm thứ sáu. Sau khi bọn họ xuất phát vài phút, hơn mười xe việt dã tạo thành đoàn xe cũng ra khỏi căn cứ, phương hướng nghiêm nhiên cũng giống tiểu đội ‘ánh mặt trời’, chỉ là vẫn giữ khoảng cách xa xa, không xuất hiện trong tầm kính chiếu hậu của đoàn xe phía trước.

“Đại ca, là tiểu đội này sao?” Trên chiếc xe cầm đầu, một ánh mắt nhìn điểm đỏ biểu hiện ổn định trong tay lên tiếng hỏi.

“Tiểu đội mấy chục người, mày mắt mù sao mà còn hỏi?” Được xưng đại ca là một người đàn ông đầu trọc, chỉ mặc một cái áo lót, lộ ra cơ bắp cuộn cuộn ướt đẫm mồ hôi, càng khiến hình xăm đầu sói trên đó thêm dữ tợn. Trời nóng lên, tâm tình gã luôn bức bối bức bối, MD, thuốc lá cũng không có. Nếu là trước đây không phải loại hơn một ngàn yên gã sẽ không hút, ai biết ông trời khốn nạn làm trò quỷ gì? Tạo ra nhiều quái vật ăn thịt người như vậy...

Sáng tối đan xen, nơi có ánh sáng thì cũng có bóng tối, trước đây gã đầu trọc cũng là một kẻ tồn tại trong bóng đêm ấy, nói thẳng ra thì gã vốn là xã hội đen, gã đã sớm quăng ra sau đầu cái tên Văn Trâu Trâu, nhắc tới gã là phải nhắc đến danh hiệu “Dã lang”, cũng là tay anh chị nổi danh S thị. Nhưng mặt thể đến khiến con người trở tay không kịp, gã không rõ cho nên liền mất đi rất nhiều anh em, nhân khẩu ở S thị cực kỳ đông đúc, chính phủ lại không đủ lực lượng vũ trang để khống chế tình hình, trong tình huống hỗn loạn Dã Lang không thể không mang theo các anh em bỏ địa bàn chạy đến thủ đô nước Z – B thị để kiếm ăn.

Khi trật tự đã trở nên hỗn loạn, pháp luật không thể gò ép con người, sức mạnh liền đại biểu cho tất cả, nắm đầm càng lớn càng có tiếng nói, mà quân đội quốc gia có lực lượng vũ trang mạnh nhất không thể nghi ngờ chính là nắm đầm cứng rắn nhất. Không thể như trước đây mua xỏ số còn phải mang theo giấy căn cước để kiểm tra kỹ như vậy, bây giờ khi mặt thể nảy sinh, thể chứng minh được làm mới là cơ hội tẩy trắng tuyệt vời nhất cho xã hội đen hoặc tội phạm như Dã Lang. Trước đây Dã Lang chính là từ tầng dưới chót từng bước một trèo lên, tự nhiên hiểu được đạo lý cơ được dẫn được, gã mang theo anh em tạo thành một đoàn đội sớm nhất, vốn tổn thất chỉ còn hơn trăm người rất nhanh bị gã mở rộng đến hơn 200 người. Tên đội liền dùng ngoại hiệu của gã, gọi là “Dã lang”, rất nhanh liền trở thành một trong những đoàn đội nổi danh nhất.

“Mục tiêu của chúng ta chỉ có một người, không cần đấu với mấy chục người kia, mau chóng giải quyết là tốt nhất, cho nên thừa dịp bọn họ chia ra hành động thì ra tay. Chỉ là tư liệu nói có thiếu niên cao lớn đường như hay đi theo cậu ta, hơn nữa thân thủ không tồi, không bằng cùng nhau giải quyết luôn đề phòng hậu hoạn.” Người nói là Đào Lịch, quen biết đã lâu với Dã Lang, lúc Dã Lang vẫn là trùm xã hội đen tại S thị, hắn đã làm quân sư trong bang Dã Lang, hắn và Dã Lang một văn một võ dẫn dắt bang hội rất thuần thực, sau mặt thể tự nhiên cũng giữ nguyên như cũ.

“Đều nghe lời mày.” Dã Lang tuyệt đối tín nhiệm Đào Lịch, đối với đề nghị của hắn không có ý kiến.

“Đại ca, anh nói xem, con *** kia bảo chúng ta giết người này không phải bồ của nó chứ?” Đàn em lái xe *** loạn cười nói, bị Dã Lang đập một phát vào đầu mắng: “Lái xe đi, nhóc thôi! Người ta là con dâu sư trưởng đấy.”

Đàn em thông minh nói tiếp: “Không phải đã không còn ‘chồng’ rồi sao ~”

Lúc này là Đào Lịch cầm văn kiện trong tay đánh vào đầu tên đàn em, nói: “Mặc kệ bọn họ có thù oán gì, chỉ cần xong việc con đàn bà kia đưa thứ chúng ta muốn là được. Mày muốn đàn bà thì về căn cứ tự mình giải quyết đi.”

Tầng thứ nhất có rất nhiều cô gái bởi vì đủ loại nguyên nhân mà làm loại việc này, chỉ là rất bí mật, ví dụ như dán giấy đỏ trước cửa. Nhân viên quản lý cũng biết sơ sơ, nhưng thấy mấy cô kín đáo ít tiếng cũng mắt nhắm mắt mở cho qua. Cho vài người tinh lực dư thừa một con đường phát tiết thôi, dù sao cũng tốt hơn để họ làm loạn căn cứ, hơn nữa bọn họ lại không thể bắt buộc mọi người đều đi giết tang thi, đây chỉ là một phương thức sinh tồn do họ chọn mà thôi.

“Tối rồi.” Tiếng động cơ hấp dẫn không ít tang thi, đoàn người Đường Á lấy vũ khí, khóa xe, bắt đầu thanh lý, mọi người đầu tiên là hành động tập thể giải quyết mấy trăm tang thi nghe tiếng tụ tập đến, sau đó ba người một tổ diệt sạch triệt để tang thi trong nhà xưởng.

Những tang thi này cơ bản sau mặt thể liền bị khóa trong phòng, phần lớn hai mắt đỏ thẫm, cơ thể như da bọc xương có thể so sánh với xác ướp, cửa vừa mở đều trở nên điên cuồng, lao đến hệt như ruồi bọ, so với nhóm tang thi đầu tiên sau khi tuyết tan còn đáng sợ, khó giết hơn.

“Khốn khiếp! Nhà xưởng này trước đây nhất định rất thất đức!” Vất vả giết hết toàn bộ tang thi từ trong phòng dùng mảnh lao ra, đám đội viên oán giận.

“Đúng, một căn phòng nhỏ thế mà lại có nhiều công nhân như vậy!”

“Gian thương lòng dạ nhỏ nhen a!”

“Còn 8 phòng.” Đường Á vùng gậy sắt, vẩy hết máu bắn trên đó. Giết đông xác ướp này tựa như chẻ củi, dùng mã tấu chém quá lãng phí. Chỉ cần có thể tránh rằng nanh móng vuốt đối phương, dùng gậy sắt đập vào khớp xương một phát có thể khiến chúng nó mất đi năng lực hành động.

...Liên quan nhỏ! Mọi người yên lặng trầm nghĩ.

Xa xa trên nhà cao tầng, Dã Lang buông kính viễn vọng, hồi tay bắn tia bên người: “Thế nào?”

“Không thành vấn đề.” Tay bắn tia này là đàn em tâm phúc Dã Lang thích nhất, cũng là nguyên nhân khiến Dã Lang không chút nghi ngờ khả năng hoàn thành việc cô ta yêu cầu. Súng trong tay hẳn tuy rằng không nhiều, không thể dễ dàng dùng thứ đồ tiêu hao này, nhưng một viên đạn đổi một đồng vacxin phòng bệnh, rất đáng giá.

“Nhưng bọn chúng vẫn hành động tập thể, mục tiêu không rời nhóm.”

“Mẹ nó, chú ý nhiều như vậy làm gì? Nó có thể né đạn sao? Lại nhìn không tới chúng ta, trực tiếp bắn chết!” Đám Đào Lịch còn đang chờ dưới lầu, Dã Lang hiển nhiên không muốn lãng phí quá nhiều thời gian cho một con kiến nhỏ bé.

“Làm sao?” Chiến đấu rất lâu, trong lúc nghỉ ngơi Đường Á thấy Đường Ngao đột nhiên nhìn về một hướng nên hỏi.

“Chú!” Viên đạn xé gió mà đến, thanh âm bén nhọn — con người trải qua rèn luyện có thể tránh đạn không?

Từng có người thảo luận vấn đề này nhưng không có kết luận, hiện tại tự mình trải qua Đường Á có thể nói cho bọn họ — không được! Tốc độ cảm ứng thị giác của con người xấp xỉ vận tốc ánh sáng, tốc độ cảm ứng thính lực còn nhanh hơn, nhưng dù là Đường Á đã trải qua tẩy tủy cũng không thể di động với vận tốc âm thanh, mà viên đạn sau khi bắn ra cũng nhanh hơn tốc độ âm thanh đến hơn hai lần!

Mắt nhìn viên đạn không ngừng phóng đại phẳng phát như phim quay chậm, mỗi một đường nét Đường Á đều thấy rõ ràng, nhưng tốc độ thân thể lại không đạt được, không thể né tránh — một bàn tay đột nhiên xuất hiện trước mắt Đường Á, đồng thời thân thể cậu bị kéo vào vòng ôm cứng rắn cực nóng, cách lớp quần áo mỏng manh cậu có thể cảm nhận rõ ràng được cơ bắp mạnh mẽ lại rắn chắc.

Không đợi cậu ngẩng đầu lên, Đường Ngao không thèm mở tay mà trực tiếp đem viên đạn trong lòng bàn tay ném về một hướng.

“Sao vậy?” Đám người Hình Bằng An không nhìn thấy viên đạn, chỉ nhìn thấy Đường Ngao đột nhiên kéo Đường Á vào trong lòng đồng thời vươn một tay lên, giống như bắt lấy cái gì, nhưng đảo mắt liền ném ra.

“Ong mật.” Thiếu niên cao lớn phun ra hai chữ, thanh niên đã có thể phản ứng lại được cảm lòng bàn tay thiếu niên kiểm tra, phát hiện trừ một vết ửng đỏ lõm xuống cũng không có vết thương gì lớn.

“Không bị chích chứ?” Những người khác quan tâm hỏi.

“..... Không.”

“Có ong mật vậy gần đây có tổ ong à?” Một đội viên hưng phấn nói.

“Đúng vậy, nói không chừng còn từng chạm đến tang thi đấy, mấy người còn muốn ăn sao?”

“Không, không thể nào.....” Ghê tởm như vậy còn ai muốn tìm kiếm chứ.

“Đường Ngao! Đường Ngao! Bình tĩnh! Tôi không sao!” Cậu có chút khó khăn dịch chân muốn ôm lấy thiếu niên, xoay người bị thiếu niên một tay ôm lấy. Cậu có thể cảm thấy phần nộ cùng sát ý trong cơ thể thiếu niên không ngừng dâng lên, Đường Á đối với việc có người muốn giết mình nghĩ mà sợ, nhưng càng nhiều là lo lắng thiếu niên sắp không khống chế được cảm xúc. Cậu không ngừng nói chuyện bên tai thiếu niên, rốt cục khiến Đường Ngao cúi đầu, hai mắt đỏ ngầu hồi phục một chút tỉnh táo.

Dã thú hiện tại trầm nghĩ xé nát kẻ dám có ý sát hại Á Á — người hẳn trân trọng nhất, một cọng tóc cũng không dám động, nhưng hẳn không dám lập tức rời đi, hẳn cũng không dám tưởng tượng, nếu vừa rồi mình cách Á Á xa một chút hoặc là không ở bên người Á Á.....

“Không có việc gì. Không có việc gì. Đường Ngao.” Thanh âm trong vắt như suối kéo lại một tia lí trí cuối cùng của thiếu niên, “Ngao ô” Thiếu niên cọ cọ cằm cổ trắng nõn của thanh niên, giống như cạo cổ của một con thiên nga xinh đẹp.

Tuy một màn này thực đẹp mắt... nhưng tiểu đội ‘ánh mặt trời’ đều có thể khẳng định một sự kiện: Mặc kệ Đường Á hay Đường Ngao là quan hệ gì, họ đều ràng buộc nhau rất chặt..... Nhưng dù là đồng tính luyến ái thì sao? Bây giờ là mặt thế, ngày mai có thể sống sót hay không cũng không biết, sao còn quan tâm ánh mắt người ngoài hay dư luận xã hội? Nhưng mà..... Về sau vẫn là không nên quá thân thiết với Đường Á thì hơn, cuối cùng bọn họ cũng có chút hiểu nguyên nhân dục vọng độc chiếm bá đạo của thiếu niên cùng cảm giác lạnh sống lưng kia là vì sao.

Xa xa, trên nhà cao tầng, viên đạn bắn xong Dã Lang liền tưởng rằng kết quả đã định, nhưng tay bắn tia vẫn phủ phục trên mặt đất chưa đứng dậy, hắn nhìn vào cảnh tượng qua ống nhắm, khuôn mặt luôn trầm ổn lần đầu xuất hiện vết rách không thể tin được, nhưng không đợi hắn mở miệng, viên đạn không ngừng phóng đại trước mắt là cảnh tượng cuối cùng hắn nhìn đến.

“Phập!”

“Sao còn chưa đứng lên? Mày còn nằm đó làm chó gì?” Dã Lang xoay người đi vài bước còn chưa thấy đàn em đứng dậy sửa sang lại súng ống đuổi theo, ngược lại nghe được một tiếng động đành phải xoay người hỏi. Quay người lại liền nhìn thấy cảnh một con mắt tên đàn em thủng một lỗ, một tay ôm súng nằm trong vũng máu. Con mắt bị đạn bắn trúng chính là mắt nhìn lỗ ngấm.

58. Chương 58: Diệt Đoàn

Nơi viên đạn bay qua, không khí bị phá vỡ lưu lại chấn động, phương hướng đạn bắn đến thoang thoang mùi máu tươi..... Đường Ngao nhìn đến hướng đó, ánh mắt thâm thúy như sao trời biến ảo xuyên qua không gian, chặt chẽ khóa lại bóng người trên sân thượng xa xa cũng đang nhìn chăm chăm mình, dã thú nhếch miệng nở nụ cười, lộ ra răng nanh trắng tinh dưới ánh mặt trời khê loang loáng — đó là nụ cười khát máu.

Trên nhà cao tầng, Dã Lang buông kính viễn vọng, gã không ngừng run rẩy không khống chế được, là vì chạm phải ánh mắt dã thú nên dựng hết tóc gáy, cũng là bởi tính khí của loài sói bị khơi mào cho nên không khỏi hưng phấn.

“Đại ca!”

“Dem thằng ngốc kia chôn đi..... Cục nợ này, không thể bỏ qua đơn giản như vậy!”

“Rắc!” Kính viễn vọng cầm trong tay bị bóp thành mảnh nhỏ, Dã Lang thể nào cũng không ngờ tới một giao dịch mà gã nghĩ dễ như trở bàn tay lại khiến gã mất đi một người anh em quan trọng như thế, nghĩ đến lúc trước con đàn bà kia tìm đến bọn gã với tư thái cao cao tại thượng, nắm tay Dã Lang nở gân xanh: Lúc trước tư liệu cung cấp cô ta nói thanh niên là người thường, tiểu đội ‘ánh mặt trời’ cũng chỉ là một đoàn đội hạng ba yếu kém, cô ta không nói những người này có súng! Điều này khác điều kiện giao dịch được bàn lúc trước!

“Mày, cảm giác con *** kia bộ dạng cũng không tệ lắm phải không?”

“Đại ca?” Tên đàn em lái xe mừng rỡ như điên.

“Mang vài anh em đi nói chuyện với cô ta, tình huống có biến, chúng ta đã tổn thất rất nhiều, bảo cô ta giao trước một phần vắc-xin, nếu không giao... Bọn mày muốn chơi thế nào thì chơi, chơi xong nhớ xử lý sạch sẽ.”

“Tuân mệnh đại ca!”

Đúng vậy, Dã Lang tưởng rằng đoàn đội của cậu có súng ống, hơn nữa ít nhất có một khẩu súng ngấm. Không có súng? Chơi nhau à?! Chẳng lẽ viên đạn kia bị người ném trở về? Cũng không phải lựu đạn! Dù là lựu đạn cũng không ném xa được như vậy! Dã Lang không tận mắt nhìn thấy, cho nên đại khái vĩnh viễn sẽ không biết cảnh tượng tay bắn tia ngốc kia nhìn thấy trước khi chết, tuy cảnh tượng này khiến người ta khó mà tin được — một thiếu niên chỉ dựa vào tay không liền ngăn trở đầu đạn đồng thời ném viên đạn trở về giết địch.

Lúc này không chỉ Đường Á, ngay cả đội của cậu ta cũng là mục tiêu hắn muốn giết! Mà con *** không cung cấp đủ thông tin còn làm hắn tổn thất một đàn em quan trọng Không cho cô ả biết tay, cô ả lại cho rằng gã là kẻ mở viện dưỡng lão!

.....

Nhiệm vụ thuận lợi hoàn thành, trừ bỏ giữa chừng xuất hiện một chút nhạc đệm nho nhỏ, hôm nay và trước kia tựa hồ cũng không có gì khác biệt. Trên đường về Đường Ngao vẫn nắm chặt tay cậu, không nói lời nào, hần bình thường vẫn trầm mặc, mọi người cũng không ý thức được điều gì khác lạ. Chỉ có Đường Á ngồi kế bên thiếu niên cảm thấy rõ ràng thân thể căng cứng, tựa như núi lửa đang sẵn sàng bùng nổ bất cứ lúc nào.

Vậy nên sau khi trở lại căn cứ, không cùng đội viên đi giao nhiệm vụ, Đường Ngao liền trực tiếp lôi Đường Á trở về phòng khóa cửa, sau đó vào không gian.

“Đường Ngao?”

“..... Á Á.” Tiếng nói thiếu niên khàn khàn mà nguy hiểm, hai tròng mắt đen thuần nhiễm sắc màu mù mịt của đất trời, tựa như mặt biển cuộn cuộn đang nổi lên sóng lớn, ở trước mặt Đường Á lại có một phen khí thế hào hùng tốt đẹp.

“Ừ?”

“..... Á Á !” Cậu nhất định không được gặp chuyện không may! Tất cả những kẻ muốn hại cậu, một người tôi cũng sẽ không bỏ qua!

Vòng tay thiếu niên ấm nóng trước sau như một, Đường Á lại cảm thấy chút nặng nề, không biết phải làm thế nào mới có thể trấn an sự khẩn trương của thiếu niên. Đối với việc cậu thiếu chút nữa bị bắn chết cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, nhưng thấy cảm xúc thiếu niên còn cường liệt gấp trăm lần mình, Đường Á ngược lại áp chế khỉng hoảng trong lòng, loại trạng thái khẩn trương tùy thời sẽ bùng nổ đã thương người của thiếu niên lúc này rất nguy hiểm, cậu không để tâm chuyện thiếu niên giết người, nhưng lo lắng không khống chế được lại tự làm mình bị thương.

“Á Á, cậu, ở đây, không, đi ra ngoài.”

“Cậu muốn giải quyết một mình? Không được, tôi sẽ cùng đi.” Bọn họ có cả súng bắn tỉa, ai biết còn có vũ khí nguy hiểm gì khác nữa không. Cậu không biết Đường Ngao mạnh đến đâu, nhưng hiểu đạo lý kiến nhiều cần chết voi, hơn nữa hiện tại trừ việc biết đối phương muốn giết mình, đối với tình huống kẻ địch cậu hoàn toàn không biết gì cả, rõ ràng bọn họ bị vây trong hoàn cảnh xấu.

“Tin tưởng, tôi. Á Á.”

“.....” Cậu khẽ mím môi, thiếu niên cao lớn cũng quật cường nhìn cậu. Hần đi theo cậu, trò giỏi hơn thầy không chỉ là thân thủ, còn có tình cách càng cố chấp hơn, mỗi khi xuất hiện sự tình nguy hiểm cho Đường Á, thiếu niên vốn luôn nghe lời cậu liền sẽ trở nên dị thường kiên trì cố chấp.

“Có thể cam đoan chính mình sẽ không bị thương, an toàn trở về được không?” Cuối cùng nhượng bộ vẫn là cậu, Đường Á lần đầu tiên cảm giác: Cậu thật sự đã chiều hư hần rồi.....

“Tôi. Cam đoan.” Giống như nhiệt độ cơ thể, cái hôn trên trán cũng cực nóng, trang nghiêm trịnh trọng phảng phất như một lời thề.

“Tôi trong không gian ba ngày, nếu cậu không trở lại tôi sẽ đi tìm cậu.” Ba ngày của thời gian bên ngoài là 72 giờ, hiện tại di động hiển thị là buổi tối 5 giờ 48 phút, cho nên trong không gian cậu đợi lâu nhất cũng sáng đến rạng sáng.

“Tôi. Sẽ. Trở về.” Chờ tôi.

Đường Á đưa Đường Ngao ra khỏi không gian.

Không thể lãng phí thời gian..... Khi Đường Á nghĩ vậy mới phát hiện thời gian qua thật lâu, mình ngồi yên vài giờ cái gì cũng không nghĩ. Cậu có chút ngầy ngốc đứng đây, muốn thừa dịp này sửa sang không gian một chút lại phát hiện trong không gian tất cả đều quy hoạch gọn gàng ngăn nắp, đây đều do cậu và Đường Ngao dọn từng thứ một. Nhìn đến một góc bị xem như kho hàng tràn đầy lương thực, Đường Á nghĩ: Không bằng nấu cơm đi... Cơm lần trước làm hình như sắp hết, lại làm thêm một ít vậy.

Từ trong túi lấy ra bột mì, cậu bắt đầu hòa bột, động tác đã làm qua không biết bao nhiêu lần, ký ức đã muốn khắc sâu vào thân thể, tuy cậu chẳng nghĩ cái gì nhưng vẫn làm ra giống y như trước. Trộn xong bột,

giờ làm gì? Đúng rồi, thịt muối lần trước còn rất nhiều, làm bánh thịt muối đi..... Đường Ngao thích ăn món này nhất.

Lần đầu tiên Đường Á cảm nhận được hiệu suất làm việc của mình rất cao, làm xong hơn mười chồng bánh lớn chỉ dùng ba giờ, nếu không phải bếp lửa không thể nhanh hơn cậu hẳn còn có thể làm nhiều hơn một ít. Lại làm thêm món khác: gà hầm khoai tây, bò kho, thịt hầm, sườn xào chua ngọt... Đường Á vừa nghĩ, trên tay động tác nhanh hơn, đến khi đồ ăn làm xong nhồi đầy tủ âm tường mới đột nhiên phát hiện: Cậu theo bản năng nghĩ đến đều là những món Đường Ngao thích.

Trước khi sống lại Đường Á chỉ có một mình, làm cơm cũng chỉ cho một mình cậu, mua bàn chải dép lê cho một người là đủ, có đôi khi bạn học nhờ mua giúp gì đó thường xuyên là mua cho mình rồi nhưng cho bạn lại quên, có người nói cậu ích kỷ, có người nói cậu coi thường lời người khác... Nhưng bây giờ, có một thiếu niên, trong tiềm thức của cậu, đã đặt hẳn ở phía trước mình. Là bắt đầu từ khi nào? Thiếu niên này đã trở nên quan trọng với cậu như vậy, thậm chí so với chính mình còn quan trọng hơn.....

Bọn họ không có quan hệ huyết thống, không có ràng buộc hứa hẹn, bọn họ chỉ là đồng hành trong mặt thể, ôm lấy nhau chia sẻ ấm áp, nhưng ràng buộc giữa hai người còn vững chắc hơn cả lời thề huyết thống, như vậy, ràng buộc vô hình đó — là cái gì?

Thời điểm Đường Á trong không gian, Đường Ngao đã mở cửa đi ra ngoài, lại từ bên ngoài dùng chìa khóa khóa trái cửa, trong phòng khách không có ai, hẳn mọi người đi cùng Hình Bằng An trả nhiệm vụ chưa về. Chìa khóa cất vào túi tiền, Đường Ngao đi đến ban công, thân thể cao lớn trong ánh nắng đầu hạ dần dần mờ nhạt thẳng đến hoàn toàn biến mất. Giống như đột nhiên nổi một trận gió lớn, tấm rèm xanh nhạt bị gió lay thôi lay động, khiến cho vô số tro bụi bay múa trong không khí bị ảnh hưởng, mỗi khi tro bụi bay lên đều phát sinh biến hóa không ngừng.

Xa xa một nửa đội Dã Lang đã chạy về căn cứ trước chuẩn bị cùng người phụ nữ kia “bàn bạc” lại giao dịch, Dã Lang mang một nửa đoàn còn lại vừa giết tang thi vừa đuổi trở về, bọn họ gặp một bầy tang thi lớn mấy trăm con, thắng bại hiển nhiên không thể nghi ngờ, khắp nơi là thi thể không nguyên vẹn của tang thi, Dã Lang trở lại trên xe uống nước khoáng, xem đàn em sửa sang lại chiến trường: đào nguyên châu, đem thi thể tang thi chất một chỗ chuẩn bị thiêu hết.

“...Lão Ngô, mày cảm thấy không... Số người, hình như thiếu...” Một trận gió thổi qua bên người đang nói chuyện, cũng rất khó để người ta cảm giác mát mẻ, chỉ thấy trong lòng chợt lạnh, hẳn nhìn lại, nháy mắt hai mắt mở to, kia lặng yên không một tiếng động ngã vào vũng máu không phải lão Ngô thì là ai, là cái gì khiến anh ta đột nhiên chết? Hoảng sợ tập kích nội tâm hẳn, hẳn quay đầu nhìn không được hô to: “Đại.....”

Chỉ phát ra một âm, một vệt đỏ đột nhiên xuất hiện trên cổ hẳn, bờ môi của hẳn run run, cuối cùng không phát ra bất cứ thanh âm nào, ngã xuống đồng thi thể tang thi.

Tình cảnh này cũng xuất hiện tại nơi khác, đợi đến khi Dã Lang ngồi trong xe phát hiện phía sau quá mức im lặng, từ kính chiếu hậu không thấy một ai đứng thẳng, máu tươi chảy ra đã nhiễm đỏ đồng thi thể tang thi — mà tất cả, chỉ xảy ra trong ngắn ngủi vài giây.

“!”

Dã Lang muốn kêu, muốn chửi ầm lên, muốn rút ra súng lục, khóe mắt gã mở to muốn nhìn rõ hình dáng kẻ thù, nhưng trừ bỏ một trận gió nhẹ, cái gì gã cũng không nhìn thấy, ngón tay gã giật giật, cuối cùng vẫn là vô lực buông xuống, bóng tối bao trùm — động mạch chủ nháy mắt bị cắt, máu tươi nóng hổi phun ra như suối, thậm chí nhiễm đỏ toàn bộ kính xe, hai người còn lại trong xe gần như đồng thời cũng chết như vậy.

Đến chết bọn họ cũng không biết hung thủ là ai, bọn họ chỉ muốn có thêm thứ bảo đảm sống sót trong mặt thể, nhưng hôm nay thứ bảo đảm này lại thành bùa đòi mạng, điều này hẳn Dã Lang chưa bao giờ ngờ đến, bọn họ không sai, chỉ là chọn tới kẻ không nên dây vào, sau đó — trả giá bằng cả sinh mệnh.

Khi mọi người ngã vào vũng máu, mùi máu tươi nồng đậm hấp dẫn tang thi từ nơi khác đến đây, trên đỉnh xe nơi có thi thể Dã Lang không khí bỗng dao động một chút, xuyên qua đó có thể nhìn thấy hình ảnh bị vặn vẹo, tựa như đám lửa cực nóng thiêu đốt không khí, nhưng rất nhanh liền khôi phục như thường.

Mặt trời rốt cục biến mất tại chân trời, gió đêm lay động cành lá xanh mướt xum xuê. Cây muốn lặng, mà gió chẳng ngừng.

B thị, đúng tám giờ tối, căn biệt thự bốn tầng mà đội Dã Lang dùng làm căn cứ, trên ban công tầng cao nhất không ai ở, cửa sổ sập đất mở toang, bức rèm tối màu bị gió đêm lay động lại rất nhanh yên lặng, không gọi sự chú ý của bất luận kẻ nào. Tựa hồ có cái gì dừng lại đứng trên tấm thảm trong phòng một chút, từ phòng này có thể nghe được rõ ràng tầng dưới truyền đến âm thanh phụ nữ thì lương khóc gào, nhưng chớp mắt như bị cái gì đó che lại, thanh âm ồn ào không dừng lại, cửa phòng mở ra đôi chút lộ ra cảnh tượng bị cánh cửa che giấu.

Dòng khí khe nhúc nhích như dã thú ẩn núp, chậm rãi tới gần phương hướng truyền ra thanh âm, ánh mắt đỏ ngầu của dã thú lạnh lùng nhìn tất cả trước mắt: Sắc mặt xấu xí vụn vẹo vì dục vọng của đàn ông, thân thể trần trụi dơ bẩn của người phụ nữ... Mặc kệ là cảnh tượng kỳ quái như thế nào, cuối cùng đều tràn ngập trong một mảnh đỏ tươi.

Nghe được tiếng đập cửa, Đồng Xa Thần ra mở cửa liền có một bóng đen lớn trước mắt, chính là Đường Ngao, sát khí quanh thân hắn còn chưa hoàn toàn tán đi, Đồng Xa Thần nuốt xuống câu nói vừa định ra khỏi miệng, những người khác tự nhiên cũng là hai mắt nhìn nhau không dám đi trêu chọc vị sát thần này — nếu nói Đường Á lãnh đạm khó tiếp cận nhưng còn có thể ở chung, Đường Ngao vẫn đi theo cậu lại là loại người chớ gần, không thể trêu chọc, hiếm khi thấy hòa bình ở chung. Thiếu niên cũng không nói chuyện, trực tiếp lướt qua anh đi đến trước cửa phòng ngủ chính, lấy chìa khóa mở cửa, đi vào bèn khóa lại.

Trong phòng có hơi thở của một người, chính là mùi mà thiếu niên quen thuộc cùng mê luyến, thời điểm được Đường Á chủ động ôm lấy, sát khí quanh người thiếu niên cao lớn rốt cục hoàn toàn tiêu tán, hắn hơi hơi xoay người, như dã thú sau khi giết chóc cẩn thận tẩy đi một thân mùi máu, lộ ra biểu tình hoàn toàn thả lỏng thích ý.

B thị, 20:43, nhân viên tuần tra phát hiện căn cứ Dã Lang chiếm đóng vốn ồn ào náo động không ngừng lại trầm mặc dị thường, vì thế gõ cửa xem xét, phát hiện trên cửa có chút ít vết máu, vì thế phá cửa vào, phát hiện đại sảnh lầu một trống tuếch, trong không khí nồng mùi máu tươi, nhưng trên đất trừ một vũng chất lỏng đen không rõ thì không có gì khác, nhân viên nghiên cứu phát hiện thành phần chất lỏng phức tạp, nhưng các loại nguyên tố và hàm lượng đều không khác mấy với thân thể con người.

Khi quân đội tham gia cũng không tra ra bất cứ dấu hiệu gì, chỉ là bắt đầu từ ngày này trở đi, tên đoàn đội “Dã lang” trên bảng đã bị gạch bỏ, trong mặt thế sống chết không được bảo đảm cũng không có ai đặc biệt chú ý đoàn đội này biến mất, gọi ra sự chú ý của bọn họ là một sự kiện khác, đó chính là kèm theo sự biến mất cùng đoàn đội Dã Lang còn có một người phụ nữ, cô ta là người nhà của sư trưởng, nhưng sư trưởng đối với việc tìm kiếm người mất tích cũng không biểu hiện hứng thú, vì thế việc này liền cứ vậy cho qua, sống chết mặc bay.

59. Chương 59: Vắc-xin Phòng Bệnh

Trải qua một tháng trên biển, thù lao của đám Đường Á rốt cục cũng tới tay. Sau này biết được lí do, tự nhiên khác hẳn như khi còn mò mẫm, hơn nữa từ sau mặt thể nước Z vẫn luôn nghiên cứu vấn đề này, cho nên sau khi ở nước R lấy xong hàng mẫu cùng tư liệu, rất nhanh liền nghiên cứu ra vắc-xin phòng bệnh giống như hàng mẫu, chỉ là còn chưa làm ra nhiều.

Mặt khác, loại này chỉ có thể sử dụng hiệu quả khi mới bị tang thì cần 30 phút, hơn nữa, hiệu suất thành công chỉ có 12.5% — đây là con số sau khi đã đề cao. Đồng thời, nên vắc-xin phòng bệnh hiệu quả không thể kéo dài, nói cách khác, nếu một người sau khi bị tang thì cần may mắn chạy thoát, trong vòng 30 phút tiêm vào vắc-xin phòng bệnh hơn nữa trở thành người may mắn nằm trong 12.5%, nhưng lần sau nếu bị cần người đó vẫn phải tiêm thêm một lần hơn nữa còn phải cầu nguyện chính mình lại may mắn tránh thoát lưỡi hái Tử Thần.

Nghe thì thật sự có chút yếu, nhưng đối với những kẻ thân đã ở bờ vực, chỉ cần có thể gia tăng sự sống thì cho dù là cây cỏ cũng là thứ trân quý. Loại vắc-xin phòng bệnh này được mệnh danh là “S1”, “S” tuy rằng

giống tên virus từ tang thi, nhưng ở trong này nó có ý nghĩa khác — Save, cứu vớt.

Đường Á cầm ống nghiệm ướp lạnh dài bằng bàn tay, rộng cỡ hai ngón tay, cảm giác vất vả tạo ra vắc-xin phòng bệnh nhưng thật sự tác dụng không lớn — vấn đề lớn nhất chính là S1 là loại vắc-xin phòng bệnh cần phải ướp lạnh dưới 0°C mới không bị biến chất, bởi vì virus S hoạt tính thật lớn, nên vắc-xin phòng bệnh cũng phải như thế, trong một tháng không sử dụng, liền không thể dùng nữa. Có điều đối với Đường Á mà nói, vấn đề lớn nhất ngược lại không phải chuyện này, trong không gian của cậu có thể để đồ vật vào mà vẫn bảo trì tại trạng thái ban đầu.

Thứ khiến cậu không yên tâm đó là xác suất, bất luận cao thấp, tuy rằng thông thường chỉ cần bị cắn là bị xem như tử vong, nay lại có thêm một tia hy vọng. Đối với một người mà nói, chỉ cần không phải 100% xác suất thành công, 99.9% hay 12.5% cũng không mấy khác biệt, cho dù xác suất cao tới 99.9% thì vẫn có khả năng họ sẽ trở thành 0.1% còn lại — sống hay là chết, năm mươi năm mươi mà thôi.

Nhìn biểu tình của các đội viên vừa vui vừa ưu sầu, Đường Á có chút chần chờ có nên hay không yêu cầu bảo quản vắc-xin thay họ: Có thể không lo lắng về thời gian có hiệu quả của vắc-xin là chuyện tốt, nhưng nếu bọn họ bị thương nhưng cậu không thể trong vòng 30 phút tiêm vào trong người..... Ngược lại cậu sẽ hại chết bọn họ.

Khi vừa ngẩng đầu, liền bắt gặp ánh mắt thiếu niên đang nhìn xuống, Đường Á có chút mất tự nhiên cúi đầu, bên trong căn cứ phát sinh chuyện một tổ đội không tiếng động biến mất, cậu đương nhiên cũng biết với hành tung Đường Ngao thì không khó để đoán ra hung thủ là ai, tuy rằng cậu không biết tại sao lại trêu chọc đoàn đội kia đến mức bọn họ muốn giết cậu, nhưng chuyện đó đã bị Đường Ngao giải quyết quá mức sạch sẽ, chính cậu gần đây cũng không gặp phải nguy hiểm, Đường Á nghĩ: Chuyện này cứ xem như cho qua.

Khiến cậu cảm thấy thẹn thùng là bởi vì ngày đó không biết cậu xúc động như thế nào, sống chết cũng đòi ôm Đường Ngao ngủ một đêm! Đường Ngao đương nhiên sẽ không cười cậu, nhưng từ lần đó trở đi, mỗi lần chống lại ánh mắt đen thuần của thiếu niên, Đường Á liền sẽ nhịn không được nghĩ đến đến vấn đề chưa có đáp án: Mỗi liên hệ giữa cậu và Đường Ngao cùng sự ràng buộc rốt cuộc là cái gì?

Trực giác nhạy cảm nói cho cậu biết, kỳ thật cậu cách đáp án chỉ còn có một lớp giấy, nhưng lớp giấy này..... Cậu có chút không dám đụng vào, không muốn đâm thủng.

Không hề nghĩ nhiều, trong mắt thiếu niên vĩnh viễn là tín nhiệm không thay đổi, khiến cho Đường Á quyết tâm chặt đứt sự lo lắng: Cứ nói đi, dù sao cũng không phải mình nói bọn họ liền nghe, quyền lựa chọn vẫn là do họ quyết định, cậu chỉ là làm trong khả năng của mình.

“Hình Bằng An, tôi có biện pháp kéo dài thời gian vắc-xin giữ nguyên chất lượng.” Lời cậu vừa nói ra, xác thực khiến mọi người giật mình không ít nhưng lập tức nghĩ đến quan hệ giữa cậu cùng Quý Chính Vân thì họ lại bình thường trở lại: Có lẽ ý của cậu có thể bảo đảm chất lượng là vì nhờ Quý Chính Vân đổi mới vắc-xin phòng bệnh... như vậy có thể kéo dài thời gian. Nhưng cậu cũng từng nói qua, cậu cùng vị quân nhân kia không quá mức thân thuộc, đổi mới vắc-xin cho Đường Á cùng Đường Ngao đã là điều phiến toái, cậu có ý tốt nhưng bọn họ hơn hơn hai mươi người sao có thể lợi dụng..... Hơn nữa, thường thì bọn họ hành động cũng không phải đều cùng một chỗ, nếu phân tổ hoặc tự do hành động thời điểm bị thương nhưng vắc-xin phòng bệnh không ở bên người phải làm sao?

“Hô, cảm ơn cậu, Đường Á, có điều rất phiến toái, chúng tôi vẫn nên tự mình giữ thì hơn, như vậy sử dụng cũng tiện lợi.” Tuy rằng vắc-xin phòng bệnh mới rất có lực hấp dẫn, nhưng mọi người vẫn có thể nhịn xuống dụ hoặc này, cho nên Hình Bằng An đại diện tất cả lên tiếng.

Đường Á nghe được hai “phiến toái” thì có chút không hiểu, nhưng theo góc độ mọi người mà nghĩ liền hiểu bọn họ có ý gì, ở mặt thể địa vị của quân nhân được đề cao rất nhiều, Quý Chính Vân hẳn là có năng lực có được số lượng vắc-xin nhất định, cho nên nhờ ông ta thật sự là phương pháp đầu tiên, chỉ là Đường Á tuyệt đối sẽ không dùng cách đó, dù sao chính mình với ông ta trừ bỏ gặp mặt vài lần, đồng hành vài lần, kỳ thật cũng không có tình nghĩa thâm sâu gì, cậu sao có thể đi nhờ ông ta?

Nếu bị cự tuyệt, Đường Á cũng không kiên trì. Không gian bí mật không thể bại lộ, nếu mọi người không nghĩ như vậy, Đường Á ngược lại phải đau đầu giải thích vấn đề mình có thể bảo quản vắc-xin như thế nào.

Lúc trước rồi bên cùng quân đội, người ngoài và Hunter có mấy trăm, nhưng một bộ phận bị cá mập báo thù, một bộ phận khác khi thuyền bị ngập thân thể rơi xuống nước... Có lẽ còn có rất nhiều nguyên nhân khác, tóm lại, cuối cùng thời điểm báo lại, bao gồm cả đám Đường Á, trên dưới chỉ còn một trăm. Tất cả họ đều nhận được thù lao là vắc-xin phòng bệnh. Hunter đều là cư dân tầng thứ hai, cho nên tầng thứ hai nhất thời lại vui mừng, cũng có chút khản trương. Bởi vì trong đám Hunter, có người bị trộm mất vắc-xin.

Tuy rằng trong căn cứ có quân đội tuần tra, tầng thứ hai quản lý cũng rất nghiêm khắc, nhưng rốt cuộc không thể so với trước khi mất thể, trong nhà cùng ở ngã tư đường đều có trang bị máy quay, thể nhưng vẫn có rất nhiều vụ trộm cướp không thể giải được, trong điều kiện thấp kém hiện nay liên càng không có khả năng điều tra. Một thời gian trước tập thể đoàn đội Dã lang bốc hơi cũng chìm vào quên lãng, không có ai truy cứu, không ai tra xét là nguyên nhân đầu tiên, nhưng mấy trăm người biến mất cũng không phải là việc nhỏ, hơn nữa hiện trường lưu lại vết máu chứng minh thứ họ gặp phải không phải là chuyện tốt.

Không biết nguyên nhân chân chính Dã lang biến mất, có người nhin không được đoán: Nếu là báo thù rồi hủy thi diệt tích... Đây xem như là điều tốt nhất với họ rồi, nhưng nếu là vì chuyện khác tỷ như đội viên của Dã lang buổi tối ồn ào, bừa bãi? Nếu là nguyên nhân này gây nên, bọn họ liền có khả năng trở thành người biến mất kế tiếp ! Đây xác thực gợi ra một trận khủng hoảng không nhỏ trong căn cứ, cũng là lý do quân đội không thể giống trống khua chiêng điều tra rõ sự thật, mà nguyên nhân chân chính là — bất luận bọn họ điều tra thế nào đều không có bất cứ chút manh mối để tìm ra chân tướng. Nói tóm lại, bọn họ chỉ đành biết khó mà lui.

Tra không ra kẻ trộm là ai, kẻ bị trộm chỉ biết than thở, tên trộm thì lo giấu kĩ đồ trộm được, kẻ không liên quan thì lo giữ đồ của mình cho kĩ. Nhất thời, không khí tầng thứ hai có chút khản trương. Chính phủ B thị lo cho an nguy của cả nước, sẽ không để ý mấy chuyện nhỏ này. Dem mất chuyển hướng về phía Đông Nam B thị, phóng đại lên là có thể thấy rõ tình huống giằng co của hai phe.

Màn ảnh phóng đại có thể nhìn thấy tang thi đang vây quanh một khối đất cao, ở giữa là trí lực tang thi, chỉ là nó lúc này thoát nhìn không tốt lắm: Sắc mặt trắng xanh trước sau như một, nhìn không ra biến hóa, chỉ là tóc tai luôn luôn chỉnh tề, quần áo ngay ngắn nay lại bị rối loạn, thấy không rõ biểu tình của nó, quần áo trên người cũng không được sạch sẽ, đầy vết rách bụi bẩn.

Đối diện nó, là quân đội hơn vạn người với hỏa lực cực mạnh, từ khi chính phủ B thị biết tang thi trí lực liền phỏng đoán bản lĩnh của nó, chuẩn bị các loại phương thức ứng đối, lập ra đội quân chuyên dùng để bắt giữ tang thi trí lực. Quân đội phần lớn chuẩn bị kĩ càng, mỗi một xe thiết giáp hạng nặng đều trang bị mấy đài âm thanh cực lớn, số liệu biểu thị hiện chúng đang ở trạng thái hoạt động, nhưng tai người thường lại không nghe thấy thanh âm, chúng phát ra — là sóng âm. Chỉ là sóng âm này bị khống chế trong phạm vi nhất định, sẽ không gây ra ảnh hưởng tới con người, cùng lắm chỉ làm tâm tình có chút phiền muộn, quân nhân kỷ luật nghiêm khắc càng không có việc gì, ảnh hưởng đối với tang thi trí lực hiển nhiên lớn hơn, bởi vì trong không khí tràn ngập tạp âm, gây trở ngại nghiêm trọng cho nó trong việc khống chế tang thi bình thường.

Hai bên giằng co, ở giữa không ít di thể chiến sĩ, cũng có xác tang thi, quân đội lại vẫn chỉnh tề đội mệnh, đám tang thi lại bị máu thịt mới dụ dỗ mà rục rịch.

“Oa ~” Tiếng khóc nỉ non của trẻ nhỏ đánh vỡ loại trạng thái này, phát ra âm thanh chính là Vương Tử, bé được một binh sĩ ôm vào trong ngực, ngay từ đầu ngẩng rất ngoan, sau khi tỉnh lại không đến một giây liền phát ra tiếng khóc kinh thiên động địa, đồ thể nào cũng vô dụng — đám người lớn như họ cũng không biết cách dỗ a! Ai ngờ được tang thi lại mang theo trẻ nhỏ chứ! Tang thi sẽ nuôi trẻ con sao? Nó nuôi làm gì? Giống người nuôi heo nuôi lớn rồi ăn hay là nuôi để có người dưỡng lão? Tang thi sẽ già đi hả? Tang thi trí lực rốt cuộc tiến hóa bao nhiêu...

Bọn họ thân là quân nhân quốc gia, có thể không chút do dự nhắm ngay tang thi dữ tợn nguy hại nhân dân mà bắn, nhưng không thể xuống tay với một đứa trẻ vô tội. Lần đầu tiên đối mặt cùng tang thi trí lực, nhóm quân nhân cũng vô cùng kinh ngạc, bởi vì nó trừ bỏ có bề ngoài tang thi, động tác cùng ăn mặc ngược lại rất giống con người, liệu có phải nó vẫn có ký ức lúc trước? Hay là nó ăn nguyên châu cũng như ăn người nên đã không còn nhân tính?

Nói tóm lại phải bắt lấy nó, để các nhà khoa học nghiên cứu mới biết được.

Sau mặt thể, từ trường trái đất hỗn loạn, vệ tinh nhân tạo cùng mặt đất đã mất đi liên hệ, máy bay muốn dựa vào máy móc điện từ đều không thể sử dụng, không thể thông qua vệ tinh, hết thấy chỉ có thể dựa vào năng lực con người để quan sát tang thi trí lực, nhưng như vậy không chỉ hữu hạn, hơn nữa tùy thời đều có thể gặp phải nguy hiểm. Cho nên bên trên mới có thể trong một thời gian quan sát ngắn ngủn, liền ra lệnh chấp hành “kế hoạch bắt giữ”.

Tang thi trí lực ở chỗ cao thoát nhìn bị thương không ít, lại chịu ảnh hưởng của âm thanh hỗn loạn, mức độ chấn áp cùng năng lực khống chế tang thi bình thường cũng giảm nhỏ — dường như nó cũng biết việc đó, cho nên mới đặt Vượng Tử ở chỗ tang thi bình thường không thể chạm đến, kết quả bị một sĩ binh phát hiện ôm xuống dưới — chính là thời cơ ra tay tốt nhất, bọn họ lần này có thể tìm đến nó cũng vậy nó ở nơi này, đưa trẻ trong tay khiến nó dù bị thương nặng nhưng vẫn không chịu rời đi là nguyên nhân lớn nhất, lần sau sẽ không có vận khí tốt như vậy.

Đứa trẻ khóc khóc nỉ non khiến tang thi trí lực đứng không vững đột nhiên ngẩng đầu lên, hai mắt nó đỏ hần, dưới ánh sáng chiếu xuống như đang phản chiếu lại, bọn lính không hiểu được lửa giận phẫn phát trong mắt nó, nhưng rõ ràng cảm nhận được phần nộ từ nó. Đôi mắt hần đỏ xuyên qua vô số khẩu súng đang nhắm vào nó, dừng ở trên thân thể nhỏ bé của Vượng Tử, toát ra thần sắc phức tạp. Nó đột nhiên đứng thẳng thân mình, giơ cao cánh tay, giây phút tang thi trí lực xoay người, cánh tay đột nhiên hạ xuống!

“Ầm ! Ầm ! Ầm ! Ầm !” Tiếng nổ đinh tai nhức óc liên tiếp vang lên bốn phía, máu thịt bay tứ tung, ngay cả nhóm binh lính cách một khoảng cách đều nhìn không được xoay người tránh về phía sau, khói thuốc súng tràn ngập trong không khí, khói mờ che mất tầm nhìn của con người. Tiếng nổ mạnh ngừng lại, một mảnh tĩnh mịch.

Xe chở nước phun hơi, khói dính nước bị hấp thụ dần dần lắng xuống, tầm nhìn nhanh chóng thấy rõ.

“Đi kiểm tra !”

“Vâng!”

Vừa mới bắn mấy phát đạn pháo tuy rằng uy lực lớn, nhưng bắn tại bốn phía của tang thi trí lực, nó hẳn chỉ có thể nhận đến chấn động của đạn pháo, dù sao nó chỉ là nỗ lực hết đà, lúc này nhất định có thể bắt được tang thi trí lực!

Quả nhiên, cả bốn phía là thân thể cùng tứ chi bị nổ văng, ở chính giữa thì thi thể tang thi vẫn còn đầy đủ hơn nhiều, ở trên cùng chính là trí lực tang thi. Binh lính thật cẩn thận tới gần, nhiều lần thử, phát hiện nó giống như đã triệt để chết đi, để ngừa vạn nhất, vẫn là dùng súng bắn xuyên qua đầu nó, lại đào ra nguyên châu, màu sắc so với tang thi bình thường đỏ đậm hơn rất nhiều — trước khi bắt giữ tang thi trí lực, căn cứ B thị lại bắt được hai tang thi sức mạnh, phát hiện trong đầu chúng nó có nguyên châu, chứng minh tang thi tiến hóa cũng có nguyên châu, mà lúc trước tang thi sức mạnh từ N thị đưa đến không có nguyên châu, có thể là không biết bị ai lấy đi trước — họ đã sớm chuẩn bị lọ đựng thi thể cùng nguyên châu, quân đội giải quyết mấy tang thi còn sót lại, bắt đầu trở về nhận mệnh lệnh.

Mà Vượng Tử trong tay binh lính khi tiếng nổ mạnh vang lên liền phát ra tiếng khóc lớn hơn nữa, có lẽ là đã nhận ra cái gì, có lẽ chỉ là bị tiếng nổ mạnh dọa đến, nó khóc lớn rồi lại thút thít khóc tiếp, dù thế nào cũng không ngừng, thẳng đến khi dần dần dùng hết sức lực, tiếng khóc chậm rãi giảm nhỏ, nó mới ngủ say.

60. Chương 60: Lẻ Vào

Màn đêm tĩnh lặng, trong gió truyền đến tin tức khiến Đường Ngao đang ngủ cũng phải thức dậy, hẳn nghiêng tai lắng nghe: Có âm thanh động cơ cùng mùi hương quen thuộc, hẳn là đoàn xe quân đội trở về căn cứ hơn nữa còn mang theo một người quen, có nên nói cho Á Á hay không?

Ngày hôm sau, sáng sớm.

“Vượng Tử đang ở trong căn cứ?” Đường Á nghe thấy tin này là lúc cậu đang mang giày, thiếu chút nữa xé giày thành hai nửa. Cậu có thể nói rằng... kỳ thật cậu đã quên sạch đứa cháu nhỏ của mình được không?

“Đường Á, cầu xin cậu, cứu con tôi!”

“.....”

“Đứa bé vô tội !”

Đường Á vốn tưởng rằng đứa trẻ đã lành ít dữ nhiều nay lại phát hiện nó còn sống sót, có lẽ lúc trước Vương Tử thật sự bị người ôm đi hoặc là được ai đó cứu. Sống dĩ nhiên là chuyện tốt, Đường Á chung quy không thể làm bộ như hết thấy đều chưa từng có gì xảy ra hay ngơ lơ đứa bé.

“Nó hiện tại ở đâu?”

Ngón tay của thiếu niên cao lớn nhấc lên, chỉ vào một tòa kiến trúc trong tầng thứ ba: tháp truyền hình B thị, trước mặt thế đó là nơi để du ngoạn ngắm cảnh, từ sau mặt thế bởi vì đó là nơi quan trọng có thể nhận sóng radio, có đầy đủ không gian để thử khó công cho nên bị thu dụng làm viện nghiên cứu, không phải nhân viên thì sẽ không vào được nơi này — Vương Tử tại sao lại ở nơi đó? Trạm thu sóng hiển nhiên sẽ không dùng đến một đứa trẻ hai ba tháng tuổi, vậy chỉ có một khả năng, Vương Tử bị đưa đến viện nghiên cứu khoa học.

Một đứa trẻ bị mang về nghiên cứu, tại cái nơi không có cô nhi viện như hiện nay dẫu không có chỗ đi cũng sẽ không bị đưa đến đó mới đúng! Đường Á không hiểu biết về cơ cấu của viện nghiên cứu khoa học, đối với nó mà nói chủ yếu là tưởng tượng thông qua phim nước ngoài: đơn điệu một màu trắng thuần, nơi nơi đều là máy móc lạnh lẽo, cứ mười bước lại phải nhập mật mã kiểm tra, tràn ngập các loại thí nghiệm cổ quái hoặc thành công hoặc thất bại. Tại nơi đó lại có thể xuất hiện trẻ con, thấy thế nào cũng chỉ là để làm vật thí nghiệm mà thôi?

...Thật sự là không thể mặc kệ, chỉ có thể đi xem thử.

Căn cứ sẽ lấy trẻ con làm thí nghiệm sao? Đường Á nghĩ đến vắc-xin phòng bệnh xác xuất thành công chỉ có 12.5%, số liệu này hiển nhiên là trải qua đủ loại thí nghiệm mới tính ra, mà người dùng để thí nghiệm tất cả đều là tình nguyện ư? Mỗi một kết quả thì nghiệm không biết bao hàm bao nhiêu máu và nước mắt? Sau khi vạch trần lớp vỏ bên ngoài cậu sẽ nhìn thấy cái gì? Trong lòng Đường Á ẩn ẩn dự cảm không tốt, nhưng mặc kệ thế nào tới tháp truyền hình là chuyện cậu nhất định phải làm.

Đường Á dự tính thời gian là đêm nay, cậu và Đường Ngao đổi quần áo màu tối, lại sửa sang tất cả những thứ có thể cần dùng đến. Đợi đến khi màn đêm bao phủ toàn bộ căn cứ, những người khác trong đội đều lâm vào giấc ngủ, Đường Á kéo cửa sổ phòng, cánh tay Đường Ngao ôm lấy eo cậu dưới chân khẽ dùng lực liền nhảy lên rất cao. Hắn mang theo một người trưởng thành nhưng hành động hoàn toàn không chịu ảnh hưởng, đáp xuống trên đỉnh nhà không một tiếng động, dừng chân xuống đất nhẹ nhàng tựa như một chiếc lông vũ.

Đường Á cơ hồ bị hắn ôm vào trong ngực, gió đêm thổi rối loạn mái tóc dài mềm mại, cậu chỉ cần khẽ ngẩng đầu liền có thể thấy cái cằm kiên nghị của thiếu niên, thoát nhìn rất đáng tin cậy... Cậu đột nhiên ý thức được, thì ra không biết từ lúc nào, Đường Ngao đã trưởng thành nhiều đến vậy, tiếp tục về sau hắn sẽ trở thành một người có thể dựa vào, một người đàn ông tốt có thể tạo cảm giác an toàn cho người khác, trong mặt thế nhất định sẽ rất được hoan nghênh.....

Cửa ra vào giữa tầng thứ hai và thứ ba có binh lính canh gác, nhưng bọn họ lại bay lượn trên các nóc nhà cao thấp, hành động nhanh chóng mà im lặng vô thanh tựa như hoàn toàn dung nhập vào đêm tối u linh, cho nên không bị bất cứ binh lính và người dân nào phát hiện.

Do Đường Ngao dẫn đường, hai người không có chút do dự trực tiếp bay tới tháp truyền hình. Buổi tối, số lượng nhân viên trong tháp giảm bớt rất nhiều, Đường Ngao lặng yên đặt chân trên đài lộ thiên cách mặt đất hơn 200 m. Đường Á rời khỏi vòng tay hắn, cậu phát hiện nơi này tối như mực không bóng dáng của con người, có được năng lực nhìn xuyên bóng đêm cho nên bọn họ có thể thấy rõ ràng mấy trăm bàn dài sắp xếp ngay ngắn chính tề — nơi này đã bị đổi thành căn-tin.

Từ chỗ họ đứng vào bên trong bị hơn mười cánh cửa thủy tinh phòng trộm ngăn trở, sau khi nhân viên làm việc ở căn-tin tan tầm, những lớp cửa này liền bị khóa có điều vẫn không làm khó được họ. Đường Ngao tiến lên vươn một ngón tay, lộ ra móng tay sắc bén dài nửa mét giống như lần mở cửa phòng phát thanh,

móng tay bén nhọn chạm vào khe hở của cánh cửa, khẽ cắt cửa liền mở ra. Thiếu niên cao lớn đi theo phía sau thanh niên, hai người rón rén men theo hành lang, gặp phải cửa ngăn cản liền dùng phương pháp như trên — có chút giống hai tên trộm đi đột nhập mà thực ra cũng không khác là mấy, Đường Á xác thực tính toán: mặc kệ Vương Tử có bị đối đãi bằng những thứ dành cho con người hay không, cậu đều phải mang nó đi.

Luận chuyện lên lên vào, Đường Á tự nhận tuyệt đối không so được với người có huyết mạch truyền thừa như Đường Ngao nhưng hẳn tìm Vương Tử thì dễ đưa nó ra lại rất khó, ai có thể bảo đảm đứa bé sẽ không đột nhiên khóc ầm lên. Nếu cùng nhau, Đường Á có thể đưa Vương Tử vào không gian, chỉ là hai người thì mục tiêu lại lớn hơn càng dễ dàng bị phát hiện. Hai phương pháp vừa lợi vừa hại, bọn họ cuối cùng vẫn lựa chọn cái thứ hai.

Đi theo chỉ thị của Đường Ngao hướng tới nơi Vương Tử đang ở, tới gần Đường Á phát hiện cảnh giới kỳ thật cũng không hoàn toàn nghiêm ngặt. Cậu không biết rằng tháp truyền hình 30 tầng dưới canh gác cẩn mật còn lên trên thì tương đối thoải mái hơn — dù sao Spider man cùng Superman đều là người ngoại quốc sẽ không đến B thị. Nếu thật sự như điện ảnh miêu tả cứ mười bước thiết lập một trạm kiểm soát thì tạm thời không bàn mật thể có nhiều tài chính cùng điều kiện làm ra mấy thứ này hay không, nhiều trạm tuy rằng đề cao bảo đảm cùng tính an toàn nhưng sẽ lãng phí nghiêm trọng thời gian và tinh lực của nhân viên.

Dựa vào những điều ở trên, tháp truyền hình được cải tạo thành dáng vẻ hiện tại mà Đường Á trông thấy: khung cảnh không phải vẻ trống rỗng rợn người như tưởng tượng — bởi vì chính phủ chỉ là đưa máy móc cần nghiên cứu đến nơi đây, cái gì cần tiến hành trừ độc thì sẽ trừ độc, còn những nơi khác cơ hồ không thay đổi gì. Đồng dạng, máy móc công nghệ cao cùng vật thí nghiệm cũng được đặt ở nơi nên để.

Hai người yên lặng bước đi, gặp được nơi có người liền tận lực né tránh — may mắn nơi này không trang bị camera, một đường uốn lượn ngoằn ngoèo như rắn bò họ rốt cục chậm rãi đến gần phòng Vương Tử đang ở. Tại nơi chỉ cách một bức tường, xác nhận trừ bỏ tiếng trẻ con khóc thút thút thì không có hơi thở của người khác, Đường Á và Đường Ngao nhanh chóng mở cửa đi vào.

Đường Á liếc mắt một cái liền thấy được vô số ống thủy tinh trang bị trong tủ, bên trong là chất lỏng ngâm đủ thứ quái lạ, còn có cả óc tang thi chưa bị mổ toàn bộ, cũng có xác người chết làn da xanh trắng và rải rác mùi kì kì quái quái... Không gian tĩnh mịch, đầy thân thể khô quắt hay phình to vì bị trướng nước, hơn nữa trong không khí tiếng khóc như có như không của trẻ con, cho dù Đường Á sớm đã không sợ người chết cùng tang thi, cũng cảm thấy sờn tóc gáy.

Theo thanh âm tới gần, Đường Á phát hiện Vương Tử nằm trong ***g thủy tinh, dưới thân nó chỉ trải một lớp chăn mỏng, tuy rằng thời tiết đã giống mùa hè nhưng nơi này trừ các loại tiêu bản nên nhiệt độ phòng được hạ xuống rất thấp, một lớp chăn mỏng hoàn toàn không thể ngăn cản khí lạnh bốn phía, đứa trẻ vốn hai má hồng nhuận đã sắp bị đông lạnh thành màu trắng xanh!

Cẩn thận ôm lấy đứa bé, kiểm tra trong ngoài một lượt, cậu phát hiện một số vết thương, bàn tay mập mạp của đứa bé bao nhỏ bị vô số vết xanh tím của kim tiêm gây ra, cánh tay và trên đầu cũng có vết kim cùng loại... Chính mình nhìn thấy đã như thế, tại nơi cậu không thấy được Vương Tử không biết còn phải trải qua thứ gì!

Nếu cậu lại không đến tìm bé không biết sau đêm nay Vương Tử còn sống nổi hay không! Nhất thời, đủ loại cảm xúc xấu hổ, tự trách phức tạp đều nảy lên trong lòng, điều này không liên quan đến việc có cảm tình hay không có huyết thống hay không, chỉ cần là một người còn lương tri thì sẽ không thể nhìn một đứa trẻ vô tội bị đối đãi như vậy, mà Đường Á tự nhận hai mươi năm được giáo dục tâm lý cậu rất bình thường, huống chi hôm nay xảy ra loại tình huống này, chính cậu khó thoát khỏi trách nhiệm — cho nên, cậu nhìn không được.

Đường Á nghĩ không sai, Vương Tử xác thực đã trải qua một lần “kiểm tra chi tiết”, dù sao lai lịch của nó quá mức làm cho người ta sợ hãi, giống như sự tồn tại của tang thi vương — bé được đem về từ trong tay tang thi trí lực. Hơn nữa, bé hiển nhiên còn được tang thi trí lực nuôi dưỡng một thời gian không ngắn. Vì sao tang thi trí lực lại không ăn bé? Là vì không muốn ăn hay là không thể ăn? Trong thân thể đứa trẻ có phải có kháng thể khắc virus S? Hoặc là nói cách khác, nó có thể tạo ra một loại vật chất gì đó khắc chế cơn thèm ăn từ tang thi... Đây chính là điều các nhà khoa học quan tâm và cảm thấy hứng thú, bọn họ cảm

giác có lẽ kỳ tích đứa trẻ sống sót trong bầy tang thi chính là mấu chốt để con người chiến thắng tang thi.

Vì thế, lấy mẫu máu, biểu bì, tóc... kết hợp với thi thể tang thi trí lực, đám nhà khoa học hết như ác ma điên cuồng bắt đầu tập trung toàn bộ trí lực đi nghiên cứu, nếu ai có thể có phát hiện mới hữu dụng hoặc là mượn cơ hội này cải tiến vắc-xin S1, có thể trở thành người lưu danh sử sách cũng không chừng. Có người tùy tiện phái một trợ thủ chăm sóc đứa trẻ đang khóc nỉ non, không ai quan tâm vì sao bé lại cứ khóc không ngừng, cũng không ai quan tâm bé đói bụng, có đau hay không. Không phải là không thể nghĩ tới mà là vì không thêm để ý, cho nên không ai rảnh đi suy nghĩ. Mà trợ thủ chăm sóc đứa trẻ hiển nhiên cũng không quan tâm bé, vì thế cứ như vậy vứt đứa trẻ tại gian phòng lạnh lẽo đáng sợ này.

Mọi người luôn nói có thể vì việc lớn mà hy sinh việc nhỏ, chính phủ hiển nhiên cũng như thế: Lấy lợi ích quốc gia cùng người dân làm trọng, cho nên sẽ hy sinh một bộ phận nhỏ. Mỗi người khi bàng quan đều có thể lý giải được, nếu như kẻ bị vứt bỏ không cam lòng muốn đấu tranh thì trong nháy mắt tất cả mọi người đều có thể hiên ngang lâm liệt khiển trách bọn họ, hết như hành vi của họ ích kỷ, ngu xuẩn, không thể tha thứ, bọn họ đáng ra phải chủ động giữa cổ chờ chết mới đúng, nhưng khi đến phiên chính mình những người này còn có thể nói như vậy được chăng?

Đường Á không biết đứa bé này liên quan gì đến “mấu chốt để con người chiến thắng tang thi”, cậu chỉ biết tư tưởng của cậu giác ngộ không cao đến mức hy sinh vì nghĩa. Lúc trước Tần Thủy Hoàng có thể thống nhất thiên hạ, không phải bởi vì ông ta là Tần Thủy Hoàng, mà bởi vì nhất định sẽ có một người như vậy làm việc này, ông ta cũng có thể là Cao Thủy Hoàng, Mục Thủy Hoàng, bánh xe lịch sử vĩnh viễn sẽ không bởi vì một cá nhân mà thay đổi. Đây không phải là phim ảnh, sẽ không có siêu nhân cứu thế lấy bản thân ngăn cản mối nguy hiểm cho mọi người. Con người cùng tang thi sinh tồn đấu tranh giống như kéo co, sức mạnh một người sẽ là bé nhỏ không đáng kể. Cho nên bất luận như thế nào, Đường Á đều sẽ mang Vương tử đi.

Thời gian gấp rút, cậu trực tiếp đưa Vương tử vào không gian, rồi định cùng Đường Ngao lên ra, đúng lúc này ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân hỗn độn, tuy rằng cách cửa phòng còn một khoảng, nhưng bên ngoài là hành lang dài và hẹp, nếu lúc này đi ra bất kể thế nào nhất định sẽ bị nhìn thấy. Hai người liếc nhau, Đường Á cắn răng lấy Vương tử từ không gian đặt lại ***g kính, chính mình cùng Đường Ngao tránh phía sau dây tử, nhưng lọ thủy tinh dày loại lớn hoàn toàn che khuất bóng dáng hai người, nhưng đó là đối người bình thường còn với Đường Á và Đường Ngao, họ vẫn có thể xuyên thấu qua tầng tầng lớp lớp thủy tinh cùng chất lỏng nhìn thấy hết thảy mọi chuyện trong phòng.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần cuối cùng “két” một tiếng nhỏ, có người đẩy cửa bước vào.

61. Chương 61: Khởi Đầu

Xuyên thấu qua vô số ống thủy tinh, Đường Á cùng Đường Ngao nhìn thấy là hình ảnh vẽ: một người mặc áo trắng dài của nhân viên nghiên cứu khoa học, dáng người cao gầy biểu tình âm trầm, tóc vẫn được chải bóng loáng chỉnh tề, chính là Lý Lâm đã đụng mặt lần cuối cùng ở trên thuyền. Cậu ta cầm trong tay một bình thủy tinh, bên trong có dung dịch trong suốt, đi thẳng đến chỗ Vương Tử.

Đường Á nhìn động tác cậu ta thô lỗ banh miệng đứa bé ra trực tiếp đổ dung dịch trong tay vào, phần lớn chất lỏng bởi vì không kịp nuốt xuống mà chảy ra khỏi miệng, hơn nữa cậu ta đổ quá nhanh khiến bé bị hoảng hồn muốn khóc nhưng bởi vì không có khí lực mà chỉ có thể phát ra mông man vài tiếng nức nở khó chịu, giọng của Vương Tử cũng rất vang có thể thấy được đứa bé yếu ớt nhất định đã bị thương... Đường Á siết chặt bàn tay, có lẽ Lý Lâm dứt cho Vương Tử là dịch dinh dưỡng, chờ cậu ta dứt xong rồi khỏi thì tốt rồi... Nhịn xuống một chút, đừng làm hỏng kế hoạch.

Đường Á và Đường Ngao một đường lên vào tuy rằng không gặp trở ngại gì, nhưng hành động muốn bí ẩn cũng chỉ là tạm thời, bởi vì bên ngoài căn tin kia hai cánh cửa bị mở ra, hơn nữa cửa lại bị cắt hỏng, bọn họ không hề làm bất cứ che giấu gì hẳn là rất nhanh sẽ bị phát hiện không thích hợp. Có lẽ người khác sẽ không biết cậu cùng Đường Ngao bay từ giữa không trung lên vào, nhưng không hề nghi ngờ nếu lần này không thể thành công mang Vương Tử đi, lần sau nhất định càng khó.

Hơn nữa động tác thô lỗ của Lý Lâm khiến đứa trẻ thả ra tấm chăn, mùi hôi thối phát ra khiến cậu ta lập tức liền ghét bỏ lui về phía sau một bước, tấm chăn màu trắng nay đã dính một vệt bẩn lớn. Sau khi bị một đồng máy móc lớn vây quanh lấy mẫu xong Vương Tử liền bị ném đến ***g thủy tinh này, nói cách khác bé từ ngày hôm qua sau khi rời khỏi tang thi trí lực thì vẫn không được ăn uống gì, cho nên bài tiết chỉ là một ít chất bẩn. Nhưng với công tử Lý Lâm mà nói, cậu ta dĩ nhiên rất khó chịu.

Một tay cậu ta nhấc tấm chăn trực tiếp kéo ra, kéo tấm vải khiến cho đứa trẻ bên trong bị lật sang một bên, cái trán của bánh bao nhỏ trực tiếp đập vào kính thủy tinh phát ra tiếng ‘cốp’ thật vang.

“Oa oa.....” Vương Tử bị lạnh, thân thể xanh tím lại trực tiếp tiếp xúc thủy tinh lạnh lẽo vừa đau vừa lạnh vừa đói, cái mặt nhỏ của bé nhăn lại, phát ra tiếng nức nở mỏng manh — khóc không biết bao lâu, bánh bao nhỏ đã không có khí lực phát ra tiếng gì nữa.

“Hừ!” Lý Lâm cũng không để ý tới đứa trẻ như thế nào, với cậu ta mà nói đứa trẻ này chỉ là “tài liệu nghiên cứu”, lại còn là con của Đường Á, chỉ cần đừng giết chết khiến xảy ra chuyện không tốt còn không thì tùy tiện cậu muốn làm thế nào liền làm. Lý Lâm tới B thị sớm hơn Đường Á, khi Đường Á đến B thị Lý Lâm vừa vặn làm công việc phụ trách xét nghiệm máu những người đến B thị giai đoạn này, cậu ta thấy được ống nghiệm có tên của Đường Á, lúc ấy xuất phát từ tâm tư nào đó mà giữ lấy một phần kết quả xét nghiệm.

Mà ngày hôm qua nhận được một phần kết quả xét nghiệm của Vương Tử liền khiến cậu ta cảm thấy quen thuộc, cẩn thận hồi tưởng liền nhận thấy DNA đứa bé này có độ tương tự rất cao với Đường Á, chứng tỏ bọn họ nhất định có quan hệ huyết thống. Lý Lâm không biết Đường Á rốt cuộc lúc nào lại có một đứa con, cậu ta không quan tâm đứa bé này có phải con của Đường Á hay không, chỉ cần cậu ta nói “phải” vậy tức là “phải”, hơn nữa cậu ta trước mắt cũng chỉ quan tâm: Nếu ‘vô tình’ để Tình Tình trông thấy tư liệu này, có lẽ Tình Tình sẽ hết hy vọng với cái tên đáng chết nhưng mãi không chết kia, ngược lại nhận lời cầu hôn của mình... Hiện cậu ta là nhà khoa học tiền đồ rộng mở — tuy rằng trước mắt mới chỉ là trợ thủ nhưng khẳng định hơn hẳn Đường Á ăn bữa nay lo bữa mai, không biết khi nào thì sẽ chết sẽ bỏ mạng kia!

Nghĩ vậy, Lý Lâm càng cảm thấy đứa trẻ trước mặt này giống Đường Á, động tác dùng chà lau thân thể đứa trẻ cũng càng ngày càng thô bạo, hận không thể chà rụng luôn một tầng da của nó.

Đường Á nhìn ánh mắt Vương Tử đã sắp bùng nổ như trái anh đào, thân thể tràn đầy vết xanh tím thậm chí đang chảy máu, chỉ cảm thấy trong lòng có ngọn lửa vô danh càng ngày càng mạnh, bàn tay để bên người siết lại, càng ngày càng chặt... Thẳng đến khi bị Đường Ngao cầm tay chậm rãi tách ra, cậu quay qua nhìn ánh mắt thuần đen của thiếu niên cao lớn, là thân thiết cùng hoàn toàn tín nhiệm, bên trong rõ ràng phản chiếu ra hình ảnh chính mình. Từ sau khi sống lại, Đường Á cơ hồ không thường xuyên soi gương, hiện tại từ đôi mắt trong suốt như gương phản chiếu bóng hình cậu, Đường Á đột nhiên cảm giác có chút xa lạ — đây là cậu sao? Bởi vì sinh tồn, cậu càng ngày càng thay đổi cùng thỏa hiệp, cải biến nhiều như vậy... cậu gần như đã hoàn toàn nhìn không ra bóng dáng ban đầu.

Tình cảnh trước mắt tuy rằng khiến Đường Á phẫn nộ, nhưng còn trong phạm vi có thể “dễ dàng tha thứ”, lúc này lý trí thì bảo đợi Lý Lâm phát tiết xong rồi đi nhưng phần nộ trong lòng cũng đủ loại cảm tình phức tạp cộng thêm thanh âm càng lúc càng lớn: “Đừng nhin, ra ngoài đi, làm thít tên súc sinh Lý Lâm này, chẳng lẽ mày còn có thể nhin nữa sao?”

Đường Á từng thề tuyệt đối không cô phụ cơ hội sống lại này, cậu không chỉ muốn sống sót trong mặt thể mà còn muốn sống thật tốt..... Nhưng khi lý trí cùng tình cảm phát sinh xung đột, đối mặt với ánh mắt hoàn toàn tín nhiệm của thiếu niên, cậu nên lựa chọn như thế nào?

Khi mà nội tâm cậu giãy dụa, trong phòng thí nghiệm tầng thứ ba của căn cứ B thị các nhà khoa học đang không biết mệt mỏi tiếp tục nghiên cứu tài liệu mới: các bản mẫu lấy từ Vương Tử cùng tang thi trí lực. Bởi vì vật mẫu vừa đến tay liền không ăn không ngủ mà nghiên cứu, cho nên kết quả thực nghiệm đã cơ bản xuất hiện nhưng kết quả thực khiến người chấn động, hoặc là nói — thất vọng.

Trước nói về tang thi trí lực, dựa theo tư liệu quân đội điều tra thì tang thi trí lực là tồn tại hệt như “Tang thi vương” bởi vì nó có thể thông qua việc cho tang thi bình thường ăn nguyên châu để bồi dưỡng nên tang thi sức mạnh, tuy rằng tang thi sức mạnh cũng không nhất định có thể thừa nhận hoặc hoàn toàn hấp thu nguyên châu — nhóm khoa học đã phát hiện, cho tang thi bình thường ăn nguyên châu chúng nó rất bài xích, có bao nhiêu khát vọng với máu thịt thì có bấy nhiêu chán ghét nguyên châu. Tang thi bình thường bị

đem ra làm thí nghiệm cho ăn nguyên châu đều sẽ sinh ra biến hóa nhất định, đa phần trực tiếp phát nổ mà chết, có một số sẽ phát sinh bộ phận biến dị không thể lường trước, rất ít bộ phận nào lại biến dị ra năng lực hữu dụng ví dụ như sức mạnh hoặc tốc độ, có điều thân thể chúng đều phát triển đến hơn 3 m, làn da thậm chí bởi vì biến hóa quá mức kịch liệt mà phát nổ, trực tiếp bại lộ ra cơ thịt đỏ hồng không phân biệt được con nào với con nào, các nhà khoa học mới có thể gọi chung chúng là “Tang thi sức mạnh”.

Về phương diện khác, tang thi trí lực sẽ phát ra một loại sóng âm, hơn nữa thông qua sóng âm khổng lồ chế tang thi bình thường cùng tang thi sức mạnh, cái này khiến nó trở thành đầu đàn của tang thi, hơn nữa từ trong miệng người sống sót của quân đội ở N thị thì căn cứ N thị bị hủy diệt chính là kết quả của tang thi trí lực dẫn dắt hơn trăm vạn tang thi vây công. Đến nay vẫn không rõ nó vì cái gì làm như vậy, có lẽ tang thi cùng con người trời sinh là kẻ thù, tang thi lấy con người làm thức ăn, người giết tang thi vì muốn tiêu diệt mối nguy hiểm; tựa như con người sẽ không nói với gà rằng ta muốn ăn thịt nhà mi, gà nếu nghe hiểu được chắc chắn sẽ bảo ko được phép ăn, thế rồi con người đói chết cũng không ăn sao? Không có khả năng chung sống hoà bình, mạnh lên hoặc là bị xem như thịt gà, bằng không chỉ ngồi mà trông chờ tang thi biến mất khỏi địa cầu.

Giết giặc cần giết tướng, đây cũng là nguyên nhân đầu tiên căn cứ B thị không thể để cho tang thi trí lực tồn tại. Theo lý thuyết, tang thi vương so với tang thi bình thường và tang thi sức mạnh lợi hại hơn là chuyện đương nhiên. Nhưng từ mẫu xét nghiệm của tang thi trí lực thì biểu hiện: Nó và tang thi sức mạnh cũng không khác là bao, thậm chí còn không bằng tang thi sức mạnh, chỉ hơn tang thi bình thường một chút, ngay cả khi kiểm tra nguyên châu của nó cũng không mấy khác biệt, không có chỉ số cao như các nhà khoa học chờ mong. Chẳng lẽ là bởi vì bọn họ bắt được tang thi trí lực là lúc nó đã chết cho nên bản lĩnh của nó chỉ có “Sống” mới thể hiện ra? Đều do đám binh lính... bọn họ rõ ràng yêu cầu bắt sống tang thi trí lực cơ mà!

Vứt kết quả làm người ta không hài lòng qua một bên, các nhà khoa học lại hết sức chăm chú xem thí nghiệm của đứa bé, cuối cùng phát hiện kết quả này cũng khiến họ chán nản: bất kể là đặc thù sinh lý hay DNA tất cả đều chứng minh cũng chỉ là một đứa bé bị sinh non và hiện tại sức khỏe rất bình thường mà thôi! Đây không thể nghi ngờ là kết quả họ không mong chờ nhất.

Chỉ là một đứa trẻ bình thường, chỉ là một đứa trẻ bình thường... Những nhà khoa học đều phải lật bàn rít gào: Bọn họ mất ăn mất ngủ chỉ là để kiểm tra sức khỏe toàn diện cho một đứa bé thôi sao? Nghiên cứu căn bản không có bất cứ tiến triển gì!

Một đứa trẻ bình thường lại có thể bình yên vô sự sinh hoạt trong bầy tang thi, đương nhiên họ không tìm ra mối liên hệ gì giữa bé và tang thi trí lực nhưng tang thi trí lực vì cái gì muốn nuôi dưỡng con người? Chẳng lẽ này đứa bé này là con của nó hay là đồng loại của nó, hoặc có chăng là nó thích đứa bé này? Chỉ là không biết loại yêu thích này giống con người nuôi con cái, giống như nuôi sủng vật hay là giống như nuôi đồ chơi lớn để ăn..... Theo cái chết của tang thi trí lực tất cả đều lâm vào bế tắc, không ai có thể giải đáp.

Khi các nhà khoa học rối rắm, căn cứ bị màn đêm bao phủ cơ bản chìm vào giấc ngủ say cũng không biết: nguy cơ lớn đang lặng yên không một tiếng động tới gần — tại phía đông nam B thị, giữa tòa nhà bởi vì phát nổ tạo thành đồng phế tích đột nhiên lộ ra một đôi tay cơ thịt đỏ hồng, kéo vô số đất đá rơi xuống, phế tích do các loại đất đá, vụn thép, tấm ván gỗ tích lũy mà thành càng lúc chấn động càng lợi hại, cánh tay thoát ra tạo thành không gian lớn dần, bộ phận lộ ra cũng càng ngày càng nhiều, bề ngoài chủ nhân cánh tay cũng chậm chậm hiển lộ, là một tang thi cao hơn 3m. Nó có cơ bắp dữ tợn, bên ngoài tứ chi cùng lưng và đỉnh đầu đều có gai xương bén nhọn, trong đó ngắn nhất cũng có một hơn một mét, mà gai xương sắc bén tựa như đao chém cốt — một tấm thiết trên mặt đất bị xẻ đôi thật ngọt là có thể thấy rõ điều đó.

Phía sau bởi vì nó đã đi ra mà hình thành một cái động đen, có một đôi mắt đỏ rực, bên trong ánh mắt bao hàm bạo ngược, điên cuồng cùng các loại cảm xúc tàn sát bừa bãi, vẫn gắt gao nhìn thẳng phương hướng Tây Bắc — chỗ đó, là căn cứ B thị.

62. Chương 62: Tập Hợp

Phòng thí nghiệm ướp lạnh ở tháp truyền hình, tầng thứ ba căn cứ B thị.

Đường Á theo ngón tay thiếu niên dùng lực chậm rãi thả lỏng, sau một phen giãy dựa cậu đã hạ quyết định, ngẫm lại mới thấy vừa nãy mình có chút buồn cười, cậu có cái gì cần lo lắng cơ chứ? Cậu vẫn luôn nghiêm khắc kiểm chế sinh hoạt của bản thân là vì cái gì? Là để sống sót ở mặt thế, cậu có thể vì thế mà tay nhiễm máu tươi sát nghiệt sâu nặng nhưng không thể vi phạm lương tâm của chính mình.

Trong mặt thế có nhiều điều xảy ra mà không ai biết trước được, cậu không muốn lại phải hối tiếc. Bích thủy tâm quyết cũng chỉ dạy cậu phải “Ứng thế tùy tâm” – ứng thế là muốn mượn lực, thuận gió mà lên, tùy tâm chính là đạo pháp tự nhiên, không vi phạm tâm của mình. Con người khi sinh ra ngoại trừ việc tìm đến cái chết muốn làm gì thì có thể làm cái đó, bình đến tướng chắn nước đến đất ngăn, hơn nữa cậu còn có không gian này là thần khí, một khi đã như vậy tội gì ủy khuất bản thân, không dựa theo tâm của mình mà làm?

Đường Á nắm chặt lấy tay của Đường Ngao, đôi mắt thiếu niên cao lớn phản chiếu hình ảnh khuôn mặt nhu hòa của cậu. Đôi tay trắng nõn nhẹ nhàng siết chặt lấy bàn tay rộng lớn của thiếu niên, lên tiếng: “Hành động!”

Lại bị thiếu niên cầm chặt tay ý bảo cậu lắng nghe cẩn thận, cậu hết sức chăm chú lắng nghe, quả nhiên nghe được tiếng bước chân ồn ào từ xa lại gần, có rất nhiều người đang đi tới.

Tiếng động ngừng lại, một đám nhân viên mặc áo đồng phục trắng đi tới, có người đi đến trước các lọ thủy tinh thuần thực lấy mẫu, có người đã xử lý xong tiêu bản đưa vào bình thủy tinh đổ đầy chất lỏng, còn có một người đi đến bên cạnh Lý Lâm vỗ vai cậu ta nói: “Giáo sư nói đứa bé này vô dụng, không phải cậu phụ trách nó sao? Xử lý nhanh đi.” Hần và Lý Lâm đi theo làm trợ thủ của giáo sư Quan, tên hắn là Bình Hoàng Soái, bình thường quan hệ với Lý Lâm cũng không tệ lắm, hai người thường xuyên giúp đỡ che giấu cho nhau.

“Tôi biết rồi, cảm ơn.” Lý Lâm lộ ra tươi cười dữ tợn. Cậu ta đương nhiên biết giáo sư và Bình Hoàng Soái có ý khác nhau: giáo sư Quan là muốn cậu ta giao bé cho quân đội xử lý, quân đội có lẽ sẽ tìm người thu dưỡng nó; còn ý của Bình Hoàng Soái là tùy cậu ta xử lý, hắn sẽ yểm trợ. Ở cái thời buổi này, ai sẽ quan tâm một đứa trẻ biến mất cơ chứ? Hai người trao đổi ánh mắt ngầm.

Đường Á tránh ở chỗ tối, nghe rõ từng tiếng thấy rõ từng biến chuyển trên vẻ mặt của hai người, dĩ nhiên cũng hiểu được bọn họ không có ý tốt, thế mới phát hiện mình vẫn không hoàn toàn hiểu rõ Lý Lâm. Cậu ban đầu tưởng rằng Lý Lâm chỉ là người ích kỷ nham hiểm mà thôi, lúc trước đẩy cậu vào bẫy tang thi là vì lợi dụng cậu để ngăn cản tang thi, nhưng hiện tại xem ra có lẽ lúc đó mục đích chủ yếu chính là muốn cậu phải chết. Rốt cuộc cậu và cậu ta có thù hận gì? Đến nỗi một đứa trẻ không có năng lực hành động cũng có thể chọc cậu ta muốn giết?

Có vài người rất khó học được cảm ơn, nhưng chỉ một sự việc hết sức bé nhỏ lại bị phóng đại rất nhiều lần thậm chí sinh ra thù hận. Cừu hận giống như ***g giam, một khi bị nhốt trong đó thì ngay cả thế giới qua ánh mắt cũng sẽ thay đổi — mặc kệ nhìn cái gì, phủ trước mắt bọn họ cũng là hận thù cùng vướng mắc. Ban đầu chỉ là có chút chuyện không vừa ý với “kẻ thù” nhưng vào trong mắt cũng sẽ thành khó tha thứ, lập tức có thể đổ ngay tội lỗi lên đầu đối phương thế nhưng trên thực tế là do chính họ tự dặt thành một cái ***g giam hãm chính mình, là bọn họ tùy ý buông thả bản thân khiến cho ác ma càng quẩn lầy.

Họ xem như tự hại chết chính mình, càng tiến càng khó, hơn nữa chính họ lại chẳng thể ngộ ra.

Một khi đã như vậy, thù mới hận cũ chấm dứt một lần luôn đi! Đời trước cậu đã đẩy tôi xuống địa ngục, đời này để tôi tiễn cậu qua bên đó ném thử quả đăng chính mình đã gây ra đi!

Đêm nay trăng tròn mười lăm rất sáng, từ sau khi mặt thế xuất hiện nào có ánh trăng chiếu xuống trái đất sáng tỏ như vậy, mặc dù không có ai thanh thần ngắm trăng nhưng căn cứ đã công bố tin tức chế tạo thành công vắc-xin phòng bệnh không thể nghi ngờ trở thành tia hi vọng của những người sống sót trên toàn quốc. Tuy rằng ánh sáng này còn rất yếu nhưng bọn họ đều tin tưởng tương lai sẽ ngày càng tươi đẹp, tang thi sẽ không còn đáng sợ, mặt thế rất nhanh sẽ trôi qua.

Tại thời điểm vài người sống sót vui mừng cũng cố ý chí chiến đấu mãnh liệt, bọn họ chẳng hề hay biết cách chỗ họ không xa: mặc kệ là tang thi du đảng không có mục tiêu hay là tang thi may mắn bắt được chuột đồng nhét vào miệng, chúng đều đột nhiên đồng loạt dừng động tác, mặt mũi bị dính máu cùng nước bùn

trở nên vụn vụn, tựa hồ đang tìm kiếm cái gì. Cuối cùng vô số trùng mắt trắng dã đều hướng về cùng một phía, sau đó nhóm tang thi du dương bắt đầu bước đi, nhóm tang thi đang ăn thì lưu luyến do dự nhìn đồ ăn đã bắt đến tay nhưng rốt cuộc bị ý thức sợ hãi chèn ép, chúng nó đấu tranh một lúc vừa ném đồ ăn vừa nghiêng nghiêng ngã ngã dồn về một hướng.

Cao Đào nghiêng người dùng toàn bộ sức mạnh chặn lại cửa gỗ, nhưng anh chỉ có thể trơ mắt nhìn khe nứt trên gỗ càng lúc càng lớn, bầy tang thi ngoài cửa đập phá càng ngày càng dữ dội. Khi anh cảm giác chính mình kiên trì không nổi nữa, có lẽ sẽ phải chết ở nơi này — tiếng đập phá đột nhiên im bặt! Sau đó là tiếng bước chân ồn ào dần dần rời xa cho đến khi biến mất hoàn toàn, bốn phía một mảnh tĩnh mịch, nhòm qua khe cửa chỉ thấy bãi đất trống trải. Cao Đào thở gấp ngồi phịch xuống đất, quần áo của anh ướt đầm mồ hôi lúc này mới phát hiện vừa rồi anh chính là dựa vào sức lực toàn thân chống đỡ, hiện tại sức lực đột nhiên bị rút sạch, ngay cả ngón út cũng không thể động đậy.

Cảnh tượng giống như vậy cũng diễn ra ở nhiều nơi trên toàn quốc. Có vài người phát hiện loại hiện tượng này nhưng không biết ý nghĩa là gì, nếu vệ tinh còn có thể sử dụng bọn họ chắc chắn sẽ nhìn thấy một cảnh tượng: tại một nơi ánh sáng bao phủ, các tang thi phân tán khắp nơi trên đất nước dần dần hội tụ lại với nhau, giống như những giọt nước hòa quyện lại sẽ trở nên lớn hơn. Nhiều giọt nước gộp lại sẽ trở thành một dòng nước nhỏ, sau đó là dòng sông lớn..... Có đường đi đường, không đường tìm đường, chỉ cần có thể đi đám tang thi liền không biết một hướng về một phương hướng. Tang thi đen bần hợp lại với nhau tựa như dòng nước từ nơi cao chảy xuống thấp, từ bốn phương tám hướng không dấu vết đổ về trung tâm.

Mơ hồ bị chúng nó tập hợp bao vây chính là căn cứ B thị, mà cách đó hơn 10 km có một thân ảnh cao to cũng đang tiến đến nơi này, từ người nó thanh âm kì dị lan truyền rất xa, đi theo phía sau nó ngoại trừ tang thi tiến hóa bậc hai người đầy gai xương còn có mười hai tang thi sức mạnh. Chúng nó trực tiếp tiếp thu sóng âm phát ra từ tang thi trí lực, không có ngoại lệ bị tang thi trí lực áp bách cơ hồ ngắc đầu không nổi, giống như có hổ hay sói ở bên người khiến người khác lạnh run run — đây là một loại đẳng cấp uy nghi mà kẻ bề trên tạo thành khó có thể vượt qua.

Lúc này tại căn cứ B thị, Đường Á kiên nhẫn chờ đợi những nhân viên khác trong phòng thí nghiệm lần lượt rời đi, đợi đến khi toàn bộ gian phòng ngoại trừ cậu và Đường Ngao thì chỉ còn Lý Lâm, chân trước bước tới một bước, tay cầm lấy gậy sắt từ trong không gian, thân thể thanh niên xinh đẹp căng thẳng cong người chờ phát động, thiếu niên cao lớn bên người của cậu cũng cong người lại, cơ thịt căng lên như chuẩn bị xuất phát, chỉ cần thiếu niên mong muốn là sẽ như mũi tên rời khỏi cung. Đột nhiên thiếu niên ngưng lại động tác bởi vì hắn nghe được một thanh âm.

Không chỉ thiếu niên, cùng lúc đó còn có nhân viên công tác trực đêm tại tháp truyền hình, bọn họ đột nhiên tiếp thu một tín hiệu không rõ từ đâu. Tín hiệu này không bị ngăn trở mà trực tiếp vang lên tại đài điều khiển, đó là âm thanh của một người trưởng thành có tông giọng trầm từ tính, khẩu âm có chút kỳ quái giống như là người ngoại quốc lần đầu tiên nói tiếng của nước Z vậy, ngay cả lô-gic trong câu từ cũng lạ lẫm.

Nếu Đường Á ở trong này thì lập tức sẽ biết phương thức nói chuyện của “hắn” giống hệt như khi Đường Ngao mới học nói chưa được bao lâu, nhưng không thể phủ nhận thanh âm của “hắn” rất êm tai, nếu không phải xuất hiện quỷ dị như vậy không chừng trong thời bình cũng sẽ là một biên tập viên vô cùng được hoan nghênh, thế nhưng vào giờ phút này đột nhiên xuất hiện không có dự báo trước, muốn chặn lại cũng không được, trừ bỏ quỷ dị thì vẫn là quỷ dị. Duy nhất đáng được ăn mừng phỏng chừng chính là chỉ vang lên ở đài điều khiển chứ không truyền tới toàn bộ căn cứ gây ra khủng hoảng.

Nhân viên trực dĩ nhiên sẽ không nghĩ nhiều như vậy nhưng đột nhiên xuất hiện âm thanh mà lại chỉ nói đúng một câu, sau đó không phát ra bất cứ tiếng động gì nữa, nếu không phải thiết bị tự động ghi âm vẫn mở bọn họ có lẽ sẽ tưởng rằng tiếng nói vừa rồi chỉ là ảo giác. Giọng của người đàn ông kia khàn khàn: “Giao ra. A Lại Da. Nếu không. Toàn bộ. chết.”

Tuy rằng giọng của “hắn” rất kỳ quái, nhưng chỉ cần người đã nghe qua đều biết trong lời này chứa bao nhiêu sát khí, biết “hắn” không phải đang nói đùa.

Những lời này lập tức bị truyền đi trong tháp truyền hình, vô số quan viên chính khách đang ngủ say cũng bị đánh thức, mỗi người đều bị nội dung câu nói này xua sạch cơn buồn ngủ, vội vàng mặc quần áo bằng

tốc độ nhanh nhất vọt tới phòng họp triển khai hội nghị khẩn cấp. Đối với từng chữ đều tiến hành cân nhắc phỏng đoán hàm ý cẩn thận, bọn họ cuối cùng đưa ra một kết luận: Chủ nhân giọng nói này muốn căn cứ B thị giao ra một người hoặc là một cái gì đó tên “A Lại Da”, nếu không giao ra hắn sẽ lấy mạng của toàn căn cứ!

Điều này nghe thực hoang đường, các vị lãnh đạo nhất thời không thể xác định đây rốt cuộc có phải chỉ là một trò đùa hay không, muốn lấy mạng của toàn bộ người trong căn cứ? Khẩu khí cũng quá lớn. Nhưng bày tang thi đang dần tập hợp lại gần không phải là giả, binh lính gác đêm ở chỗ cao đều thấy được phía xa xa số lượng tang thi khổng lồ gây ra vô số rung động, đang chờ hướng về căn cứ. Bốn phương tám hướng dưới màn trời ban đêm tập trung vô số tang thi rậm rạp như thể nước thủy triều đen đang nhô cao hàng trăm mét, chuẩn bị đổ ập từng cơn vào B thị, chiếm khoảng diện tích đến gần 20.000 km².

Thời điểm này khi đối diện với ‘cơn sóng tang thi’ B thị trông thật yếu ớt, tựa như hàng đá ngầm nhỏ bé lộ ra trước sóng biển nhô cao, cho dù tường đồng vách sắt của con người đứng trước hiện trạng này cũng sẽ không chịu nổi một cuộc tấn công như vậy.

Đêm 12 tháng 6 năm 2014 nhất định sẽ là một đêm không bình yên, bất luận đối với tang thi hay là nhân loại, tuy rằng phần lớn con người còn chưa ý thức được có một ngày nguy hiểm vô cùng lớn sắp tấn công căn cứ, B thị vốn dĩ là thủ đô của nước Z, không chỉ là căn cứ lớn nhất mà còn là cái đích cho người sống sót hướng tới, là tinh thần trụ cột của những người đang không ngừng chiến đấu với tang thi, nếu lần này bị hạ gục tan tác thì sẽ là đả kích nghiêm trọng với nước Z.

Tựa như một con thuyền đang trong sóng gió bão bùng mà mất đi ngọn hải đăng, bóng tối sẽ xâm lấn toàn bộ tâm hồn mọi người, thứ chờ đợi nó chỉ có thể là vận mệnh bị chìm sâu dưới lòng đại dương một cách tuyệt vọng.

Căn cứ B thị, tuyệt đối không thể sụp đổ.

63. Chương 63: Tách Ra

Lúc từ máy quan sát thấy được căn cứ đang bị bao bao vây bởi cơn sóng tang thi, ban lãnh đạo đều không nhận được hít khí, lạnh lẽo dọc theo sống lưng chạy thẳng lên đầu, da đầu nhanh chóng cũng muốn run lên.

Có đôi khi nguy cơ quá lớn hoặc là vượt qua năng lực thừa nhận của con người thì con người cũng sẽ không còn muốn chống cự mà lập tức đầu hàng — trước mắt loại tình huống này chính là như thế, khi nhìn đến một màn này tất cả mọi người như bị rút hết tất cả sức lực, điều này không phải có nghĩa rằng bọn họ chuẩn bị buông tha chống cự, chỉ là thời điểm chống cự sẽ vô vọng: chúng ta có thể thắng sao? Có thể kiên trì tiếp tục sao? Có hy vọng sống sót sao? Chúng ta... có phải sẽ chết ở trong này hay không?

Tang thi quá nhiều, rất rất nhiều, vũ khí bình thường với thể cục địch mạnh ta yếu đã không còn tác dụng, chẳng lẽ phải sử dụng vũ khí hạt nhân? Hội tụ dày đặc tang thi như vậy, sử dụng vũ khí hạt nhân xác thực có thể đánh tan, nhưng căn cứ B thị rất lớn, uy lực của một đầu đạn hạt nhân hủy diệt có thể tới 20.000 km², một khi sử dụng trong phạm vi đó tất cả mọi thứ sẽ trở nên hoang tàn. Hơn nữa trong tương lai mấy trăm năm về sau chất phóng xạ còn sót sẽ ảnh hưởng lâu dài. Điều này có nghĩa căn cứ B thị sẽ không tồn tại nữa, đó sẽ là biện pháp tự tổn hại một ngàn tiêu diệt địch thủ tám trăm.

Nếu không đến bước đường cùng, họ sẽ không sử dụng biện pháp đó.

“Nó không phải muốn ‘A Lại Da’ sao? Tìm ‘A Lại Da’ đến đưa nó nó ! Mau !”

Đột nhiên xuất hiện báo cáo liên quan đến cơn sóng tang thi, người nói chuyện bí ẩn kia hiển nhiên sẽ không phải là loài người, tang thi trí lực đã bị giết chết chẳng lẽ đây là con tang thi trí lực thứ hai? Vậy có phải là nó muốn con tang thi trí lực bị giết chết kia hay không? Tuy rằng chỉ còn thi thể nhưng may mắn chưa bị tách rời, mau giao ra! Có người đoán rất có thể điều này đúng vì vậy vội vàng vừa phái người đem xác đến vừa cầu nguyện nhìn thấy thi thể bị phá hỏng một chút nó sẽ không phản nộ mà gây hiệu quả phản ngược...

Lúc họ đang chuẩn bị, bày tang thi lại không có chút kiên nhẫn chờ đợi, càng lúc cách căn cứ càng gần, phía sau tường vây truyền đến mùi vị thịt con người mới mẻ càng hấp dẫn chúng nó, không cần tang thi trí lực chỉ huy chúng liền tiếp tục đổ về hướng căn cứ. Tang thi bình thường tuy rằng không tiến hóa mạnh mẽ giống như tang thi sức mạnh nhưng chúng có ưu thế tuyệt đối nhờ số lượng khổng lồ cùng với ý niệm khát thịt điên cuồng, từng lớp lại từng lớp tường điện bị bẻ gãy bị nghiền nát, từng hào nước sâu xung quanh bị tang thi dùng chính thân thể của chúng lấp đầy...

Bốn bề là địch, tầng tầng bố trí cũng không thể ngăn cản bao lâu, nếu chúng nó tiếp tục bổ nhào vào chắc chắn tường vây cũng ngăn không được, cho nên thời gian kéo dài càng lâu càng bất lợi cho căn cứ. Nước Z làm việc hiệu suất đại khái cũng rất nhanh chóng, thi thể tang thi trí lực được mang ra từ tháp truyền hình đến tầng ngoài chỉ dùng không đến mười phút.

“Chúng tôi đã đưa ‘A Lại Da’ tới, ở trong này, mời anh trước hết khống chế bày tang thi, chúng ta có thể bàn bạc việc giao trả!”

Thanh âm cực lớn được truyền ra từ căn cứ, dấu bên ngoài hỗn loạn đến mấy cũng có thể nghe được không sót một tiếng. Đợi mấy chục giây, không có ai đáp lại, cơ quan ngoại giao lại đổi nhiều ngôn ngữ khác nhưng cũng không có động tĩnh.

Động tĩnh lớn như vậy chỉ cần không phải người chết thì không có khả năng tiếp tục thờ ơ mà ngủ, cho nên toàn bộ mọi người trong căn cứ đều bối rối ra ngoài xem xảy ra chuyện gì, quản lý B thị vẫn vô cùng nghiêm khắc áp chế cho nên cơ hồ không xuất hiện dấu hiệu hỗn loạn. Khi mà trong lòng những người sống sót cùng các vị lãnh đạo không yên, thanh âm kia lại xuất hiện, lần này nhân viên ở đài phát thanh trực tiếp truyền tải giọng nói thu được ra toàn bộ căn cứ: “Giao ra. A Lại Da.”

Không có ai trông thấy, ở giữa biển tang thi rậm rạp có một đôi mắt đỏ lừ thoáng lóe lên một cái rồi lại bị chôn vùi trong cơn sóng tang thi.

Vừa dứt lời, xác tang thi trí lực được bao trong vải trắng bỗng nhiên nổ tung, tại tường vây lại xảy ra một trận tinh phong huyết vũ, thịt nát lớn nhỏ không đồng đều rơi trên mặt đất gây ra tiếng vang như có như không, may mà không có thương vong gì — có điều cũng không ai để ý có thương vong hay không. Nếu không thể giao ra “A Lại Da” trong miệng nó, bị bày tang thi xúm lại chỉ là chuyện một sớm một chiều!

“Mau tìm ‘A Lại Da’ cho nó!”

Khốn khiếp! Các vị lãnh đạo nhện không được muốn gào thét, “A Lại Da” rốt cuộc là cái quái gì mà cũng không nói rõ ràng! Nói rõ ra thì chỉ cần không phải đầu đạn hạt nhân đều có thể cho mà! Thế nhưng bất luận hỏi như thế nào nó đều không có bất cứ đáp án phản hồi.

Nhận được mệnh lệnh, quản lý căn cứ và nhân viên lập tức bắt đầu điều tra lại người và vật phẩm: cơn sóng tang thi đêm nay mới xuất hiện, chứng tỏ “A Lại Da” chỉ mới xuất hiện tại căn cứ trong hai ngày qua... Kết quả tìm được vài trang dày đặc thông tin về vật phẩm, điều tra ai là người mang vật phẩm về rồi lại đưa đám người đó tới tầng ngoài để kiểm nghiệm. Có thi thể bị nổ tung trước đó làm ví dụ, khi mà còn chưa rõ thi thể là tự phát nổ hay là bị ‘hắn’ làm cho nổ tung, người bị gọi đến đương nhiên không muốn đi chịu chết nhưng dưới cường quyền của chính phủ không phải nói không đi liền có thể như ý.

Kết cục của những người này và vật phẩm như thế nào tạm thời không nói tới, bên trong căn cứ, quân đội đều bị điều động đứng canh giữ nơi căn phòng thủ, người sống sót có kẻ cầm lấy vũ khí chờ đợi, chuẩn bị tường đổ một cái liền hợp lại chiến đấu với nó, có người tụ lại một chỗ cầu nguyện, có kẻ chết lặng chờ đợi cái chết cận kề, có người lại đóng gói đồ đạc chuẩn bị tìm cơ hội đào tẩu, tuy rằng hy vọng xa vời...

Vào thời điểm bên ngoài loạn thành một đồng, viện nghiên cứu khoa học đặt tại tháp truyền hình ngược lại thực bình tĩnh, không phải trong lòng bọn họ không vội mà chỉ là hoảng sợ cũng vô dụng. Đa số bọn họ đều có thể mặt không đổi sắc giải phẫu tang thi thậm chí là thi thể tang thi tiến hóa, làm các loại thí nghiệm mà người bình thường nhìn đến liền cảm giác lông tóc dựng đứng, ghi lại đủ loại hiện tượng đáng sợ nhưng bọn họ rất ít ai có thể cầm lấy vũ khí tự tay giết chết tang thi, hoặc là nói gần như không có.

Vũ lực không phải sở trường của bọn họ, thứ quý giá nhất ở họ là bộ não, cho nên khi bùng nổ mặt thể quốc gia liền phái quân đội tới cứu bọn họ, bảo vệ họ, tuy rằng bọn họ không thể giết địch nhưng nếu căn cứ có thể vượt qua nguy cơ lần này, không hề nghi ngờ địa vị của bọn họ vẫn sẽ cao như cũ, không có chút

dao động. Đây đại khái chính là nguyên nhân khi Lý Lâm đối mặt Đường Á vẫn cảm giác cậu ta cao cao tại thượng hơn hẳn.

Đường Á sau khi được Đường Ngao giữ lại liền đưa cả hai vào không gian nghe Đường Ngao nói tình huống bên ngoài, cậu có chút không thể tin được, không phải hoài nghi lời thiếu niên mà chỉ là không thể tin được lại xuất hiện loại tình huống thế này, toàn nước Z có biết bao nhiêu người? Gần 1,3 tỷ người, từ khi mặt thể bắt đầu đến bây giờ có bao nhiêu người biến thành tang thi? Cứ cho là chỉ có năm trăm triệu biến thành tang thi và cũng không thể lập tức xuất hiện toàn bộ nhưng căn cứ B thị có bao nhiêu người? Hơn mười triệu? Trong đó lại có bao nhiêu người có năng lực chiến đấu? Số lượng chênh lệch lớn đến mức khiến người ta tuyệt vọng.

“Tang thi trí lực vì sao lại muốn tấn công căn cứ B thị với quy mô lớn đến vậy?” Đường Á theo bản năng nghĩ đến sự lãnh đạo của tang thi trí lực, bởi vì lúc trước căn cứ N thị diệt vong cũng vì nó, cậu dĩ nhiên không biết căn cứ phái ra quân đội giết chết tang thi trí lực, Đường Ngao cũng không biết. Cậu chỉ là nghe được câu kia đột nhiên thốt ra câu hỏi mà thôi. Đường Ngao nói cho cậu thanh âm xa lạ kia đòi căn cứ giao ra “A Lại Da”.

Bởi vì “A Lại Da” mà vây công căn cứ...“A Lại Da” là cái gì? Đường Ngao lắc đầu tỏ vẻ không biết, trong lòng Đường Á ẩn ẩn có dự cảm nhưng chỉ như ánh sáng chợt lóe còn chưa kịp bắt lấy liền biến mất. Căn cứ B thị nếu diệt vong sẽ tạo thành ảnh hưởng không đơn giản như khi căn cứ N thị bị tiêu diệt, đây chính là đả kích trầm trọng trước nay chưa có. Căn cứ B thị... không thể sụp đổ!

Vậy nên cậu phải chóng giải quyết Lý Lâm, ôm Vượng Tử về sau đó đi xem tình huống cụ thể. Đường Á kéo Đường Ngao ra khỏi không gian, đầu tiên cảm giác được từ lòng bàn chân truyền đến xúc cảm bén nhọn, bởi vì xung quanh phát ra âm thanh vỡ vụn khó chịu, sức nặng Đường Ngao trực tiếp dẫm mảnh thủy tinh dưới chân thành bột phấn. Dụng cụ thủy tinh trước mặt cơ hồ toàn bộ đều bị đập nát, chất lỏng bên trong chảy ra lênh láng, tầm mắt không hề bị trở ngại khiến Đường Á rõ ràng thấy được căn phòng gần như bị biến dạng.

“A á á!” Lý Lâm kêu thảm, cậu ta tê liệt ngã xuống mặt đất không ngừng lui về phía sau, lui thẳng về góc tường. Ở trước mặt cậu ta là một con quái vật trên thân đầy cơ thịt cùng dung dịch hóa chất nhỏ tong tong, là sản phẩm bị bắt sống rồi được tiến hành thực nghiệm nhưng thất bại, bị các nhà khoa học nhốt trong ***g thủy tinh, hơn nữa bị tiêm rất nhiều hóa chất ức chế hoạt tính virus nhưng khi nó nhận đến ảnh hưởng từ sóng âm liền bùng tỉnh.

Ngắn ngủi mấy chục giây, tất cả dụng cụ trong phòng đều bị đánh vỡ, một tầng này đều là kho cất giữ tài liệu thí nghiệm, ngoại trừ tài liệu chép tay cùng tài liệu ghi lại biến hóa thì rất ít có người đến, hơn nữa Bình Hoàng Soái còn nhiệt tình giúp Lý Lâm viện cớ đuổi tất cả người đi, cho nên cậu ta hiện tại mới có thể lăm vào hoàn cảnh kêu trời trời không thấu, kêu đất đất chẳng hay thế này.

“Đừng ăn tao ! Đừng ăn tao !” Lý Lâm chật vật lui về phía sau, Vượng Tử bị đặt ở nơi chỉ cách cậu ta mấy mét, cậu ta chỉ vào đứa trẻ hô lớn: “Mày ăn nó đi! Ăn nó! Thịt nó rất mềm!”

Đường Á cùng Đường Ngao đột nhiên xuất hiện ở nơi không có gì che chắn, Lý Lâm vừa vặn trông thấy, cậu ta trợn mắt há hốc mồm như gặp quỷ nhìn bọn họ, nhất thời ngay cả quái vật tang thi gần trong gang tấc cũng đã quên mà tang thi cao lớn giống như thật sự bị mấy chữ “thịt mềm” của cậu ta hấp dẫn, quay qua hướng Vượng Tử.

Không xong!

Không kịp nghĩ nhiều, Đường Á và Đường Ngao nhanh chóng chạy tới hướng tang thi cao lớn kia, bởi vì thân ảnh quá nhanh Đường Ngao cơ hồ chỉ lưu lại tàn ảnh trong không trung, vọt tới bên cạnh ỷ vào đôi chân dài trực tiếp đạp ngang, tang thi cao lớn bị đạp văng đến bên kia vách tường, có nhiều miếng thịt bởi vì hành động kịch liệt mà chấn động rơi xuống mặt đất, phát ra tiếng xèo xèo nhỏ giống như thanh âm nhựa đường đổ trên mặt đất.

Đường Á chậm hơn so với Đường Ngao, đợi đến khi Lý Lâm không thấy cậu liền lồm lẹo khô ráo từ trong không gian ra bọc lấy Vượng Tử vô lực đã sắp hôn mê, sau đó đưa bình sữa đến trong lòng bé. Bánh bao nhỏ ngủ thấy hương sữa, lập tức tìm đến núm vú cao su chuẩn xác ngậm vào bắt đầu dùng lực hút.

Đồng thời lúc này Đường Á cũng thấy rõ diện mạo tang thi cao lớn: nó tựa như ngọn nến bị bỏ vào lò nung, không tiếng động sắp sửa tan chảy, nhiều chỗ trên mặt cùng trước ngực đều lộ ra xương trắng đáng sợ, cho dù không có một đập vừa rồi của Đường Ngao thì nó cũng kiên trì không được bao lâu — Đường Á cũng không tin một đồng xương cốt lại có thể hoạt động.

Quả nhiên, Đường Ngao thô bạo trực tiếp đập nát xương cốt nhiều chỗ của tang thi, thịt đỏ nát bấy bị văng ra rất xa, Đường Á bước đến phát hiện chúng có vẻ rất dính. Khi cơ thịt cùng dây thần kinh bao trùm bên ngoài đều hòa tan rơi xuống, nội tạng không có gì ngăn cản ào ào chảy ra, mùi hôi thối tanh tưởi nồng đậm xông lên khiến Đường Á không khỏi lui về phía sau một bước, Đường Ngao càng phản ứng kịch liệt mà tránh rất xa. Tang thi cao lớn cơ hồ chỉ còn một khung xương nghiêng lệch, đôi chỗ còn dính lại vài miếng thịt hồng nhạt, nơi da đầu biến mất lộ ra vết lõm do Đường Ngao đập trúng, có chất lỏng màu vàng trắng từ trong óc chậm rãi chảy ra.

Đường Á tưởng rằng đây là kết thúc, kết quả trên hành lang lại truyền đến âm thanh hỗn loạn, Lý Lâm tự cho là không bị kẻ nào chú ý đã đi đến cửa, cậu ta vừa lộ ra cái đầu liền kêu thảm lui trở về, cậu ta thối lui không bao lâu, cửa phòng ướp lạnh lại bị phá, bản lề đang lắc lư kịch liệt vì tác động của bên ngoài, trên vách tường cạnh cánh cửa trắng xuất hiện vết nứt rõ ràng.

Mấy đôi cánh tay thịt bởi vì nhìn không tới mục tiêu mà vung lung tung, bàn tay đã không còn hình dạng con người mà là bộ dáng móng tay màu đen dài sắc nhọn như thép, dài nhất có hơn 1 m, chúng nó đều có thân thể cao hơn 3m, đứng thẳng có thể cao hơn cửa một khúc dài, con phía sau nối tiếp phía trước đều muốn chen vào, vết rạn trên cửa càng ngày càng nhiều, mảng tường màu trắng như muốn rơi xuống.

Phòng ướp lạnh vốn không lớn, nếu như bị chúng nó chen vào sẽ càng chật chội không thể hoạt động, chỉ bằng trực tiếp giải quyết hết ở hành lang rộng rãi. Đường Ngao hiển nhiên suy nghĩ giống Đường Á, không cần cậu bảo hấn liền tung vài cú đá vào phần dưới không quá vững chắc của mấy con tang thi sức mạnh, mấy cổ thân thể cao lớn trượt về sau cách cửa một khoảng dài.

Trên hành lang tiếng đánh nhau truyền đến đứt quãng ồn ào, không có tiếng người hít thở, Đường Ngao là vì hoàn toàn thu liễm khí tức của chính mình nhưng kẻ khác... có phải là con người hay không? Cậu muốn đi giúp hấn!

“Cấm động!”

64. Chương 64: Khí Độc

“Cấm động!”

Người nói là Lý Lâm, không biết từ khi nào cậu ta đã đi đến chỗ mấy lọ thủy tinh không bị vỡ, trong đó có một bình thủy tinh lớn cao gần bằng nửa người chứa đầy chất khí màu vàng. Ngón tay Lý Lâm đặt vào nút màu đỏ có hình vẽ báo động ở trên, cậu ta nhìn chằm chằm vào Đường Á, thở có chút gấp gáp nói: “Cấm động! Nếu không.... tao sẽ ấn xuống!”

Mùi thịt thối rữa trên mặt đất hòa với mùi chất lỏng gay mũi, còn có những miếng thủy tinh vỡ tràn ra mùi của đủ loại tiêu bản, Lý Lâm luống cuống tìm đường trên mặt đất, không biết vì sao mặt bị đụng đến tím bầm, chiếc áo trắng dài vốn đang sạch sẽ cũng bị dính dấp đủ loại màu sắc và những thể rắn có đặc màu hồng nhạt, phần đầu gối của bộ vest cũng bị thủy tinh cứa rách, máu vẫn đang chảy ra.

“Trong này chứa virus S và một số khí độc khác cô đọng lại từ thí nghiệm mô phỏng xem khí độc có thể tiêu diệt virus S hay không, nhưng đã tiến hành thực nghiệm rất lâu mà bọn tao vẫn chưa thu được kết quả nào, không biết thứ thừa lại đến giờ thì rốt cuộc là virus nhiều hơn hay khí độc nhiều hơn... Nói nguyên thâm quá mày nghe cũng không hiểu, mày chỉ cần biết rằng bất kể là cái nào, đều có thể khiến con người ta chết rất thảm.”

Khuôn mặt bầm tím lại cố tỏ vẻ cười đắc ý thật sự không dễ dàng, chỉ càng thêm dữ tợn, Lý Lâm tưởng hình tượng của mình thật sự tiêu sái nhưng dưới ánh đèn huỳnh quang khuôn mặt của cậu ta cực kỳ quỷ dị, như ác quỷ bước ra từ địa ngục.

Lý Lâm tiếp tục nói: “Nếu tao ấn nút này xuống, chất khí bên trong lọ thủy tinh sẽ được phóng ra trong nháy mắt, mà tốc độ khuếch tán của nó thì.... Mày có nhanh đến thế nào, cũng không tránh được.”

Đường Á khẽ nhúc nhích hơn nửa bước chân, Lý Lâm nhìn thấy lập tức quát lớn: “Cấm nhúc nhích nữa! Tao mặc kệ mày giữ quỹ kế gì, chỉ cần mày động, tao sẽ ấn nút này xuống.” Cậu ta cực kỳ kiên trì với việc Đường Á đột nhiên xuất hiện tại nơi này.

“Nếu chất khí này phóng ra, mày cũng chẳng trốn được.” Đường Á nghe vậy dừng bước chân khẽ đáp. Trong lòng cậu còn đang lo lắng, nếu xông lên liều mạng cứu Vương Tử mà theo đúng như lời Lý Lâm thì tốc độ khuếch tán của chất khí này cực kỳ nhanh, cậu đâu kịp thời đến bên Vương Tử khi Lý Lâm ấn cái nút đó, trong chớp mắt thu Vương Tử trốn vào không gian, nhưng trên hành lang lại không ngừng truyền tới tiếng đánh nhau hiển nhiên nói lên cuộc chiến còn chưa chấm dứt. Nếu cậu mang theo Vương Tử trốn vào không gian... Đường Ngao phải làm sao? Cậu không biết chất khí này có tổn thương tới Đường Ngao hay không, cũng không dám mạo hiểm thử, hơn nữa sau khi cậu trốn được vào trong không gian, thì cũng không biết khi nào mới có thể ra được, Đường Ngao sẽ không tìm thấy cậu...

Chất khí này cũng không biết rõ, một ngày nào đó không sai khác lắm mà khuếch tán ra ngoài. Giống như để một quả bom ở ngay căn cứ vậy, Lý Lâm điên rồi mới có thể làm như thế.

Lý Lâm không nghe thấy tiếng radio bên ngoài, lúc tiếng động vang lên, tất cả những lọ thủy tinh để nuôi tang thi trên tủ vỡ nát tạo ra tiếng nổ thật mạnh, rớt đầy những dung dịch nuôi cấy ra, một tang thi cao lớn cũng từ giữa bước ra. Con tang thi này là do Lý Lâm và Bình Hoảng Soái cùng nhau phụ trách, phương hướng nghiên cứu của cậu ta chính là quan sát tính ăn mòn vật chất của các loại chất độc có ảnh hưởng gì với virus S hay không. Mà tang thi và lọ thủy tinh đựng chất khí màu vàng mà Lý Lâm đang khống chế kia là thành quả sau một hồi bận rộn của bọn họ.

Khắp nơi đều có tang thi bình thường nhưng tang thi tiến hóa thì vạn con mới có một, hơn nữa việc bắt giữ vô cùng khó khăn. Trong phòng thí nghiệm họ cũng thử tự mình bồi dưỡng ra nhưng không thành công nhiều, cho nên đều quý trọng khi sử dụng, mấy người Lý Lâm chỉ là trợ thủ đương nhiên không xin được nhiều tang thi sức mạnh mới chỉ dùng những con thừa lại từ các giáo sư. Những tang thi này bị tia cực tím sát khuẩn chặt chẽ mới đưa vào tự dưỡng trong môi trường vô khuẩn, bị tiêm vào đủ loại dung dịch biến đổi thân thể, sau khi tiêm xong sẽ có phương tiện quan sát các hiện tượng xảy ra, Bình Hoảng Soái tiêm vào nó dung dịch có hoạt tính ức chế virus, sau đó đặt vào môi trường nuôi cấy để nó chậm rãi phản ứng.

Nhưng theo sự vỡ nát của thủy tinh, một nửa tâm huyết của bọn Lý Lâm biến thành hư vô — bởi vì những tang thi này ngoài trừ có virus trên cơ thể vốn không khác gì vật sống, lại bị tiêm những chất lỏng ăn mòn, cơ thịt vừa tiếp xúc với không khí thì nhanh chóng bị thối rữa. Mới rồi bị tang thi không ngừng áp sát tới, ngoại trừ sợ hãi ra thì Lý Lâm không nghĩ được gì nữa, đợi đến khi Đường Á và Đường Ngao cùng xuất hiện, tang thi cao lớn lại bị đứa trẻ hấp dẫn lực chú ý, cậu ta đã nghĩ nhân lúc này chạy trốn lên tầng trên để báo cáo hai người đột nhập phi pháp và tang thi đã bị mất khống chế.

Kết quả, vừa lộ đầu ra, cậu ta liền nhìn thấy trên hành lang đông nghịt tang thi cao hơn 3m. Chúng vốn đều bị cưỡng chế tiêm vào dung dịch ức chế virus, ngoài mặt thì vẫn biểu hiện rất bình tĩnh nhưng trong không khí truyền tới sóng âm kích động khiến chúng nó đột nhiên phát cuồng phá vỡ gông xiềng chạy ra từ trong phòng, sau đó mới bị máu thịt hấp dẫn sang bên này, vừa lúc bị Lý Lâm đụng vào, cậu ta chật vật lui lại phía sau, không để ý trên mặt đất trải đầy mảnh vỡ thủy tinh, dẫm vào đầu gối và lòng bàn tay khiến toàn thân đau đớn.

Đến khi Đường Ngao lao ra dọn dẹp những tang thi trên hành lang, trong phòng chỉ còn cậu ta và Đường Á, nhìn đứa bé được Đường Á ôm, thù mới hận cũ lại trào lên trong lòng Lý Lâm, thiêu đốt ánh mắt cậu ta đỏ hằn: Đều tại người này! Nếu không có nó, tình hình sao lại không theo ý mình cơ chứ! Nếu không có nó, bản thân mình vẫn ở tầng trên uống cà phê nhàn nhã làm thí nghiệm, sao lại phải chật vật như bây giờ! Nếu không có nó.... Sao nó không chết đi!

Ngón tay đặt trên nút đỏ run rẩy, không tự giác dùng hai phần sức lực. Nghe được lời nói của Đường Á. Lý Lâm mới phục hồi một chút bình tĩnh, trong lòng thâm cười lạnh: đương nhiên cậu ta không muốn chết nhưng cũng không muốn Đường Á sống!

“Đứa bé trong lòng mày là con của mày phải không?” Không đợi Đường Á trả lời, Lý Lâm tiếp tục nói:

“Đừng hòng gạt tao, tao biết hết, tao đã đối chiếu biểu đồ gen của tụi mày, máy với nó tuyệt đối là quan hệ cha con!”

“.....” Đường Á không nghĩ tới Lý Lâm đã âm thầm lén xét nghiệm, lúc kiểm tra thân thể ở B thị, bởi vì thân thể đặc biệt của Đường Ngao, cho nên hai người đều dùng giống cách ở N thị, thật ra mẫu máu của hai người đều là của nhân viên công tác. Chỉ là Đường Á không ngờ tới, lại có thể gặp một gương mặt quen thuộc ở nơi này, đó chính là chồng của Đường Na, cậu thậm chí còn không nhớ được tên của gã ta là gì, chỉ là khi nhìn thấy gã ta, cậu lại bắt đầu nghĩ tới việc không biết tung tích của Vương Tử, trong lòng có chút nặng nề.

Chồng của Đường Na cũng không phải một người thành thực biết thân biết phận, gã ta kết hôn với Đường Na không được bao lâu thì mặt thế tới, bởi vì Đường Na có con của gã ta nên nhà tân hôn của bọn họ chính là nhà lầu hai tầng mà Đường Á bán lại cho bác cả, bất động sản còn đứng tên là bác cả của Đường Á. Gã ta còn chưa với tay đến được, không khỏi có chút tiếc hận, cho nên khi quân đội đến, gã ta mới có thể đưa cả nhà bố vợ cùng lên xe. Nhưng sau khi đến căn cứ ở N thị, điều kiện sinh hoạt ngày càng khó khăn, hơn nữa sau khi bố vợ gã ta ngã xuống và Đường Huy bị gãy chân, cả một nhà chỉ có một mình gã chống đỡ, khiến gã quá mệt mỏi.

Mặt thế không biết khi nào mới chấm dứt, chồng của Đường Na cảm thấy bản thân không chống đỡ được nữa, gã ta tìm người quen trong quân đội, biết quân đội muốn đi B thị liền xin xỏ để cho gã ta một chỗ. Đúng lúc này, mẹ vợ mang Đường Á về đây, tuy rằng chính gã cũng bị đánh một trận, nhưng nhìn thấy 300 điểm, gã ta cảm thấy vẫn có giá. Thế nhưng bà già kia lại sống chết cũng không buông điểm khỏi tay, gã ta đành phải đoạt lấy — không có điểm, gã ta sao đi B thị được? Cho người quen kia 100 điểm, rốt cuộc gã ta cũng được lên xe đi B thị.

Chồng của Đường Na cảm thấy rời khỏi nhà bác cả của Đường Á thật sự là việc sáng suốt, gia đình kia giống như vận rủi, bỏ lại họ vận khí của gã ta lập tức tốt hơn. Gã ta vừa đến B thị đã gặp được đồng nghiệp có quan hệ tốt trước kia, đồng nghiệp làm việc không tệ, nhiệt tình giúp gã ta sắp xếp công việc kiểm tra sức khỏe của những người sống sót, mà khi gã ta kiểm tra sức khỏe, vừa lúc gặp được Đường Á.

Đường Á vốn đã sớm thất vọng cực kỳ với một nhà bác cả, nhìn người trước mặt này cậu lập tức hiểu được nguyên nhân tại sao một nhà bác cả sau đoạt đi 300 điểm của mình mà vẫn phải sống khó khăn như vậy, đúng là tự làm tự chịu! Cậu không có ý nhận gã, hơn nữa do ảnh hưởng của Đường Ngao chồng Đường Na cũng không nhận ra cậu.

Lý Lâm lấy mẫu máu có tên của Đường Á, thật ra là của chồng Đường Na, tương đối khớp với máu Vương Tử, đó là điều đương nhiên bởi vì họ là cha con ruột — có điều cũng không thể nói hay giải thích cho Lý Lâm, mà Lý Lâm cũng không có hứng thú nghe Đường Á giải thích, trong lòng cậu ta đã nhận định Vương Tử là con hoang của Đường Á và người nào đó sinh hạ, cho dù Đường Á nói gì thì cậu ta cũng cho rằng đó là nói dối, còn nếu không nói gì dĩ nhiên chính là chịu thừa nhận.

“Tôi đã tiêm cho nó chất độc X, 15 phút sau sẽ phát tác, nếu trong lúc này không dùng thuốc giải trong tay tôi chắc chắn nó sẽ chết.” Tay trái Lý Lâm không nhàn rỗi mà lấy từ chiếc áo trắng dài ra một ống tiêm dài bịt kín, bên trong có thuốc giải độc trong suốt. Chất độc X là loại độc vào thần kinh, đó là sản phẩm phụ khi nghiên cứu chất độc, tác động chậm chạp tương đối độc hại với thần kinh, cũng có thể lấy đi tính mạng, nhưng còn nhiều điều bí ẩn hơn nữa vẫn chưa tìm hiểu được.

“....” Đường Á cúi đầu nhìn, quả nhiên trên da đầu trọc của bánh bao nhỏ có nhiều hơn một vết xanh phồng lên, là dấu vết của ống tiêm.

[Đường Á.] Một giọng nói vang lên trong đầu, Đường Á thất thần một lúc mới nghĩ đến giọng nói kia là của Tuyệt Hồ. Bởi vì bản thân cậu và Đường Ngao thu thập được số lượng nguyên châu không nhỏ, lượng đổi khiến chất đổi, đại khái một tháng trước nó bắt đầu bế quan tu luyện, hấp thụ năng lượng của nguyên châu chuyển hóa thành năng lượng của mình. Nó nói, trước khi nó khôi phục được bản thể, mỗi khi hấp thụ nguyên châu tới một số lượng nhất định, nó sẽ tiến hành bế quan một lần, có lẽ còn cần tới bốn lần nữa — đương nhiên trong lúc tu luyện nguồn cung cấp nguyên châu không thể gián đoạn.

Thời gian bế quan chính là mỗi lần tinh lọc năng lực, dung hợp yêu đan và yêu khí kết lại, tích lũy sức mạnh để cải tạo lại cơ thể — nó cũng không muốn trở thành một đồng da thịt vô dụng không có chút bản lĩnh

nào. Mỗi lần tuần hoàn tinh lọc đường vận hành đều giống nhau, Tuyết Hồ nhanh chóng cảm thấy nhàm chán, lúc này nó sẽ cực kỳ ghen tỵ với Đường Ngao có huyết thống truyền thừa — chỉ là lúc đầu khổ sở một chút nhưng sau khi hấp thu được năng lực có thể tự động tinh lọc và hấp thụ tốt nhất, thật hạnh phúc quá! Không giống bản thân nó phải lãng phí thời gian... Chỉ là những bản lĩnh kia đều là thần ma yêu thú Thượng Cổ mới có, khổ tu đắc đạo giống nó ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ...

Lúc nhàm chán, Tuyết Hồ liền nương theo ánh mắt của Đường Á lên lút nhìn bên ngoài, những gì nó nhìn thấy đều là những gì xuất hiện trong tầm mắt của cậu nhưng chỉ có thể nhìn mà thôi, trong lúc đang bế quan nó không thể nói chuyện với bên ngoài, trước mắt Đường Á và Đường Ngao còn không biết nó có bản lĩnh này, nếu biết thì...

Tuyết Hồ đã sống mấy ngàn năm, nhìn thấy Vượng Tử được Đường Á ôm lập tức khắc liền nhận ra đứa bé này khác với trước kia, nhưng nếu chấm dứt việc bế quan thì lần sau lại phải bắt đầu lại từ đầu, nó chỉ có thể nhịn xuống, cũng gấp đến độ xoay vòng vòng, ngay sau khi bế quan vừa chấm dứt lập tức nói chuyện trong đầu Đường Á.

[Sao vậy?]

[Đứa bé này không thể xảy ra chuyện được!]

[...Cho dù người không nói, ta cũng không để nó có chuyện. Nhưng mà vì sao lại nói vậy?]

[Bởi vì đứa bé này là...]

[Quên đi, bây giờ không có thời gian nghe nhà người giải thích.]

[Đường Á, ta muốn làm thịt người.]

Một người một hồ nói chuyện trong đầu với nhau, chỉ cần có ý niệm là có thể nói ra suy nghĩ của chính mình cũng có thể nhận được ý tứ của đối phương cực kỳ nhanh chóng, cho nên gần như không phí chút thời gian nào. Qua loa nói với Tuyết Hồ vài câu, Đường Á trực tiếp hỏi Lý Lâm: “Mày muốn gì?” Nếu Lý Lâm muốn hại chết Vượng Tử sẽ không nói những lời vô nghĩa kia, cho nên cậu ta không phải muốn lấy mạng Vượng Tử mà là một thứ khác.

Nơi này là tháp truyền hình 80 tầng, từng là thắng địa du lịch, vì dễ dàng cho việc ngắm cảnh, cửa và mặt tường đều là những khối thủy tinh lớn tạo thành, chỉ là vừa mới bị tang thi to lớn làm vỡ vài khối. Dù thời tiết không có gió thì ở trên cao cũng có gió mạnh mà nhà cao tầng không có song cửa sổ, nay cửa kính vừa vỡ gió đêm liền thổi xộc vào, khiến những đồ treo trên tường rung lên bần bật. Cửa sổ bị vỡ rất gần Lý Lâm, áo dài trắng không có cúc bị dính vào đủ loại vết bẩn dán lên thân hình cao gầy của cậu ta, tóc đenбет dính trong gió như tảo nước đông đưa, lại thêm khuôn mặt bầm tím chảy máu, cậu ta giống như bị ác quỷ quần thân đang vùi vãi lôi kéo sinh linh vào chốn Địa ngục.

“Chất độc X chỉ có một mũi, thuốc giải độc của nó cũng chỉ có một liều ở trong tay tao.” Lý Lâm lộ ra ý cười dữ tợn, cậu ta nhìn người thanh niên luôn có ít biểu hiện trên mặt hiện tại cũng không kiềm được sự khấn trương, trong lòng thấy cực kỳ thoải mái, mà cổ tay cậu ta vừa mới tháo thạch cao xuống giờ trải qua nhiều hành động mạnh lại càng ngày càng ần ần đau, khiến oán hận với Đường Á lại càng nhiều hơn.

Lý Lâm lộ ra nụ cười quỷ dị, cầm thuốc giải trước đầu ngọn gió, sau đó ném đi — thuốc giải bị ném ra ngoài từ khung cửa sổ vỡ nát.

“!!!”

“Tao muốn mày chết!”

65. Chương 65: Gặp Nạn

Tao muốn mày chết!”

Ngữ điệu của những lời này lạnh lẽo mang theo oán hận cực kỳ lớn, nhanh chóng ngược gió vang lên bên tai của Đường Á, nghe không quá rõ ràng nhưng cậu đã biết được — rốt cuộc Lý Lâm hận cậu đến nhường nào.

Cậu cũng không có thời gian đi nghe tiếng cười cuồng dại sau lưng của Lý Lâm, không có thời gian suy nghĩ xem Đường Ngao đã giải quyết hết bọn tang thi kia chưa, không có thời gian suy nghĩ xem căn cứ có phải lại lâm vào nguy cơ lần nữa hay không... Bởi vì, cậu đang rơi xuống — từ trên tháp truyền hình 80 tầng, khi thuốc giải độc bị ném ra ngoài cửa sổ trong nháy mắt đó cậu đã vọt tới, để Vương Tử vào không gian, sau đó cậu làm chuyện Lý Lâm cực kỳ muốn thấy: nhảy xuống khỏi cửa sổ.

Tốc độ rơi càng ngày càng nhanh, gió thổi qua cũng càng ngày càng lớn, Đường Á nheo mắt, nhanh chóng nhìn chăm chăm vào ống dịch nhỏ kia — bởi vì sự tiếp xúc với bề mặt không khí nhỏ cho nên nhận lực ma sát cũng nhỏ, nhưng nó tương đối nhẹ, cho nên khi rơi qua mười tầng cuối cùng Đường Á cũng chớp lấy nó vào lòng bàn tay, sau đó nhanh chóng đưa vào không gian.

Đường Á đương nhiên không phải do đầu nóng lên biết rõ sẽ chết còn làm chuyện này — cậu cũng không có tinh thần hy sinh bản thân lớn đến thế. Bản thân sống lại một lần cũng không phải vì để đi tìm cái chết, hơn nữa, nếu cậu chết không gian cũng sẽ vỡ nát những gì bên trong đó cũng dần biến mất, vậy cứu hay không cứu Vương Tử có gì khác nhau.... Đây cũng không phải việc ngu ngốc cậu muốn làm. Sở dĩ cậu không chút do dự mà nhảy xuống là do cậu đã nghĩ được một biện pháp.

Thật lâu trước kia, khi bị tang thi bao vây trên mái nhà ở thị trấn X, cậu đã từng nghĩ làm cách nào có thể an toàn rơi xuống đất? Tuy rằng sau này nhờ Đường Ngao mà an toàn thoát thân, nhưng Đường Á cũng không ngừng tự hỏi vấn đề này.

Cậu phát hiện bất cứ cái gì trước khi vào không gian là trạng thái gì, thì sau khi vào không gian sẽ vẫn duy trì đúng trạng thái đó, ví dụ như cậu cong người rồi vào không gian, như vậy trong nháy mắt vào không gian cậu vẫn sẽ đang cong người như thế cho đến tận khi cậu thay đổi trạng thái ấy. Đồng nghĩa với chuyện nếu cậu ở tư thế ngồi trong không gian, vậy khi cậu trở lại bên ngoài trong phút chốc, cậu sẽ vẫn duy trì tư thế ngồi.

Vậy nên nếu cậu đang ở trạng thái rơi thì khi vào không gian sẽ thế nào? Quán tính của cơ thể sẽ muốn giảm tốc độ lại, nếu tốc độ rơi quá lớn cậu sẽ bị thương nhưng nếu tốc độ không lớn cậu có thể điều chỉnh tốt cơ thể, rồi lấy trạng thái yên lặng ra khỏi không gian, tốc độ rơi sẽ tăng lên. Sau đó cậu đi vào không gian rồi lại đi ra... Cứ lặp lại như thế, là có thể an toàn đáp xuống mặt đất, nhưng điều kiện tiên quyết là — lần đầu tiên cậu đi vào không gian, tốc độ rơi xuống phải không lớn, mà lúc này hiển nhiên đã muộn rồi.

Người rơi từ tầng bao nhiêu thì sẽ chết? Mọi người rất khó đưa ra kết luận, nhưng có một chuyện được công nhận, đó là ngã từ tòa nhà hơn mười tầng thì tuyệt đối không sống được.

Thân thể Đường Á đang rơi nhanh giữa không trung đột nhiên biến mất, chỉ có ánh trắng sáng chứng kiến khoảnh khắc ma thuật này. Mà trong không gian đột nhiên xuất hiện một thanh niên có vòng eo mềm dẻo ngửa ra sau tạo độ cong không tưởng, trên không trung vẽ nên một nửa vòng tròn cực kỳ đẹp mắt, như chiếc đuôi của mỹ nhân ngư vọt vào sóng băng đầy linh túy.

“Oành!” Thân thể rơi nhanh xô mạnh vào mặt nước trong nháy mắt tạo ra tiếng động cực kỳ lớn, bọt nước văng lên tứ tung. Đường Á đã dùng hết sức tăng tốc và rơi vào mặt nước, nhưng dòng linh túy chỉ cao đến nửa người cũng không giảm tốc được nhiều, thân thể Đường Á nhanh chóng chìm xuống đáy dòng linh túy, va chạm lớn khiến trước mắt cậu hóa đen.

Á!!!

Trên tầng cao, Lý Lâm đứng đầu ngọn gió mà cuồng dã cười to, cười được vài tiếng thì bị gió thổi lạnh đến ho khan, cậu ta vốn muốn buông cái nút ra, nhưng một bàn tay lớn giữ tay cậu ta lại, ngón tay kia đứng lúc đề lên ngón cái, Lý Lâm hét toáng lên, quay đầu lại thì nhìn thấy một đôi mắt thú đỏ hần đây sát ý, mà ngón tay đặt trên ngón cái của cậu ta bắt đầu dùng sức.

“Đừng nhấn! Đừng nhấn!” Lý Lâm liều mạng giãy dụa, lại không thể dao động được một ngón tay của thiếu niên cao lớn này, ngược lại làm móng tay cậu ta bị nứt ra, máu chảy thành dòng. Người này điên rồi! Chính cậu ta cũng không muốn cùng chết với hắn! Nhưng cái nút vẫn bị ấn xuống trong nháy mắt, chất khí màu vàng ập vào mặt, Lý Lâm đứng mũi sào mà chịu.

“A a!” Giống như bị tạt nước sôi vào da, Đường Ngao thả tay ra, Lý Lâm liền hét lớn lẫn lộn trên mặt đất. Da mặt, tay, cổ của cậu ta đều nhanh chóng phồng lên những vết to cỡ đồng tiền, những bọt nước trong

suốt, hơn nữa lại nhanh chóng vỡ ra, chảy ra chất dịch màu vàng tanh hôi, chất dịch chảy qua chỗ nào, chỗ ấy lại phồng lên nhiều bọt nước hơn.

“Ưm ưm...” Đầu lưỡi cậu ta cũng lan ra nhiều bọt nước, lan rộng trên toàn cơ thể, vượt qua giới hạn chịu đựng khiến cậu ta không nhịn được mà dùng hết sức để gỡ, những chỗ bị cọ qua trực tiếp rơi ra từng mảnh từng mảnh cơ thịt, giống như sương sườn được ninh nhừ trong nồi, vừa chạm vào đã tách cả xương cốt ra. Đầu Lý Lâm sưng to gấp hai đầy máu me lẫn lộn, không chảy ra chất dịch màu vàng nữa, ngược lại bắt đầu chảy máu.

Cậu ta dùng hai mắt phù thũng không dám tin nhìn bản thân đã bị lòi ra những khớp xương trắng hếu ở mười ngón tay, cánh tay bị cậu ta cào gãi cũng lẫn lộn máu thịt hòa với đau đớn trên dưới toàn thân, thần kinh đau nhức đã gần như tê liệt thật lâu sau mới cảm nhận được. Cậu ta cũng không dám gãi tiếp nhưng cơ thể đã ngứa tới tận xương tủy, ngứa ngáy khiến tinh thần cậu ta mơ mơ hồ hồ, sau đó là cơn đau đến mất đi cảm giác, trong vô thức cậu ta lại dùng sức tiếp tục gãi bằng bàn tay đã lộ ra xương trắng.

Hơn nữa, vừa không ngừng gãi ngứa, một loại cảm giác đói khát bùng lên từ dạ dày, cơn đói ngày càng mãnh liệt dịch dạ dày tiết ra càng ngày càng nhiều, khóe miệng cậu ta chảy ra nước dãi đen đen vàng vàng, đồng tử màu đen nhanh chóng co rút lại, sau đó cậu ta ngửi thấy mùi thịt, mùi thịt nồng nàn phân tán khắp bốn phía....

“Hà hà...” Thứ đã không nhìn ra được hình dạng con người vẩn vơ trên đất, bởi vì không thấy rõ được cái gì trước mắt nên dùng tay quờ quạng, khi mò được thịt vụn đang tỏa ra mùi hương liền gấp gấp nhét vào cái miệng đang chảy nước dãi rồi nuốt xuống... Đến khi thịt vụn trên mặt đất bị chén sạch, cậu ta — không đúng, hiện tại đã là “nó” — cơn đói vẫn không giảm bớt, nó vẫn cảm tìm kiếm máu thịt mới mẻ rất nhanh tìm đến “thức ăn tươi” mới, khớp xương trắng hếu lộ ra xé một mảnh thịt ở trên người xuống, sau đó như quỷ đói nhét hết vào mồm rồi lại xé thêm một mảng lớn hơn khác...

Đường Ngao cũng không ở lại xem Lý Lâm gặp phải cái gì, sau khi ấn nút xong, hắn trực tiếp vọt tới bên cửa sổ đã vỡ rồi nhảy xuống, thiếu niên cao lớn ở trên không trung khớp xương răng rắc nhanh chóng biến hình thành một con dã thú màu đen to lớn, chân dã thú dẫm lên ngọn lửa đen, nháy mắt vọt theo mùi của Đường Á tới nơi mùi biến mất. Dã thú màu đen như đoán được chuyện gì, ở nơi đó xoay vòng quanh, dã thú nôn nóng kêu gào như muốn gọi gì đó nhưng vẫn không có lời đáp lại, cuối cùng dã thú to lớn ngửa mặt lên trời rú lên một tiếng gầm vang tới tận chân trời, thân hình của nó đột nhiên biến mất trên không trung.

Tiếng dã thú gầm rú ở ngoài tháp truyền hình, có người bị tiếng kêu dọa sợ lạnh run, có người cảm thấy cực kỳ bị ai rút cả nước mắt, có người bắt đầu hỏi nhau, “Từ khi nào trong căn cứ lại nuôi cả dã thú vậy, đây là hổ à? Không giống lắm...”

Có người cố gắng lấy hết dũng khí tìm kiếm nơi phát ra tiếng gầm ở xung quanh đài truyền hình nhưng không có dấu vết gì. Mà sau khi nghe thấy tiếng đánh nhau trên tầng 80, mọi người rút cuộc cũng đuổi đến nơi thì thấy vô số tài liệu trân quý rải rác khắp nơi, những xác tang thi bị giết chết để lấy nguyên châu vật vờ sứt mẻ được, trong lòng đau đớn vô cùng, có một số người bị khí độc phát tán ảnh hưởng tới, trên người có bọt nước nổi phồng lên.... một phen hỗn loạn.

Mà lúc này, cơn sóng tang thi giống như sóng biển đập vào đá ngầm mà vượt qua tầng tầng trở ngại tấn công vào tầng căn cứ thứ nhất, một lần lại một lần lực lượng cực lớn đập vào bức tường chắc chắn vây quanh căn cứ, gây ra tiếng động cực lớn, những âm thanh đó như trực tiếp đập vào ***g ngực mỗi người, khiến trái tim của họ cũng bắt đầu dần dần gấp gáp, nhất là những người sống sót ở tầng thứ nhất. Bọn họ có người không chịu nổi áp lực mà điên cuồng hét lớn, thậm chí tự tổn thương mình, cũng có người bị sự uy hiếp tính mạng ngay trước mắt mà trở nên tàn nhẫn, trèo lên thang cao, nhìn thấy đầu tang thi nào ngoi lên thì chặt xuống...

Quân đội tập trung xếp vài vòng trên đài cao, viên đạn chỉ cần bắn ra sẽ không thất bại, nhưng bắn vào đầu nhóm tang thi bên ngoài kia không gây ảnh hưởng gì, phải bắn trúng những bộ phận quan trọng mới được. Các loại súng ống đều được lấy ra dùng: những loại đạn có thể sát thương qui mô lớn được dùng để đối phó với những tang thi gần nhất, trang bị đầu đạn thép có thể xuyên qua được óc tang thi chuyên nhằm vào những tang thi có năng lực...

Cũng có các loại bom có tính sát thương mạnh: bom đã được cô đọng xăng đốt cháy có thể phóng ra xa

nhất, bởi vì có tính nổ rất mạnh nên khi giữa đám tang thi bị nổ tung cộng thêm thời tiết khô hanh, hầu như thân thể xác khô tang thi rất dễ bắt lửa. Ngọn lửa bám vào người, chúng nó cũng không thấy đau lại vẫn lớp trước ngã xuống lớp sau tiến lên, phía sau chen lấn lên phía trước, khiến tang thi xung quanh cùng nhau bốc cháy.... Trong bóng đêm ánh lửa rọi khắp nơi giống như đóa hoa lửa rực sáng nổi lơ lửng trên dòng sông đen ngòm, cơn sóng tang thi không ngừng phập phồng dao động. Cùng lúc đó quân đội còn sử dụng cả loại bom có sức công phá và tính sát thương lớn, chỉ là những nơi bom nổ tung nhanh chóng bị tang thi đập dưới chân, không nhìn thấy nhiều bom đốt nữa.

Đây là trận chiến sống chết, ngoài đạn hạt nhân ra tất cả những vũ khí có được đều được sử dụng. Khi vách tường có chút lỏng lẻo, tang thi hay thi thể đã vây kín chồng chất lên nhau cao như núi — không phải không có người chết, chỉ là những người chết bị rơi xuống ngay cả bộ xương cũng không còn. Vô số người trèo lên đầu tường cầm lấy vũ khí trực diện vật lộn với tang thi, thỉnh thoảng có chân tay bị cụt và máu tươi bắn ra, nhưng mà đối mặt với cơn sóng dữ tợn của biển cả xô đập không ngớt, đối mặt với nhóm tang thi mặt đen răng bén nhọn, đối mặt với bầu trời đêm chỉ có mặt trăng tròn mà không có ngôi sao nào.... Trong lòng mọi người đều không nhìn được mà sinh ra nghi vấn: bọn họ còn có thể nhìn thấy mặt trời mọc vào ngày mai hay không?

Nhìn từng vật phẩm đem ra thử bị mang về, không đợi binh lính nói chuyện những nhà lãnh đạo đã trực tiếp xoay người lại, lần đầu tiên không để ý đến hình tượng mà ôm lấy đầu mình, mười ngón tay đan vào mái tóc bạc xòa tung, sau khi mặt thể đến, mái tóc chưa hề được nhuộm là một lý do, nhưng đa số là do lo nghĩ quá nhiều, tóc gần như bạc trắng thoát nhìn trong phút chốc già đi mười tuổi.

Ông nói thẳng: “... Không tìm được, tiếp tục tìm kiếm? Mặt khác...”

Ông ngẩng đầu hít một hơi thật sâu, tiếp tục nói: “Bảo cho bên Tây Bắc, chuẩn bị đầu đạn hạt nhân.”

66. Chương 66: Khế Ước Linh Hồn

Dã thú to lớn đột nhiên xuất hiện trong không gian, ngay lập tức lần theo mùi hương quen thuộc, lông sau gáy mềm mại vốn xòa tung đột ngột dựng đứng lên, bởi vì nó hoảng sợ khi ngửi được mùi máu.

Giữa dòng linh tủy nhợt nhạt trắng ngà, tản mạn nhẹ nhàng từng vệt máu đỏ, linh tủy vốn có khả năng hấp thụ mọi nguồn năng lượng đương nhiên cũng có thể hấp thu máu, mà bây giờ vẫn còn nhiều tơ máu trong nước chỉ có giải thích được đến lúc này Á Á vẫn còn chảy máu...

“Ngao ô ~” Dã thú to lớn quỳ xuống bên dòng sông, phát ra tiếng rên rỉ thống khổ cực nhỏ, đôi mắt đỏ rực nồng đậm bị thương, nó không biết có vết thương nào trên người Á Á hay không, thậm chí cũng không dám dùng lưỡi liếm cho cậu.

[Lưng, đầu đều bị chảy máu trong, cột sống bị tổn thương, gan và lá lách vỡ nát... Nếu không phải rơi vào dòng linh tủy có thể giảm ma sát, lại được linh tủy chữa trị cơ thể liên tục, nếu không bây giờ người người nhìn thấy chỉ là một người đã chết.] Tuyết Hồ mang Đường Ngao đi vào không gian, sau đó bị dã thú cuồng loạn nhìn chằm chằm.

[Trùng cái gì mà trùng? Nếu không phải khi người biến hình dùng nhiều linh tủy thì Đường Á bây giờ cũng không thấm đến vậy.] Tuyết Hồ tự nhận năng lực của nó tăng lên rất nhiều nên nói chuyện cũng cứng rắn hơn, mà dã thú cũng gục đầu xuống ỉu rử không phản bác. Thật ra không cần Tuyết Hồ nói, nó cũng không ngừng tự trách rồi. Nếu nó giải quyết đám tang thi kia nhanh hơn một chút, nếu nó giết chết Lý Lâm nhanh hơn một chút, nếu nó kiên trì ở bên Á Á thì sẽ không...

Đều là lỗi của nó! Nhưng bây giờ không phải lúc tự trách!

[Người có cách cứu Á Á không?]

[Đương nhiên là có. Chỉ là một con người thôi mà!]

[Cứu em ấy!]

[Lấy nguyên châu của những tang thi tiến hóa người vừa giết ra...]

[Đưa hết cho người! Cứu em ấy!]

Chia cho tôi một nửa. Phần lời còn lại của Tuyết Hồ nuốt vào trong bụng, không khỏi cười tít mắt, lượng nguyên châu này đủ để cho nó bế quan lẩn nữa, cải tạo cơ thể lại tiến thêm một bước! Quả nhiên chỉ cần liên quan đến Đường Á, dã thú sẽ chấp tay dâng thức ăn khỏi miệng ra.

[Truyền thừa huyết thống của người chắc có thứ giống với Thần thú viễn cổ và một số ma vật, tên là “Khế ước linh hồn”, là một loại khế ước chết. Điều kiện ký khế ước cực kỳ khắc nghiệt, bởi vì một khi đã ký kết thì sẽ không giải trừ được. Sau khi khế ước hình thành, hai bên ký sẽ có cộng hưởng sinh mệnh, có thể cảm nhận tư tưởng và tình cảm của đối phương ở trình độ nhất định, chỉ có quan hệ bạn lữ mới có thể ký khế ước.]

[... Điều kiện là gì?]

[Hai bên ký khế ước phải là người quan trọng và thân mật nhất của nhau, tín nhiệm lẫn nhau, không thể có một chút không tình nguyện nào. Người phải suy nghĩ cho kĩ, sau khi hoàn thành khế ước, tuổi thọ người sẽ bị giảm một nửa, hơn nữa không thể tìm bạn lữ nào ngoài Đường Á...] Có điều, đối với người có lẽ lại là chuyện tốt...

Tuy rằng nội đan của Tuyết Hồ khỏi tạo không gian này, hơn nữa đến giờ nó cũng không có nhiều thiện cảm với Đường Á cho lắm, dù sao khắp nơi bị cậu chèn ép cũng thấy khó chịu trong lòng. Nhưng nếu Đường Á chết, không gian cũng đóng lại chỉ có thể chờ đợi người tiếp theo mở nó ra — bây giờ ngoài kia là mặt thể quỷ nhiều người ít, không biết phải chờ đến ngày tháng năm nào. Trong khi đó, Đường Á là một người tốt cho việc hợp tác, giao dịch với cậu cũng không cần húc hặc đâm đá lẫn nhau mà vẫn thu được nhiều nguyên châu hơn, bên cạnh đó Đường Ngao lại tự nguyện cung cấp nguyên châu của tang thi sức mạnh... Tóm lại, Tuyết Hồ cảm giác bản thân vẫn có thể dễ dàng tha thứ cho cậu một thời gian nữa.

[Trước hết người tiêm thuốc giải độc cho đứa bé kia đi đã. Ê này! Nó không thể chết được! Người đừng có ra tay... Nó là... Nếu người giết nó Đường Á sẽ không vui đâu!] Vẫn là câu cuối mới có hiệu quả...

[Không phải do nó. Á Á. Sẽ không. Bị thương]

[Đường Á liều mạng cứu nó, nếu như bị người giết... Đến khi cậu ta tỉnh coi người ăn nói thế nào!]

[.....]

[Nhanh chóng bắt đầu kí khế ước đi! Nếu không Đường Á sẽ gặp nguy hiểm]

Khó khăn lắm mới khuyên ngăn được dã thú, Tuyết Hồ cảm thấy chuyện này thật sự tốn sức, vẫn là nhanh chóng cứu Đường Á tỉnh lại để cậu ta tiếp tục làm người thuần hóa dã thú đi! Vừa nãy nếu nó không kéo con thú này vào không gian thì không biết hẳn còn làm ra chuyện gì nữa!

[Làm như thế nào?] Sau khi biến hóa thành người tiêm thuốc giải cho Vương Tử. Đường Ngao phục hồi lại hình thú, hỏi.

[Giống như lúc người học tập bản lĩnh trong huyết mạch truyền thừa, nhập thần thức của anh vào cơ thể, theo huyết mạch tìm kí ức của ác thú thời tối cổ...]

Đường Ngao nghe theo lời Tuyết Hồ sử dụng thần thức tìm kiếm “Khế ước linh hồn” trong trí nhớ của ác thú tối cổ. Thần thức của hắn là hình thú thu nhỏ của ác thú, tìm kiếm khế ước linh hồn trong trí nhớ truyền thừa giống như đẩy ra một tấm cửa Thanh Đồng cổ xưa, khí tức Hồng Hoang ập tới. Hắn đạp bước hư vô trôi trên không trung, dưới chân là tình trạng cuộc chiến tranh của vô vàn chủng tộc không biết tên. Khói bốc cuộn cuộn, trên bầu trời là hình ảnh chiến đấu kịch liệt của tiên nhân tay áo bay phấp phới với những Thần thú mặt mày hung dữ, pháp thuật phóng ra những chùm sáng ngũ sắc, vẻ ngoài rực rỡ và tráng lệ...

Những cái đó cũng không thể khiến Đường Ngao bị thu hút, hắn bay lượn trên không trung, bên người có đủ loại cửa cổ kính, có thô ráp xù xì, có mảnh hoa lệ, đẩy chúng ra lại sang một cảnh tượng khác.

Chúng đều là những mảnh nhỏ ký ức trong truyền thừa huyết mạch của ác thú Thao Thiết thời viễn cổ, ghi lại những gì khắc sâu ấn tượng nhất của những mãnh thú đó, có khi chỉ là những khoảnh khắc chiến đấu sấm chớp hủy thiên diệt địa ngăn ngui, có khi là thời gian chiến tranh liên miên của các chủng tộc, có khi

là bản đồ ghi lại những địa điểm thời kỳ đại lục chia thành năm châu — Nếu Đường Á trông thấy có thể sẽ cảm thán không chừng đây chính là sách dạy nấu ăn ra đời sớm nhất, chỉ là thức ăn trên đó con người tuyệt đối không ăn được, hoặc nói chính xác là, có đôi khi con người thậm chí trở thành thức ăn...

Trong lượng lớn ký ức như vậy mà tìm kiếm thứ gì đó thật sự không dễ, may mà mỗi lần biến hóa bên trong Thức hải chỉ là một cái chớp mắt ở thế giới hiện thực, khi hình thú của Đường Ngao đi xuyên qua cửa kí ức, dừng chân ở cửa lớn bằng sắt đen, trong không gian cũng không có biến đổi gì, về mặt Đường Á tái nhợt trôi nổi trong linh tủy, linh tủy chỉ có thể điều trị những tổn thương trên cơ thể cậu, tạm thời bảo trì ở trạng thái không thêm tổn hại nữa.

Khi dã thú to lớn mở mắt chính là một cảnh này. Nó thật cẩn thận bước xuống ở một chỗ khá xa Đường Á, khi bốn chân chưa chạm vào dòng linh tủy mặt nước hơi dâng cao một chút, dã thú chậm chạp tiến gần chỉ khiến dòng chảy sinh ra một dao động rất nhỏ, cuối cùng dừng lại phía trên người thanh niên.

“Á Á...” Dã thú nhẹ nhàng gọi, cậu thanh niên đang bất tỉnh tựa như nghe được tiếng gọi của nó, phát ra một tiếng rên khê, mi tâm nhăn lại vì đau đớn khiến dã thú cuối cùng không kiềm được mà vươn lưỡi liếm liếm, muốn dùng đầu lưỡi vuốt giã mi tâm. Khi sinh bệnh con người đều có vẻ yếu ớt cũng phá lệ sợ hãi, linh tủy quán quanh tuy có thể giảm bớt đau đớn trên cơ thể, nhưng lại cực kỳ lạnh lẽo.

Đường Á biết chính mình đang mơ nhưng không biết cách nào để tỉnh lại. Cậu phát hiện bản thân chân trần đứng trên một cánh đồng tuyết, dưới chân là lớp băng mỏng, dưới đó lại có vô số cánh tay tang thi vươn lên cào vào mặt băng, cậu muốn chạy trốn, nhưng cơ thể như bị đông cứng lại, muốn động cũng không được, chỉ có thể nhìn lớp băng kia càng ngày càng mỏng, càng ngày càng mỏng... Lớp băng bên dưới dần dần không chịu nổi sức lực kia. Đường Á nhắm mắt lại, chờ đợi cảm giác đau đớn trút xuống — nhưng không có.

Một vật thể thô ráp mang theo chút ẩm ướt đụng vào nửa bên mặt cậu. Đường Á mở mắt ra, nhìn thấy dã thú to lớn màu đen ở ngay trước mặt, nó hạ thấp cơ thể khỏe mạnh thon dài xuống, quay đầu nhìn cậu, đôi mắt màu đỏ tràn đầy sát khí lẫn trầm ổn, nó đang mời Đường Á cười lên lưng nó.

Lâm vào mộng寐, Đường Á không nhìn thấy biến hóa của không gian không biết nơi này đang diễn ra chuyện kỳ diệu hiếm có — đó chính là ký kết khế ước linh hồn, hình bóng thời viễn cổ đã dần biến mất, có lẽ là lần đầu tiên sau gần vạn năm cũng chẳng rõ có phải là lần cuối cùng hay không.

Một tầng ánh sáng đỏ phát ra từ cơ thể dã thú chậm rãi khuếch tán ra bốn phía, bọc lấy thân thể thanh niên rồi tản ra dài thêm hai mét, nhìn từ xa như một cái kén cực lớn đỏ rực. Bên ngoài sắc đỏ bám lên ngày càng đậm, sau đó bắt đầu kéo tơ, xuất hiện thêm một sợi tơ máu dài mảnh nhưng cứng cáp, sợi tơ như có sự sống trôi nổi xung quanh cái kén. Ngay sau đó, lại xuất hiện sợi thứ hai, sợi thứ ba.... Thời gian xuất hiện sợi tơ ngày càng dày, cho đến khi không xuất hiện thêm tơ nữa, chuyển động xung quanh phủ kín dã thú và thanh niên, biến thành một cái kén khép kín.

Vô số sợi tơ lơ lửng trôi, chúng đang đưa không theo quy luật, nhưng không có hai sợi bất kỳ nào quấn cùng một chỗ. Sợi tơ trung tâm làm một vòng thu nhỏ quanh người dã thú, nó bắt đầu điều khiển sợi tơ mảnh quấn vào người thanh niên, màu đỏ của máu khiến quần áo trên người thanh niên biến thành bột mịn lộ ra cả thân thể xích lỏa, sau đó vẽ thêm một chú văn phức tạp, khi từng chú văn lần lượt hạ xuống sẽ đột nhiên phát tia sáng rồi biến mất trên cơ thể trắng nõn như ngọc của cậu.

Mà khi chú văn viết xuống những vết thương nguy hiểm trí mạng trong cơ thể cậu nhanh chóng được chữa trị, hô hấp dần dần có lực hơn, trên mặt vẽ hồng hào dần dần lên, đến khi chú văn cuối cùng hoàn thành, giữa một người một thú đột nhiên xuất hiện một dấu ấn hình thú. Ấn này chia thành hai phân biệt nhập vào mi tâm của hai người, ánh sáng đỏ chợt lóe rồi biến mất. Lúc này, thanh niên đã khôi phục sắc mặt hồng nhuận, hô hấp vững vàng.

Giọt mồ hôi lớn chảy ra trên lông dã thú, tầng tầng mồ hôi không biết khi nào đã tạo nên tầng tầng sương mỏng trên dòng linh tủy, vừa vẽ chú văn lại vừa để ý những biến hóa trên người thanh niên, làm chuyện kết hợp hai tâm hồn lần đầu tiên cũng như cuối cùng, không thể có sai sót, cho dù dã thú tinh lực tràn trề cũng không khỏi mệt mỏi. Sau khi vẽ xong, cứng rắn chống đỡ thân thể tê liệt tránh không đụng vào thanh niên, dã thú gục xuống.

Dã thú cẩn thận dịu dàng vươn đầu lưỡi liếm láp gương mặt trơn nhẵn của người thanh niên, nhìn đôi hàng mi dài mỏng khẽ giật giật sau đó gian nan mở mắt ra. Nó trả giá một nửa tinh huyết và tuổi thọ, cuối cùng cũng đoạt lại người bạn lữ nó xác định khỏi tay thần chết.

Lại một phen xương cốt răng rắc, dã thú đã biến thành một thiếu niên cao lớn lỏa thể, hấn ôm Đường Á đứng dậy khỏi dòng linh tủy, bàn tay dày rộng của hắn bị nắm chặt, vô lực ngồi bên cạnh thanh niên.

“Đường Ngao, xin lỗi.” Cậu lộ ra vẻ mệt mỏi và ý cười ôn hòa, xin lỗi nói: “Vừa nãy, em mơ một giấc mơ, mơ thấy anh.”

Trước đó cậu cũng suy nghĩ qua xem quan hệ của cậu và Đường Ngao là loại quan hệ nào, nhưng lúc đó cậu trốn tránh theo bản năng, đã sống lại một đời người lại vẫn còn sợ cái này sợ cái kia, cho đến khi gặp nạn... Rốt cuộc cậu không trốn nữa, vạch trần tầng giấy mỏng giữa hai người. Cậu nhìn ánh mắt nóng rực và tín nhiệm của thiếu niên, cảm thấy trong lòng không có phản cảm thậm chí còn vui vẻ, thì sao có thể còn không rõ nữa chứ?

Có lẽ đối với Đường Ngao mà nói, rất khó chấp nhận chính mình quan tâm tới người ngoài nhưng mình chẳng nhẽ cũng không có sao? Ngoài Đường Ngao ra, cậu sẽ không chấp nhận cho người khác tới gần mình, không có khả năng nói bí mật của không gian cho người nào ngoài Đường Ngao. Có lẽ tính cách của cậu vốn là ích kỷ.... Chỉ khi đối phương trả giá toàn bộ trước cậu mới có thể dâng bản thân lên. Rốt cuộc cậu cũng không thể gặp được người nào khác có thể khiến mình an tâm tín nhiệm như Đường Ngao.

Ngón tay của cậu vẫn còn rất lạnh, nhưng mơn trớn lên chỗ nào trên mặt thiếu niên cũng khiến hắn nóng lên, sau cùng ngón tay dừng lại trên môi, trước mắt là khuôn mặt thanh tú của cậu không ngừng phóng đại, thiếu niên không tin được mà mở to mắt, cho đến khi trên môi truyền đến cảm giác lạnh lẽo.... Hắn ôm chặt lấy Đường Á, giống như muốn đem cậu dung nhập vào máu thịt mình, khiến hai người hòa lẫn máu thịt với nhau, sẽ không bao giờ chia lìa nữa.

67. Chương 67: Tang Thi Thoái Lui

Theo lý thuyết, sau khi xác định quan hệ xong, người bình thường luôn rèn sắt ngay khi còn nóng khiến quan hệ tiến triển thêm bước nữa nhưng Đường Á lần đầu nói chuyện yêu đương còn Đường Ngao là dã thú không biết yêu đương là cái gì. Hắn đối với việc xác định quan hệ bạn lữ thì thấy rất hài lòng, cho nên hôn môi xong lập tức tách ra, Đường Á tìm quần áo mới để cả hai thay, rồi nhanh nhẹn đi xem xét tình trạng của Vương Tử.

Vương Tử quần tả ăn uống đầy đủ nằm im trên mặt đất, Đường Á ôm lấy bé cẩn thận nhấc chân ra, nâng đứa bé đặt vào dòng linh tủy, chất lỏng lạnh lẽo không thích hợp với thân thể, Vương Tử giãy dụa, nhưng tác dụng của linh tủy rất nhanh ngay lập tức có hiệu quả, vết thâm tím rõ nét trên cơ thể đứa bé nhanh chóng biến mất, đau đớn cũng thuyên giảm, Vương Tử giãy dụa yếu dần, phát ra âm thanh nghẹn ngào cực nhỏ.

“Không có việc gì, ngoan nào!” Tìm quần áo nhỏ mặc cho Vương Tử, sau đó bọc bé vào trong chăn, Đường Á rốt cuộc cũng có thời gian hỏi Tuyết Hồ về chuyện của Vương Tử. Bản thân cậu cứu Vương Tử vì đó là cháu cậu, nhưng theo ý tứ của Tuyết Hồ thì nó có nguyên nhân khác.

“Đứa bé này là A Lại Da” Tuy là cứu Đường Á nhưng bé cũng chưa làm gì, hơn nữa mới chiếm được tiện nghi lớn nên Tuyết Hồ vẫn có hỏi có đáp.

“A Lại Da? Đây là một cái tên?” Đường Á lập tức nghĩ đến Đường Ngao từng nghe được giọng nói kia, giọng nói bất cần cứ giao “A Lại Da”. Nhưng vì sao lại là Vương Tử? Chúng muốn Vương Tử để làm gì?

“Không sai. A Lại Da là một cách gọi, là xưng hô cho bạn lữ định mệnh của ma tộc.” Nói đến đây, Tuyết Hồ có chút tự mãn nếu nó không sống đủ lâu, cái gì cũng gặp qua thì cũng không thể nhận ra ngay được.

“Ma tộc?”

“Thời kỳ Man hoang, linh khí trời đất dồi dào, vạn vật nảy sinh, có Thần tộc, Ma tộc và đủ loại thú viễn cổ. Thú sinh sản với Thần tộc được gọi là Thần thú, với Ma tộc gọi là Ma thú, còn tự do tự tại trong trời đất gọi là Yêu thú.

Nhưng bất cứ bộ tộc nào đều cực kỳ chú trọng huyết thống truyền thừa, bởi vì đó là nguồn gốc của sức mạnh, giống như thủy long chắc chắn không tìm bạn lữ là hỏa long bởi vì thuộc tính của chúng tương khắc nên sức mạnh của đời sau sẽ bị yếu đi. Hơn nữa Ma tộc luôn đề cao sức mạnh, đối với huyết thống chỉ theo bản năng chỉ biết chọn ra bạn lữ thích hợp nhất, mà sau khi chọn được sẽ đánh dấu lên người đối phương, vĩnh viễn không thay đổi.”

“Đánh dấu...” Đường Á nghĩ lại khi cậu mới trị thương cho Vương Tử cũng không nhìn thấy dấu vết nào.

“Có khắc dấu cũng khắc ở linh hồn, mắt thường đương nhiên không nhìn thấy. Dùng thần thức mới thấy, ta với Đường Ngao mới có thể.” Nghe vậy, Đường Á nhìn về phía Đường Ngao, thấy hẩn gật đầu.

“Trên trái đất cũng có Ma tộc?”

“Con người ngu ngốc, người đưa cho ta không phải là nguyên châu do ma khí cô đọng mà thành hay sao?” Tuyết Hồ khinh bỉ: “Không biết tại sao lại thế, có thể là nơi giao nhau giữa Ma giới và trái đất qua hàng trăm hàng triệu năm mới xuất hiện một khe nứt không gian! Ma khí của Ma giới xâm nhập vào trái đất, con người không chịu nổi sự xâm nhập này mà biến thành ma vật cấp bậc thấp nhất, cũng chính là ‘tang thi’ trong lời của các người. ‘Tang thi tiến hóa’ cũng chính là loại ma vật cao hơn một chút so với ma vật cấp thấp nhất kia, chúng đều không có suy nghĩ mà chỉ biết ăn, dơ dáy bẩn thỉu. Chỉ có những ma vật bị các người gọi là ‘tang thi trí lực’ mới được xem là thành viên của ma tộc, dấu vết trên người Vương Tử, hẳn chính là nó.”

“Ma khí? Không phải do virus sao?”

“Virus là cách gọi của con người các người, ở Ma giới và Thần giới đều gọi là “Ma khí”, hơn nữa đối với chúng ta mà nói, ma khí là nguồn năng lượng tốt để hấp thụ nhưng đối với con người nhỏ bé thì thân thể yếu ớt của các người không thể chịu được loại năng lượng này, trái lại sẽ biến thành hình nhân ma khí. Bất quá, con người cũng có chút thông minh, lại có thể nghiên cứu ra nguồn năng lượng tương khắc với ma khí, tuy rằng có hàm lượng rất thấp.”

Sang thời kỳ khai sáng mới, có lẽ năm đó Nữ Oa tạo ra con người, giao cho con người sức mạnh quý giá nhất, năng lực mạnh nhất, cho nên khi các chủng tộc xảy ra xung đột mới có thể tranh nhau mượn sức của loài người, hơn nữa sau khi phân ranh giới với Ma tộc và Thần tộc để sinh sống, con người lại có thể sinh sôi mạnh mẽ giữa trời đất mệnh mông rộng lớn này, sinh sôi không ngừng.

Cho nên tình trạng ở ngoài kia nói tóm lại chính là một Ma tộc dẫn theo một đám ma vật cấp thấp đến đòi lại “bạn lữ” của nó...?

Đường Á bị suy nghĩ của chính mình làm cho , Vương Tử vẫn còn nhỏ như vậy, tên kia rõ ràng là ép mua ép bán..... hơn nữa Vương Tử còn chưa được ba tháng, tên kia có sở thích luyện đồng chắc?

Mà điều quan trọng nhất, Vương Tử là cháu của cậu, cậu không thể không nói hai lời mà giao cháu trai ra, lại còn giao cho sinh vật không khác gì tang thi nữa... Loại chuyện này, cậu không làm được, nhưng nếu không làm vậy, căn cứ phải làm sao? Bây giờ, căn cứ đã gần bị tang thi vây quanh — cậu vẫn giữ thói quen gọi chúng là tang thi, hơn nữa đang bị tấn công mãnh liệt, mỗi giờ mỗi phút đều có nhiều người phải chết. Đối lập số lượng lớn như thế căn cứ bị công phá chỉ là vấn đề thời gian, nếu giao Vương Tử ra là có thể khiến nhiều người may mắn thoát khỏi cái chết, bản thân cậu phải làm gì đây??

Có một câu hỏi thế này: giả sử bạn là một người điều khiển tàu hỏa, nếu tại chỗ rẽ chuyển hướng, có thể bảo toàn tính mạng những người trên xe nhưng ở hướng đó, có một đứa bé đang nghịch quả bóng không biết né tránh, hơn nữa, đứa bé kia lại là người thân của bạn — bạn sẽ làm gì? Tính mạng của rất nhiều người quan trọng, hay phần lượng người thân nặng hơn?

Nếu tang thi có trí lực thuộc ma tộc, như vậy lúc trước khi đến gần căn cứ B thị người mang Vương Tử đi chính là tên kia, chỉ là không biết tại sao hôm qua Vương Tử lại bị đem trở lại căn cứ, những tổn thương phòng thí nghiệm gây ra cũng không liên quan tới tên kia, nhìn vết thương biến mất lộ ra bộ dáng mập mạp

trắng trẻo của bé cũng thấy được tang thi trí lực chăm sóc bé rất khá... Nhưng mà, một con người đi theo sinh sống trong quần thể tang thi, sẽ sống tốt sao? Cho dù cơm áo không lo, giáo dục bé, cho bé ý thức tư tưởng... Sao có thể được? Chung quy, sau khi trưởng thành sẽ không nghĩ mình là tang thi luôn đấy chứ, học theo đi ăn thịt người á?

Con người là động vật có tính xã hội, rời khỏi quần thể thì sống cũng không dễ dàng, ngoài tang thi trí lực thì không còn người nào để trao đổi, Vượng Tử sao có thể trưởng thành tốt được...

Vì cứu vớt mấy chục triệu tính mạng ở căn cứ mà giao Vượng Tử ra chỉ là cách cầu hòa tạm thời... Nói như vậy, tự nhiên cảm thấy cậu có vẻ rất vĩ đại nhưng da mặt Đường Á không dày đến vậy. Ở căn cứ, người cậu biết chỉ có tiểu đội ‘ánh mặt trời’ và quân đội của Quý Chính Vân, có chút giao tình nhưng chưa đến mức chân thành, cậu tự nguyện giúp đỡ những người này trong giới hạn nhất định, nếu vượt qua điểm mấu chốt, cậu chắc chắn sẽ cự tuyệt. Còn những người khác trong căn cứ, cậu biết hay không biết, đương nhiên sẽ cảm thấy không quan trọng.

Nếu thực sự suy xét tới cùng, hy vọng căn cứ được an toàn — có lẽ cậu chỉ vì chính mình, chỉ bởi vì cậu cần một địa điểm ổn định để sinh sống, mà căn cứ B thị đúng lúc là địa điểm này mà thôi. Cậu không phải đổi Vượng Tử để cho căn cứ bình an mà là dùng Vượng Tử để đổi lấy một cuộc sống yên bình cho chính mình. Trong lòng cậu cảm thấy nặng nề, là bởi vì cậu chưa đủ ích kỉ sao? Đường Á cười khổ.

“Á Á. Giao Vượng Tử ra. Chúng ta bám theo.” Sau khi tâm ý tương thông, Đường Ngao cũng mơ hồ cảm nhận được một ít do dự của Đường Á, vì vậy đề nghị.

“!” Mà nghe xong lời nói của Đường Ngao, Đường Á hiểu được, đúng vậy, giao ra Vượng Tử cũng không gặp phải nguy hiểm, Đường Ngao có thể đập không mà bám theo, hai người có thể quan sát xem Vượng Tử có ổn không nếu như không ổn thì sẽ tìm cách đưa nó đi, chỉ cần không liên lụy tới căn cứ là được...

“Anh nói đúng!” Đường Á vốn luôn luôn vui lòng khích lệ Đường Ngao, đây là thói quen dưỡng từ lúc Đường Ngao còn chưa biến hình, lúc trước Đường Á đều xoa đầu hắn, nhưng bây giờ... Nghĩ đến vừa này cậu chủ động hôn hắn, Đường Á ho khẽ, mặt đỏ ửng dời tầm mắt sang chỗ khác. Sau lưng cậu Đường Ngao đang ủ rũ khi không được khen thưởng nhưng sau đó nắm lấy một tay của thanh niên, cái đuôi màu đen ở phía sau thiếu niên cao lớn vui vẻ đưa qua đưa lại, đôi mắt đen láy cũng tràn đầy ánh sáng sung sướng.

Phương pháp đã xác định, hai người cũng không lãng phí thời gian trong không gian nữa, Đường Á ôm Vượng Tử lên, Đường Ngao ôm eo cậu, ba người đi khỏi không gian. Sau đó thân thể đột nhiên rơi xuống mặt đất, cảm giác mất trọng lượng nghiêm trọng khiến Đường Á hoảng sợ trong phút chốc, nhưng đôi chân dài của thiếu niên bỗng đáp một cái trên mặt đất, bóng dáng ba người nhanh chóng giống như một mũi tên phóng nhanh đi.

Tiếng tang thi bao vây tấn công căn cứ, tiếng đạn pháo nổ, tiếng kêu gào khóc thét của mọi người.... Bắt đầu trong ánh trăng sáng tỏ của đêm đen, tưởng chừng không dừng lại, một chùm sáng đột nhiên nở rộ trong đó ngày càng xa dần, Đường Á tưởng như có thể cảm giác khí nóng ập vào mặt. Cảnh tượng chiến tranh giữa hai quốc gia thời cổ đại so với bây giờ thì sao? Có lẽ đều oanh liệt như nhau, đều là sinh linh đổ thán...

Sau lưng là ***g ngực ấm áp rắn rỏi của thiếu niên, trong lòng lại là đứa bé không có gì sâu não, gió đêm phất qua người, nhìn xuống có thể nhìn thấy toàn thành phố.... Đường Á đột nhiên cảm thấy có chút mong mị, khi chết ở đời trước hay khi bận rộn để sống sót sau khi sống lại, cậu đâu có từng nghĩ sẽ có được một ngày như thế này đâu? Gặp được Đường Ngao, được quan sát B thị theo góc nhìn này... Trong lòng cảm thấy ấm áp, đây là hạnh phúc ư? Khi cậu không hề có khát vọng, thì hạnh phúc lại hiện hữu ở ngay cạnh cậu.

Hai người không đáp xuống cổng lớn của căn cứ mà đứng gần chỗ ven tường vây. Bọn họ đứng trên một tòa nhà cao tầng, thiếu niên cao lớn buông eo cậu ra, ngược lại nắm lấy tay cậu, bàn tay lập tức được cậu nắm lại, hơi hơi căng thẳng cùng nhìn nhau cười.

“Gruuuuu!” Một tiếng thú gầm nặng nề vang lên từ cổ họng của thiếu niên cao lớn, âm thanh rất trầm thấp nhưng Đường Á đứng ngay bên cạnh Đường Ngao thấy rõ ràng được không khí dần dần vận vẹo trước mặt hắn, có thể thấy trong tiếng gầm ấy có sức mạnh lớn bao nhiêu, âm lượng không cao nhưng xuyên qua tầng

tàng chường ngại truyền đi rất xa. Những người đang cùng nhau chống cự lại bày tang thi đều nghe thấy, mà tang thi có trí lực biến mất trong biển tang thi cũng nghe được.

Âm thanh này trong tai loài người chỉ là một tiếng thú rống nhưng tang thi trí lực nghe được, lại ẩn chứa một tin tức rất lớn, A Lai Da ở chỗ ta, muốn đem nó trở về, giải tán những tang thi này trước, chúng ta ở tòa nhà cao nhất ở B thị đợi mi. Dưới bóng tối, đôi mắt màu đỏ thuộc về Ma tộc khẽ chớp chớp, nó mở miệng ra.

Đêm nay ánh trăng sáng tỏ, sau đó rất nhiều người nhớ lại buổi tối căn cứ B thị suýt bị tiêu diệt, đầu tiên họ nghe được tiếng thú rống ư chấn khắp nơi, sau đó trên bầu trời xuất hiện một bóng đen với tốc độ cực kỳ nhanh xẹt qua, tựa như là hình thú to lớn. Ngay sau đó, những tang thi đang điên cuồng leo lên đột nhiên lui hết, giống như bị cái gì đó điều khiển, cho dù không cam nguyện móng vuốt sắc nhọn còn kéo theo thịt người nhưng vẫn chậm chậm tản đi xa. Chúng nó bỏ đi như lúc chúng đến giống nước thủy triều, thủy triều dâng không thể ngăn cản nhưng thối lui cũng nhanh chóng không có bóng dáng.

“Ông trời phù hộ.” Những nhà lãnh đạo đều chảy nước mắt, cẩn thận dùng hai tay che mặt xoa đi những nếp nhăn già nua nhưng lệ vẫn không ngừng chảy xuống qua kẽ tay, người đàn ông trung niên nửa đời nghiêm cẩn vang danh lần đầu tiên không tự chủ được cảm xúc của bản thân.

Trong căn cứ, mặc kệ có quen biết hay không, mọi người đều trao cho nhau những cái ôm, nhảy nhót reo hò vui quá mà khóc. Tuy rằng nguy hiểm lần này gần như hủy hoại toàn bộ công trình thiết bị nền tảng của căn cứ, có những nơi hoàn toàn trở thành phế tích, cũng có người đau đớn khi mất đi người thân, bạn tốt, bạn chiến đấu, nhưng còn sống là còn hy vọng — bọn họ vẫn còn sống, không phải sao?

Mà tại tòa nhà cao nhất của B thị, Đường Á vẫn cười trên người dã thú, nhìn đại quân tang thi như nước chảy khỏi căn cứ, lại nghe thấy tiếng người ồn ào truyền đến từ căn cứ xa xa, rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm.

Không đợi lâu lắm, dần dần có tiếng bước chân rồi dừng lại, Đường Á và Đường Ngao nghe thấy tiếng cửa gỗ bị mở tung.

68. Chương 68

Cửa gỗ bị mở tung, lộ ra một khuôn mặt xanh trắng thuộc về tang thi, dưới ánh trăng sáng tỏ lại càng lộ ra vẻ âm u, chính là tang thi trí lực. Theo như lời của Tuyết Hồ, Ma tộc trước khi trưởng thành có đủ loại hình dáng nhưng bề ngoài đều gần giống con người — thật là đây là cách hiểu của Đường Á. Còn theo lời Tuyết Hồ thì đây là một cách nói lẩn lộn đầu cuối, bởi vì Thần tộc và Ma tộc có trước, Nữ Oa dựa theo những đặc điểm của họ để tạo ra loài người, cho nên phải nói con người giống Thần tộc và Ma tộc mới chính xác — điều đó cũng chứng tỏ nó có thực lực càng mạnh sau khi trưởng thành.

So sánh với lần gặp trước, tang thi trí lực trước mắt có chút chật vật, quần áo nó lộn xộn còn dính phải nhiều vết bẩn, hai mắt đỏ rực nhưng dáng vẻ vẫn thông dong như xưa. Chỉ là sau khi dùng ánh mắt đầu tiên nhìn hai người Đường Á, nó nhanh chóng nhìn chăm chú vào Vương Tử trong lòng Đường Á, ánh mắt tiết lộ lên tâm tình của nó cũng không lạnh nhạt thờ ơ như vẻ bên ngoài.

[Trả A Lai Da cho ta.] Tang thi trí lực thân là người Ma tộc, đến khi trưởng thành nói chuyện trong đầu giống như Tuyết Hồ và Đường Ngao cũng là chuyện dễ như trở bàn tay. Mà giọng nói đột nhiên vang lên trong đầu, sớm đã quen bị Tuyết Hồ lải nhải như Đường Á cũng chỉ thoáng kinh ngạc trong giây lát: Thì ra tang thi trí lực thật sự là người của Ma tộc! Có điều, Ma tộc đều có vẻ già như vậy sao? Nó còn chưa trưởng thành cũng đã có bộ dáng của đàn ông trưởng thành, vậy sau khi trưởng thành thì...

[Bộ dáng của Ma tộc từ khi sinh ra đã là cố định, trưởng thành hay vị thành niên cũng chỉ khác nhau ở thực lực mạnh yếu mà thôi] Đường Á không biết mình không tự chủ suy nghĩ chuyện này để cho Tuyết Hồ nghe được, nó luôn vui vẻ khi đả kích được Đường Á nên lập tức nói ra. Đáng tiếc Đường Á nghe xong cũng không cảm thấy mình ngu ngốc đến cỡ nào, cậu luôn tự nhận bản thân mình còn biết nhiều điều kỳ quái

hơn người thường rất nhiều, hơn nữa cậu cũng là con người, không biết Ma tộc thì có gì kỳ quái, biết được mới là lạ ấy.

[Yêu tộc?] Tang thi trí lực nheo hai mắt lại, màu đỏ trong mắt rút đi không ít, sắc bén nói [Nếu là Yêu tộc thì nên biết quy củ của Ma tộc chúng ta, nên phân biệt rõ ràng không được xâm phạm.]

[Vượng Tử là cháu của tôi, tôi có quyền nuôi dưỡng nó, đây cũng là trách nhiệm của tôi.] Lời nói đột ngột của Đường Á cũng khiến tang thi kia có chút kinh ngạc, không nghĩ đến con người tầm thường cũng có tinh thần lực mạnh đến vậy, có thể mạnh đến mức trực tiếp nói chuyện được với nó qua thần thức.

Đường Á chỉ biết Bích thủy tâm quyết có thể nâng cao các phương diện của thân thể, tinh thần lực cũng được tăng cường vừa đủ nhưng không nhiều, nguyên nhân chính đã nâng cao tinh thần lực của cậu là do Tuyết Hồ vô tình ‘giúp đỡ’ — nó thường xuyên lải nhải với cậu, chuyện này tạo chấn động rất lớn đối với tinh thần lực, tình hình chung là cực kỳ nguy hiểm nhưng Tuyết Hồ không thêm để ý, còn Đường Á lại hoàn toàn không biết, lúc đầu còn không thích ứng được nhưng sau đó hình thành thói quen nên không có cảm giác gì, vì thế tinh thần lực sau khi chấn động dần cô đọng lại, cao hơn người thường gấp trăm lần cũng có thể nói chuyện trong Thức Hải.

Tuyết Hồ: [.....] Nó hoàn toàn không nghĩ đến.

Về phần Đường Ngao nghe được, sau đó đáp lễ Tuyết Hồ thế nào, Đường Á không biết được cụ thể, chỉ biết là Tuyết Hồ yên lặng không tiếng động rất lâu.

[Người?] Tang thi trí lực nháy mắt nháy lên đỉnh, liền nhận ra người thanh niên này, khi lần đầu tiên gặp mặt nó liền cảm thấy trên người thanh niên này có gì đó hấp dẫn nó, nhưng cũng không mạnh lắm, nói lên mục tiêu của nó có quan hệ với người thanh niên này, nhìn từ cách nhìn của con người thì đây chính là quan hệ máu mủ, quả nhiên sau đó nó gặp được Vượng Tử.

Tộc nhân Ma tộc cả đời chỉ có một bạn lữ, bạn lữ một nửa của chúng được gọi là A Lại Da, bởi vì có bạn lữ trong định mệnh mới có khả năng làm cho tộc nhân Ma tộc hoàn toàn trưởng thành, độ tương thích càng cao, thì thành viên Ma tộc này càng cường đại. Chúng nó luôn truy cầu sức mạnh cơ thể cường đại, chúng chú trọng đến phần vinh hưng suy của bộ tộc. Bởi vậy, “Kết hợp với A Lại Da đạt được sức mạnh thượng thừa” là nhiệm vụ của mỗi thành viên trong Ma tộc, cũng là lí tưởng chúng theo đuổi cả đời. Bạn lữ trong định mệnh là ai, chỉ có khi gặp mặt, người Ma tộc mới có thể cảm nhận được, tìm kiếm gian khổ hơn nữa rất nhiều bạn lữ không cùng chủng tộc, ví dụ như Thần tộc, Thú tộc viễn cổ, sau này còn cả loài người. Đây cũng là một trong những nguyên nhân chủ yếu khiến những Ma tộc trưởng thành có đủ hình dáng đa dạng — trộn lẫn gen của ngoại tộc quá nhiều.

Loại thuyết “A Lại Da” này bị Thần tộc và Thú tộc viễn cổ tùy tâm sở dục khinh thường: Thần tộc thì cho rằng tộc nhân Ma tộc không để ý luân thường, tạp giao đủ loại, đem cả những huyết thống thấp kém trộn lẫn vào trong tộc, là chìm đắm trong truy lạc hơn nữa không có thuốc chữa, chết cũng không hối cải. Còn Thú tộc lại cho rằng tộc nhân Ma tộc tự mua dây buộc mình, nói là muốn tộc mình cường đại lên, mạnh mẽ lên nhưng hàng trăm triệu năm qua cũng không thấy chúng lớn mạnh hơn, chẳng thà vui chơi tự do còn hơn.

Có lẽ mỗi người đều có số phận của mình, huyết thống Thần tộc thuần khiết —không có sức mạnh phép tắc nào vượt qua được, nhưng sinh sản cực kỳ khó khăn; đời sau của Thú tộc viễn cổ tuy nhiều nhưng có thể kế thừa toàn bộ sức mạnh của cha mẹ thì cực kì ít ỏi; Ma tộc sau khi tìm thấy bạn lữ trong định mệnh, sức mạnh tăng lên không thể tưởng tượng nổi, nhưng bởi vì tìm kiếm quá mức gian khổ khiến hầu hết vì tìm kiếm cả đời không thấy bạn lữ nên tộc nhân Ma tộc không thể không chết trong trợ trọi — tộc nhân Ma tộc kết hợp với người không phải bạn lữ trong định mệnh cũng không phải không có, nhưng theo Ma tộc luôn lấy sức mạnh làm chủ, ngoại tộc đó sẽ bị trục xuất thậm chí còn bị tru sát.

Cho nên có thể tìm được A Lại Da thuộc về chính mình là chuyện may mắn cỡ nào... Nói là được vận mệnh ưu ái cũng không sai. Mà ruộng bỏ A Lại Da của chính mình chính là tội lớn nhất không thể tha thứ, còn xếp trên cả tội phản bội bộ tộc. Bởi thế, tang thi trí lực tuyệt đối không buông tha Vượng Tử — cho dù trên toàn bộ thế giới chỉ có mình nó là Ma tộc, nó cũng sẽ không vứt bỏ tín ngưỡng trong lòng.

[Người muốn thế nào?] Nếu thanh niên không giao A Lại Da.... Ánh mặt bị mặt trắng sáng rõ như một tấm gương chiếu xuống, màu đỏ rực chợt lóe qua.

[Anh không phải đối thủ của Đường Ngao]. Tự mình trải qua một hoạn nạn nguy hiểm, gần như bước một chân vào Quỷ Môn Quan, Đường Á đã hiểu được toàn bộ — hiểu rõ thực lực bên mình rất cuộc có bao nhiêu quan trọng — nếu sớm biết được sức mạnh của Đường Ngao đã đạt đến trình độ nghịch thiên thì sao cậu có thể để mình đến tình trạng nửa sống nửa chết? Lúc đó trực tiếp tông cửa ra là được rồi! Sau đó liền mang Vương Tử đi — không có mấy bay bọn họ cũng đuổi không kịp. Cho dù là súng đạn, máy móc hiện đại nhưng Đường Ngao là mãnh thú cũng không phải ngồi không!

Sau khi ký kết khế ước linh hồn, các phương diện thực lực, tình hình hai bên đều có một mức độ hiểu biết nhất định — đây cũng là nguyên nhân gần như chỉ có bạn lữ tình cảm cực kỳ thâm sâu mới có thể ký khế ước linh hồn. Nếu tương lai có thể trở mặt thành thù, ai nguyện ý muốn “kẻ thù” của mình biết hết chính mình khi động một đầu ngón tay là muốn ra chiêu gì cơ chứ?

Cho nên Đường Á mới có thể mạnh dạn nói ra lời này, nhưng thật ra — cậu đang phô trương thanh thế. Không phải cậu nói dối khuếch đại thực lực của Đường Ngao, trước khi ký khế ước linh hồn thực lực của Đường Ngao quả thực có thể thắng được tang thi trí lực, nhưng sau khi ký khế ước kia... Giống như một hồ đầy nước bị đào thông một cái động, sau đó nước cứ thế chảy ra từng dòng khiến hồ nước vơi đi. Nói cách khác, chính cậu liên lụy đến Đường Ngao, không chỉ tuổi thọ, mà còn thực lực. Nhưng mà, tang thi trí lực đâu biết điều đó. Đường Á đã nghĩ ổn thỏa, nếu không thể chấp nhận thì trốn vào không gian — Đường Ngao tuy nguyên khí đại thương khiến thực lực giảm xuống rất nhiều, tạm thời không phải đối thủ của tang thi trí lực, nhưng nếu muốn ngăn cản trong chốc lát, cứ trốn vào không gian thì rất dễ dàng.

[Người đã đánh bại ta, ta kính trọng người nhưng sẽ không sợ hãi, ta sẽ chiến thắng người, đoạt lại A Lại Da của ta.]

Không từ thủ đoạn... Nhưng lời này là tang thi trí lực nói với Đường Ngao. Tộc nhân Ma tộc tuy rằng sùng bái kẻ mạnh, khinh thường các mảnh khoe bỉ ổi, nhưng A Lại Da ở trước mắt, nguyên tắc đó cũng phải nhường lối, đây là nguyên tắc lớn nhất được Ma tộc công nhận.

Ma tộc bản tính hiếu chiến, biết rõ không đánh được vẫn chủ động khiêu chiến là chuyện bình thường, nhưng mãnh thú bị nó khiêu khích cũng chẳng phải kẻ tính tình tốt gì, đã sớm có hung danh bên ngoài. Đường Á cảm thấy xung quanh người có gió thổi phảng phất, thật ra không phải gió mà là Đường Ngao không ngừng thả ra ngoài sát khí ngày càng mạnh, thậm chí chạm vào không khí, khiến góc áo Đường Á lay động. Tang thi trí lực ở đối diện cũng lui lại về sau một bước, hơi hơi cúi người chuẩn bị tư thế để có thể chiến đấu bất cứ lúc nào, hết sức căng thẳng.

[Trước tiên nghe tôi nói một câu đã.] Đường Á trước hết đưa tay vỗ về lông mao dựng đứng ở gáy đã thú cực lớn, khiến thân thể đang gồng lên cứng rắn như đá của hắn thả lỏng một chút. Tang thi trí lực thấy thế cũng ngẩng đầu lên ra vẻ lắng nghe, nhưng thân thể vẫn giữ tư thế chờ vận sức chiến đấu.

[Vương Tử là người, cho dù anh gọi bé là A Lại Da cũng không thay đổi được điều ấy.]

[.....] Tang thi trí lực gật đầu, điều ấy đương nhiên nó biết.

[Nhưng con người phải sinh sống như thế nào, anh không biết.] Không đợi đối phương trả lời, Đường Á đã hăng hái nói tiếp:

[Tôi biết hai tháng nay anh chăm sóc bé rất tốt, nhưng anh có từng nghĩ đến sau này chưa? Hơn nữa đứa bé như Vương Tử ăn uống không giống người lớn, cần bồi bổ cái gì, cần kiêng kỵ cái gì, anh có biết không? Tính mạng trẻ con cực kì yếu ớt, bé không sinh bệnh đã rất tốt rồi nếu sinh bệnh anh làm thế nào? Cho dù anh có thể khống chế tang thi, bảo vệ bé lớn lên an toàn nhưng không có đồng loại bên người trong lòng bé sẽ nghĩ thế nào? Có thể sẽ có một ngày biết anh mang bé ra khỏi xã hội loài người, khiến bé đứng ở phía đối lập với con người mà oán hận anh? Nếu những cái đó không phải vấn đề, vậy anh biết rõ tuổi thọ của con người ngắn hơn anh bao nhiêu không?]

Nói hết một lượt, Đường Á đều cảm thấy cả người nổi da gà nhưng cậu vẫn cố gắng nói cho hết lời, nhìn thấy tang thi trí lực lâm vào trầm mặc thật lâu, Đường Á biết mình có lẽ hốt thuốc đúng bệnh, hy vọng công sức đọc tiểu thuyết của cô Quỳnh Dao sẽ không uổng phí...

Lời nói của con người trước mặt quả thực có rất nhiều chuyện nó mới nghe lần đầu, nghĩ cũng chưa nghĩ đến. Bởi vì phần lớn Ma tộc rất mạnh, có thể sống trong rất nhiều hoàn cảnh ác liệt, cho nên phần lớn chúng sẽ lựa chọn tự mình thích ứng với hoàn cảnh và điều kiện sống của A Lại Da. A Lại Da của nó là con người dĩ nhiên là yếu hơn, nhưng mà kị ức chủng tộc nói cho nó biết : bởi vì chủng tộc chia ra quá nhiều, mỗi chủng tộc có cách sinh sống không giống nhau, vì thế để cho tiện, trước khi tế tự sẽ xuất hiện tư liệu được chỉnh sửa đầy đủ nhất về A Lại Da, nhưng ai cũng không biết A Lại của mình sẽ là tộc gì, mà tư liệu kia quá lớn và rắc rối, cho nên người ma tộc đều từ nơi tế nhận lấy tư liệu sinh sống của bạn lứa mình...

Cứ như vậy, một mình tang thi trí lực sinh sống ở địa cầu trước khi tìm được cách quay về Ma giới, đều chỉ có thể mờ mờ chăm sóc bạn lứa của mình, mà trước khi trưởng thành nó là tang thi, lấy con người làm đồ ăn — sau khi có A Lại Da nó đương nhiên cũng chỉ ăn nguyên chân — nó đã cảm nhận được cơ thể con người yếu ớt đến đâu. Lời nói của thanh niên có vẻ đúng, nó không có lòng tin có thể chăm sóc A Lại Da tốt, nếu bởi vì sự không hiểu biết của nó mà khiến A Lại Da gặp nguy hiểm...

Nó lấy tính mạng danh dự của Ma tộc ra thế, tuyệt đối không cho phép chuyện này xảy ra!

[Người có cách gì?] Nếu con người này đã nói ra, chắc chắn cậu ta có cách.

[Tôi có thể giao Vương Tử cho anh chăm sóc, nhưng chúng ta luân phiên chăm sóc bé trong một tháng. Trong tay Tuyệt Hồ có pháp quyết tu chân cho con người, Vương Tử trời sinh có Mộc Linh Căn có thể tu tiên, cái này có thể giải quyết được vấn đề chênh lệch tuổi thọ của cả hai. Đợi đến khi bé lớn hơn chút, chúng ta sẽ bắt đầu dạy bé.]

Không thể bảo vệ và chăm sóc tốt cho A Lại Da của mình quả thực là cực kỳ nhục nhã, nhưng giống như thế vì A Lại Da, chúng nó cũng sẵn sàng chịu đựng mọi thứ, cho nên do dự một lúc lâu, tang thi trí lực gian nan nói:

[... Được]

Con người này có quan hệ máu mủ với Vương Tử, hơn nữa từng cứu Vương Tử, chứng minh được cậu ta sẽ không chăm sóc bé không tốt .

[Tôi còn có một điều kiện.] Đường Á nói với tang thi trí lực. [Tôi muốn anh điều khiển đám tang thi nửa tháng tới không được lại gần căn cứ B thị.]

Lần tập kích này gây ra hủy hoại rất lớn đối với căn cứ, có thể dùng một ví dụ không thỏa đáng là, giống như tổ bị phá vỡ, lộ ra sự yếu ớt bên trong, chỉ một cơn sóng tang thi nhỏ đều có thể đánh thủng vào điểm yếu của căn cứ — trong khoảng thời gian ngắn, căn cứ B thị bị tổn thương quá nặng đã không thể chịu thêm bất kỳ sự tổn thương nào nữa.

Cậu không yêu cầu tang thi trí lực không chế tang thi vĩnh viễn không công kích căn cứ — điều đó không thực tế. Con người chính là thức ăn đối với tang thi, có ai nguyện ý vĩnh viễn không ăn thức ăn đâu? Con người không làm được, đương nhiên càng không thể đòi hỏi đám tang thi cưỡng ăn làm vậy. Thời gian nửa tháng, không dài nhưng có thể khiến tang thi ngưng tập kích lại cũng khiến căn cứ nhanh chóng khôi phục sau vết thương nặng lần này, phục hồi lại một lần nữa.

[Được] Ngay cả chuyện cơ bản nhất còn nhượng bộ được, đối với điều kiện không quá đáng của thanh niên, tang thi trí lực lập tức nhận lời.

[Đỡ lấy.] Thở phào một hơi, theo lời Tuyệt Hồ, Đường Á biết Ma tộc rất giữ lời hứa, không dễ dàng nuốt lời, vài mục đích đều đã đạt được trong lòng rất cuộc thấy thoải mái hơn nhiều. Vuốt ve tai dã thú, ý bảo dã thú tiến lên phía trước, Đường Á giao đứa bé cho tang thi trí lực, để nó đỡ lấy Vương Tử rồi điều chỉnh tư thế khiến bé thoải mái, mà Vương Tử đang ngủ say hình như cũng biết mình quay về với cái ôm quen thuộc, cái mũi vẫn hơi chun chun rất cuộc cũng thả lỏng, lộ ra biểu tình thích ý.

“Thằng nhóc vô lương tâm... thế mà cậu lại liều mạng cứu con...” Đường Á nhìn toàn bộ quá trình biến hóa về mặt của đứa bé, nhin không được cười mắng. Cậu lấy từ không gian ra một túi đựng quần áo và đồ vệ sinh của trẻ con ra, nói tiếp: [Mấy thứ này nhớ giữ lại bé sẽ cần dùng đến, anh biết cách dùng chứ?]

Tang thi trí lực gật gật đầu, gắt gao ôm lấy Vương Tử, không lộ ra biểu tình dư thừa nào cho Đường Á.

[Vây thì... một tháng sau, chúng tôi sẽ đến đón Vương tử, Đường Ngao...] Dã thú to lớn màu đen đột nhiên bay lên trời, vài bước chân đã bay ra xa hơn trăm mét. Đường Á bị gió thổi hơi hơi chớp mắt, nhìn bầu trời tối đen cúi người nói với Đường Ngao: [Vương Tử sẽ sống tốt.. Đúng không?]

Trả lời cậu là dã thú liếm thẳng mặt cậu, dùng nước miếng rửa mặt cho thanh niên.

[... Đường Ngao, anh còn chưa đánh răng đâu!] Thật lâu sau, trong trời đêm còn vương lại một câu đó nhưng còn chưa hạ xuống mặt đất đã bị gió đêm thổi tan.

Trên mặt đất, còn có thể nhìn thấy một mảng bóng đen dày di chuyển rời xa căn cứ B thị, phía chân trời không biết khi nào xuất hiện một quang sáng, báo hiệu không lâu sau sẽ là bình minh. Trong đồng đồ nát tối tăm, sau hừng đông sẽ hiện ra tràn ngập thân ảnh bận rộn, tối tăm đã qua đi bọn họ còn có cái gì mà không chịu nổi nữa cơ chứ?

Hoàn.

69. Chương 69: Phiên Ngoại 1

Nó không nhớ rõ chính mình rốt cuộc đã bao nhiêu tuổi, ba trăm hay là năm trăm? Đối với rất nhiều yêu thú mà nói, nếu chúng nó không tu thành đắc đạo, lên trời thành tiên, thì có lẽ đây là độ dài cuộc đời của chúng nó. Tuyệt hồ không phải tên nó, mà là chủng tộc của nó, đúng vậy, tộc của nó tên là Tuyệt hồ.

Sinh ra trên đỉnh Tuyết Sơn, uống linh thủy thiên hồ, ăn kỳ trân dị quả, Tuyệt hồ có lẽ được coi là bộ tộc được trời cao ưu ái, chúng sinh ra ít nguy cơ phải chết hơn rất nhiều yêu thú thông thường, cũng có linh trí hơn phần lớn yêu thú. Sống càng lâu, linh trí càng cao, điều này có nghĩa là khả năng tu thành tiên càng lớn hơn, nhưng trên thực tế — có thể thành công cũng không nhiều.

Trời cao cho chúng nó tài nguyên vô tận, lại không cho chúng nó đủ năng lực để bảo vệ nguồn tài phú này. Trong tam giới có quy tắc: Yêu tộc, Ma tộc, Thần tộc không thể can thiệp vào tranh đấu của các tộc khác, cũng không có khả năng can thiệp vào chuyện của Nhân tộc. Nhưng không biết từ khi nào, có nhân loại phát hiện ra bí quyết tu tiên, bắt đầu tu tiên. Vì để trường sinh thành tiên, bọn họ đi khắp mọi nơi, vơ vét kỳ trân dị bảo được đất trời nuôi nấng, có người nhìn thấy Tuyệt hồ truyền ra tin tức có linh thủy ở sâu trong Tuyết Sơn, còn nói có yêu đan của Tuyệt hồ có thể tăng trưởng tuổi thọ ngàn năm. Tin tức vừa thả ra, cuộc sống bình yên của Tuyệt hồ liền bị quấy rầy.

Chúng nó tuy là yêu tu, nhưng hướng tới không tranh đoạt, không đấu đá, có nơi nào so được với lòng dạ khó lường của con người. Năm ấy, một mảnh Tuyết Sơn luôn phủ tuyết trắng bay bay ngập tràn sắc đỏ, từng mảng đỏ rực thẩm động trên tuyết, chỗ nào cũng chảy thành dòng, như đóa sen đỏ yêu đã nở rộ trong gió tuyết.

Nó không biết Tuyệt hồ tộc còn bao nhiêu tộc nhân sống sót, chỉ biết là tìm kiếm toàn bộ Tuyết Sơn cũng không tìm được một hơi thở của sự sống, vì thế nó tự xưng bản thân mình là “Tuyệt Hồ” — trên đời này, có lẽ chỉ còn mình nó là Tuyệt hồ mà thôi.

“Dem linh thủy giấu vào trong ngọc đan, đây là kho báu mà tộc ta bảo vệ, tuyệt đối không thể để cho người ngoài xâm nhập.” Đại trưởng lão nói, sau khi ông biến hình cũng là một nam tử phong hoa tuyết đại, hiện giờ thân thể dần dần lạnh lẽo, da lông vốn như tuyết trắng cũng mất đi độ sáng, rất nhanh bị chôn vùi trong lớp tuyết.

“Tuyệt Hồ, con là Vương của tộc ta, là hy vọng của tộc ta. Mang theo linh thủy, trốn nhanh đi. Đừng để nhân loại ti tiện bắt được, sẽ có một ngày... sẽ có một ngày...” Lời của Nhị trưởng lão còn chưa nói xong, ông cũng ngã xuống bên cạnh Đại trưởng lão.

Tuyệt Hồ khi đó đã có thể biến hình thành bộ dáng thiếu niên mười hai tuổi trong nhân loại, y mang dòng máu thuần khiết cao quý nhất trong bộ tộc Tuyệt hồ, là Vương giả trời sinh, y vĩnh viễn sẽ không khuất phục, sẽ có một ngày, y lập ra vương quốc mới của chính mình, sẽ khiến những nhân loại làm Tuyệt hồ đổ máu phải rơi huyết lệ.

Trời mệnh mông đỏ một trận tuyết lớn, dường như cũng muốn nhanh chóng che lấp đi mọi vết tích, phủ kín màu đỏ tươi chói mắt nơi Tuyết Sơn, thân ảnh bạch y gầy gò đơn bạc của thiếu niên cũng mờ hồ trong lớp tuyết, giống như một trận gió lớn sẽ thổi bay y đi, nhưng hai chân trần trợt vẫn bước từng bước, lại thêm một bước, vũng vàng dẫm lên mặt tuyết dày lạnh, càng lúc càng xa, thân ảnh thiếu niên rốt cuộc cũng biến mất trên Tuyết Sơn.

Biên ải Nhung thành, ba mươi vạn đại quân đóng ở nơi này.

“Tướng quân, chúng ta bắt được một tiểu tặc.” Một binh lính tiến vào trong trướng nói. Người được gọi là tướng quân là một thanh niên nam tử da hơi ngăm đen, thân hình hần cao lớn, đôi mắt sáng như sao, dưới hàng mi dài như tạo thành một bóng mờ, có vẻ hết sức thâm trầm sắc bén. Hần tên Giản Cảnh Bách, là đại tướng quân của Tề quốc, lần này phụng mệnh xuất quân, thảo phạt Khương tộc đang lăm le xâm phạm biên giới Nhung thành.

“Y trộm gì?” Giản Cảnh Bách buông binh thư trong tay ra, một trận này hắn đã dự liệu trước, chỉ đợi triều đình cho phép là có thể xuất quân.

“....Một con gà nướng, thưa Tướng quân.”

“Là hài tử nhà nào gần đây đói bụng chẳng? Thả y ra đi.” Nhung thành thuộc Tề quốc, ngày ngày bão cát không ngừng, đất đai cằn cỗi, cuộc sống người dân ở đây cực kỳ gian khổ, ít được ấm no. Nhưng nơi này là nơi tiếp giáp với Khương tộc, là nơi phòng thủ quan trọng, triều đình cũng không thể bỏ bê vùng này. Quân đội mang theo lương thảo sung túc, thỉnh thoảng có tiểu hài tử đói không chịu được sẽ đến doanh trại trộm chút gì đó.

Bọn chúng cũng là con dân Tề quốc, nhưng lại là trẻ con, đói tới da bọc xương, xanh xao vàng vọt, sao có thể vung nắm đấm, sao có thể giơ đao thương với bọn chúng? Cho nên, ngày thường chỉ đuổi đi. Nếu không phải quân pháp vô tình, có lẽ có binh sĩ sẵn sàng tiết kiệm san sẻ một phần ăn của họ — hằng năm triều đình cũng cung cấp cho Nhung thành lương thảo trợ cấp, nhưng thật sự phát tới được đất đai cằn cỗi này còn lại bao nhiêu lương thảo?

“Tướng quân, y.... y không phải hài tử trong vùng.” Binh sĩ nói, một tay kéo một thân hình hôi hám nhỏ gầy đi vào.

Chân nhỏ quá... Đây là suy nghĩ trong lòng Giản Cảnh Bách khi lần đầu tiên nhìn Tuyết Hồ. Tuy rằng dính phải vô số bùn đất, vẫn có thể nhìn ra quần áo vốn trắng tuyết, dưới quần áo là da thịt trắng nõn đầy vết thương, mái tóc dài tuy rằng dính bụi bẩn cũng không rối thành cuộn, chỉ như mảnh tơ lụa đen bóng không cần thận tán loạn, trải ra một mảnh hoa lệ. Hiển nhiên, trên vùng đất cằn cỗi này không thể sinh ra một hài tử xinh đẹp như vậy.

“Người là ai?” Tướng quân trẻ tuổi hỏi, giọng rất nhẹ, giống như sợ vật nhỏ kinh sợ.

Ngón tay như ngọc của thiếu niên vẫn nắm chặt lấy con gà nướng đầy mỡ, lưng gầy run khê, nghe thấy tiếng nói đột nhiên ngẩng đầu lên, mái tóc rối tung đầy bụi bẩn che khuất toàn bộ gương mặt y, chỉ lộ ra đôi con ngươi sáng rực tựa những vì sao trên sông Ngân Hà, chớp tắt tựa như ánh nến leo lét — giống như ánh mắt của động vật nhỏ, trong suốt sáng rực, nhưng mang theo địch ý phòng bị với con người.

“Chúng ta sẽ không gây tổn thương cho người. Nói cho ta biết, người là ai? Ta sẽ đưa người về nhà được không?” Không phải hài tử của Nhung thành, đương nhiên không thể là hài tử của Khương tộc — tộc người du mục quanh năm rong ruổi trên lưng ngựa được, Giản Cảnh Bách nghĩ: Có lẽ thiếu niên này là con cháu nhà phú quý nào đó, bị người lừa đến nơi xa xôi này để bán làm con nuôi cho kẻ có tiền hoặc luyện đồng — loại chuyện này cũng không ít, nhưng, đây là lần đầu tiên hắn gặp phải.

“....”

Quân doanh có thêm một thiếu niên câm, hơn nữa còn ở trong trướng của tướng quân, nhưng ngoại trừ những binh lính bên cạnh tướng quân, chưa có người nào từng nhìn thấy y, cho nên hầu hết mọi người đều có chút nghi ngờ trước tính chân thật của tin đồn này: Tướng quân của họ dũng mãnh thiện chiến, dụng

binh như thần, là một tấm gương tốt, quân quân nghiêm cẩn, sao có thể giữ một thiếu niên không phải binh lính ở trong lều của mình?

Mà trong lều, vị tướng quân trẻ đang đau đầu — thiếu niên lớn lên thế này, sao hắn có thể yên tâm đuổi đi? Khi còn bộ dạng đầy tro bụi bùn đất đã có thể đoán được vẻ ngoài của thiếu niên không tầm thường, nhưng sau khi tắm sạch sẽ, dù là Giản Cảnh Bách tâm trí luôn kiên định cũng bị hai tròng mắt sáng như sao kia làm thất thần trong phút chốc: Giống như một đóa mạn đà là màu trắng, sau khi tẩy sạch tro bụi lộ ra vẻ tuyệt thế tao nhã, rõ ràng là màu trắng tinh khiết, liếc mắt nhìn qua lại phảng phất thấy được vô vàn mị hoặc, rượu không say nhưng người tự say.

“Ánh mắt của người... Thật xinh đẹp! Tự như có vô vàn ánh sáng lưu chuyển bên trong, người có tên không? Ta gọi người là Tinh Hà được không?”

Trời đất sắp vào đông giá rét, cây cỏ khô héo trên mặt đất cũng đọng một lớp sương dày, có gió thổi qua, hoa rụng vụn vỡ, rất nhanh thấm vào đất, không để lại chút vết tích.

“Tinh Hà, người nhìn này?” Tướng quân trẻ tuổi tung ra một kích, động thì nhanh như sấm chớp, tĩnh thì lặng tựa từng bách, khi hắn cười lộ lên thật sáng sủa, không giống vẻ nghiêm túc ngày thường cai quản quân đội mà là lộ ra sức sống vốn có của người trẻ tuổi, như toàn bộ ánh nắng mặt trời cuối thu đầu đông đều tập trung vào nụ cười của hắn.

Hắn nói: “Tinh Hà, thuận thế mà đi như quân vương lệnh, mượn lực mà lên cao vạn dặm như điều gặp gió — đây là ‘Bích Thủy tâm quyết’, nó không sáng tạo, cũng không tệ, nó thuận theo, là ‘Quy tắc’. Chúng sinh không ai trốn được quy tắc này.”

Trường kiếm huyền thiết thu lại sau lưng còn đang rung động, nơi bị kiếm khí của tướng quân trẻ quét qua đều có vô vàn băng sương bốc lên, hóa hình thành Băng Long vòng quanh hai người, rống lên không ngừng.

Tuyết Hồ im lặng, hai mắt mê mang nhìn băng sương, nghĩ đến Tuyết Sơn ngập tràn trong máu, tâm mê man giống như bị vùi dưới lớp băng tuyết ngàn năm, lạnh thấu xương.

“Tuyết Hồ con là Vương của tộc ta.... Nhân loại ti tiện.... Sẽ có một ngày.... Sẽ có một ngày....”

Tuyết Hồ nhắm hai mắt lại, băng trên không trung bị ánh nắng hòa tan, biến thành hơi nước nhỏ nhoi, đọng trên hàng mi dày của thiếu niên, như ngưng kết thành nước mắt.

“Tinh Hà, Nhưng tộc đã sắp bại, chỉ còn một mình Khương tộc chẳng chống đỡ được bao lâu nữa. Nếu, ta nói là nếu.... nếu người tạm thời không tìm thấy nhà, hoặc là không có nơi để đi... Tinh Hà, người nguyện ý cùng ta hồi kinh không?”

Bạch y thiếu niên chần chờ một lúc, vẫn gật đầu, biên độ rất nhỏ, nhưng tướng quân trẻ tuổi vẫn thấy được, lộ ra nụ cười thỏa mãn.

“Người ở kinh thành rất đông, so với nơi này thì náo nhiệt hơn nhiều, có rất nhiều thứ mới mẻ....”

Cho nên ta không thích chỗ đó.

Khương tộc đại bại, nhưng Giản Cảnh Bách lại bị trúng tên, tên do thủ lĩnh Khương tộc bắn ra, máu tươi nhuộm lên chiến bào của hắn.

“Tướng quân! Gọi quân y!” Thân binh gào lên.

“Tinh Hà đâu?” Giản Cảnh Bách hoảng hốt, sự hoảng hốt này không phải đến từ vết thương do mũi tên đem lại, hắn hiểu tình hình của mình, tên không bắn trúng nơi yếu điểm, chỉ là trông có vẻ dọa người, máu chảy ra nhiều, thật ra không nghiêm trọng lắm. Mười hai tuổi hắn nhập ngũ, từng bước một, bằng công lao trong quân đội đi lên tới vị trí hôm nay, trực giác linh hoạt trên chiến trường đã không chỉ cứu hắn một lần, hôm nay, trực giác nói cho hắn biết: Hắn sắp mất đi một thứ rất quan trọng với mình....

Thân binh hai mặt nhìn nhau, biết tướng quân đang hỏi đến thiếu niên kia, nhưng đang chiến trận ai còn nhớ đến y? Thiếu niên kia chắc là còn trốn trong lều của tướng quân đi.... Nhanh chóng bảo một binh sĩ đem người đến, nhưng không lâu sau chỉ thấy binh sĩ ấy quay lại một mình.

“Người đâu?”

“Trong lều không có người, thưa Tướng quân!”

Kết quả thật hiển nhiên.... Bạch y thiếu niên biến mất như cách y xuất hiện, không có chút dấu hiệu, cũng không có chút tung tích nào. Bởi vì y chưa hề mở miệng nói chuyện, tên là do tướng quân đặt, không có người nào biết nhà y ở đâu, một khi biến mất thì không thể tìm được.

“Tĩnh Hà.....”

...

Rất nhiều năm sau đó, là sau bao nhiêu năm nhỉ? Tuyết Hồ không nhớ rõ. Khi đó bên người nó tụ tập vô số yêu thú, nó trở thành Yêu Vương trọng vạn thú, đâm chết phân nửa kẻ thù năm đó diệt tộc nó.

Có lẽ đã giết quá nhiều người, khi nó độ kiếp thành tiên, Thượng giới đánh xuống một trận Lôi Kiếp mạnh mẽ hiếm có, thậm chí khó có thể chống đỡ, lại chịu thêm một kích đánh lén của người tu đạo, thân thể đã sắp khôi phục nguyên hình bị sấm sét màu tím bao trùm, khi sắp nhanh chóng hóa thành tro bụi, Tuyết Hồ đột nhiên nhớ lại đã từng có một người: Hắc là một vị tướng quân, hắc thích cười với nó, thân thể hắc rất ấm áp.....

Tên hắc là....

Tên là gì vậy?

-Toàn văn hoàn-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-phan-mat-nhat-chi-ngoc-dong-khong-gian>